

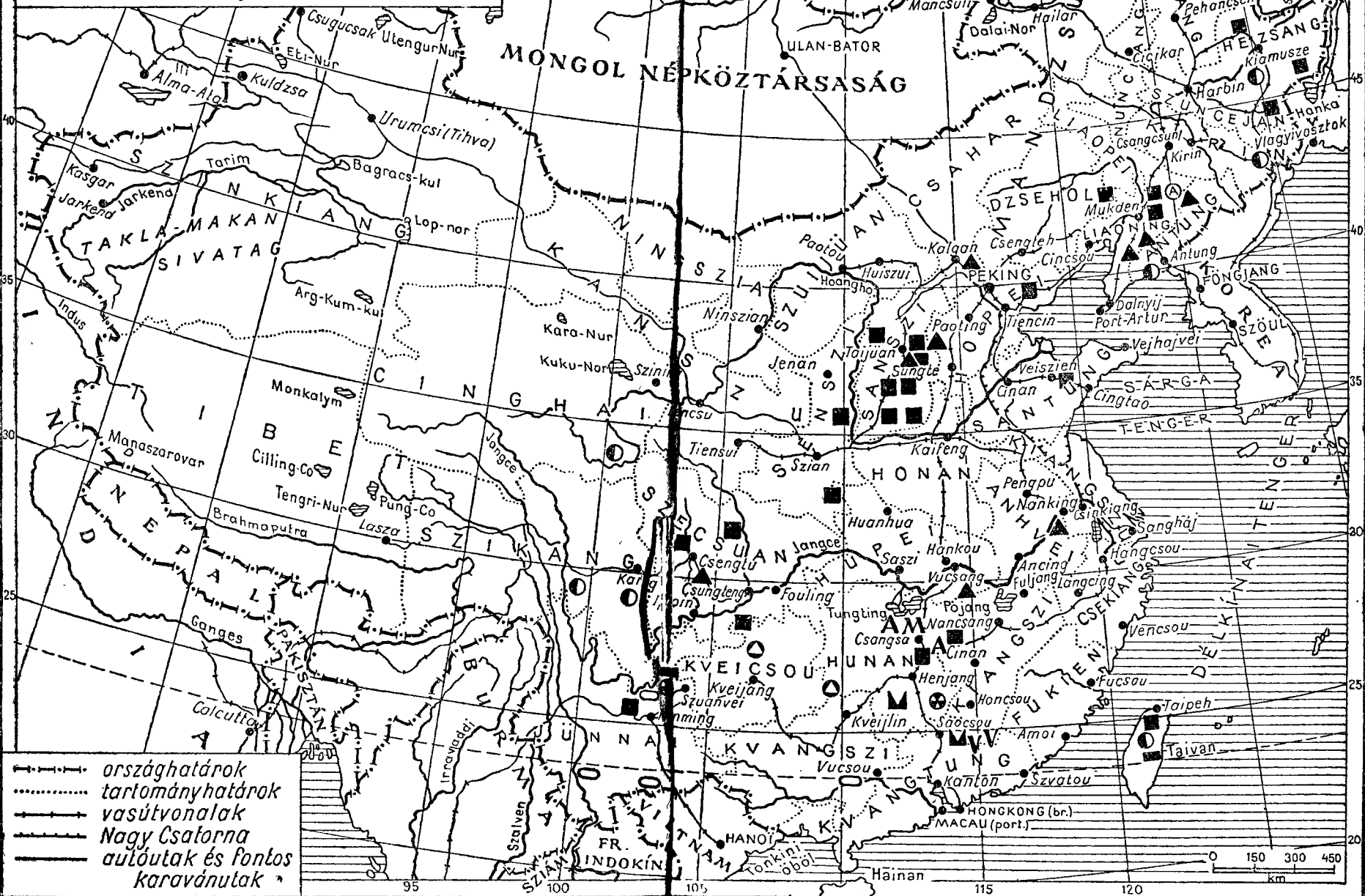

A KÍNAI NÉPKÖZTÁRSASÁG

SZIKRA

Hasznos ásványok:

■ <i>kőszén</i>	⊕ <i>vegyes fémek</i>	V <i>volfrám</i>
▲ <i>vasérc</i>	◻ <i>ólom</i>	M <i>molibdén</i>
■ <i>mangán</i>	● <i>higany</i>	A <i>antimon</i>
■ <i>réz</i>	● <i>arany</i>	Ⓐ <i>aluminiumérc</i>

A KÍNAI NÉPKÖZTÁRSASÁG

CIKKGYŰJTEMÉNY

SZIKRA

BUDAPEST 1950

HARC KÍNA PÉNZÜGYI ÉS GAZDASÁGI HELYZETÉNEK ALAPVETŐ FORDULATÁÉRT

A jelenlegi nemzetközi helyzet kedvező számunkra. A béke és demokrácia tábor, melynek élén a Szovjetunió áll, még hatalmasabb mint a múlt évben. A népek békemozgalma, küzdelme a háború ellen, szerte a világon még nagyobb arányokat öltött. A nemzeti szabadságmozgalmak, melyeknek célja az imperializmus igájának lerázása, jelentősen kiszélesedtek. Különösen figyelemreméltók a japán és német nép tömegmozgalmi, melyek szembeszálltak az amerikai megszállókkal, továbbá azok a népi szabadságharcok, melyek az elnyomott keleti országokban bontakoztak ki.

Ugyanakkor kiéleződtek az ellentétek az imperialista országok, különösen az Egyesült Államok és Anglia között. Egyre gyakoribbak az összetűzések az amerikai burzsoázia különböző klikkjei és az angol burzsoázia egyes csoportjai között is. Ezzel szemben, a Szovjetuniót és a népi demokratikus országokat a szoros egység jellemzi. A történelmi jelentőségű kínai-szovjet szerződés megszilárdította a két ország között fennálló baráti kapcsolatokat. Ez egyrészt lehetővé teszi számunkra, hogy országunkban szabadon és egyre gyorsabb ütemben végezhessük az újjáépítés munkáját, másrészt lendületet ad annak a hatalmas népi harcnak, mely az egész világon folyik a béke megvédéséért és a demokráciáért, a háború és az elnyomás ellen.

A háborús fenyegetés az imperialista tábor részéről még fennáll. A harmadik világháború veszélye még nem múlt el.

Azonban azok az erők, melyek a háborús veszély kiküszöböléséért, a harmadik világháború kitörésének megakadályozásáért harcolnak, egyre gyorsabb ütemben növekednek. A világ népei túlnyomó részének politikai öntudata egyre jobban erősödik. Az új világháborút azonban csak akkor akadályozhatjuk meg, ha a kommunista pártok szerte a világon továbbra is egyesítik erőiket a békéért és a demokráciáért vívott harcban. A reakciós Kuomintang-klikk által terjesztett háborús rémhírek arra szolgálnak, hogy megtévesszék a népet. Ezek a rémhírek alaptalanok.

*

A helyzet országunkban jelenleg a következő:

Létrehoztuk a Központi Népi Kormányt és kiépítettük a helyi népi kormánysszerveket a Kínai Népköztársaság minden részében. A Szovjetunió, a népi demokratikus országok és egy sor kapitalista ország egymásután létesítettek diplomáciai kapcsolatot országunkkal. A kínai kontinensen lényegében végetért a háború. Egyedül Taivánt és Tibetet kell még felszabadítanunk. Ez komoly harcokat igénylő feladat.

A Kuomintang-reakciósook egyes helyeken rablóbandákat alakítottak és a népi kormány ellen harcra uszították a fejletlen, hátramaradt elemek egy részét. Számos titkos ügynököt és kémeket szerveztek be a népi kormány elleni küzdelemre. Rémhíreket terjesztenek a nép körében és arra törekednek, hogy aláássák a Kommunista Párt és a népi kormány tekintélyét, megbontsák a különböző nemzetiségek, demokratikus osztályok, demokratikus pártok és csoportok és a népi szervezetek között fennálló egységet és együttműködést. A speciális ügynökök és kémek szabotázs-cselekményeket hajtanak végre a nép gazdasági célkitűzéseinek megghiúsítására, merényleteket követnek el a Kommunista Párt vezetői és a népi kormány tagjai ellen, értesítéseket szereznek az imperialisták és a Kuomintang-reakciósook számára. Ezt az ellenforradalmi tevékenységet a színpalak mögül az imperialisták, elsősorban az amerikai imperialisták irányítják. A nacionalista banditák, speciális ügynökök és kémek valamennyien az imperialisták lakájai.

A liaosi—mukdeni, szücsou—pengpui és peking—tiencini három győztes hadjárat után 1949 április 20-án a Felszabadító Néphadsereg átkelt a Jangce-folyón. Az eltelt 13 és fél hónap óta Kína egész területe, Tibet, Taivan és néhány sziget kivételével, felszabadult. Ebben az időszakban hadseregünk 1 830 000 főnyi Kuomintang-katonát és 980 000 főnyi gerillarablóbandát semmisített meg, ugyanakkor a népi biztonsági szervek nagyszámú titkos szervezetet és speciális ügynököket lepleztek le. A Felszabadító Néphadseregnek továbbra is az a feladata, hogy folytassa a banditák maradványainak felszámolását az újonnan felszabadított területeken, a népi biztonsági szerveknek pedig továbbra is erélyesen küzdeniök kell az ellenség kémrendszere ellen.

A nép túlnyomó része odaadóan támogatja a kommunista pártot, a népi kormányt és a Felszabadító Néphadsereget. A legutóbbi hónapokban a népi kormány országos viszonylatban megvalósította az egységes ellenőrzést és az egységes irányítást a pénzügyi és gazdasági élet területén. Egyensúlyba hozta a bevételeket és a kiadásokat, megfékezte az inflációt és stabilizálta az árakat. Az egész ország népe támogatta a kormányt azáltal, hogy beadta a gabonát, befizette az adóját és állami kötvényeket vásárolt.

A múlt évben az árvíz és az aszály jelentős károkat okozott országunknak. Az árvíz mintegy 120 000 000 mu* termőföldet és 40 000 000 embert érintett kisebb-nagyobb mértékben. A népi kormány nagyarányú segélyakciót indított és számos helyen árvízvédelmi berendezéseket létesített. Az idei termés jobb mint a tavalyi és a nyári begyűjtés eredménye általában jó. Ha az őszi begyűjtés szintén kedvező eredménnyel zárul, akkor a helyzet jövőre előreláthatólag még jobb lesz mint az idén.

Az imperialista és a reakciós Kuomintang-uralom hosszú évei nemzetgazdaságunkban természetellenes állapotokat és nagyméretű munkanélküliséget okoztak. A forradalom győzelme után nemzetgazdaságunk régi rendszere teljes egészében különböző fokú átszervezésen ment keresztül. A munkanélkü-

* 1 mu = kb 1/15 hektár

liek száma növekedett. Ez igen nehéz kérdés és a népi kormány intézkedéseket léptetett életbe a munkanélküliek segítésére és alkalmaztatására. Így ezt a problémát is módszereken megoldjuk. A népi kormány nagyarányú kulturális és nevelési programot hajtott végre. Sok értelmiségi és fiatal diák vesz részt forradalmi munkában, vagy kapcsolódik be a tanulásba, hogy elsajátítsa az új tudományt. A népi kormány megkezdte és egyre nagyobb energiával folytatja az ipar és a kereskedelem észszerű átalakításának, továbbá a társadalmi és a magánvállalkozások, a munka és a tőke közt fennálló viszony megváltoztatásának munkáját.

Kína óriási ország és helyzete igen bonyolult. A forradalom először csak egyes területeken győzött, és az ország többi része csak később szabadult fel.

Következésképp a régebben felszabadított területeken (körülbelül 160 000 000 lakossal) a földreform befejeződött, az új társadalmi rend megszilárdult, a gazdasági újjáépítés helyes úton halad és a dolgozó nép többségének életszínvonala emelkedett. Az északkeleti részeken a munkanélküli értelmiségiek és munkások problémája megoldódott, Észak-Kínában és Santung-tartományban pedig közel áll a megoldáshoz. Elsősorban az ország északkeleti részén kezdődött meg a tervszerű gazdasági építés.

Az újonnan — néhány hónapja, fél éve vagy egy éve — felszabadított területek (körülbelül 310 000 000 lakossal) távoli részein több mint 400 000 bandita maradt, akiket meg kell semmisíteni. A földkérdést még nem oldottuk meg. Az ipart és a kereskedelmet még nem állítottuk helyre megfelelő módon és a munkanélküliség is komoly mértékben fennáll. Az új társadalmi rend még nem szilárdult meg. Egyszóval, a tervszerű gazdasági építés feltételeit még nem teremtettük meg.

Mint már mondtam, a gazdasági élet frontján egész sor győzelmet arattunk. Ilyenek: a nemzeti bevételek és kiadások megközelítő egyensúlybáhozása, az infláció megszüntetése, az árak stabilizálódása. Mindezek a pénzügyi és gazdasági helyzet megjavításához szükséges fordulat kezdetét jelentik, de még nem jelentenek alapvető fordulatot. Pénzügyi és gaz-

dasági helyzetünk alapvető fordulatához három feltétel szükséges. Ezek:

1. A földreform befejezése, 2. jelenlegi iparunk és kereskedelmünk megfelelő átalakítása és 3. a kormány kiadásainak jelentős csökkentése. Ezek megvalósításához bizonyos idő szükséges. Körülbelül három évet, esetleg többet fog igénybevenni. Az egész Pártnak és az ország népének versenybe kell állnia, hogy e három feltételt megteremthessük. Mint mindannyian, biztos vagyok benne, hogy ezt a három feltételt három év alatt megvalósítjuk. Akkor majd bekövetkezik az a döntő fordulat, mely országunk egész pénzügyi és gazdasági helyzetét lényegesen előre fogja lendíteni.

*

A cél eléréséhez a Pártnak és az ország egész népének össze kell fognia és maradéktalanul meg kell valósítania a következő feladatokat:

1. A földreform munkáját fokozatosan és rendszeresen kell véghezvinni. A háború a szárazföldön lényegében befejeződött. A helyzet teljesen más, mint az 1946—48-as években, amikor a Felszabadító Néphadsereg élethalálharcot vívott a Kuomintang-reakcióssal és ennek a harcnak a kimenetele még nem volt eldöntve. Az állam most már kölcsönöket nyújthat, hogy ezzel segítse a szegényparasztokat nehézségeik megoldásában és kárpótolja őket, mivel kevesebb földet kaptak (mint az előző földosztási politika szerint. — *Szerk.*). Ezért változtatnunk kell a gazdag paraszttal szemben alkalmazott politikánkon. A többletföld és tulajdon lefoglalása helyett meg kell őrizni a gazdag paraszttok gazdaságait, hogy ezzel elősegítsük a termelés gyors helyreállítását a mezőgazdaságban. Ez a politikánkban bekövetkezett változás egyben arra is szolgál, hogy elszigeteljük a földesurakat, segítsük a középparasztokat és azokat, akik kevés földet adnak bérbe.

2. Meg kell szilárdítanunk pénzügyi és gazdasági életünk egységes ellenőrzését és egységes irányítását. Ugyancsak meg kell szilárdítanunk a bevételek és kiadások közti egyensúlyt és az árak stabilizációját. Ennek az irányelvnek az alapján

az adókat megfelelő módon kell kivetni és könnyíteni kell a nép terheit.

Az egységes tervgazdálkodás elvének megfelelően és szem előtt tartva az ország valamennyi rétegének érdekeit, fokozatosan ki kell küszöbölni a gazdasági élet területén uralkodó tervszerűtlenséget és anarchiát. A gazdasági élet szocialista, állami szektorának vezetésével jelenlegi iparunkat és kereskedelmünket át kell alakítanunk és az állami és magánvállalkozások, a munka és a tőke között fennálló viszonyt jelentős mértékben meg kell javítanunk. Így a nemzetgazdaság különböző tényezői között munkamegosztás és együttműködés jön létre, mely megkönnyíti az egész nemzetgazdaság újjáéledését és fejlődését. Egyesek szerint a kapitalizmus kiküszöbölése és a szocializmus megvalósítása már egy korai időpontban lehetséges. Ez a nézet helytelen és lehetőségeinkkel egyáltalán nincs összhangban.

3. A Felszabadító Néphadsereg természetesen megtartja fő erőt, de emellett 1950-ben csapatainak egyrészét leszerelheti. Megfelelő erőt kell biztosítani Tibet és Taivan felszabadítására, a nemzetvédelem biztosítására és az ellenforradalom leverésére. Ezt a leszerelést óvatosan kell végrehajtani, úgy, hogy a leszerelt katonák hazatérhessenek és bekapcsolódhassanak a termelés munkájába. A közigazgatási szervek korlátozására ugyancsak szükség van és az ott fennmaradó felesleges munkaerőket úgy kell irányítani, hogy munkát kaphassanak vagy továbbtanulhassanak.

4. A régi iskolákban uralkodó nevelési rendszer, a régi kultúra átalakításának munkáját módszeresen és gondosan kell megvalósítani. Minden hazafias értelmiségit meg kell győzni és a nép szolgálatába kell állítani. Ebben a kérdésben, a reformok végrehajtásánál helytelen a késlekedés és vonakodás, de ugyanolyan helytelen az elhamarkodottság és a reformok meggondolatlan keresztülvitele.

5. A munka nélkül lévő munkásokat és értelmiségieket hatóság támogatásban kell részesíteni. A munkanélkülieket módszeresen segíteni kell abban, hogy munkát kaphassanak. Folytatni kell a különböző csapásoktól sújtott lakosság segélyezését.

6. Össze kell fogunk az ország valamennyi demokratikus elemével és segítenünk kell őket munkájukban felmerült problémáik megoldásában. Elejét kell venni minden olyan irányzatnak, mely az Egységfront munkájában a „zárt kapu“-politikára vagy elvtelen engedményekre irányul. Konferenciákat kell összehívunk, melyeken a nép valamennyi rétegének képviselője résztvesz. Ezek jó eszközök az egész nép egyesítésére, közös munkánk elvégzése érdekében. A népi kormány valamennyi fontos intézkedését megvitatás és döntés végett a népi konferenciák elé kell terjeszteni. A népi konferenciák minden tagja számára biztosítani kell a felszólalás jogát; minden olyan tevékenység, mely megakadályozza a nép képviselőit véleményük nyilvánításában — helytelen.

7. A banditákat, kémeket, zsarnokokat és más ellenforradalmi elemeket kímélet nélkül meg kell semmisíteni. Ebben a kérdésben olyan politikát kell folytatnunk, mely egyesíti magában a szigorúságot és az elnézést. Meg kell büntetnünk a főbűnösöket, de nem azokat, akiket kényszerítettek a bűnrészes-ségre és meg kell jutalmaznunk azokat, akik később dicséretreméltó szolgálatokat tettek. Ezen szempontok közül egyet sem szabad szem elől téveszteni. Az egész Pártnak és az ország népének fokoznia kell éberségét az ellenforradalmi elemek felforgató tevékenységével szemben.

8. Teljes mértékben végre kell hajtani a Központi Bizottság határozatait, melyek a Párt szervezetének megszilárdítására és kiterjesztésére, a Párt és a tömegek közti kapcsolat szorosabbrafinálására, a kritika és önkritika széleskörű alkalmazására és a komoly ideológiai képzés bevezetésére vonatkoznak az egész Pártban. Tekintetbe véve azt, hogy Pártunk tagjainak száma 4 500 000-re nőtt, a pártszervezet kiterjesztésének politikáját igen gondosan kell alkalmazni. Meg kell akadályoznunk az opportunisták befurakodását a Pártba és azokat, akik benn vannak, ki kell onnan zárni. Ügyelni kell arra, hogy elsősorban a fejlett politikai öntudattal rendelkező munkásokat vegyük fel a Pártba és ezáltal javítsuk Pártunk szociális összetételét.

A régebben felszabadított területeken a falvakban általában meg kell szüntetni a tagfelvételt. Az újonnan felszabadí-

tott területeken, amíg a földreform befejezést nem nyer, a Párt szervezeteit általában ne építsük ki a falvakban, hogy ezzel megakadályozzuk az opportunisták elemek befurakodását a Pártba.

1950 nyarán, őszén és telén az egész Pártban — szoros kapcsolatban a különböző feladatokkal — nagyarányú ideológiai képzést kell megindítani. Ennek módszerei: számos válogatott dokumentum olvasása, a végzett munka kiértékelése, a helyzet elemzése, a kritika és önkritika kifejlesztése stb. Ez emelni fogja a káderek és az egyszerű párttagok ideológiai és politikai színvonalát; elejét fogja venni a munkánkban elkövetett hibáknak; le fogja törni azoknak a fennhéjázását és önelégültségét, akik hősöknek képzelik magukat; véget fog vetni a bürokráciának és a tekintélyi elvnek és meg fogja javítani a kapcsolatot a Párt és a tömegek között.

(Beszámoló a Kínai Kommunista Párt Központi Bizottságának harmadik plenáris ülésén. 1950 június 6.)

SZTÁLIN ÉS A KÍNAI FORRADALOM

Azon a jenani ülésen, amelyen Sztálin 60-ik születésnapját ünnepelték, Mao Ce-tung elvtárs ezeket mondotta: „Sztálin a világforradalom vezetője. Ez mérhetetlenül fontos tény. Páratlan esemény az, hogy az emberiségnek van egy Sztálinja. Amióta ő a miénk, jól mennek a dolgok. Marx halott, Engels és Lenin sincsenek már az élők sorában. Ha nem volna Sztálin, ki mutatna nekünk irányt és utat? Mivel azonban ő a miénk, páratlan szerencsés helyzetben vagyunk. Ma már van a világon Szovjetunió, van Bolsevik Párt és van Sztálin. Így tehát a világ ügyei jól mennek előre. Tisztelnünk kell Sztálint, támogatnunk kell és tanulnunk kell tőle. Tanulnunk kell tőle, mégpedig két szempontból: elméletéből és munkájából.“

Mao Ce-tung elvtárs ezután kifejtette Sztálin érdemeit a marxizmus-leninizmus továbbfejlesztése terén. Elmagyarázta, hogy Sztálin irányítása, mellyel a szocializmus építésének művét a Szovjetunióban befejezték, „hatalmas jelentőségű ügy“. Kifejtette, hogy Sztálin a kínai nép ügyét mind elméleti, mind pedig gyakorlati segítséggel támogatta. Mao Ce-tung elvtárs kijelentette: „A multban a marxizmus-leninizmus elméleti irányítást nyújtott a világforradalom számára. Most ehhez hozzájárult valami, az, hogy anyagi segítséget is tud nyújtani a világforradalom számára. Ez pedig Sztálin elvtárs nagy érdeme.“

Azóta a világ népei a Szovjetunió vezetésével, legyöz-

ték a három fasiszta-imperialista államot, Németországot, Olaszországot és Japánt. Megjelentek az új népi demokráciák. A kínai nép legyőzte a japán imperializmust, majd ezt követően sikerült megdöntenie az ellenforradalmi Kuomintang-kormány uralmát, kikergetnie az amerikai imperialisták megszálló erőit és létrehozni a Kínai Népköztársaságot. A Szovjetunió ma már összehasonlíthatatlanul erősebb mindenkinél a világon, az imperialista rendszer pedig, melyet az amerikai imperializmus vezet, alapjaiban inog.

A nagy történelmi események sorozatát, mely az elmúlt tíz esztendőben játszódott le, nem lehet elválasztani Sztálin nevétől. Nem lehet az eseményeket különválasztani Sztálin alkotásaitól sem, sem pedig attól a támogatástól, melyet Sztálin minden ország népének nyújtott. Mindezek, az elmúlt tíz esztendőben lejátszódott események azt is bebizonyították, hogy Sztálin nem csupán a szovjet nép győzelmi zászlájának jelképe, hanem a világ egész haladó emberiségéé is.

Nekünk, a kínai népnek még külön okaink is vannak arra, hogy Sztálint ünnepeljük. Ezek az okok: Sztálin szoros kapcsolata a kínai forradalommal; gondoskodása a kínai népről; végül nagy elméleti segítsége a kínai forradalom problémái megoldása során.

A fennálló körülmények konkrét elemzése alapján Sztálin, a dialektikus materializmus legkiválóbb tudósa, a világforradalom bölcs tanítója néhány kérdést tett fel a kínai Első Nagy Forradalom idején, melyek a kínai forradalomra vonatkoztak és amelyekre nyomban páratlanul ragyogó megoldást adott. Ezek segítségével lerombolta azt a sok esztelen állítást, melyeket az ellenforradalmi trockisták a kínai problémák kapcsán hangoztattak, egyben pedig segítséget nyújtott a Kínai Kommunista Párt számára, hogy a bolsevik úton haladjon tovább. Sztálin számtalan írása, melyeket ebben az időben Kínára vonatkozóan papírra vetett, mintaképe annak, mint lehet a forradalmi elméletet összhangba hozni a forradalmi gyakorlattal; ezek az írások jelentős

részét képezik a marxista-leninista elmélet kincseinek, az emberiség sorsát illetően. Nemcsak annakidején voltak tökéletesen helyesek és helytállóak, hanem teljes mértékben helyesnek és helytállónak bizonyultak a kínai forradalom gyakorlatában az elmúlt, több mint húsz esztendő folyamán.

Amikor a forradalomnak még első, csak halvány sugarai jelentek meg Kína felett, Sztálin már akkor látta, hogy a kínai forradalom szinte korlátlan erővel rendelkezik. Malenkov elvtárs a közelmúltban cikket írt az Októberi Forradalom évfordulója alkalmából, és ennek keretében felidézte Sztálin zseniális előrelátását 1925-ből:

„A kínai forradalmi mozgalom erői óriásiak. Még nem mutatkoztak meg amúgy igazában. Még megmutatkoznak a jövőben. A Nyugat és a Kelet kormányzói, akik nem látják ezeket az erőket és nem számolnak velük kellőképpen, majd kárát látják.”* Sztálin ezt a véleményét Kína politikai, gazdasági és egyéb feltételeinek kiértékelésére, valamint a kínai társadalomban rejlő erők kibontakozására alapozta, de alapjában a világ politikai, gazdasági és egyéb feltételeinek, valamint a világ különböző erőinek kiértékelésére is.

Kínával kapcsolatosan Sztálin 1926 novemberében, amikor a kínai forradalom távlatairól írt, a következő fontos megállapítást tette: „A kínai forradalom kezdeményezőjének és vezetőjének szerepe, a kínai parasztság vezérének szerepe múlhatatlanul a kínai proletariátus és annak pártja kezébe kell hogy kerüljön.”** Ezt a megállapítást Sztálin a kínai burzsoázia gyengeségével kapcsolatosan tette. Ez a megállapítás rendkívül fontos. Mert ha a kínai proletariátus vállalni tudja a kínai forradalom irányítását, akkor a kínai parasztság és a többi néptömegek a kínai proletariátus vezetésével teljes mértékben kifejleszthetik forradalmi erőiket. És ha ennek az országnak népe, amely a világ összlakosságának majdnem egynegyedét képviseli, megvalósítja ezt, akkor a világ arculatának meg kell változnia.

Sztálin abból a világszerte ismert törvényből indult ki,

* *Sztálin*. Kínáról. Szikra 1950. 46. old.

** Ugyanott, 48. old.

melyet Lenin fogalmazott meg a kapitalista államok egyenlőtlen gazdasági és politikai fejlődésére vonatkozóan. Mind-ebből Sztálin előrelátta: a kínai forradalom számára megadatott a lehetőség arra, hogy — az Oroszországi Októberi Forradalom nyomdokain haladva — folytassa az imperialista front megbontását Keleten. Sztálin ugyancsak támaszpontot látott a Szovjetunió fennállásának és erejének tényében is, mint ahogy erre rá is mutatott „A kínai forradalom távlatairól” című írásában: „Kína mellett ott van és fejlődik a Szovjetunió, melynek forradalmi tapasztalatai és segítsége feltétlenül megkönnyíti a kínai proletariátus harcat az imperializmus és Kína középkori hűbéri maradványai ellen.”*

Mivel Sztálin előrelátása szilárd, tudományos alapon áll, meglátta a kínai nép küzdelmének sajátos jellegét. Éppen ezért, a kínai forradalom minden percében — tekintet nélkül a súlyos kudarcokra, visszaesésekre — Sztálin meg volt győződve arról, hogy a forradalom a következő alkalommal ismét előrehalad és végülis diadalt arat.

Miután Csang Kai-sek 1927-ben elárulta a forradalmat, Sztálin megcáfolta a trockista klikk zagyva fecsegéseit, melyekben azok a kínai forradalmat összekeverték a Törökországban lévő „kemalista forradalmi formával”. Sztálin pontosan kielemezte a Kína és Törökország közötti különbségeket és bebizonyította, hogy a „kemalista forradalmi forma” lehetőségei Kínában hiányoznak. Sztálin kijelentette:

„...Kínában az imperializmusnak a nemzeti Kína eleven húsába kell belevágnia, darabokra metélve azt és egész tartományokat szakítva el tőle azért, hogy régi állásait megtartsa, vagy hogy ezeknek az állásoknak legalább egy részét tarthassa.”

Ezért míg ott, Törökországban, az imperializmus elleni harc végetérhetett a kemalisták vézna, imperializmusellenes forradalmával — itt, Kínában, az imperializmus elleni harcnak mélyen népi és élesen nemzeti jelleget kell öltetnie, lépésről-lépésre ki kell mélyülnie, fokozódnia kell az impe-

* *Sztálin. Kínáról.* Szikra 1950. 48—49. old.

rializmusmal való ádáz összecsapásokig, amelyek megrendítik a kapitalizmus legmélyebb alapjait az egész világon.“* Sztálin ugyancsak kifejtette:

„... Kínában *vagy* a kínai Mussoliniknek kell győzniök, mint Csang Co-lin és Csang Cung-csang, hogy azután megdöntse őket az agrárforradalom lendülete, *vagy* Vuhánnak (értsd ezen az akkori idők forradalmi Vuhánját. — *Szerző.*). Csang Kai-sek és szekértolói, akik igyekeznek megmaradni a két tábor között, elkerülhetetlenül elbuknak, s osztoznak Csang Co-lin és Csang Cung-csang sorsában.“**

Akkor, amikor Vang Csing-vei, Csang Kai-sek nyomában haladva, ugyancsak elárulta a forradalmat, Sztálin folytatta a trockista klikk állításainak megcáfolását, akik össze-vissza fecsegték a kínai forradalom csődjéről. Sztálin leszögezte, hogy Kínában a reformizmus számára semmi-nemű lehetőség nincs:

„Mert a régi és az új militaristák közötti háború új erővel tör ki és ez feltétlenül gyengíti az ellenforradalom erejét, s egyszersmind tönkreteszi és dühíti a parasztságot.

Mert Kínában még nincs olyan csoport vagy olyan kormány, amely képes volna megvalósítani valamiféle sztolipini reformot, amely villámhárító lehetne a kormányzó csoportok szempontjából.

Mert a parasztság milliós tömegeit, amelyek már birtokukba vették a földesúri földeket, nem könnyű megfékezni és letörni.“***

Az események fejlődése beigazolta Sztálin előrejelzését. 1927 óta az események egész sora következett be Kínában: Csang Kai-sek Kína Mussolinija lett és elfoglalta Csang Co-lin és Csang Cung-csang helyét; véget nem érő háborúkra került sor a Kuomintang régi és új urai között; az ellenforradalmi Kuomintang-kormány részéről tett minden „reformista“ kísérlet súlyos kudarcba fulladt; Kínát feldarabolták, először a japán imperialisták, majd az amerikai imperia-

* Sztálin. Kínáról. Szikra 1950. 98. old.

** Ugyanott, 98—99. old.

*** Ugyanott, 159. old.

listák; a kínai nép élethalálharcot kezdett a japán és az amerikai imperialisták ellen; ezek a harcok alapjaiban ingatták meg az imperializmust mindenütt a világon; és Csang Kai-seket ugyanaz a sors érte, mint Csang Co-lint és Csang Cung-csangot: letűnt az ellenforradalmi politika színpadáról... Az eseményeknek ez a sorozata teljes mértékben beigazolta mindazt, amit Sztálin húsz évvel ezelőtt kifejtett.

Sztálin előrelátása bátorította a kínai népet a több mint 20 éven át tartó küzdelemben. Világosan bebizonyította, hogy a forradalmi tudomány ereje ellenállhatatlan. Ugyanakkor rámutatott arra az aljas módszerre, amellyel a trockisták és az összes ellenforradalmi bohócok Csang Kai-seket és Vang Csing-veit dicsőítették.

1927 májusában Sztálin az alábbi módon általánosította a kínai forradalom jellegét: „A mostani kínai forradalom tehát a forradalmi mozgalom két áradatának — a feudális csökevények elleni mozgalomnak és az imperializmus elleni mozgalomnak egyesülése. A kínai polgári-demokratikus forradalom a feudális csökevények elleni harc egyesülése az imperializmus elleni harccal.“*

Sztálin a kínai társadalom beható elemzése során jutott erre a következtetésre. E következtetés történelmi jelentősége igen nagy, különös tekintettel a kínai forradalom kérdéseire. Ahogyan Sztálin mondotta: „Ez tehát a Komintern politikai vonalának kiinduló pontja a kínai forradalom valamennyi kérdésében.“

A trockisták éppen akkor helyezkedtek szembe ezzel az iránnyal. Azt hitték, hogy Kína kapcsolata a külföldi államokkal csupán vámkérdés, s így elhanyagolták a kínai forradalom imperialistaellenes jellegét. Tagadták a kínai feudális maradványok hatalmas befolyását s ilymódon elhanyagolták a kínai forradalom feudalizmusellenes jellegét.

Sztálin rámutatott arra, hogy Trockij és követőinek álláspontja megegyezett Csang Co-lin és Csang Kai-sek ellenforradalmi álláspontjával. Köztudomású, hogy ez azért történt, mert a kínai trockisták teljesen Trockij ellenforradalmi

* Sztálin. Kínáról. Szikra 1950 112. old

nézeteire támaszkodtak és ezzel egyidejűen éppen ezekre a Kínára vonatkozó trockista ellenforradalmi nézetekre támaszkodva az ellenforradalom útjára léptek, a világ többi országainak trockistáival együtt.

Sztálin kijelentette: „De a kínai polgári-demokratikus forradalom nemcsak a feudális csökevények ellen irányul. Egyúttal az imperializmus ellen is irányul.“* Pártunk az adott konkrét történelmi helyzetben csak akkor tudja pontosan kiértékelni az osztályok viszonyában beállott változást, ha Kína szociális viszonyai alapján meghatározza a forradalom jellegét, abból a célból, hogy megállapítsa a forradalom sajátos feladatait, hogy megszervezze a forradalmi frontot, hogy előrevigye a forradalom ügyét és megteremtse a kínai forradalom számára annak a lehetőségét, hogy a kínai munkásosztály vezetésével polgári demokratikus forradalomból szocialista forradalommá nőjön át.

1927-ben a Csen Tu-siu-féle opportunistá irányzat ellemezte Sztálinnak ezt a dialektikus elemzését. Ez a Csen Tu-siu-féle opportunizmus később egybeolvadt az ellenforradalmi trockizmussal; erről mindenki tud, erről tehát nem kell többet szólni.

Itt rá kell mutatnunk arra, hogy az 1927 óta eltelt húsz és egynéhány esztendő alatt mindazok a jobb- vagy „baloldali“ opportunistá hibák, melyek pártunkon belül előfordultak, elsősorban és általában Sztálin dialektikus elemzésének megsértését jelentették — a forradalom jellegét illetően — azáltal, hogy figyelmen kívül hagyták vagy az imperialista-ellenes, vagy a feudalizmusellenes irányzatot.

Igy például a tíz évig tartó polgárháború időszakában mindazok az elvtársak, akik „baloldali“ opportunistá hibákat követtek el, teljes mértékben figyelmen kívül hagyták az imperialistaellenes irányzatot. Nem törődtek azzal, amit Sztálin mondott, hogy: „A polgári-demokratikus kínai forradalmat az imperializmus elleni harc élesedése jellemzi.“

Éppen ezért nem voltak képesek arra, hogy a helyzet felhasználásával imperialistaellenes frontot szervezzenek,

* *Sztálin. Kínáról.* Szikra 1950. 111. old.

azt összhangba hozzák az agrárforradalom küzdelmével és így legyőzzék annak elszigeteltségét. Ebben az időszakban túlkorán szálltak síkra „a szocialista forradalomba való át-növés” merész végrehajtása mellett.

Hadd idézzek egy másik példát is: azok az elvtársak, akik korábban a „baloldali” oportunizmus hibájába estek, a japánellenes háború idején átesaptak a jobboldali oportunizmus hibáiba. Nézeteik teljes mértékben megegyeztek az 1927-es Csen Tu-siu-féle opportunistá nézetekkel, különösen abban, hogy figyelmen kívül hagyták a feudalizmussal szembeni ellenállás irányzatát. Ők „csak a polgárságot látták” és „nem vették észre a kínai agrárforradalmi megmozdulás döntő jelentőségét”. Nem egyeztek bele abba, hogy szabadkezet adjanak a forradalomnak vidéken, attól félve, hogy ha a parasztságot belevonják a forradalomba, akkor megtörik az egységes imperialistaellenes front.

Természetesen ezek a téves nézetek merő ellentétben állottak Sztálin nézeteivel. Mert Sztálin szerint: „A kínai imperialistaellenes front annál erősebb és hatalmasabb lesz, mennél gyorsabban és mennél alaposabban kapcsolódik be a kínai parasztság a forradalomba.”*

Mivel ebben az időszakban ezek a jobboldali opportunisták megtagadták a feudalizmusellenes irányzatot, egyben a proletariátus vezetőszerképének mellőzése mellett szálltak síkra, éppúgy, ahogyan azt a Csen Tu-siu-féle oportunizmus tette 1927-ben. Ők csak a polgárság jövőjét látták, észre sem vették a jövőben a nép forradalmának, a szocializmusnak győzelmét.

Nagyon is világos, hogy a kínai forradalom jellegének kérdése közvetlen kapcsolatban áll e forradalom minden fázisában alkalmazandó taktika kérdésével. És mindenki, aki hibát követ el a forradalom jellege tekintetében, egyben hibát követ el a konkrét forradalmi taktika kérdésében is. Sztálin külön hangsúlyozta és világosan lefektette a leninizmus legfőbb taktikai alapelveit akkor, amikor megcáfolta a trockisták ostoba fecsegését a kínai kérdéstről:

* Sztálin. Kínáról. Szikra 1950. 56. old.

„a) az az elv, hogy minden egyes országban feltétlenül figyelembe kell venni a nemzeti sajátos és nemzeti különleges elemet, amikor a Kommunista Internacionále irányadó útmutatásait kidolgozzuk ezen országok munkásmozgalma számára;

b) az az elv, hogy minden ország Kommunista Pártjának fel kell használni a legkisebb lehetőséget is arra, hogy a proletariátusnak tömegekkel bíró szövetségest biztosítson, még ha ideiglenes, ingadozó, nemtartós és megbízhatatlan is az a szövetséges;

c) az az elv, hogy feltétlenül figyelembe kell venni azt az igazságot, hogy a milliós tömegek politikai neveléséhez a propaganda és agitáció egymagában nem elegendő, hogy ahhoz maguknak a tömegeknek saját politikai tapasztalata is szükséges.“*

ÁLTALÁNOS MARXISTA-LENINISTA ALAPELVEK ÉS NEMZETI JELLEGZETESSÉGEK

Sztálin ezután hangsúlyozta az általános marxista-leninista alapelvek összeegyeztetését a nemzeti jellegzetességekkel. Így írt:

„Pártunk ideológiai fejlődése ellenére Pártunkban sajnos még vannak bizonyos fajtájú «vezetők», akik őszintén hiszik, hogy a kínai forradalmat lehet, hogy úgymondjam, távíratilag, a Kommunista Internacionále ismeretes, általánosan elismert, általános tételei alapján vezetni, *nem számolva* a kínai gazdasági élet, a kínai politikai rend, a kínai kultúra, a kínai erkölcsök, hagyományok nemzeti jellegzetességeivel. Ezek a «vezetők» éppen abban különböznek az igazi vezetőktől, hogy mindig van a zsebükben két-három kész formula, amelyek «alkalmasak» minden országra és «kötelezőek» minden körülmények között. Rájuk nem vonatkozik az a kérdés, hogy minden országban figyelembe kell venni a nemzeti sajátos és nemzeti különleges elemet. Rájuk

* Sztálin. Kínáról. Szikra 1950. 135. old.

nem vonatkozik az a kérdés, hogy a Kommunista Internacionále általános tételeit egybe kell kapcsolni minden egyes ország forradalmi mozgalmának nemzeti sajátosságaival, hogy a Kommunista Internacionále általános tételeit alkalmazni kell minden egyes ország nemzeti és állami jellegzetességeire.

Ezek a «vezetők» nem értik, hogy most, amikor a Kommunista Pártok megnövekedtek és tömegpártokká váltak, a vezetés fő feladata abban áll, hogy minden országban megtalálja, megragadja és a Kommunista Internacionále általános tételeivel észszerűen egybehangolja a mozgalom nemzeti sajátos vonásait, azért, hogy megkönnyítse és gyakorlatilag megvalósíthatóvá tegye a kommunista mozgalom fő céljait.

Ezért próbálgatják egy kaptafára húzni a vezetést minden ország számára. Ezért próbálnak gépiesen alkalmazni bizonyos általános formulákat, nem számolva az egyes országok mozgalmának konkrét feltételeivel. Ezért vannak örökös konfliktusok az egyes országokban a formulák és a forradalmi mozgalom között — ami e gyászvezetők vezetésének fő eredménye.“*

Sztálin különösen kiemelte a kínai forradalom jellegének kérdését, hogy megmagyarázza a taktika kérdéseit ebben a forradalomban és így megcáfolta mindazokat a trockista zagyvaságokat, amelyek a kínai forradalom jellegéről és taktikájáról fecsegték össze-vissza. Sztálin összekapcsolta a kínai forradalom jellegének kérdését annak taktikai kérdéseivel és egyben általánosította e forradalom nemzeti sajátosságait.

Sztálin álláspontja ebben a kérdésben — Mao Ce-tung elvtárs szavaival élve — az, hogy a marxizmus-leninizmus egyetemleges igazságait a kínai forradalom konkrét gyakorlatában kell érvényre juttatni.

1927 óta pártunkban a dogmatikusok — akik egyben jobb- vagy „baloldali“ opportunisták — hibái abban állottak, hogy teljesen elfelejtették azokat a tanulságokat, ame-

* *Sztálin. Kínáról. Szikra 1950. 136—137. old.*

lyek bennefoglaltatnak Sztálinnak a trockistákat cáfoló megállapításaiban. Azt hitték, hogy a kínai forradalom vezetésére elegendő az, hogy csupán két-három kész formula van a zsebükben, amelyek „megfelelőek“ minden ország számára és „kötelezőek“ minden körülmény között. Számukra ismeretlen fogalom volt az, hogy figyelembe vegyék Kína nemzeti sajátosságait vagy nemzeti jellegzetességeit. Éppen ezért véget nem érő konfliktusok támadtak az általuk mechanikusan alkalmazott néhány formula és a konkrét forradalom között Kínában.

A mi dogmatikusaink elvont formulákra, szimp'a történelmi hasonlatokra korlátozták tevékenységüket és nem indultak ki a konkrét kínai helyzetből. Ezért azután gyakran követtek el hibákat, egyiket a másik után. különösen ami a kínai forradalom jellegét illeti. Ugyanezen oknál fogva nem tudták megvalósítani azt, amit Sztálin mondott: „Ahhoz, hogy a proletariátus szétzúzza ezeket a hatalmas ellenfeleket, minden egyében kívül rugalmas és alaposan átgondolt politikára, és arra van szükség, hogy a proletariátus fel tudjon használni minden rést az ellenfél táborában, tudjon szövetségeseket szerezni magának.“*

Dogmatikusaink a tíz évig tartó polgárháború idején azt ajánlották, hogy mindent fordítsunk fel, vagy ahogyan Mao Ce-tung elvtárs őket gúnyolta: „Nem buktathatod meg azokat, akik hatalmon vannak, ha azokat akarod megbuktatni, akik már nincsenek hatalmon. Márpedig ők már rég nincsenek hatalmon, amikor ti még mindig meg akarjátok őket buktatni.“ Egy másik történelmi helyzetben azonban, például a japánellenes háború idején, ezek a dogmatikusok a másik végletbe csaptak át és a mindenkivel való egyesülést hirdették, tagadván azt, hogy három csoport — a baloldali, a középső és a jobboldali — létezik a japánellenes egyesült front kebelén belül; végül mitsem tudtak arról, hogy Pártunk taktikájának másnak és másnak kell lennie a három csoporttal szemben. Ugyancsak ebből az okból kifolyóan nem tudtak reális kapcsolatot teremteni a néppel a

* *Sztálin*. Kínáról. Szikra 1950. 142. old.

fennálló körülmények között — ehelyett azonban, később rákényszerítették a nagy tömegeket parancsaik végrehajtására.

Sztálin azt mondta: „Rendkívül fontos a tömegek számára, hogy saját tapasztalatukból ismerjék fel a Kuomintang-vezetés teljes megbízhatatlanságát, annak reakciós és ellenforradalmi természetét.“ De a mi dogmatikusaink megfélemedtek Sztálin tanításairól és azt gondolták: ha csak néhány „vezető“ érti a dolgokat, akkor is parancsokat adhatnak ki, melyeket azután a tömegek végre is hajtanak. Holott a forradalmat nem egy előretolt csapat, nem csupán a Párt irányítja, sem pedig kizárólag egyének, mégha „nagy emberek“ is, hanem mindenekfelett és elsősorban a néptömegek milliói.

De a mi dogmatikusaink megfélemedtek Sztálin tanításairól és azt hitték, hogy a forradalmat mindenekfelett és alapjában véve ez a néhány dogmatikus irányíthatja, ezek az öntelt „vezérfigurák“.

Kínában az elmúlt 30 esztendő eseményei bizonyosságát adták a kínai forradalom rendkívül bonyolult és szövevényes jellegének. Azt is bizonyítják, hogy főképpen az imperialistaellenes és feudalizmusellenes küzdelmek sokszor bonyolult és tévelygő módja idézte elő ezeket a jellegzetességeket. Ezek a tényezők a forradalmi taktikával kapcsolatos kérdések egész sorát vetették fel, így az egységfrontról, valamint a városi és vidéki forradalom kapcsolatairól. Egyidejűen felmerült a katonai harc döntő stratégiájának kérdése is.

Mint ahogyan Sztálin ki is jelentette, „Kínában a fegyveres forradalom harcol a fegyveres ellenforradalom ellen“.* Milyen területek legyenek hát támadási csomópontok adott alkalommal, fegyveres harcok esetén? Vajjon offenzíva közben van-e lehetőség defenzív akcióra vagy visszavonulásra? Hogyan lehet egybekapcsolni az offenzívát a defenzívával, vagy a visszavonulással? Hogyan lehet a defenzívát vagy a visszavonulást átváltoztatni offenzívává? Mindenki jól

* Sztálin. Kínáról. Szikra 1950. 52. old.

tudja, hogy Mao Ce-tung elvtárs hosszú harca az opportunizmus ellen, legalább is annak jelentős része, éppen a kérdéseknek ezen a sorozatán alapult. Mindenki, aki szembehelyezkedett Mao Ce-tunggal, Sztálin tanításával helyezkedett szembe.

TROCKISTA AKCIÓK 1927-BEN

1927-ben, miután Csang Kai-sek elkövette árulását Sanghájban, a forradalmi hadviselés stratégiai problémái kerültek előtérbe. Akkoriban a trockisták offenzívát javasoltak Sangháj ellen. Sztálin ellenezte az ilyen vakmerő kalandokat. Sztálin azt mondta, hogy: „Az imperializmus nem mond le olyan könnyen Sanghájról, amely az imperialista csoportok igen fontos érdekeinek világméretű csomópontja.“*

Mert ha „kedvezőtlen körülmények között nem kerüljük el a döntő csatát (amennyiben azt el lehet kerülni), akkor ez azt jelenti, hogy megkönnyítjük a forradalom ellenségeinek ügyét“. De a polgárháború tízéves időszakában a mi „baloldali“ opportunistáink éppen ilyen vad és vak kalandos offenzívák megindítását javasolták a nagyvárosok, a túlerő ellen. Azt ajánlották, hogy vívjuk meg a döntő küzdelmet az ellenséggel, éppen ilyen kedvezőtlen körülmények között.

Sztálin kijelentette: „Egyes elvtársak azt gondolják, hogy most a forradalmiság főismérve a támadás valamennyi fronton. Nem, elvtársak, ez nem igaz. A támadás valamennyi fronton — ez jelenleg ostobaság, és nem forradalmiság. Nem szabad összetéveszteni az ostobaságot a forradalmisággal.“** De a polgárháború tízéves időszakában a mi „baloldali“ opportunistáink éppen ezt, az offenzívának az összes frontokon való megindítását javasolták, a helyzetadta körülmények teljes mellőzésével; a forradalmi magatartást összetévesztették az esztelenséggel.

* Sztálin. Kináról. Szikra 1950. 96. old.

** Ugyanott, 96. old.

Sztálin kijelentette: „megerősödnek katonai tekintetben, teljes erővel kifejlesztik az agrárforradalmat, fokozott munkát végeznek Csang Kai-sek hátszágának és frontjának bomlasztására, és később, ez után vetik fel egész nagyságában Sangháj kérdését“*.

Sztálin kijelentette:

„A forradalom haladását nem szabad úgy elképzelni, hogy az szakadatlanul felfelé ívelő vonalon emelkedő haladás. Ez a forradalom könyvszagú, nem reális elképzelése. A forradalom mindig cik-cakokban halad, támadva és rombolva a régi rendet egyes körzetekben, részleges vereséget szenvedve és visszavonulva más körzetekben.“** De a tíz évig tartó polgárháború idején a mi „baloldali“ opportunistáink éppen azt hitték, hogy a forradalom csakis állandóan felfelé emelkedő vonalat jelenthet, mert szerintük a forradalom fejlődési irányvonala egyetlen kitérő kanyart sem tehet. Ezért azt hitték, hogy ha egyáltalán sor kerülne offenzívára, akkor annak feltétlenül általános offenzívának kell lennie, vagy ahogy ők mondták, „támadásnak az összes frontokon“. És ha valaki offenzívát javasolt egy bizonyos területen, másutt azonban vissza akart vonulni és védekezésbe átmenni, akkor ezt „opportunizmusnak“ „ítélték“ volna meg.

Sztálin így nyilatkozott: „Lehetetlenség, hogy valaki minden feladatot egyszerre vállaljon magára, kockára téve azt, hogy túlerőlteti magát.“ De a tízesztendős polgárháború időszakában, akkor, amikor forradalmi erőink még nagyon hiányosak voltak — a mi „baloldali“ opportunistáink éppen azt javasolták, hogy vállaljuk magunkra a „támadást az összes frontokon“ és a „mindent felborítani“ feladatát, a polgári-demokratikus forradalom és a szocialista forradalom minden feladatát egyszerre, egyidejűen. És ha valaki bíráltni merészelte ezt az akciót, mondván: „megkockáztatnánk azt, hogy túlerőltetjük magunkat“, akkor habozás nélkül „opportunistának“ bélyegezték az illetőt. Világos, hogy 1927 óta

* Sztálin. Kínáról. Szikra 1950. 96. old.

** Ugyanott, 100. old.

pártunkban mindazok az elvtársak, akik egy vagy más alkalommal bármilyen opportunistá hibát követtek el és szembehelyezkedtek Mao Ce-tung elvtárs helyes irányvonalával, azért estek ezekbe a hibákba, mert valamennyien elfelejtették mindazokat a tanításokat, amelyek bennfoglaltatnak Sztálinnak 1927-ben tett, a trockistákat cáfoló megállapításaiban. Így áll a helyzet, tekintet nélkül arra, hogy mit is mondanak a forradalom jellegéről vagy taktikájáról, vajjon politikai vagy katonai forradalomról van-e szó. Mindez oka volt annak, hogy forradalmunk sok, keserves nehézséget szenvedett el fejlődése folyamán.

Mao Ce-tung elvtársnak igaza van. Pártunk, az ő vezetésével kanyargós utat tett meg, de végülis legyőzte mind a tárgyi nehézségeket, mind pedig a személyi hibákat és tévedéseket, s győzelemre vitte a forradalmat. Mindez pedig annak következménye, hogy Mao Ce-tung elvtárs álláspontja a kínai forradalom jellegéről és taktikájáról tökéletesen megegyezett Sztálin álláspontjával. Ezenkívül továbbfejlesztette a kínai forradalommal kapcsolatos sztálini elméletet e forradalom-adta gyakorlat folyamán.

Már az első Nagy Forradalom idején (1925—27) Mao Ce-tung hangsúlyozta, hogy a proletariátusnak kell irányítania a parasztság forradalmi megmozdulását a feudalizmus ellen, hogy ezzel is támogassa az imperializmus elleni küzdelmet és szembehelyezkedjék Csen Tu-siu jobboldali opportunistizmusával.

A tíz évig tartó polgárháború időszakában — habár akkor éppen az agrárforradalmi megmozdulás kellős közepén voltunk — Mao Ce-tung elvtárs egyetlen pillanatra sem feledkezett meg az imperializmus elleni harcról, erről a hihetetlenül fontos politikai tényezőről, és minden alkalommal szembefordult a „baloldali“ opportunistizmussal. Mao Ce-tung elvtárs mindenkor figyelembe vette az imperializmus elleni harc hihetetlen fontosságú tényét akkor, amikor a forradalmi bázisok felállítására vonatkozó stratégiai terveket kidolgozta, amikor meghatározta, milyen politikát kell folytatni a különböző osztályokkal szemben, hogyan kell győzedelmeskedni a középosztály felett stb. . . .

A Japán elleni ellenállási háború folyamán Mao Ce-tung elvtárs hitt abban, hogy a proletariátus és élcsapata mozgásba hozhatják a paraszti tömegeket, így egy széles tömegbázis alakulhat ki a japánellenes háború céljaira, amely a nép győzelmével tenné lehetővé a háború befejeztét. Ezért tehát makacs küzdelmet folytatott a jobboldali opportunizmus ellen.

A történelem bebizonyította: ezek a küzdelmek, melyeket a forradalom minden szakaszában Mao Ce-tung elvtárs irányított — akinek nézetei megegyeztek Sztálin nézeteivel — helyesek voltak. S különösképpen azok, a Párt irányvonálával kapcsolatos küzdelmek voltak döntő hatással a kínai forradalom mostani diadala során kialakult általános helyzetre, melyek a japánellenes háború kezdeti és középső szakaszán folytak le.

Egyetlen tényt azonban még tisztázni kell: az opportunisták igen hosszú ideig, 1927 előtt, amikor Csen Tu-siu volt a vezető, majd később is — szándékosan, vagy nem szándékosan — ellenezték azt, hogy Sztálinnak a kínai forradalommal kapcsolatos számtalan munkáját terjesszék a Kínai Kommunista Párton belül. Fennállottak még a nyelvi nehézségek is, valamint az ellenforradalmi blokádnak is. Ez volt az oka annak, hogy Pártunkban számtalan olyan elvtárs volt, aki vezető szerepet vitt a kínai forradalomban, akinek azonban semmiféle lehetősége nem volt arra, hogy Sztálin Kínáról szóló munkáit rendszeresen és behatóan tanulmányozza.

AZ IDEOLÓGIAI ÚJJAÉPÍTÉS MOZGALMA 1942-BEN

Csak 1942-ben, az ideológiai újjáépítés mozgalmának megindulása után került sor arra, hogy Pártunk rendszeresen kiadja Sztálin számos, Kínáról szóló munkáját. Mao Ce-tung elvtárs döntése alapján éppen a közelmúltban adták ki a „Lenin és Sztálin Kínáról“ című könyvet, s ez a könyv ma egyike azon 12 könyvnek, melyeket a kádereknek tanulmányozniuk kell. Pártunk számára igen nagy kárt okozott az a tény, hogy az opportunisták — szándékosan vagy sem —

egyszerűen visszatartották Sztálin Kínáról szóló írásait, hogy azok helyett saját téves és hibás nézeteiket, javaslataikat terjesszék.

Mao Ce-tung elvtársnak azonban az adott helyzet ellenére is jónéhány alapvető problémában sikerült ugyanazon következtetésekre jutnia, mint Sztálinnak, hiszen önálló gondolkodásmódját Marx, Engels, Lenin és Sztálin örökérvényű forradalmi tudományára alapozta. Mao Ce-tungnak és a többi elvtársnak így sikerült mindenkor a helyes irányvonalon maradnia.

Csak a japánellenes háború során volt Mao Ce-tung elvtársnak megfelelő alkalma arra, hogy Sztálin munkáit alaposan tanulmányozza. Ekkor Sztálin minden elérhető művét határtalan lelkesedéssel olvasta el, s sokat elmélkedett felettük. Mint tudjuk, Mao Ce-tung elvtárs az „Új Demokráciá”-ban világosan meg is írta, hogy Sztálin művei a világosság milyen felbecsülhetetlen értékű forrását jelentették számára. Mao Ce-tung elvtárs kifejtette, hogy az a helyes tétel, amelyet a kínai kommunisták fektettek le és amely szerint a kínai forradalom részét képezi a világ szocialista forradalmának — Sztálin elméletén alapszik. Mao Ce-tung elvtárs a sztálini elmélet alapján hangsúlyozta a proletariátus vezető szerepének gondolatát. Ebben a közismert harcosszellemű műben erőteljes csapásokat mért azokra a reakciós vágyálmokra, amelyek Kínában polgári diktatúra létesítését célozták — egyidejűen hatalmas csapásokat mért a pártonbelüli opportunistákra is, akik arra törekedtek, hogy a proletariátust a polgárság uszályhordozójává tegyék.

Mao Ce-tung elvtársnak számtalan írásműve jelent meg a japánellenes háború óta és ezekben szinte legszívesebben Sztálin alábbi népszerű mondásaival foglalkozott: „Kínában a fegyveres forradalom harcol a fegyveres ellenforradalom ellen. Ez a kínai forradalom egyik sajátossága és egyik előnye.”* Továbbá: „A gyarmati és félgymati kérdés lényegében parasztkérdés.” Mao Ce-tung elvtárs a kínai viszonyokra alkalmazva összekapcsolta Sztálinnak ezt a két bölcs

* Sztálin. Kínáról. Szikra 1950. 52. old.

megállapítását és továbbfejlesztette azokat. Mélységesen elítélte a pártonbelüli opportunisták magatartását a japánellenes háború során, akik figyelembe se vették azt az alapvetően fontos elgondolást, azt a politikát, miszerint a proletariátusnak kell irányítania a parasztok háborúját.

Mao Ce-tung elvtárs 1941—42-ben megindította az ideológiai újjáépítés mozgalmát a Pártban, annak érdekében, hogy előkészítse a mi forradalmi győzelmünket. Abban az időben elsősorban újból és újból idézte Sztálinnak azt a mondását, amely az elmélet és gyakorlat összekapcsolásáról szól; ez az idézet a „Leninizmus alapjai”-ban jelent meg — abban a mesetermüben, amely elméleti síkon felvázolta a bolsevikokat, szerte az egész világon.

Mao Ce-tung elvtárs kijelentette: „Ismételten Sztálin volt az, aki oly bölcsen megállapította: «az elmélet céltalanná válik, ha nem kapcsolódik össze forradalmi gyakorlattal». És ugyancsak Sztálin szögezte le, hogy: «a gyakorlat vakká lesz, ha nem világítja meg útját a forradalmi elmélet».” Mao Ce-tung elvtárs Sztálin előbbi mondását a pártunkon belüli dogmatikusokkal szemben alkalmazta, Sztálin utóbbi mondását pedig a pártunkon belüli empiristákkal szemben használta fel.

Mao Ce-tung elvtárs kiválogatta Sztálin írásait a bolsevik fejlődés 12 előfeltételéről, valamint a „Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártjának története” következtetéseiben foglalt hat pontot — mint pártunk ideológiai újjáépítési mozgalmának legdöntőbb jelentőségű alapjait. Mao Ce-tung elvtárs külön felhívást is bocsátott ki, annak érdekében, hogy elvtársaink komolyan tanulmányozzák Sztálinnak e két fontos művét és kiemelte azt, hogy a két mű tulajdonképpen azonos: mindkét mű a marxista-leninista tapasztalatoknak száz esztendő forradalmi mozgalmairól szóló összefoglalása. Pártunk húsz és egynéhány éves tapasztalatai alapján pontról-pontra megmagyarázta a két írásművet, rámutatván az igazi és a hamis marxizmus-leninizmus közötti különbségekre. Pártunk ideológiai újjáépítési mozgalmában ez a két írásmű súlyos csapásokat mért a dogmatizmusra és az empirizmusra.

TANULMANYOZZUK SZTALIN NAGY MŰVÉT

Mao Ce-tung elvtárs „Újítsuk meg tanulmányainkat“ című cikkében azt követelte, hogy Sztálin nagy műve „A Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártjának története“ legyen pártunkban a legfontosabb tanulmányi anyag a marxizmus-leninizmus elsajátítására. Mao Ce-tung elvtárs így írt:

„A Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártjának története a legtökéletesebb szintézise és összefoglalása a világ kommunista mozgalmának az elmúlt 100 esztendőben. Mintaképe az elmélet és gyakorlat szövetségének, az egyetlen tökéletes mintakép az egész világon. Mi csakis akkor tanuljuk meg, hogyan kell dolgoznunk Kínában, ha meglátjuk, miként kapcsolták össze Lenin és Sztálin a marxizmus-leninizmus egyetemleges igazságait a szovjet forradalom konkrét gyakorlatával, így fejlesztvén tovább a marxizmust.“

Mao Ce-tung elvtárs Sztálin tanítványa és fegyvertársa. Mao Ce-tung képesnek bizonyult arra, hogy Sztálin kiváló tanítványává váljék, hogy a kínai győzedelmes forradalom vezetőjévé váljék, csakis azért, mert munkamódszere, módszertana egyezik Sztálinéval. Sztálin módszereit alkalmazta Sztálin tanulmányozására. Ezek az alkotó marxisták módszerei, melyekre Sztálin Lenin 50. születésnapja emlékére írt világhírű cikkében hivatkozott, amikor azt írta, hogy a bolsevikok pártja nem történelmi hasonlatokból és párhuzamokból meríti irányvonalát és intézkedéseit, hanem a társadalmi viszonyok tanulmányozásából. Tevékenységét nem alapozza idézetekre, hanem gyakorlati tapasztalatokra: minden lépést tapasztalás útján próbál ki, tanul hibáiból és megtanítja a többieket arra, hogyan kell az új életet építeni. Ez a magyarázata annak, miért nincsen ellentét szó és tett között e párt tevékenkedésében, miért tartják meg Marx tanításai teljességgel élő és forradalmi erejüket. És ez a magyarázata annak, hogy Sztálin gondolatai és tanításai miért nyerik teljes mértékben vissza élő, forradalmi erejüket akkor, amikor Mao Ce-tung elvtárs kezébe kerülnek.

Pártunkban akadnak néhányan, akik, mint az általunk már korábban említett dogmatikusok, szubjektíve talán akarják is Sztálint tanulmányozni, akik azonban helytelen módszereket használnak, amikor ezt teszik. Ahogyan Mao Ce-tung elvtárs ezt kifejtette: „Módszerük Marx, Engels, Lenin és Sztálin tanulmányozására — egyenesen Engels, Marx, Lenin és Sztálin ellen irányul.“ Módszerük hasonlít azon dogmatikusok módszeréhez, akikről Sztálin a Lenin 50. születésnapja alkalmából írt cikkében tett említést.

Ezek ugyanis tevékenységüket nem a tapasztalatra alapozzák, sem pedig arra, amire a gyakorlati munka tanít, hanem pusztán marxi idézetekre. Intézkedéseiket és direktíváikat nem az élő valóság elemzéséből, hanem hasonlatokból és történelmi párhuzamokból merítik. E csoport legfőbb betegsége a szó és a tett közötti ellentét. Innen ered a csalódás, az örökös elégedetlenség a sors ellen, amely időnkint elárulja őket.

Sztálin tanításai, módszerei és elmélete — melyeket Mao Ce-tung elvtárs vezetett be és alkalmazott — nagymértékben tágitották a kínai kommunisták politikai és ideológiai látókörét. Fokozták a kínai kommunisták marxista-leninista öntudatát és segítséget nyújtottak pártunknak, hogy elegendő elméleti erőre tegyen szert valamennyi ellenforradalmi ellenség leverésére és azok leverésére, akik fel akarták tartóztatni a forradalmi előrehaladást.

Mi már kiharcoltunk egy forradalmi győzelmet. Továbbra is győzedelmesnek kell lennünk. De hogyan tudjuk biztosítani győzelmeink folytatását? Ahogyan Mao Ce-tung elvtárs gyakran mondotta nekünk: „Alaposan kell tanulnunk. Alaposan kell tanulmányoznunk Sztálint — tanítónkat, az emberiség nagy győzelmeinek zászlaját. Tanulnunk kell a Szovjetunió nagy kommunista pártjától.“ Ezenfelül tanulmányainkban alkalmaznunk kell Marx, Engels, Lenin és Sztálin módszereit, ahogyan azt Mao Ce-tung elvtárs tette. Röviden: az elmélet és gyakorlat egyesítésének módszerét kell alkalmaznunk.

Hadd ismételjük el még egyszer azt, amit Mao Ce-tung elvtárs tíz évvel ezelőtt, Sztálin 60. születésnapja ünneplése-

kor mondott: „Tisztelnünk kell őt, támogatnunk kell őt és tanulnunk kell tőle.“

Tanulni Sztálintól — ez a mi legfontosabb következtetésünk Sztálin 70. születésnapjának ünneplésekor.

Az emberiség boldogságáért, az emberiség jövőjéért soká éljen a hatalmas, a dicsőséges, a nagy Sztálin!

(1949 december 21.)

A KÍNAI KOMMUNISTA PÁRT ÁLTALÁNOS PROGRAMJA

(Elfogadta a VII. Országos Pártkongresszus, 1945 május 15-én.)

A Kínai Kommunista Párt a kínai munkásosztály szervezett élcsapata és osztályszervezeteinek legmagasabb formája. A Párt a kínai nemzet és a kínai nép érdekeit képviseli. Míg a fejlődés jelenlegi szakaszán azon dolgozik, hogy Kínában megalkossa az új demokrácia rendszerét, végső célja a kommunizmus megvalósítása Kínában.

A Kínai Kommunista Párt munkáját azon tanítások vezérlik, melyek a marxizmus-leninizmus elméletét a kínai forradalom gyakorlatával — Mao Ce-tung tanításával — egyesítik. A Párt küzd mindenféle, dogmatikus vagy empirista elhajlás ellen. A Kínai Kommunista Párt a marxista dialektikus és történelmi materializmuson alapul, de kritikailag elfogadja Kína és a külföld történelmi örökségét. Elveti az idealista világnézetet és a mechanikus materializmust.

Mivel Kína mai társadalma — eltekintve az új demokratikus felszabadított területektől — még mindig félgyarmati, félf feudális társadalom; mivel a kínai forradalom mozgató erői jelenleg a munkásosztályból, a parasztságból, a kispolgárságból és más demokratikus elemekből tevődnek össze; mivel Kínának erős Kommunista Pártja van; végül tekintetbe véve a jelenlegi nemzetközi helyzetet, a kínai forradalom jelenlegi szakasza újtípusú polgári-demokratikus forradalom — vagyis a proletariátus-vezette néptömegek új demokratikus forradalma, mely az imperializmus és a feudalizmus ellen irá-

nyul. Ennek a forradalomnak sok szövetségese van mind hazánkban, mind pedig külföldön. Ezért a Kínai Kommunista Pártnak az a feladata, hogy az országon belül megszervezze és vezesse a kínai munkásokat, parasztokat, kispolgárokat, értelmiségieket, valamennyi imperialista- és feudalizmus-ellenes elemet és valamennyi nemzeti kisebbséget. Az országon kívül pedig szövetkeznie kell a nemzetközi proletariátussal, az elnyomott népekkel és azokkal a nemzetekkel, melyek bennünket egyenlő felekként kezelnek. Így szabadíthatja fel a Kommunista Párt a kínai nemzetet az idegen imperializmus elnyomása alól, így verheti le a kínai nép nyakáról a feudalizmus igáját, így építheti fel a független, szabad, demokratikus, egységes, virágzó és hatalmas Szövetségi Köztársaságot. Ez a Köztársaság valamennyi forradalmi osztály szövetségén és a nemzetek szabad szövetségén alapul. Célja a világbéke megvalósítása, a fejlődés biztosítása.

Egy következő szakaszban — miután Kína nemzeti, demokratikus forradalma teljesen győzött — a Kínai Kommunista Párt feladata az lesz, hogy Kína társadalmi és gazdasági fejlődésének, valamint a kínai nép akaratának megfelelően létrehozza Kínában a szocializmust és kommunizmust.

A félgyarmati és félf feudális Kínának, mely jelenleg még szét van tagolva, óriási területe és nagyszámú lakossága van. Míg egyrészt a hatalmas néptömegeknek, különösen a munkásoknak és parasztoknak, hősie harcukban forradalmi hagyományaik vannak; másrészt hatalmas akadályok állnak a forradalom útjában. Ezek a tényezők határozzák meg a kínai forradalom egyenlőtlen fejlődését, ebből fakad a forradalmi harc rendkívül elhúzódó jellege és szenvedényes volta. Ez magyarázza meg azt, hogy a kezdet kezdeté óta miért a fegyveres harc a kínai forradalom fő formája, miért döntő jelentőségű a forradalmi bázisok megerősítése a falun, még mielőtt a forradalom győzne a legfontosabb városokban, végül, hogy miért dolgozott oly szívósan és kitartóan a Kínai Kommunista Párt a nép valamennyi rétegében. A Kínai Kommunista Párt számításba veszi a

kínai forradalom mindezen sajátosságát. Az elhúzódozó jellegű forradalom idején bátornak, tapasztaltnak és ügyesnek kell lennie, hogy mozgósítsa és megszervezze a nép millióit, legyőzze a nehézségeket és akadályokat és elkerülje a zátornyokat. Így éri el célját, miközben szüntelenül edzi sorait.

A forradalmi harc során a Kínai Kommunista Pártnak valamennyi forradalmi tömegszervezet és forradalmi államszerv magvává kell válnia. Elszánt harcot kell folytatnia minden olyan belső és külső tevékenységgel szemben, melynek célja a munkásosztály egységének megbontása, a forradalmi osztályok közötti szövetség felbomlasztása vagy a forradalom aláaknázása.

A Kínai Kommunista Párt nem tűri soraiban a jobboldali vagy „baloldali” opportunizmust. Egységének megőrzéséért a Kínai Kommunista Párt kérlelhetetlen harcot vív a soraiban megbúvó opportunisták, kapitulánsok és kalandor-politikát folytató elemek ellen és eltávolítja soraiból mindazokat, akik helytelen nézeteik mellett kitartanak.

A Kínai Kommunista Párt nem leplezi el a munkája során elkövetett hibákat és tévedéseket. A kritika és önkritika módszerével állandóan vizsgálja ezeket a tévedéseket és hibákat, hogy idejében kijavíthassa azokat és így nevelje tagjait és kádereit. Harcol az önelégültség ellen, a hibák takargatása ellen, a kritika-önkritikától való húzódozás ellen.

A kínai kommunistáknak szívvel-lélekkel a nép szolgálatának kell szentelniök magukat. Szoros kapcsolatokat kell kiépíteniök a munkások, parasztok tömegeivel és a többi forradalmárokkal. Állandó figyelmet kell szentelniök ezen kapcsolatok megszilárdítására és kiszélesítésére. Minden párttagnak tudnia kell, hogy a Párt érdekei azonosak a nép érdekeivel és hogy a felelősség a Párttal szemben azonos a nép előtt viselt felelősséggel. Minden párttag figyelmesen hallgassa meg a nép hangját, értse meg égető követeléseit és legyen segítségére abban, hogy követeléseinek kielégítése céljából harcra szervezkedjen. Minden párttagnak készen kell állnia, hogy a néptől tanuljon és ezzel egyidejűen fáradhatatlanul, forradalmi szellemben tanítsa a népet ön-

tudatának felébresztése és kifejlesztése céljából. A Kínai Kommunista Pártnak állandóan éberem kell ügyelnie arra, nehogy elszigetelődjön a tömegektől. Meg kell magyarázni a tagságnak, hogy az „uszálypolitika“, a „parancsolgatás“, a „zárt-ajtó politikája“, a bürokratizmus és a „basáskodás“ olyan helytelen irányzatok, melyek elidegenítik a Pártot a tömegektől. Ezeket az irányzatokat meg kell semmisíteni, keletkezésüket meg kell akadályozni.

A Kínai Kommunista Párt a demokratikus centralizmus alapján szervezkedik. Egységes, harcos szervezet, melyet az önként vállalt fegyelem kovácsolt össze és amely fegyelem valamennyi párttagra kötelező.

A Kínai Kommunista Párt erejét szilárdsága, valamint az akarategység és cselekvési egység biztosítja. A Párt nem tűr meg semmiféle olyan pártonbelüli akciót, amely eltér a Párt programjától vagy szervezeti szabályzatától, amely a pártfegyelem aláásásához vezet vagy autonomizmust, frakciókat, kétkulacsosságot eredményez. A Kínai Kommunista Pártnak mindig biztosítania kell azt, hogy a pártprogram, a szervezeti szabályzat és a pártfegyelem javíthatatlan megszögöit kidaszítsák a Párt soraiból.

A Kínai Kommunista Párt kötelezi valamennyi tagját, hogy tevékenyen és önfeláldozóan dolgozzon a pártprogram és a párthatározatok végrehajtásán. Így vívhatjuk ki a kínai nemzet és a kínai nép teljes felszabadítását.

A PÁRTRÓL

*(Beszámoló a Párt Szervezeti Szabályzatának módosításáról 1945 május 14-én, a VII. Országos Pártkongresszuson.)**

BEVEZETÉS

Elvtársak!

Mao Ce-tung elvtárs, a VII. Országos Pártkongresszus előtt tartott beszámolójában, behatóan és ragyogóan elemezte a jelenlegi nemzetközi és belpolitikai helyzetet. Tömören összefoglalta a kínai nemzetnek az elmúlt nyolc év alatt vívott japánellenes háborúját és azt az irányvonalat, amelyet Pártunk a háború folyamán következetesen képviselt. Meghatározta a közös harc nagy programját a kínai nép és valamennyi demokratikus párt és csoport számára: hogyan mozgósítsák és egyesítsék a kínai nép minden erejét a japán támadók leverésére és hogyan építsék fel — a japán behatolók leverése után — a független, szabad, demokratikus, egységes és virágzó új Kínát.

Mao Ce-tung elvtárs beszámolója a kínai nép diadalmas, harci felhívása és az Új Demokratikus Köztársaság felépítésének Magna Chartája.

Pártunk és népünk Mao Ce-tung elvtárs vezetésével az elmúlt huszonnégy év hősie harcaiban, különösen a japánellenes háború utolsó nyolc évében hatalmas nehézségekkel teli, bonyolult utat járt meg, végülis nagy sikereket ért el és a kínai nemzet és nép számára kivívta a ragyogó jövő biztos reményét. Pártunk a vezetése alatt álló Felszabadított Területekkel, a 8. Hadsereggel, az új 6. Hadsereggel és a nép egyéb fegyveres erőivel együtt a japánellenes

* Szemelvények

háború és a nemzeti felszabadító mozgalom súlypontjává lett.

Pártunk hatalmas sikereit annak a ténynek köszönheti, hogy alakulásának első napjaitól kezdve a proletariátus új-típusú politikai pártja volt, amely minden erejével a kínai népet szolgálja és a kínai viszonyokra alkalmazott marxizmus-leninizmus szilárd elméleti alapjára épült fel. Pártunk Mao Ce-tung tanítását — azt a tanítást, amely egyesíti a marxizmus-leninizmus elméletét a kínai forradalom gyakorlatával — minden munkájában vezérfonalnak használva — forradalmi programot és forradalmi politikát dolgozott ki, amely teljes egészében képviseli a kínai nép és a kínai nemzet érdekeit. Pártunk nemcsak a kínai nemzet és nép ellenségei, a kínai nemzet és nép érdekeit eláruló reakciós politikai csoportok ellen vívott engesztelhetetlen harcot, hanem kiirtott a Párton belül is minden rendű és rangú oportunizmust. Mao Ce-tung nagy tanításának irányításával Pártunk maga köré tömörítette a kínai munkásosztály és az egész dolgozó nép leghűségesebb, legbátrabb és legöntudatosabb képviselőit, a kínai munkásosztály szervezett élcsapatává vált, a leghatározottabban, a legbátrabban harcolt a kínai nemzet és nép ellenségei ellen. Megtanulta azt, hogyan csapjon le ellenségeire és hogyan kerülje ki csapásaikat.

Pártunk nagy eredményeit annak is köszönheti, hogy a népet szolgálva következetesen megvalósította alapvető szervezési elveit: tömegbázist teremtett magának és a nép tömegeivel szoros kapcsolatban levő jólfegyelmezett párttá vált. Pártunk a szigorú demokratikus centralizmusra épült párt. Önkéntesen vállalja a vasfegyelmet, a kritika és önkritika fegyverével él. Nem tűr meg a Párton belül kisebb csoportokat, vagy frakciós tevékenységet. Gondos vizsgálat után vesz csak fel új párttagokat és valamennyi tagnak közvetlenül egy pártszervezethez kell tartoznia és részt kell vennie a pártmunkában. Valamennyi ilyen szervezeti elv egyetlen célt szolgál — elvezetni a népet a teljes felszabaduláshoz. Ezek az elvek az I. Országos Pártkongresszus által beiktatott szervezeti szabályzatunkban kristályosodtak ki és az elmúlt huszonnégy év nagy harcaiban teljesen helyes-

nek bizonyultak. Mivel pártunkat ezen elvek alapján szerveztük meg, megvan a biztosíték arra, hogy politikai feladatait sikeresen hajtja végre, megteremti az akcióegységet harcaiban, leküzd minden nehézséget és diadalra viszi a népet.

A kínai nép forradalmi tömegei lelkesen üdvözik az ilyen pártot és bíznak benne, nemcsak azért, mert forradalmi programja és politikája teljes mértékben képviseli a kínai nép érdekeit, hanem azért is, mert egybekovácsolt szervezetével és vasfegyelmével kemény, hosszantartó csatákat tudott megvívni, amelyekben megmutatkozott szilárd szervezeti ereje. A Kína 475 milliós szenvedő népének felszabadításáért vívott harc — egy hatalmas, ravasz és barbár ellenséggel szemben — rendkívül nehéz feladat. Csak a mi pártunk tudja és meri az egész népet egy ilyen ellenség szétverésére és a szabadság kivívására vezetni.

Pártunk szervezeti szabályzatának módosítása nem jelent semmiféle változást pártunk jellegében vagy pártunk alapvető szervezeti elveiben. Ellenkezően, tovább kell fejlesztenünk és erősíteniünk pártunk előbb említett jellegét és elveit, mégpedig újonnan nyert tapasztalatai és a pártépítő elmélet alapján, amelyet Mao Ce-tung elvtárs az elmúlt három forradalmi időszakban továbbfejlesztett. Pártunk ezen jellegét és ezen elveit feltétlenül tovább kell fejlesztenünk és erősíteniünk, hogy sikeresen oldhassuk meg az elkövetkező nagy feladatokat, szétzúzhassuk a japán betolakodókat és láncos ebeiket, megteremthessük a független, szabad, egységes és virágzó új demokratikus köztársaságot, hogy óriási mértékben fokozhassuk pártunk harcképességét és megerősíthessük kapcsolatait a kínai nép tömegeivel.

Szervezeti szabályzatunk azonban nemcsak a Párt alapvető elveit határozza meg, hanem ezen elveknek megfelelően, a pártszervezetek gyakorlati tevékenységének módszereit és a Párt struktúráját és a belső pártélet szervezeti formáit irányító szabályokat is. A Párt szervezeti formáit és munkamódszereit a Párt belső és külső feltételei és politikai feladatai szabják meg, és így tehát lehetővé kell tenni bizonyosfokú rugalmasságot. Mikor a Párt a megváltozott

körülmények és munkafeltételek következtében új politikai feladatokat tűz ki maga elé, a szervezeti formáknak és a munkamódszereknek — ennek megfelelően — szintén meg kell változniuk. Ellenkező esetben régi szervezeti formái és a régi munkamódszerek akadályozzák majd pártunk munkájának haladását és politikai feladatainak végrehajtását. Pártunk azért alkotó marxista politikai párt, mivel sohasem kötöttük magunkat ideológiailag vagy politikailag bármiféle halott formulához, sohasem tekintettük pártunk szervezeti formáit vagy más szervezeti formát szilárd és örökkévaló, megváltoztathatatlan szabálynak. A kínai forradalom fejlődése konkrét feltételeinek megfelelően, új politikai feladataink és új tapasztalataink alapján időről-időre meg tudtuk javítani szervezeti formáinkat és munkamódszereinket. Ilyen körülmények között, figyelembevétel az új környezetet és a párton belül létrejött új feltételeket — pártunk alapvető szervezeti elveinek megfelelően — feltétlenül szükséges szervezeti szabályzatunk módosítása.

A Párt szilárdan fenntartja alapvető szervezeti elvei sérthetetlenségét. Ugyanakkor azonban szervezeti formáit és munkamódszereit a körülményekhez kell alakítania, hogy kiterjeszthesse tevékenységét, biztosíthassa politikai feladatainak végrehajtását és akcióegységét.

A VII. Országos Pártkongresszus sok fontos módosítást és kiegészítést eszközöl a szervezeti szabályzatban. Miért szükségesek ezek a módosítások és kiegészítések? Ennek okai a következők:

1. Tizenhét év telt el azóta, hogy a VI. Országos Pártkongresszus 1928-ban utóljára módosította szervezeti szabályzatunkat. Azóta pártunkon kívül és belül egyaránt nagyot változtak a feltételek. A pártnak ma merőben új politikai feladatok végrehajtására kell mozgósítania az egész párttagságot.

2. Pártunk az elmúlt 17 évben rendkívül gazdag és igen fontos tapasztalatokat szerzett a kínai forradalmi harcok irányításában. Feltétlenül szükséges e tapasztalatok összegezése és felhasználása szervezeti szabályzatunk megszilárdítására és pártunk struktúrájának megerősítésére.

3. A VI. Országos Pártkongresszuson elfogadott szervezeti szabályzatunk sok előírása — tekintettel a sajátos körülményekre — alkalmazhatatlanná vált. Ennek következtében számos párttagunk nem fordít kellő figyelmet szervezeti szabályzatunkra és nem tölti meg azt élettel. Ilyenformán VII. Országos Pártkongresszusunk kötelessége kidolgozni az új szervezeti szabályzatot és azt teljes egészében alkalmazni a jelenlegi konkrét helyzetre.

Egészen világos, hogy pártunknak, történetének bármely korábbi szakaszával összehasonlítva — most bizonyos új, kiemelkedő jellegzetességei vannak. Pártunkat ma a következők jellemzik:

1. Országos méretű és széles tömegbázisú párt. Olyan párt, amelyben megbízik az egész ország népe. Pártunkat, 1 210 000 tagjával, az egész országot átfogó szervezeteivel népünk oltalmazójának és megmentőjének tekinti.

2. Hosszú, forradalmi háborúkban megacélozódott Párt, a forradalmi hadvezetés művészetének mestere. A Párt vezetésével szervezett 8. Hadsereg, az új 4. Hadsereg és a nép egyéb fegyveres erői alkotják a jelenlegi japánellenes háború fő erejét. A kínai nemzet és nép ezekre a népi fegyveres erőkre támaszkodik a japán behatolók elleni hosszú háborúban és továbbra is pártunkra támaszkodik, hogy — a háború után — létrehozzuk a demokratikus, egységes új Kínát.

3. Olyan párt, amely az ellenséges vonalak mögött 95 millió embert vezetett az erős, forradalmi bázisok létrehozásában. Ezeken a bázisokon demokratikus reformokat vezettek be, és megkezdték az új demokrácia politikai, katonai, gazdasági és kulturális építését, amely a termelés emelkedését, a nép életkörülményeinek megjavítását, a társadalom megszilárdulását, a nép kultúrszínvonalának és öntudatának emelkedését eredményezte. A Párt e bázisokon mindenkit mozgósítani és egyesíteni tudott a japán behatolók visszaverésére és ezzel ösztönözte, bátorította az egész ország népének forradalmi harcait. Ezek a bázisok mintái az Új Kínának és biztosítékai annak, hogy az egész ország népe kiharcolhassa a forradalom győzelmét.

4. Olyan párt, amely sikeresen leküzdötte a különböző

téves eszméket és a „Három Stílus Kijavítása“-nak* eredményeként — ideológiailag, politikailag és szervezetileg példátlan egységet és szolidaritást ért el. Az opportunistai irányzatokat teljesen felszámoltuk és a „Három Stílus Kijavítása“ során a párton belül túlnyomórészt kiküszöböltük a nem proletár eszméket. A Mao Ce-tung elvtárs által megvilágított marxista-leninista ideológia és irányvonal ugyanakkor egész pártunkban egyedülálló győzelmet aratott. Megtisztítottuk a pártot a sok provokátortól és kémről, akik befurakodtak soraink közé és megkísérelték aláaknázni a nemzetet. Pártunk tehát egységes lett, ideológiailag, politikailag és szervezetileg úgy megszilárdult, mint még soha. Mindez mérhetetlenül hozzájárul Kína felszabadulásának egész ügyéhez.

5. Végül, de nem utolsósorban pártunk olyan párt, amelynek nagy vezére van. Ez a vezér Mao Ce-tung elvtárs, aki szervezi és vezeti pártunkat és a jelenlegi kínai forradalmat.

Mao Ce-tung elvtárs kimagasló képviselője országunk hős proletariátusának és mindannak, ami nagy nemzetünk hagyományaiban a legjobb. Alkotó és tehetséges marxista, aki a marxizmusnak — az emberiség legmagasabbrendű ideológiájának — egyetemes igazságát egyesíti a kínai forradalom konkrét gyakorlatával. Nemzeti gondolkodásunkat soha nem látott magasságra emelte és megmutatta a szenvedő kínai nemzetnek és népnek a teljes felszabadulás felé vezető egyedüli helyes és világos utat — Mao Ce-tung útját. Pártunk és a kínai nép 1927 előtt ezen az úton kezdte meg páratlanul nagy forradalmi mozgalmát, amelynek szervezője Mao Ce-tung elvtárs volt. Az agrárforradalom során Mao Ce-tung elvtárs vezetésével jöttek létre a nagy szovjetterü-

* A „Három Stílus Kijavítása“: A Kínai Kommunista Párt Központi Bizottsága Mao Ce-tung elvtárs vezetésével 1941—42-ben mozgalmat indított a „Három Stílus Kijavítása“ néven. Ez az egész Párt ideológiai újjáformálásának kampánya volt, amely feltárta és kijavította a párttagok helytelen eszméit és tevékenységét a különböző munkaterületeken. E helytelen eszmék és gyakorlat főbb formái a következők voltak: szektánság a Párt szervezési munkájában, dogmatizmus a tanulásban és formalizmus a propaganda-munkában.

lettek és a Vörös Hadsereg. A japánellenes háborúban jöttek létre a nagy Felszabadított Területek és a népi fegyveres erők, a 8. Hadsereg és az új 4. Hadsereg — amelyet ugyan csak Mao Ce-tung szervezett és vezetett.

Mao Ce-tung elvtárs pártunk vezetője. Pártunk rendes tagja, aki teljesen a Párt szolgálatának szenteli magát. Ő a legkövetkezetesebb minden téren a pártfegyelem vállalásában. A tömegek vezetője, mégis mindent a tömegek akaratára épít. A leghűségesebb szolgája és a legszorgalmasabb tanítványa a népnek.

Mivel Mao Ce-tung elvtárs olyan egyéniség, aki a népi tömegek forradalmi harcaiból emelkedett ki, és aki megálta a próbát a több mint harmincéves nagy kínai forradalmi harcokban — nagyon jól ismeri őt az egész Párt és a népi tömegek.

Pártunknak, nagy vezére mellett számos kipróbált vezető kádere van, akik Mao Ce-tung hű tanítványai és akik köréje tömörülnek. Ezek a káderek hosszú harcokban állták meg a próbát, mint a kínai nemzet legragyogóbb képviselői, a népi forradalom és az országépítés minden téren kiváló tehetségei. Mivel pártunknak és nemzetünknek ilyen nagy vezetője és ilyen káderekből álló csoportja van, győzhetetlenek vagyunk és elsöpörjük a kínai nemzet és nép valamennyi ellenségét.

Elvtársak, pártunk már országos méretű és széles tömegbázissal rendelkező marxista-leninista párt, amely ideológiailag, politikailag és szervezetileg teljesen megszilárdult s amelynek nagyszerű vezetője van. Ma már pártunk a döntő tényező Kína politikai életében.

Ezek pártunk jelenlegi körülményeinek fő jellegzetességei.

Ezek azok a hatalmas sikerek, amelyeket pártunk eddig elért, ezek az egész kínai nép nagy győzelmei. Ezek a marxizmus-leninizmus nagy győzelmei Kínában, Mao Ce-tung elvtárs, pártunk vezetője tanításának és vezetésének győzelmei.

Mindez azonban nem jelenti azt, hogy pártunkban egyáltalán nincsenek hiányosságok, vagy gyengeségek. Nem

jelenti azt sem, hogy nem állnak nehézségek előttünk. Még mindig vannak hiányosságaink és gyengeségeink. Sokat tétünk ugyan, de még mindig messze vagyunk a céltól. Sok leküzdésre váró nehézség áll előttünk.

Pártunk túlnyomórészt a falusi területeken működik és párttagságunk túlnyomó többsége paraszti, vagy kispolgári származású. Párttagjaink elméleti és kulturális színvonala általánosságban nem magas, noha kemény forradalmi harcokban acélozódtak meg. A párton belül néhány elvtársunk még mindig nem számolta fel teljesen szubjektív munkamódszerét, míg mások munkáját még mindig parancsosztogatás, bürokrácia és basáskodás jellemzi, ami elidegeníti a tömegeket a párttól. Helytelen irányzat például a vak „hegycsúcs-szellem”*, ami akadályozza az egész Párt egységét és szolidaritását. Ezeket a hiányosságokat és gyöngeségeket pártunkban csak nagy erőfeszítéssel és további fáradságos nevelőmunkával lehet leküzdeni.

Pártunk, a kínai nemzet és nép, miután hosszú hősiességek harcokat vívott különösen a japánellenes háború utolsó nyolc évében — most a győzelem felé közeledik. Jelenlegi feladatunk: harcolni és felkészülni a győzelemre, szövetségeseinkkel összhangban mozgósítani és egyesíteni az egész kínai nép minden erejét, hogy végleg kiűzzük a japán betolakodókat, felépítsük a lerombolt városokat és falvakat, legyőzzük az antidemokratikus erőket szerte az országban és megteremtjük a független, szabad demokratikus, egységes és virágzó új Kínát.

E célok elérése érdekében hatványozottan meg kell erősítenünk pártunk munkáját, növelnünk kell szervező szerepét és vezetését a tömegek valamennyi rétege között és

* „Hegycsúcs-szellem”: A szektánsság egyik formája, amely a helyi érdekeket az egész érdekei fölé helyezte. Szoros kapcsolatot tartott fenn saját helységének kádereivel és elvtársaival és elutasító, hideg magatartást tanúsított más helységek kádereivel és elvtársaival szemben. E szektáns irányzat abból a tényből származott, hogy a partizán hadviselés hosszú évei alatt a forradalmi bázisok szétszóródtak a falusi kerületekben és nem volt kapcsolatuk egymással. Ezek a forradalmi bázisok többnyire a hegyes vidékeken létesültek, így a szektánsság e formáját „hegycsúcs-szellemnek” nevezték el.

ideológiailag, politikailag és szervezetiileg elő kell készítenünk őket és magunkat egyaránt a történelemben szinte páratlanul hatalmas harcra és győzelemre. Ezek pártunk sürgető politikai és szervezeti feladatai.

Ezek a feltételek és a pártunkra váró feladatok alkotják szervezeti szabályzatunk módosításának kiindulópontját.

SZERVEZETI SZABÁLYZATUNK ÁLTALÁNOS PROGRAMJA

Kidolgoztuk az általános programot és azt a szervezeti szabályzat elejéhez csatoltuk. Ez pártunk alapvető programja. Programunk ugyanakkor szervezeti szabályzatunk szerves részének is tekinthető. Valamennyi párttagnak el kell fogadnia ezt az általános programot, mint tevékenysége kritériumát. Az általános program tovább erősíti az egész Párt egységét és szolidaritását.

Az általános program magában foglalja pártunk harci tapasztalatait az elmúlt huszonnégy évben és a világ munkásmozgalmának legjobb tapasztalatai kristályosodnak ki benne. A program Mao Ce-tung elvtárs, pártunk vezetője tanításának megtestesülése. Egyszerű nyelven világítja meg pártunk jellegét és elméletét. Megmagyarázza a kínai forradalom jellegét, mozgató erőt, feladatait és alapvető jellegzetességeit. Meghatározza pártunk alapvető politikáját és szükséges tennivalóit a kínai forradalomban. Hangsúlyozza, hogy a pártban nincs helye oportunizmusnak. Foglalkozik továbbá az önkritikával a párton belül, a Párt szervezeti elveivel és a tömegekkel való kapcsolatával. Minderről már említés történt szervezeti szabályzatunk általános programjában. Mindössze néhány dolgot szeretnék megmagyarázni a következő kérdésekkel kapcsolatban:

1. Pártunk jellegéről

Az általános program mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy pártunk a kínai munkásosztály szervezett élcsapata, osztályszervezetének legmagasabb formája, amely képviseli a kínai

nemzet és nép érdekeit, a jelenlegi szakaszban az új demokratikus rendszer megteremtésén fáradozik és végső célja a kommunizmus megvalósítása Kínában. Van-e bármilyen kétség pártunk e jellege felől? Úgy hiszem, nincs.

Pártunk megalakítása előtt a kínai nemzet és nép legjobb fiainak vezetésével nyolcvan éven át sikeres, hősi, forradalmi harcot vívott az imperializmus és feudalizmus ellen, egészen 1921-ig, amikor megszületett a Kínai Kommunista Párt. Pártunk megteremtésére az akkori idők nemzetközi és hazai feltételei nyújtottak lehetőséget. Nemzetközi téren elsősorban az első világháborút és a Nagy Októberi Szocialista Forradalmat kell megemlítenünk. Belső viszonylatban: az egyre dühödtebb imperialista agresszió és a feudális kiskirályok elnyomó uralma, a nép forradalmi harcai és a Május 4-i mozgalmat követően a proletármozgalom fellendülése. Ezek a feltételek indították arra a Mao Ce-tung elvtárs vezette kínai forradalmárokat, hogy a radikális forradalmi demokráciától első ízben forduljanak a proletár kommunizmus felé, és megteremtsék a Kínai Kommunista Pártot.

Pártunk — születése óta — határozott osztályöntudattal rendelkezett. A kínai polgári demokratikus forradalom vezetésében proletár álláspontot foglalt el, egyesítette a marxizmus-leninizmus egyetemes igazságát a kínai munkásmozgalom és a kínai forradalom konkrét gyakorlatával és fejlett, proletár politikai párthoz illő példás munkamódszert fejlesztett ki. Mindez a kínai forradalomnak új jelleget adott. Az elmúlt huszon-négy év legnehezebb, sokrétű és rendkívül bonyolult forradalmi harcának gyakorlati próbái és megpróbáltatásai után pártunk most már nemcsak a kínai forradalom számára teremtett új, diadalmas helyzetet, hanem rendkívül gazdag tapasztalatokat is gyűjtött, amelyek — Mao Ce-tung elvtárs összegező és alkotó munkája segítségével — magasabb fokra emelték a marxizmus-leninizmus egyetemes igazságának összekapcsolását a kínai forradalom konkrét gyakorlatával. Ez azt jelenti, hogy pártunk mindig újtípusú, marxista-leninista proletár párt volt és ma különösképpen az.

Noha pártunk fő szervezetei a vidéken vannak és a párttagok nagy többsége a parasztság, a kispolgári értelmiség és

csak kisszázalékban a munkásosztály soraiból kerül ki, mégis proletár és félproletár (szegényparaszt) származású párttagjaink alkotják a többséget. Ez és a Párt egyéb körülményei természetesen egész sor fontos problémát vetettek fel, mint amilyen például a sok kistermelő ideológiájának visszatükröződése a pártban. A pártunkban lévő kispolgári elemek közvetítésével még a burzsoá és feudális ideológia is beszivárgott pártunkba. Ebben rejlik a pártunkban fellelhető szubjektivizmus, szektánsság, pártzsargon, a politikai és szervezeti opportunizmus társadalmi eredete. Mindezek azonban nem változtathatnak azon a tényen, hogy pártunk a proletariátus politikai pártja.

Pártunk proletár jellegét a következő feltételek határozzák meg:

1. Pártunk a nagy proletár világforradalom időszakában jött létre; Kína 1927 előtti nagy forradalmának és a forradalmat megelőző nagy munkásmozgalomnak alapján nőtt fel. Magáévá tette a nemzetközi marxista-leninista mozgalom legjobb hagyományait és állandó kapcsolatot tartott fenn Kína munkásmozgalmával.

2. Pártunk következetesen fejlődött a marxizmus-leninizmus elveinek, Mao Ce-tung elvtárs által Kínára alkalmazott tanításainak és az általa meghatározott politikai és szervezeti irányvonalnak megfelelően. A történelem pálcát tört mindazok felett, akik szembehelyezkedtek ezekkel az irányvonalakkal. A Mao Ce-tung elvtárs vezette Központi Bizottság marxista-leninista irányításának határtalan tekintélye van. Pártunknak sok kádere van, akik megacélozódtak a hosszú harcokban és felfegyverkeztek a marxizmus-leninizmus és Mao Ce-tung tanításával. Sokan közülük közvetlenül a munkásmozgalmából kerültek ki és sikeresen tudják véghezvinni a Mao Ce-tung elvtárs és a Központi Bizottság által vezetett ügyet.

3. Pártunk proletár programja és politikája különbözik minden más pártétól. E program és politika következtében pártunk függetlenül szervezte és vezette a kínai nép imperialista-ellenes és antifeudális új demokratikus forradalmát. A legnagyobb mértékben teljesítette a kínai proletariátus feladatait a jelenlegi polgári demokratikus forradalomban és megvalósí-

totta a proletariátus vezetését a népi forradalomban, amelynek végső célja a szocializmus és kommunizmus.

4. A Párt proletár vasfegyelme valamennyi párttagra kötelező. Valamennyi párttagnak el kell fogadnia a pártprogramot és a szervezeti szabályzatot és aktív munkát kell végeznie valamelyik pártszervezetben. A Párt megőrzi és ideológiailag, politikailag és szervezetenként erősíti proletár egységét. Megtisztította sorait minden idegen elemtől, a reménytelen és javíthatatlan opportunistáktól.

5. Pártunkat több mint húszéves polgárháború és nemzeti háború acélozta meg. Több százezer párttagunk hosszú időre félbehagyta rendes foglalkozását, bekapcsolódott a kollektív forradalmi katonai életbe és élethalálharcba, ami megkövetelte tőlük, hogy kemény ideológiai és szervezeti iskolán menjenek át. Ennek eredményeképpen osztályöntudatuk és kollektív akaratauk megnövekedett, erősödött szervezetük és fegyelmük. Megértették az egész Párt szolidaritásának és egységének szükségét az ellenséggel szemben, ami megköveteli valamennyi párttagtól, hogy feltétel nélkül engedelmeskedjék a Párt központosított vezetésének és a komoly forradalmi harcok során szüntelenül eltávolítsa az ingadozó elemeket a pártból.

6. Kispolgári származású párttagjaink a marxista-leninista nevelés segítségével gyökeres ideológiai átalakuláson mentek keresztül, ami megváltoztatja korábbi kispolgári természetüket és a proletariátus élenjáró harcosainak tulajdonságaival ruházza fel őket.

Az ilyen körülmények között létrejött, megacélozódott Párt minden bizonnyal megüti legalábbis bármelyik kapitalista ország proletár pártjának mértékét.

Egyedül a párttagság szociális származása nem dönthet el mindent. Pártunk politikai harcaiban és politikai életében az ideológiai nevelés, az ideológiai és politikai vezetés a döntő tényező. Pártunk általános programja és szervezeti elvei biztosítják a proletár ideológia és proletár irányvonal feltétlen uralmát a pártban. Tekintet nélkül arra, hogy a kispolgári ideológia milyen mértékben tükröződik vissza a pártban, a párton belül illegálisnak számít és a nevelőmunkával, valamint

a „Három Stílus Kijavításával“ állandóan kiküszöböljük. Ez a kispolgári ideológia kudarcot vallott azért is, mert bebizonyosodott, hogy összeférhetetlen a nép érdekeivel.

Nem párttagságunk szociális összetétele határozza meg pártunk jellegét, aminthogy bizonyos európai országokban a szociáldemokrata pártok tagságának szociális összetétele sem határozza meg e pártok jellegét. Ezek a munkáspártok, jóllehet tagságuk többségét munkások alkotják, nem a munkásosztályt képviselő politikai pártok. Ezekben az országokban e pártok sohasem valósítják meg a munkásosztály feladatait.

Kínában sok kispolgári forradalmár csatlakozott pártunkhoz. Ez igen helyes. Pártunknak nem szabad visszautasítania őket. Igaz, pártunknak a legnagyobb figyelmet kell fordítania arra, hogy a fejlett munkásokat tömörítse maga köré. Ugyanakkor azonban az is szükséges, hogy nagy számban vonja magához a dolgozó nép valamennyi rétegének fejlett elemeit. Pártunk csak így tud a nép széles tömegeire épült hatalmas párttá válni.

A kispolgárság és a parasztság — átmeneti osztályok lévén — elkerülhetetlenül felbomlási folyamaton mennek át. Kevés kivételével, akik felkapaszkodnak a burzsoázia soraiba, többségük csödbe jut és a proletariátus sorait duzzasztja. A kispolgárság és a parasztság ugyanakkor, amikor átmeneti osztály marad, politikai téren vagy a liberális burzsoáziát, vagy a proletariátust követheti. Ideológiailag vagy a burzsoázia, vagy a proletariátus befolyását fogadhatják el. Ilyenformán, bizonyos adott történelmi feltételek között a kispolgárság forradalmi elemei nagy számban csatlakozhatnak a proletárpárthoz és elfogadhatják a proletár nevelést. Másrészt a proletárpárt, a mi pártunk átnevelheti és átalakíthatja őket.

A tapasztalat megmutatta, hogy miután a mi feltételeink alapján csatlakoztak pártunkhoz, legtöbbjük komolyan tanulmányozta és elfogadta pártunk marxista-leninista és Mao Csetung tanításán alapuló nevelését, vállalta a pártfigyelmet és résztvett a nép gyakorlati forradalmi harcaiban. Eközben megváltoztatták eredeti jellegüket és a proletariátus marxista-leninista harcosaivá lettek. Sok közülük még életét is feláldozta a Párt ügyéért, a kommunizmus ügyéért Kínában.

Akadtt azonban közülük néhány, aki miután belépett a pártba, nem tanulmányozta őszintén és helyesen a marxizmus-leninizmus és Mao Ce-tung tanítását. Ezek nem változtatták meg régi nézeteiket vagy munkamódszerüket, sőt, néha makacsul szembehelyezkedtek a proletár állásponttal és munkamódszerrel. Megkísérelték, hogy a pártot és annak belső életét saját, kispolgári nézeteik és ízlésük szerint alakítsák át. Így tehát, ezek az emberek nemcsak, hogy nem váltak őszinte marxista-leninistákká, a proletariátus harcosaivá, hanem egyenesen a legkülönbözőbb hibákat és vitákat idézték elő a párton belül. A történelmi tapasztalatok ezt is ismételten bebizonyították.

Ezért, mindazoknak, akik csatlakoznak pártunkhoz, a legkomolyabban tanulmányozniuk kell a marxizmus-leninizmust és Mao Ce-tung tanítását. Ez különösen a kispolgári forradalmi elemekre vonatkozik, akiknek a pártba lépésük előtt és után egyaránt még keményebben kell tanulniuk, hogy levelezve régi osztályhelyzetüket és beilleszkedve a proletariátus helyzetébe, valamint szubjektív, individualista és szektáns gondolkodásuk leküzdésével átforgalmazzák ideológiájukat. E változás nélkül nem remélhetik, hogy kiváló párttagokká lehetnek. Ez hosszú, fáradságos folyamat és különösen gyötrelmes sok olyan kispolgári forradalmi elem számára, aki még nem teljesen öntudatos. Pártépítésünkben ez különösen fontos probléma és jellegzetesség.

Pártunkon belül a leglényegesebb ellentmondások a proletár és a nem proletár ideológiák közötti ellentmondások, amelyek közül a legdöntőbb az ellentmondás egyrészt a proletariátus, másrészt a parasztság és a kispolgárság ideológiái között. Pártépítésünk és pártmunkánk csak akkor haladhat és fejlődhet, ha fokozatosan felszámoljuk ezeket az ellentmondásokat, szüntelenül kigyomláljuk ezeket a pártunkban jelentkező kispolgári és más osztályideológiákat, fokozzuk pártunkban a nevelőmunkát és a marxizmus-leninizmus, a proletariátus tudományos ideológiája terjesztését. Ha azonban a kispolgári ideológia szabadon terjedhet pártunkban, sőt, túlsúlyra tehet szert a pártvezetőségben és elnyomja a proletár eszmék fejlődését — pártépítésünk és pártmunkánk minden

bizonytalannal visszafejlődik és hanyatlik. Így tehát pártépítésünk fő problémája az ideológiai újjáépítés, vagyis párttagjaink, különösen a kispolgári forradalmi elemek nevelése és átforgatása a marxizmus-leninizmus, a proletariátus tudományos ideológiája segítségével. Más szavakkal ez a párton belül jelentkező valamennyi nem proletár ideológia elleni harc és azok leküzdésének problémája.

A kínai kispolgárság számbelileg nagy. Párttagjaink nagyrésze kispolgári származású. A kínai proletariátus és pártunk a múltban gyermekcipőben járt, hiányoztak tapasztalatai. Pártunknak, mivel az első perctől kezdve belevetette magát a heves, gyakorlati forradalmi harcokba, nem volt megalkakulása előtt kellő marxista-leninista ideológiai felkészültsége, sem megalakulása után elegendő ideje az elmélet tanulmányozására. Ennek következtében pártunk sokáig kárát valotta az elégtelen marxista-leninista ideológiai iskolázottságnak, ami lehetővé tette, hogy a párton belül a kispolgári elemek — akiket még nem neveltek át —, a marxizmus-leninizmus leple alatt lényegében opportunizmust hirdessenek, felhasználva a párttagok jelentős részének ideológiai tudatlanságát és kispolgári hajlamait. Ez az oka annak, hogy a kispolgári ideológia bizonyos időszakokban átmenetileg befolyásra tett szert a Párt vezető szerveiben.

Amikor a kispolgári ideológia előretört a pártvezetőségben a jobboldali, vagy „baloldali“ oportunista irányzatok nemcsak politikai téren, hanem a pártépítés és pártszervezés terén is érvényesültek.

A jobboldali oportunista irányzat bizonyos elvtársak liberális irányvonalában jutott kifejezésre a pártépítés és pártszervezés terén. Ezek az elvtársak megkísérelték, hogy a pártot a kispolgári liberalizmus pártjává változtassák. Szembehelyezkedtek pártunk ideológiai és szervezeti fegyelmével és elvetették azt. A párton belül aláaknázták a demokratikus centralizmust és a vasfegyelmet, mivel tömegesen, válogatás nélkül vettek fel párttagokat, megengedték a különböző helytelen eszmék kibontakozását a párton belül anélkül, hogy kijavították volna azokat. elmulasztották az éberséget a Párt ellenségeivel és a szabotőrökkel szemben, támogatták a laza-

ságot, a klikkeket és a spontaneitást a pártban. Teljesen nyilvánvaló, hogy ez mindenben akadályozta volna pártunkat és végülis teljesen szétzüllesztette volna.

A „baloldali“ opportunistai irányzat abban jutott kifejezésre a pártépítés és a pártszervezés terén, hogy egyes elvtársak nem törődve Kína jellegzetességeivel, mechanikusan külföldi tapasztalatokat alkalmaztak a pártépítés terén és ezeket abszolút dogmákká változtatták. Egyoldalúan eltúlozták a párton belüli centralizmus és a párton belüli harcok kérdését. „Semmiféle kompromisszumot“ — ezt a jelszót és a fegyelem mechanikus kikényszerítését hangsúlyozták. Sutba dobták a belső pártdemokráciát és harmóniát, a problémák komoly megvitatását és bírálatát, a párttagok öntudatosságát és kezdeményezését. A párton belül szerettek parancsokat osztogatni és patriarchák módjára önkényesen cselekedni. A szellemi kódósítás politikáját folytatták. A párttagokat vak engedelmességre ösztönözték, könyörtelen belső pártharcokat vívtak és szigorú büntetéseket szabtak ki. Tömegesen büntettek meg és zártak ki párttagokat. Ennek eredményeként a pártban mechanikus fegyelem és feudalisztikus rend uralkodott és a belső pártélet elposványosodott. Ezzel talán egy ideig a párton belüli egység látszatát kelthették. Az ilyenfajta egység azonban hamis, felületes és mechanikus volt. Amint ez a hamisság lelepleződött, nyomban jelentkezett a párton belüli anarchia és ultrademokrácia. Az ilyenfajta vonal nyilvánvalóan szétrombolná a pártot és szűk, csenevész, szektáns frakcióvá züllesztené.

E két elhajlás a szervezési kérdésben megmutatkozó kispolgári liberalizmus, szektánsság és ösztönösség visszatükröződése.

A fentemlített két elhajlás követőin kívül akadtak még bizonyos elvtársak, akik ideológiai és politikai gyengeségük és tudatlanságuk folytán csak a pártépítés szervezeti részét helyezték előtérbe, ahelyett, hogy a párt ideológiai és politikai építését hangsúlyozták volna. Ennek következtében a Párt építése pusztán formalitássá vált. Kedvelték és támogatták az úgynevezett „becsületes fiúkat“, akik csak a vak engedelmeséget ismerték. Azoktól félték és azokat nyomták el, akik ön-

állóan gondolkodtak, tehetségesek voltak és visszautasították a vak engedelmességet. Túlságosan nagy fontosságot tulajdonítottak más emberek napi élete apró-cseprő ügyeinek, de nem szenteltek figyelmet az egyik legfontosabb dolognak, mégpedig a párttagság öntudata ideológiai és politikai szempontból történő fejlesztésének és fokozásának, annak, hogy ezzel erősítsék a Párt fegyelmét és szervezetét. Nem értették meg, továbbá, hogy e cél eléréséhez mindenekelőtt a felső és középkáderek öntudatának növelése szükséges. Figyelmüket kizárólag a párton belül dolgozó munkás-paraszt elemekre összpontosították és féltek a tehetséges értelmiségiektől.

Rendkívül tevékenyek voltak az úgynevezett szervezeti „vezetésben“. Értekezleteket tartottak, ide-oda futkároztak és mindenféle apró-cseprő ügygel foglalták el magukat. Nem használták agyukat és képtelenek voltak a szervezeti vezetést az ideológiai és politikai vezetés színvonalára emelni. Ezzel a Párt szervezési munkáját különválasztották az ideológiai és politikai vezetéstől. Mi ez, ha nem vakság a pártépítés terén? Nyilvánvaló, hogy nem ez a marxista-leninista proletárpárt építésének útja. A párton belüli opportunizmus ilyen helyzetből csak hasznot húz.

Pártunk szakadatlan, még nem alkuvó harcot folytatott az ilyen téves irányzatok ellen és leküzdötte ezeket. Pártunk egységesen támogatta és követte Mao Ce-tung elvtárs irányvonalát a pártépítésben. Mao Ce-tung elvtárs e helyes irányvonala a fentemlített téves irányzatokkal éles ellentétben mindenekelőtt az ideológiai és politikai építést hangsúlyozta, valamint a szervezeti építést is. Mao Ce-tung elvtárs gyakran mondotta nekünk, hogy az ideológiai nevelésnek és az ideológiai vezetés számára első helyet kell biztosítani pártunk vezetésében.

Mao Ce-tung elvtárs részletes és átfogó politikai, katonai és szervezeti irányvonalat dolgozott ki számunkra. Az 1929-es kutieni konferencia* határozatában nyomatékosan hangsú-

* *Kutieni Konferencia:* A Negyedik Vörös Hadsereg kommunista párt-szervezete 1929 decemberében tartotta IX. Pártkongresszusát a Nyugat-Fukienben lévő Kutienben. A Kongresszus megvizsgálta a különböző elhajlásokat a hadseregben és elfogadta a Mao Ce-tung elvtárs által megszöve-

lyozta, hogy a párton belül fellépő különböző elhajlások nem proletár ideológiából eredtek és felhívta elvtársainkat ezek azonnali és teljes felszámolására. Ezenkívül a „Három Stílus Kijavítása“ formájában a nevelés alkotó módszerét alkalmazta, hogy kiküszöböljük a pártban visszatükröződő valamennyi kispolgári ideológiát — a szubjektivizmust, a szektáns-ságot és a pártzsargon sablonos használatát, amelyek mind a kispolgári ideológia jellegzetességei. Mao Ce-tung elvtárs pártunk fejlődésének menetét olyan folyamatnak tekintette, amelynek során a marxizmus-leninizmus egyetemes igazságát minden eddiginél szorosabb egységbe kell kovácsolni a kínai forradalom konkrét gyakorlatával. Szorosan összekapcsolta a pártépítés folyamatát a párt politikai irányvonalával, a pártnak a burzsoáziához és a fegyveres harchoz való viszonyával.

Mao Ce-tung elvtárs írásai kikristályosodásai a pártépítés vonalának, a pártunk sajátos vonásainak megfelelően kidolgozott helyes irányvonalnak. Ezen irányvonal végrehajtásával fel tudtuk számolni a pártépítésben megmutatkozó különféle opportunista és téves irányzatokat. Ennek eredményeként pártunk hatalmas haladást és sikert ért el.

Nyilvánvaló, hogy ha pártunk a pártépítés előbb említett helytelen irányvonalait követte volna, nem válhatott volna a munkásosztály pártjává, még akkor sem, hogy ha sorai között nagyobb lett volna a munkások száma. Mao Ce-tung elvtárs irányvonalát követve a pártépítésben, felépíthetjük és már fel is építettük a munkásosztály marxista pártját, noha a munkások még nincsenek többségben a pártban.

Pártunk fő szervezetei hosszú éveken át a falusi kerületekben voltak. Ez annak a ténynek tulajdonítható, hogy Kína félgyarmati és félféudális ország, hatalmas paraszttömegekkel, amelyek a jelenlegi forradalom fő erejét alkotják. A városokban elnyomott kínai munkásosztály, amely hosszú ideig nem

gezett határozatot. A Kongresszusnak hatalmas történelmi jelentősége van, mert Mao Ce-tung elvtárs irányításával megszabadította a Kínai Kommunista Párt vezette hadsereget a basáskodó és kispolgári elhajlásoktól és a tömegekkel szoros kapcsolatban álló, a proletár ideológia által vezérelt fegyelmezett hadsereggé fejlesztette.

tudott szabadon forradalmi tevékenységet kifejteni, élcsapatát a vidékre küldte szövetségesei széles tömegének megszervezésére, hogy azután megfelelő időben, ezekkel a szövetségeseikkel együttműködve szabadítsák fel a városokat. Ez pártunk hosszúlejáratú falusi munkájának gyakorlati jelentősége. Pártunk a jelenlegi sajátos kínai feltételek között csak így képviselheti a kínai munkásosztályt és valósíthatja meg a jelenlegi szakaszban a munkásosztály feladatait. Ha pártunk nem tudná azt megtenni, nem képviselhetné a kínai munkásosztályt. Ennek az az oka, hogy a jelenlegi forradalom Kínában lényegében parasztforradalom. A kínai munkásosztály azonnali feladata lényegében a kínai parasztság felszabadítása. A proletárpárt-vezette nagy parasztháború Kínában különbözik a kínai történelem minden más parasztháborújától és minden előfeltevéle megvan a győzelem kivívására.

A szervezeti szabályzat általános programja hangsúlyozza, hogy pártunk a kínai nemzet és nép érdekeit képviseli. Természetesen ez pártunk és Mao Ce-tung tanításának lényege. A kínai proletariátus és a kínai nép érdekei mindenkor ugyanazok. A pártunk-vezette új demokratikus forradalom az imperializmus, a feudalizmus ellen, nemcsak a munkásosztály, hanem a parasztság, a kispolgárság és a burzsoázia érdekében is áll. A Kínai Kommunista Párt akkor győzhet, ha nemcsak saját osztályának részleges és azonnali követeléseit száll síkra, hanem az egész nép érdekeiért is, ha nemcsak saját osztályát, hanem az egész nemzetet és népet is megszervezi és egyesíti a harcra. A proletariátus nem vívhatja ki saját felszabadulását, ha nem tudja felszabadítani az egész népet.

Ugyanakkor, a kínai munkásosztály és az egész dolgozó nép alkotja a kínai nemzet zömét. Az ő érdekeik alkotják a kínai nemzet és nép érdekeinek alapját. Amikor a Kínai Kommunista Párt a független, szabad, demokratikus, egységes és virágzó új Kína megteremtéséért harcol, nemcsak a kínai munkásosztály, hanem az egész kínai nemzet és nép érdekeit is képviseli. Ugyanez vonatkozik a jövőre is, amikor a párt majd a szocializmus és a kommunizmus megvalósításáért harcol, mert a szocialista és kommunista társadalom felépítése az egész emberiség végső felszabadulását jelenti.

2. A pártot irányító elméletről

A szervezeti szabályzat általános programja megállapítja, hogy a Kínai Kommunista Párt minden tevékenységét Mao Ce-tung tanítása vezeti — az a tanítás, amely egyesíti a marxizmus-leninizmus elméletét a kínai forradalom konkrét gyakorlatával — és szembeszáll mindenfajta dogmatikus, vagy empirikus elhajlással. Ami a történelmi örökséget illeti, legyen az akár kínai vagy külföldi — nem utasítjuk el, de nem is fogadjuk el válogatás nélkül, hanem a marxista dialektikus materializmus és történelmi materializmus alapján kritikailag elfogadjuk azt, ami értékes és hasznos és elvetjük azt, ami értéktelen és alkalmazhatatlan. Mindez igen világos.

Mao Ce-tung tanítása azonban bővebb magyarázatot igényel.

Szervezeti szabályzatunk általános programja hangsúlyozza, hogy pártmunkánkat Mao Ce-tung tanításának kell vezérelnie. A szervezeti szabályzat előírja, hogy minden pártagnak kötelessége a marxizmus-leninizmus és Mao Ce-tung tanítása alapjainak elsajátítására törekedni. Ez a legfontosabb történelmi jellegzetesség a szervezeti szabályzaton végrehajtott módosításunkban. Úgy hiszem, hogy a kongresszus és az egész Párt szívből támogatja majd ezt a felítelt.

A kínai nemzet és nép több mint egy évszázadon át hihetetlen nélkülözésektől szenvedett. Felszabadulásukért folytatott keserves és áldozatos harcaik során rendkívül gazdag tapasztalatokat halmoztak fel. Gyakorlati harcaik és az ezúton nyert tapasztalatok elkerülhetetlenül nagy elméletek megalkotására vezettek, ami bebizonyítja, hogy a kínai nép nemcsak harcolni tud, hanem modern, tudományos, forradalmi elmélete is van. A kínai burzsoázia politikai és gazdasági gyengesége, a néppel való kapcsolatának hiánya, korlátolt látóköre és gondolkodása következtében a legjobb esetben is csak bizonyos fajta forradalmi programot és bizonyos demokratikus eszméket tudott kidolgozni, amelyeknek helyes részeit át is vettük. Nem tudtak azonban egy alapos forradalmi elméletet kifejleszteni, nem is beszélve a kínai történelem és a kínai forradalom egész menetére vonatkozó, átfogó, alapos és tudo-

mányos elméletről. Ezt az elméletet csak a kínai proletariátus képviselői teremthették meg, akik közül a legkimagaslóbb és a legnagyobb Mao Ce-tung elvtárs.

Ennek a kongresszusnak a legforróbban kell üdvözölnie azt a tényt, hogy a Kínai Kommunista Párt megalapítása óta létrejött és kifejlődött a népi forradalomra és Kína nemzeti újjáépítésére vonatkozó egységes, szerves és helyes elmélet. Ez az elmélet vezette pártunkat és népünket nagy győzelmekre és vezeteti majd a végső teljes győzelemhez és felszabaduláshoz. Ez pártunknak és a kínai népnek hosszú harcainak során elért legnagyobb eredménye és dicsősége, ami meghezsozza majd gyümölcsét az eljövendő nemzedékek számára. Ez az elmélet Mao Ce-tung tanítása — Mao Ce-tung elvtárs elmélete és politikája a kínai történelemre, társadalomra és forradalomra vonatkozóan.

Mao Ce-tung tanítása egyesíti a marxista-leninista elméletet a kínai forradalom tényleges gyakorlatával. Ez a Kínára alkalmazott kommunizmus és marxizmus.

Mao Ce-tung tanítása a nemzeti demokratikus forradalomra alkalmazott marxizmus továbbfejlesztése a jelenlegi időszakban egy gyarmati, félgyarmati és félféudális országban. Ez az elmélet a kínai nemzet és nép hosszú forradalmi harcainak és a három nagy forradalmi háborúban (északi expedíció, az agrárforradalom és a jelenlegi japánellenes háború) jött létre és bontakozott ki. Ez az elmélet éppúgy kínai, mint ahogy ízig-vérig marxista.

Mao Ce-tung tanítása a marxista világnézet és társadalomszemlélet — a dialektikus materializmus és történelmi materializmus — alkalmazása útján alakult ki. Más szavakkal: a marxizmus-leninizmus szilárd alapján jött létre, figyelembevéve Kína nemzeti jellegzetességeit, a modern forradalmaknak és a Kínai Kommunista Pártnak a kínai nép forradalmi harcainak irányítása során szerzett rendkívül gazdag tapasztalatait. Ez a kínai nemzet és nép felszabadulására vonatkozó elmélet és politika, amely a proletariátus és ennek kapcsán az egész nép érdekeinek alapján, a marxizmus-leninizmus tudományos módszerének alkalmazásával és Kína történelmének, társadalmi körülményeinek és valamennyi forradalmi tapasztalatá-

nak összegezésével jött létre. Ez Kínában a felszabadulásért harcoló proletariátus és az egész nép egyetlen helyes elmélete és politikája.

Mao Ce-tung tanítása a Kínára alkalmazott kommunizmus elmélete és gyakorlata, nemcsak a belső és külső ellenségek elleni forradalmi harcokban keletkezett és bontakozott ki, hanem a párton belüli különböző téves, opportunistá eszmék — csen-tu-siu-izmus,* li-li-szan-izmus** és a „baloldali“ elhajlások, a kapituláns irányzat, a dogmatizmus és az empirizmus elleni elvi harcok során is. Ez pártunk egyedüli helyes irányító elmélete és egyedüli helyes általános irányvonala.

Mao Ce-tung tanítása születésének, fejlődésének és megérésének huszonnégyesztendő története van. Ez a tanítás ismételtén megállta a próbát a népmilliók elkeseredett harcai során és objektív igazságnak, Kína megmentése egyedül helyes elméletének és politikájának bizonyult. Az elmúlt évek számos történelmi eseménye bebizonyította, hogy amikor a forradalmat Mao Ce-tung és Mao Ce-tung tanítása vezette — sikereket aratott és fejlődött. Amikor ettől a vezetéstől eltávolodott, kudarcokat vallott és hanyatlott.

A marxista elmélet egyesítése a proletárforradalom gyakorlatával az imperializmus korszakában, és az orosz forradalom gyakorlata teremtette meg az orosz bolsevizmust — a leninizmus-sztálinizmust, amely nemcsak az orosz népet vezette teljes felszabadulásához, hanem vezette és vezeti ma is az egész világ népeit a felszabadulásért vívott harcukban. Mao Ce-tung elvtárs, mint Marx, Engels, Lenin és Sztálin tanítványa egyesítette a marxizmus elméletét a kínai forradalom

* *Csen-tu-siu-izmus*: jobboldali opportunistá irányvonal, amelyet Csen Tu-siu a Kínai Kommunista Párt főtitkára (1921—27) képviselt. Csen Tu-siu a proletariátus vezetésének feladását a munkások és parasztok széles tömegei érdekeinek feláldozását hirdette, hogy együtt mehessen a burzsoáziával. Miután a kínai forradalmat 1927-ben elárulták, Csen Tu-siu likvidátor lett, majd csatlakozott a kínai Trockistákhoz és nyílt renegáttá vált.

** *Li-li-szan-izmus*: Li Li-szan elvtárs által képviselt formája a „baloldali“ opportunizmusnak. Tagadta annak szükségességét, hogy minden forradalmi akcióban helyesen kell felmérni az egymással szembenálló felek erőviszonyait és a különböző osztályok közötti viszonyt. Meggondolatlanul hirdette a fegyveres felkelést a fehér terror alatt levő nagyvárosokban. Li Li-szan elvtárs később beismerte és kijavította hibáit.

tényleges gyakorlatával, megteremtve ezzel a kínai kommunizmust — Mao Ce-tung tanítását — ami vezette és vezeti a kínai népet a teljes felszabadulás útján. Ez nagy és fontos hozzájárulás az egész világ népeinek a felszabadulásért vívott harcához általában és a keleti népekéhez különösen.

Mao Ce-tung tanítása — világszemléletétől egészen munkamódszeréig — a Kínára alkalmazott marxizmus a fejlődés és tökéletesedés folyamatában. Ez a kínai nép forradalmának és nemzeti újjáépítésének szerves részét alkotja. Ez az elmélet Mao Ce-tung elvtárs írásaiban és pártirodalmunkban található meg. Magában foglalja Mao Ce-tung elvtárs elemzését a jelenlegi világhelyzetről és Kína sajátos feltételeiről. Ez Mao Ce-tung elvtárs elmélete és politikája az új demokráciára, a parasztság felszabadítására, a forradalmi egységfrontra, a forradalmi háborúkra, a forradalmi bázisokra, az új demokratikus köztársaság megteremtésére, a pártépítésre és a kultúrára vonatkozóan. Ezek az eszmék és ez a politika ízig-vérig marxista. Mindez a kínai nép szellemének legmagasabb kifejeződése és legnagyobb elméleti eredménye.

Kína társadalmi és történeti fejlődésének különböző sajátosságai és a tudomány terén meglévő elmaradottsága következtében a maga nemében egyedülálló és nehéz feladat a marxizmus rendszeres alkalmazása Kínára, a sajátos kínai viszonyokra; másszóval a jelenlegi kínai forradalom különböző problémáinak megoldása a marxizmus szempontjából és marxista módszerrel.

Sohasem érhetünk célba — mint ahogy azt egyesek vélik — marxista munkák bemagolásával, elszavalásával vagy éppen belőlük kiragadott idézetekkel. Ehhez a tudományos és forradalmi szellem magasfokú egyesítésére van szükség. Ehhez széleskörű történelmi és társadalmi ismeretre, a forradalmi harcok vezetésében szerzett gazdag tapasztalatokra és a marxista-leninista módszerek helyes felhasználására van szükség, hogy a társadalmi és történelmi objektív feltételeket és fejlődést helyesen és tudományosan elemezhesük. Határtalan és tántoríthatatlan hűséget követel ez a proletariátus és a nép ügye iránt, hitet a tömegek erejében, teremő energiájában és jövőjében, ügyességet a tapasztalatok levonásában, a tömegek

akarátának és eszméinek alkalmazását a tömegek között kifejtett munkában. Csak ilymódon vált lehetségessé a marxizmus-leninizmus ezen ragyogó továbbfejlesztése Kína történelmi fejlődése valamennyi sajátos szakaszának és konkrét gazdasági és politikai körülményeinek alapján. Csak ilymódon lehetett ezt a kínai nép számára egyszerű nyelven, közérthetően kifejezni, az új történelmi környezetre és Kína sajátos feltételeire alkalmazni és fegyverként a kínai proletariátus, az egész dolgozó nép kezébe adni.

Éppen Mao Ce-tung elvtárs volt az, aki oly nagyszerűen és sikeresen valósította meg a marxizmus Kínára való alkalmazásának rendkívül nehéz feladatát. Ez az egész világ marxista mozgalma történetének egyik legnagyobb eredménye. Ez a marxizmus — minden igazság közül a legjobb — egyedülálló kifejlesztése egy 475 milliós országban.

Mao Ce-tung elvtársunk nemcsak a kínai történelem legnagyobb forradalmára és államférfija, hanem egyben legnagyobb teoretikusa és tudósa is. Nemcsak az egész pártot és az egész kínai népet vezette olyan harcokra, amelyek megrázták a világot, hanem elméleti eredményei és erkölcsi bátorsága terén is mindig a legnagyobb volt. Elméleti téren bátran alkotott, elvetette azokat az elveket és következtetéseket, amelyek elavultak és összeférhetetlenek lettek a konkrét kínai feltételekkel és új Kína új történelmi feltételeinek megfelelő következtetésekkel helyettesítette azokat. Ez az oka annak, hogy Mao Ce-tung elvtárs sikerre vitte a marxizmus Kínára való alkalmazása nehéz és gigászi munkáját.

3. A kínai forradalom jellegzetességeiről

Szervezeti szabályzatunk általános programja hangsúlyozza, hogy a jelenlegi kínai társadalom félgyarmati és félféudális jellegű. A felszabadított területek azonban — csaknem százmilliós lakosságukkal — új demokratikus jellegűek. Ez a jelleg mutatja a kínai társadalom gazdasági és politikai egyenetlenségét és bonyolultságát.

A kínai társadalom e jellege, a hatalmas Kínai Kommunista Párt létezése, a jelenlegi világpolitikai helyzet és ama

tény következtében, hogy a kínai forradalom alapvető mozgató erői a népi tömegek, a parasztsággal, mint fő erővel, a proletariátus vezetése alatt — a kínai forradalom nem lehet sem régi típusú polgári demokratikus forradalom, sem újtípusú szocialista proletárforradalom. Ez a forradalom jellegében újtípusú polgári-demokratikus forradalom. Ebben a forradalomban az alapvető mozgató erő a proletariátus, a parasztság és a kispolgárság. Más osztályok is csatlakozhatnak azonban a forradalomhoz, amelynek komoly szövetségesei vannak otthon és külföldön egyaránt. Ennek következtében a Kínai Kommunista Párt feladata a jelenlegi szakaszban valamennyi olyan osztály, réteg, nemzetiség és egyén egyesítése, amelyek résztvehetnek a forradalomban, hogy harcoljanak mind a külföldi imperializmus, mind a belső feudalizmus elnyomásának teljes felszámolásáért, az új demokratikus kínai köztársaság létrehozásáért, amelyet valamennyi forradalmi osztály szövetségére és valamennyi nemzetiség szabad egyesülésére kell alapozni. A kínai proletariátus csak a forradalom teljes befejezése, csak a kínai társadalom gazdaságának az új demokratikus országban elért bizonyos mérvű fejlődése után, csak a szükséges előkészítő lépések végrehajtása után és végül csak a kínai nép szükségleteinek és kívánságainak megfelelően építheti fel a szocialista és kommunista társadalmi rendszert Kínában. Ezek a kérdések, amelyek meglehetősen bonyolultak és a múltban sok vitára adtak alkalmat a pártban, már alapvető módon tisztázódtak.

Emellett a szervezeti szabályzat általános programja rámutat a kínai forradalom sok más jellegzetességére is. Így megállapítja egyetlen fejlődését, elhúzódó jellegét, harcának bonyolultságát, valamint a fegyveres harcnak és adott időszakban a falusi kerületekben létesített forradalmi bázisoknak fontosságát. Mindezek a kérdések szintén tisztázódtak.

A kínai forradalom jellegzetességeivel kapcsolatos problémák körül zajlottak le pártunkban a múltban a leghevesebb viták. E problémák félreértése különböző opportunisták hibákhöz vezetett a pártban. Az ilyen kérdésekben megnyilvánuló opportunizmus ellen vívott harcok során bontakozott ki teljesen Mao Ce-tung tanítása. Ezért kell ezeket a jellegzetessé-

geket pozitíven megvilágítani a szervezeti szabályzat általános programjában. Teljes megértésük valamennyi párttag számára szükséges.

Pártunk egész története a legvilágosabban megmutatja a kínai forradalom ezen jellegzetességeit. E dicsőséges történelmi úton és Mao Ce-tung tanításának vezetésével fejlődött pártunk az 1919-es Május 4-i mozgalom után létrejött kis marxista csoportból a mai, erős forradalmi bázisokat vezető hatalmas párttá.

A Kínai Kommunista Párt a kínai munkásmozgalom alapján fejlődött egyrészt a kínai nemzetnek a külföldi imperialista elnyomás, másrészt a kínai nép tömegeinek a belső feudális elnyomás ellen vívott harcai során. A Kínai Kommunista Párt a kínai nemzet és nép minden rendű és rangú ellensége ellen vívott forradalmi harcok során nőtt fel. Pártunk története a kínai munkásosztály története, amely egyesíti és vezeti a kínai nép tömegeit a forradalmi harcokban a népelnyomó külföldi imperializmus, a népelnyomó hazai feudalizmus, valamint a feudalizmus lakájai és titkos ügynökei ellen.

A Kínai Kommunista Párt három nagy forradalmi háborúban — az északi expedícióban, az agrárforradalomban és a japánellenes háborúban — fejlődött és acélozódott meg. Más szavakkal, a Kínai Kommunista Párt az elhúzódó jellegű fegyveres küzdelem során fejlődött és acélozódott meg. Pártunk történetének egyik igen hosszú szakasza nem más mint e három forradalmi háború története.

A Kínai Kommunista Párt a parasztokkal és a városi kispolgárság széles tömegeivel való szoros szövetség során nőtt fel. A párt a közös ellenség elleni harcban, a burzsoáziával való szövetség során és a burzsoázia megalkuvó, reakciós jellege elleni sokoldalú harc folyamán növekedett. Pártunk története tehát a parasztsággal és a városi kispolgársággal való szoros szövetség egyben a burzsoáziával létesített szövetség és az ellene vívott harc története.

A Kínai Kommunista Párt nagy forradalmi bázisok létesítésével fejlődött. A párt az új demokrácia e bázisokon végrehajtott politikai, katonai, gazdasági és kulturális építésében növekedett. Pártunk története hosszú ideig a kínai forradalom

e bázisai felépítésének története volt különösen a falusi kerületekben. Pártunk története azon sikeres kísérletezés története, amelyet e bázisokban az új demokratikus reform és építőmunka különböző fajtáival hajtottak végre, ily módon nevelve pártunkat és az egész ország népét.

Végül a Kínai Kommunista Párt a kínai forradalom jellegzetességeit félreértő vagy azokat semmibevevő párton belüli opportunizmus, dogmatizmus, empirizmus, csen-tu-siu-izmus, li-li-szan-izmus, az ebből származó „baloldali“ elhajlás és a kapitulációs irányvonal ellen vívott harcok során fejlődött és szilárdult meg. Pártunk története a párton belül fellépő minden rendű és rangú opportunizmus megtámadásának és szétzúzásának története. Pártunk története a marxizmus-leninizmus egyetemes igazságának szüntelen egyesítése a kínai forradalom konkrét gyakorlatával, amint az Mao Ce-tung tanításában kifejezésre jut.

Mindez együtt alkotja azt a konkrét történelmi utat, amelyet pártunk megtett.

Ez a történelmi út magyarázza meg legjobban a jelenlegi kínai forradalom jellegét és mozgató erőit, egyenetlen fejlődését, elhúzódó jellegét, harcának bonyolultságát és a fegyveres harc, valamint a falusi kerületekben létesített forradalmi bázisok fontosságát. Bebizonyítja, hogy a kínai forradalom fejlődésének megvannak a maga sajátos vonásai. Megmagyarázza a proletariátus marxista-leninista vezetésének döntő szerepét ebben a forradalomban.

A pártunk által megtett történelmi utat Mao Ce-tung elvtárs, pártunk vezetője már régen meghatározta a kínai forradalom jellegzetességeinek alapján. A Mao Ce-tung elvtárs által kijelölt út a leghelyesebben és legteljesebb mértékben képviseli pártunk történetét valamint a kínai nemzet és kínai nép jelenkori forradalmi történetét. Noha Mao Ce-tung elvtárs bizonyos történelmi időszakokban nem határozhatta meg formálisan és szervezetileg az egész párt akcióját — ezek a történelmi időszakok rendkívül világosan bebizonyították: pártunk igazi történetéről és a kínai proletariátus, a kínai nép helyes forradalmi tájékozódásáról csak ott beszélhettünk, ahol Mao Ce-tung elvtárs működött.

Pártunk — Mao Ce-tung tanításának irányításával — a kínai forradalom és sajátos jellegzetességei hosszú útján fejlődött és acélozódott meg. Pártunk az elkövetkező hosszú években folytatja a harcot céljáért és ugyanezen vezetés alatt, e jellegzetességek mélyebb megértésével és jobb alkalmazásával fejlődik és acélozódik meg. Ez az oka annak, hogy a szervezeti szabályzat általános programjában különös súlyt helyez ezekre a jellegzetességekre, amelyek megmaradnak mindaddig, míg Kína új demokratikus forradalma országos méretű győzelmet nem aratott. Éppen ezért valamennyi pártagnak következetesen tudatában kell lennie e jellegzetességeknek és ha el akarja kerülni a hibákat, vagy kevesebb hibát akar elkövetni, nem szabad elfelejtenie őket egy pillanatra sem, mert különben a múlt sok hibája megismétlődhet.

Igy például a kínai forradalom új demokratikus jellegének félreismerése a jelenlegi időszakban politikailag a jobboldali vagy „baloldali” elhajlásokhoz vezetett. A kínai forradalom rendkívül egyenlőtlen fejlődése és a forradalmi harcok ebből következő bonyolultsága megértésének hiánya szülte továbbá a túlzott összpontosítást, a gyakorlatiatlan formalizmust, a dolgok túlzott leegyszerűsítését, az általánosítást és a megfelelő rugalmasság hiányát munkánkban. A kínai forradalom elhúzódnó jellegének meg nem értése következtében az elvtársak nem készültek fel lelkiileg kellőképpen a hosszú, kemény harcokra, ami azután a kritikus időszakokban a heveskedés, vagy pesszimizmus különböző formáihoz vezetett. A fegyveres harc fontosságának meg nem értése a kínai forradalomban ahhoz vezetett, hogy lebecsülték a hadi tudományt és nem törődtek elsajátításával. A falusi kerületek forradalmi bázisai fontosságának lebecsülése a falusi körülmények között a városi szemlélet túlhangsúlyozására és a falusi munka elhanyagolására vezetett. Másrészt, bizonyos időszakokban a városi munka fontosságának lebecsülése a városi munka elhanyagolására és a falusi konzervativizmushoz való makacs ragaszkodásra vezetett. A nép valamennyi rétege körében kifejtett hosszú és türelmes munka szükségességének meg nem értése volt a korlátlan kalandorkodás és parancsolgatás szülőanyja.

Távolról sem elég azonban, ha elvtársaink ezeket a jel-

legzetességeket csak általános értelemben fogják fel. Ha a hibákat ki akarjuk kerülni, vagy a minimumra akarjuk csökkenteni, akkor az elvtársaknak minden munkájukban és minden konkrét kérdés megoldásánál figyelembe kell venniök e jellegzetességeket. E jellegzetességeknek tehát pártunk alapvető programjának részévé kell válniok, vagy legalábbis alapvető programmá a jelenlegi szakasz számára.

4. A Párt és a tömegek

Az általános program és szervezeti szabályzat részletes rendelkezései különösen hangsúlyozzák a pártnak a tömegek között kifejtett munkája fontosságát. Ez a jelenlegi módosított szabályzat másik fontos vonása, mivel a tömegek között kifejtett munka pártunk alapvető politikai és szervezeti irányvonala. Ez azt jelenti, hogy valamennyi pártszervezetünket és egész pártmunkánkat szorosan össze kell kapcsolni a népi tömegekkel.

Mao Ce-tung elvtárs ismételten hangsúlyozta előttünk, hogy a tömegekkel való szoros kapcsolatot minden munkánkban alkalmazzunk kell. Kongresszusi jelentésében ismét a legkomolyabban sürgetett bennünket, hogy munkánkat a tömegekkel szoros kapcsolatban végezzük. Elmondotta, hogy az egyik legszembeötlőbb vonás, amely bennünket, kommunistákat minden más politikai párttól megkülönböztet — a nép legszélesebb tömegeivel fenntartott igen szoros kapcsolatunk. Arra kért bennünket, hogy „szolgáljuk a kínai népet szívvel-lélekkel, egyetlen pillanatra se szigetelődjünk el a tömegektől, minden téren a nép érdekeiből induljunk ki, egyes személyek, vagy egy maroknyi csoport érdekei helyett“.

Meg akarta értetni elvtársainkkal, hogy „egy kommunista minden szavának és tetteinek legmagasabb ismérve az, vajjon ezek a szavak és tettek egyeznek-e a nép legszélesebb tömegeinek általános érdekével, vagy sem, és vajjon támogatják-e ezeket a legszélesebb tömegek vagy sem“. Megmondotta nekünk továbbá: „győzhetetlenek vagyunk addig, amíg a népre támaszkodunk, szilárdan hiszünk határtalan alkotó erejében, hitünk van benne és egyesülünk vele“. Hangsúlyozta, hogy a paran-

csolgatás a munka minden terén helytelen, mert túlmegy a tömegek öntudatának színvonalán, megsérti a tömegek önkéntes fegyelmét és a heveskedés megnyilvánulása. „Munkánkban — mondotta — helytelen az uszálypolitika is, mert ez elmarad a tömegek öntudatának színvonala mögött, megsérti azt az elvet, hogy egy lépéssel a tömegek előtt kell járnunk és a renyhesség megnyilvánulása.“ Mao Ce-tung elvtárs mindezen tanításai rendkívül fontosak, gondosan kell tanulmányozni és elsajátítani őket és valamennyi pártagnak mindezt őszintén végre is kell hajtania.

A tömegek irányában folytatott politikánkat csak egy proletárpárt képes végrehajtani. Ez a politikánk osztálypolitika, a proletariátusnak a tömegekkel kapcsolatos politikája. A néppel és a vele fenntartott kapcsolatunkkal foglalkozó nézeteink alapvetően különböznek a kizsákmányoló osztályokétól.

Mi teljesen megértjük azt a döntő szerepet, amelyet a népi tömegek élcsapatának kell játszania a nép felszabadító harcában. A néptömegek teljes felszabadítása egyedül akkor lehetséges, ha olyan élcsapatuk van, mint a mi pártunk, máskülönben forradalmi vezetés nélkül maradnának. A népi forradalom elbukna ilyen forradalmi vezetés nélkül. A kínai nép csak pártunk szilárd és helyes vezetésével és a párt politikai irányításának megfelelő harcával vívhatja ki teljes felszabadulását.

Ez a probléma egyik oldala.

A másik oldal az, hogy a néptömegek élcsapatának helyes és szoros kapcsolatokat kell teremtenie a néptömegekkel. Minden téren, mindenekelőtt politikai téren ki kell állnia a nép érdekeiért. Helyes magatartást kell tanúsítania a néppel szemben és helyes módszerekkel kell vezetnie a népet. Az élcsapat csak ily módon egyesülhet szorosan a nép tömegeivel, máskülönben elszigetelődik a nép tömegeitől. Ebben az esetben az élcsapat nem lenne a nép élcsapata. Nemcsak a néptömegek felszabadításának feladatát nem tudná teljesíteni, hanem az a veszély is fenyegetné, hogy az ellenség megsemmisíti. Ez azt jelenti, hogy a tömegek élcsapatának minden munkájában alaposan és világosan követnie kell a tömegekkel való szoros kapcsolat fenntartásának politikáját.

Melyek azok a fontos körülmények, amelyek között az élcsapat elszigetelődik a tömegektől?

Az élcsapat mindenekelőtt akkor szigetelődik el a tömegektől, ha nem hajtja végre feladatait, mint a nép élcsapata, ha nem képviseli minden időben és minden körülmények között a nép lehető legszélesebb tömegeinek érdekeit, ha nem tüzi ki időben a helyes feladatokat, politikát és munkamódszert, ha nem ragaszkodik az igazsághoz és ha nem javítja ki idejében hibáit. Más szavakkal, az uszálypolitika és a „laissez-faire“ a néptömegektől való elszigetelődéshez vezet.

Pártunkban eddig még nem került sor a spontaneitás nyílt védelmére, vagy bármiféle uszálypolitikával kapcsolatos „elmélet“ követésére, amely a spontán tömegmozgalom mögött kullog vagy elhanyagolja a proletárpárt vezetését. De a csen-tusiu-izmus az 1925—27-es nagy forradalom második időszakában és a kapituláns politika a japánellenes háború kezdeti szakaszában bizonyos fajtájú uszálypolitika volt. Messze a forradalmi tömegmozgalom mögött kullogott, képtelen volt helyes feladatokat, politika, vagy munkamódszer kidolgozására, hogy ösztönözze a népet az előretörésre. Ennek eredményeként elszigetelődött a néptől és a forradalom veszteségeket és vereséget szenvedett. Emellett több elvtárs uszálypolitika jellegű hibákat követett el munkájának különböző területein.

Így például több elvtárs gyakorlati munkájában a pártot — az osztályszerkezet legmagasabb formája helyett — a hadsereg, a kormány, vagy a szakszervezet függelékének tekintette. Mások gyakorlati munkájában tétlenség és konvencionálisizmus nyilvánult meg, megelégedtek a dolgokkal, úgy ahogy azok voltak, hagyták a dolgokat menni a maguk útján és kihalt belőlük a vágy a fejlődés iránt. Ahelyett, hogy a tömegek vezetése céljából az adott időszakban és az adott helyen a tömegek időszerű körülményei alapján helyes feladatokat, politikát és munkamódszert dolgoztak volna ki — megsértették azt az elvet, hogy az élcsapatnak egy lépéssel a tömegek előtt kell járnia. Meghajoltak a tömegek elmaradott eszméi előtt és élcsapat szerepükről lemondva, az átlagos munkás, paraszt, sőt hátramaradott elem színvonalára süllyedtek. Néha megalkudtak a tömegek helytelen eszméivel és a spontán tömegmozgal-

mak uszályában kullogtak, nem biztosították a tömegek számára a helyes és előrelátó vezetést. Ez az irányzat elkerülhetetlenül elszigetel bennünket a széles tömegektől, mert a tömegeknek nincs szükségük arra, hogy ilyen emberek vezessék őket.

Másodszor, az élcsapat elszigetelődik a tömegektől, ha és amikor a vezetés magatartása és módszere helytelen, ha nem tudja a tömegekben saját tapasztalataikon keresztül tudatosítani a párt jelszavainak helyességét, vagy ha a jelszó és a politika túlságosan előresiet, vagy túl „baloldali“, vagy az általa hirdetett harci és szervezeti forma az adott körülmények között lehetetlen vagy elfogadhatatlan a tömegek számára. Vagyis a parancsolgatás, a kalandorkodás és a „zárt kapu“ politikája elkerülhetetlenül a tömegektől való elszigetelődéshez vezet.

Egyes elvtársak elkövelték a parancsolgatás, kalandorkodás és a „zárt kapu“-politika hibáit. Egyesek például munkájukban felelőtlenül viszonyultak a tömegekhez. Nem hittek abban, hogy a tömegek felszabadíthatják sajátmagukat. Ehelyett a tömegek fölé álltak, hogy helyettük harcoljanak, hogy a tömegeket megajándékozzák a felszabadulással és parancsokat osztogassanak. Az ilyen elvtársak a türelmetlenség hibájába estek. Mivel csak felületesen voltak aktívak, nem tudták, hogyan tegyék a Párt jelszavait és feladatait a nép feladataivá és jelszavaivá, hogyan világosítsák fel a tömegeket és várják be nyugodtan öntudatra ébredésüket. Nem tudták azt sem, milyen lépéseket kell tenni a tömegek természetes forradalmasodásának előmozdítására. Egyszerűen önkényes parancsok osztogatásával és a tömegek kényszerítésével próbálták elfogadtatni a Párt jelszavait és feladatait. Ilyenformán megsértették a tömegek önkéntességének elvét. Különösen akkor igyekeztek munkájukat egyre inkább parancsok osztogatásával, erőszakkal, sőt büntetéssel végrehajtani, amikor a túlságosan előrehaladott jelszavak és túlságosan „baloldali“ politika kétértelműségeket és elégedetlenséget ébresztett a tömegek között. Az ilyen tevékenység legrosszabb fajtája az volt, hogy amerre csak jártak, igyekeztek hibákat, hiányosságokat és rossz példákat találni. Ezeket megbírálták, elkövetőiket megbüntették.

hogy megijesszék a népet és a kádereket és előrevigyék a munkát. Nem voltak hajlandók megtalálni a jó pontokat és jó példákat, hogy ezeket tanulmányozzák, fejlesszék és rendszereítsék. Nem dicsérték a hősöket, és kiváló munkásokat, nem ajánlották és nem terjesztették a jó példákat abból a célból, hogy ösztönözzék a párttagok és a nép fejlődését, a tévedések és hibák leküzdését. Mindenütt csapásokat mértek másokra és a dolgokat pusztán parancsok osztogatásával intézték el. Ahelyett, hogy tanultak volna a néptömegektől, felhasználták volna a nép új eszméit és találmányait, másokat arra kényszerítettek, hogy a dolgokat az ő elképzeléseik szerint végezzék el. Az ilyen irányzat a néptömegektől való komoly elszigetelődéshez vezetett és kiváltotta a tömegek neheztelését velük, sőt az egész párttal szemben.

A fentemlített két irányzaton kívül a bürokrácia és a basáskodás egyéb irányzatait is észlelhettük több elvtársunknál. Ezek az irányzatok is komoly elszigetelődést jelentenek a néptömegektől.

Bürokratikus irányzat mutatkozott néhány elvtársnál abban, hogy nem helyezkedtek a nép szolgálatának álláspontjára és hiányzott belőlük a felelősségérzet a nép és a Párt iránt. Jellegzetes példái ennek azok az elvtársak, akik egész nap lopták a napot, semmi mást nem tettek, csak utasításokat osztogattak. Nem vizsgálják, nem tanulmányozták a tömegeket és nem tanultak tőlük. Elutasították a tömegek kritikáját, nem törődtek a nép jogaival, sőt arra kérték a népet, hogy szolgálja őket. Saját érdekükért lelkiismeretfurdalás nélkül feláldozták a nép érdekeit. Korruptakká és degeneráltakká váltak és basáskodtak a nép fölött.

A basáskodás irányzata mutatkozott meg néhány elvtársnál. Figyelmen kívül hagyták azt a tényt, hogy hadseregünk a nép hadserege, a nép fegyveres ereje, a nép legfontosabb eszköze az ellenség megsemmisítésére és önmaga felszabadítására. Ehelyett a hadsereget a népen kívül, vagy a nép fölött álló különleges hatalomnak, vagy eszköznek tekintették, egy maroknyi ember személyes befolyása vagy hatalma megteremtésére. Ennek következményeként a néphadseregben bürokratizmust és diktatórikus munkamódszereket vezettek be.

Az effajta tevékenység jellegzetességei, amint a tiszték és a közlegények, valamint a magasabb és alacsonyabb rangúak közötti viszonyban megnyilvánultak, abban álltak, hogy nem támaszkodtak a hadsereg tudatosságára és kezdeményezésére, hanem utasítások kibocsátásával és büntetésekkel parancsoltak a hadseregnek. Másodszor, az ilyen jelenségek a hadsereg és a nép közötti kapcsolatokban is megnyilvánultak. A néppel való érintkezés terén, több elvtárs nem gondoskodott arról, hogy alárendeltjei szigorúan vegyék a fegyelmet. Ezek az elvtársak nem szerették a népet. Sőt mi több, a néppel szemben önkényességet, erőszakot és sértéseket alkalmaztak s ezzel elidegenítették a hadseregtől. Harmadszor, ezek a jellegzetességek kifejezésre jutottak a forradalmi hadsereg és a forradalmi kormány közötti viszony tisztán katonai szempontból való megközelítésében. A hadsereget igyekeztek a kormány fölé helyezni és a kormányt a hadsereg által irányítani, amint azt egy feudális kiskirály tenné.

Világos, hogy az ilyen irányzatoknak semmi köze sincs egy néphadsereghez.

Pártunkban a tömegektől való elszigetelődés helytelen irányzatai — amelyekre a korábbiakban utaltunk — a dolgozó nép kulturális elmaradottságából, valamint a régi társadalom kizsákmányoló osztályainak befolyásából származtak. A pártban lévő kispolgári és más elemekre, akik már régen elszakadtak a társadalmi termeléstől, gyakran hatással voltak az ilyen befolyások. Ennek következtében jöttek létre a tömegektől való elszigetelődés különböző irányzatai. Ezeknek az irányzatoknak megvan a maguk mély társadalmi eredete, és még szervezeti szabályzatunk általános programjában is említés történik róluk. A forradalom sokkal keményebb munkát igénylő továbbfejlesztése még nagyobb lehetőséget nyújt sorainkban az ilyen irányzatok növekedésére. Szakadatlan harcot kell tehát vívnunk ellenük, hogy ily módon következetesen szilárdítsuk és erősítsük kapcsolatunkat a nép széles tömegeivel. Mao Ce-tung elvtárs mondotta: „állandóan fel kell söpörnünk a padlót és meg kell mosnunk arcunkat“, hogy a politikai por, sár és baktérium ne ködösítse vagy mérgezze meg elvtársaink elméjét, vagy pártunk testét.

A népi tömegeknek hatalmas élcsapattal kell rendelkezniök, amelynek a legszorosabban egyesülnie kell a nép lehető legszélesebb tömegeivel. Csak így szabadíthatjuk fel a népi tömegeket. Ezért pártunknak, a kínai nép élcsapatának következetesen fel kell számolnia az olyan irányzatokat, amelyek elidegenítik tőlünk a tömegeket és szorosabban kell egyesülnie a néptömegekkel. Ez pártunk, Mao Ce-tung elvtárs politikai irányvonala a tömegekkel való kapcsolat terén. Olyan irányvonal ez, amelynek célja helyes kapcsolatok kialakítása a Párt és a nép között. Olyan irányvonal ez, amelynek segítségével pártunk elsajátíthatja a helyes magatartást és a helyes módszereket a néptömegek vezetésében. Olyan irányvonal ez, amelynek célja kialakítani a helyes kapcsolatot pártunk vezető szervei és az egyes vezetők, valamint az általuk vezetett tömegek között.

Mao Ce-tung elvtárs szerint pártunk politikájának és munkamódszereinek a tömegekből kell kiindulnia és a tömegekhez kell visszatérnie. Más szavakkal, pártunk szervezeti és politikai irányvonalának egyaránt helyesen kell kiindulnia a tömegektől és helyesen kell visszatérnie hozzájuk. Pártunk helyes politikai irányvonalát nem választhatjuk el helyes szervezeti irányvonalától. Jóllehet a kettő között részleges, időleges, egyenetlenség következhet be, elképzelhetetlen, hogy helyes politikai irányvonal létezhet egy helytelen szervezeti irányvonallal párhuzamosan, vagy fordítva. A helyes szervezeti irányvonalon a pártnak a tömegek irányában folytatott politikája értendő, a Párt vezető kádereit, a párton belüli és kívüli tömegekkel szorosan összekapcsoló irányvonal, a Párt és a tömegek közötti kettős folyamat, az általános felhívásoknak összekapcsolása az egyéni irányítással, mint a vezetés egyik módszerével.

Hogy következetesen végrehajthassuk pártunk és Mao Ce-tung elvtárs ezen irányvonalát, az általános program és a szervezeti szabályzat rendelkezései különös figyelmet fordítanak a következő szempontokra, amelyeket valamennyi párttagnak be kell vésnie elméjébe.

Először, az a szempont, hogy mindent a népért és a nép szolgálataért kell tenni. Pártunk kezdettől fogva arra alakult.

hogy a népet szolgálja. Párttagjaink minden áldozata, erőfeszítése és harca egyedül a néptömegek jóléte és felszabadítása érdekében történt. Ez a legnagyobb dicsőség számunkra, kommunisták számára. Erre különösen büszkék vagyunk. Helytelen tehát minden olyan szempont, amely a nép érdekeit feláldozza személyek vagy kis klikkek érdekeiért. Mindaddig, amíg teljesítik kötelességüket és többé-kevésbé jó munkát végeznek, valamennyi párttagunk és mindazok, akik csatlakoztak a forradalmárok soraihoz, a népet szolgálják, függetlenül attól, hogy tudatában vannak-e annak vagy sem, fontos vezető pozíciókat töltenek be, vagy csupán közkatonák vagy szakácsok. Valamennyien — különböző pozícióikban — közvetlenül, vagy közvetve a népet szolgálják, tehát egyenlők és tiszteletreméltók. Valamennyi párttagunkban ki kell fejlesztenünk az öntudat magasabb fokát, hogy az öntudat magasabb színvonalán szolgálhassák a népet és felelhessenek tetteikért a nép előtt.

A második szempont, a teljes felelősségvállalás a nép tömegei iránt. A népet szolgálva felelősséggel tartozunk neki és igyekeznünk kell, hogy szolgálataink segítségével előnyökhöz jusson és felszabadíthassa magát. Mindent meg kell tennünk a hibák elkerülésére és minimumra való csökkentésére, hogy ne ártsunk a népnek és ne okozzunk neki veszteségeket. Az általunk kitűzött feladatoknak, politikának és munkamódszernek helyesnek kell lennie, hogy a nép javát szolgálja, mert különben a nép érdekei kárt szenvednének. Az utóbbi esetben a hibák gyors helyrehozása érdekében őszinte önkritikát kell gyakorolnunk. Éppen ezért tudnunk kell, hogyan szolgáljuk a népet, meghozzá jól és nem rosszul. Ilyenformán semilyen körülmények között sem foglalhatunk el felületes magatartást a nép irányában. Komoly felelősséggel kell tartoznunk a népnek.

Szükséges az is, hogy megértsük a nép és a Párt vezető szervei iránt érzett felelősség egységét. Ezek szerint párttagjaink a Párt vezető szervei vagy egyes vezetői utasításának végrehajtásában felelősek e vezető szerveknek vagy vezetőknek. Hiba volna azonban a pártvezetőség iránti felelősséget elválasztani a nép iránti felelősségtől. Csak akkor mondhatja

valaki, hogy vállalta a legmagasabb és végső felelősséget, ha vállalja a felelősséget a nép előtt. Meg kell érteni, hogy a Párt érdekei azonosak a nép érdekeivel. Ami a nép javára történik, az a Párt javára is történik és ezt valamennyi pártagnak szívvel-lélekkel meg kell tennie. Hasonlóképpen, ami sérti a népet, az sérti a Pártot is, és valamennyi pártagnak szembe kell helyezkednie ezzel vagy el kell kerülnie ezt. A Pártnak nincs semmiféle külön érdeke, ami más volna, mint a nép érdeke. Az igazság legmagasabb ismérve az, ha a legtöbb embernek a legnagyobb jót tesszük és ebből következően párttagjaink valamennyi tevékenységének ez a legmagasabb ismérve. Amelyik párttag felelős a népnek, az felelős a Pártnak is és aki felelőtlen a nép iránt, az a legfelelőtlenebb a Párt iránt is. Meg kell értenünk, hogy a Párt iránti és a nép iránt érzett felelősség egyet jelent. Egyesíteni kell ezt a két felelősséget, nem pedig szétválasztani, sőt egymás ellen fordítani.

Amikor hiányosságokat és hibákat fedezünk fel a vezetőség vagy egyes vezetők utasításaiban a feladatokkal, a politikai irányvonallal vagy munkamódszerrel kapcsolatban, kijavításukat a nép iránti felelősség érzésével kell végrehajtani. Igen fontos az, hogy különbséget tudjunk tenni a helyes és a helytelen között és a dolgokat ne vegyük könnyen, mivel ez felelőtleniséget jelentene mind a néppel, mind a Párttal szemben.

A pártfegyelmet be kell tartani és egységét meg kell szilárdítani, mert a fegyelem és egység megszilárdítása a kínai nép alapvető érdekeit szolgálja. Nem szabad, hogy — a nép iránt vállalt felelősség ürügyével — aláaknázzák a pártfegyelmet vagy az egységet. Ugyanakkor a vezető szerv, vagy az egyes vezetők hiányosságait és elkövetett hibáit ki kell javítani. Valamennyi pártagnak éppúgy kötelessége, mint joga, hogy segítsen ezen a téren, mivel minden ilyen hiányosság vagy hiba hátrányt jelent a nép, tehát a Párt számára is. Párttagságunk őszinte önkritikai szelleme, a saját hibákkal és a vezetőség hibáival szemben alkalmazott kritika, valamint a pártfegyelem betartásának szelleme részét alkotják a nép iránt érzett felelősség szellemének.

Harmadszor, hinni kell abban, hogy a nép felszabadítja saját magát. Mao Ce-tung elvtárs állandóan arra tanít bennün-

ket, hogy a néptömegek valóban nagyok, alkotó energiájuk kimeríthetetlen, és mi csak akkor vagyunk győzhetetlenek, ha a néptömegekre támaszkodunk. Mao Ce-tung elvtárs azt is tanítja, hogy a nép a történelem igazi alkotója és az igazi történelem a népi tömegek története. Marx már régen hangsúlyozta, hogy a dolgozók felszabadíthatják sajátmagukat. Felszabadulásuk nem függ sem a császároktól, sem az istenektől, sem a hősoktól, hanem sajátmaguktól — amint ezt az Internacionále mondja. Ezek szerint a nép csak saját harcaival és erőfeszítéseivel érheti el, szilárdíthatja meg és tarthatja fenn szabadságát. A felszabadulást semmiféle külső erő nem adományozhatja vagy biztosíthatja. Csakis a nép erőfeszítései harcolhatják ki, vagy biztosíthatják. Ilyenformán helytelen az az álláspont, amely kéretlenül a tömegeknek „ajándékozza“ a felszabadulást, vagy a helyettük való harcot hirdeti.

A nép tömegei csinálják saját történelmüket. Felszabadulásukat saját öntudatukra és akaratukra kell építeni. A nép kiválasztja a saját élcsapatát. Ennek az élcsapatnak a vezetésével, saját erőfeszítéseivel kell megszerveznie magát és harcolnia felszabadulásáért. A nép csak így biztosíthatja, tarthatja fenn és szilárdíthatja meg harcának eredményeit. A nép ellenségeit csak maga a nép győzheti le. Kizárólag az élcsapat erőfeszítéseivel, a tömegek öntudata és mozgósítása nélkül nem szabadul fel a nép, a történelem nem halad előre és semmit sem lehet véghezvinni. Még a földbér és az uzorakamat csökkenése, a kölcsönös segélynyújtás vagy a szövetkezeti társulások is — amelyek mind a nép legközvetlenebb érdekeit érintik, — üres beszéddé és felületes locsogássá válnak, a csökkentés csak papíron és nem a valóságban lesz, a szövetkezeti társulások és a kölcsönös segélynyújtás csak formai lesz, ha nem maguk a tömegek hajtják végre tudatosan és önkéntesen, ahelyett, hogy ezeket rájuk kényszerítenék, vagy kívülállók szerveznék meg helyettük.

A kommunisták ügye egyet jelent a néptömegek ügyével. Bármilyen helyes is programunk és politikánk, nem valósíthatjuk meg a tömegek közvetlen támogatása és állandó harca nélkül.

Számunkra ezért minden a tömegek öntudatától és önkén-

tes aktivitásától függ és mindent ez határoz meg. Enélkül nem végezhetnénk el semmit és minden erőfeszítésünk kárbaveszne. Ameddig azonban, a tömegek öntudatára és aktivitására támaszkodunk, ameddig ez az öntudat és aktivitás őszinte, nagy ügyünk a Párt helyes vezetésével végülis győzedelmeskedik. Amikor tehát a tömegek nem teljesen öntudatosak, a néptömegek élcsapatának, a kommunistáknak — bármiféle munka elvégzésénél — az a kötelességük, hogy minden hatékony és megfelelő eszközzel fejlesszék a tömegek öntudatát. Ez az első lépés munkánkban, amelyet jól el kell végeznünk, bármilyen nehéz is legyen, bármilyen hosszú ideig tartson is.

Csak az első lépés végrehajtása után térhetünk át a második lépésre. Más szavakkal, amikor a tömegek elérték az öntudat szükséges színvonalát, a mi felelősségünk az, hogy irányítsuk őket tevékenységükben — vezessük őket a szervezkedésre és a harcra. Amikor ez megtörtént, tevékenységükön keresztül tovább fejleszthetjük öntudatukat. Így vezetjük előre lépésről-lépésre a népet, hogy sikraszálljanak a Párt által hirdetett alapvető jelszavakért. Ez a legdöntőbb rész, amit a tömegek között, mi kommunisták és minden haladó elem, valamint kiemelkedő egyéniség, a nép ügyében vállalhatunk. Ennél többre nem számíthatunk. Ha kísérleteket teszünk egy nagyobb rész vállalására, mindenféle tévedések következhetnek be, így a hősszerep játszása, a parancsolgatás, a dolgok önkényes intézése és a kedvezmények rákényszerítése a tömegekre.

A nép felszabadításáért vívott harcban a kommunista csak mint a népi tömegek vezetője vagy irányítója cselekedhet. Nem kell és nem is szabad „hősként“ cselekednie, vagy helyettesítenie a népet a világ meghódításának feladatában. A népi tömegeknek forradalmi harcukban — mint győzelmük elengedhetetlen tényezőjére — égető szükségük van a messzirelátó és szilárd vezetőkre és irányítókra. Nincs szükségük azonban „hősökre“, akik meghódítanak számukra a világot, mivel ezek a tömegektől elszigetelődött „hősök“ semmit sem érhetnek el a nép felszabadulása ügyéért.

Negyedszer, az a szempont, hogy tanulni kell a népi tömegektől. Nekünk kommunistáknak mindenekelőtt bizonyos tulajdonságok birtokában kell lennünk ahhoz, hogy a népet jól

szolgáljuk, fejlesszük öntudatát és irányítsuk akcióit. Előrelátóknak és megfontoltaknak kell lennünk. Nekünk kell lennünk a felvilágosítás előhírnökeinek, az egyedüli embereknek, akik képesek segíteni a kevésbé felvilágosultakat. Azonkívül, hogy szívvel-lélekkel és odaadással viseltetünk a nép felszabadulásának ügye iránt, kimeríthetetlen lelkesedéssel és áldozatos szellemmel küzdünk, megfelelő tudással is kell rendelkez-nünk, eléggé tapasztaltaknak és ébereknek kell lennünk, mert csak úgy emelhetjük sikeresen a nép öntudatát, vezethetjük akcióit és szolgálhatjuk megfelelően. A tanulás elengedhetetlen, ha el akarjuk sajátítani az ismereteket, a tapasztalatot és az előrelátást.

Tudásunkat a marxista-leninista elmélet és a külföldi országok népei harcának történetével és tanulságainak tanulmányozásával gazdagíthatjuk. Tanulhatunk ellenségeinktől is. A legfontosabb azonban, hogy a népi tömegektől tanuljunk, mivel az ő ismeretük és tapasztalatuk a leggazdagabb és a leggyakorlatibb s alkotó hatalmuk a legnagyobb. Mao Ce-tung elvtárs ezért mondotta újból és újból nekünk, hogy tanuljunk a tömegektől, mielőtt nevelnénk őket.

Eltársaink csak akkor tehetnek pozitív lépéseket a nép öntudatának fejlesztésére és a nép tevékenységének irányítására, ha szorgalmasan tanultak a nép tömegeitől, kikristályosították a nép ismeretét és tapasztalatát és azt magasabbrendű, alapos tudássá formálták. Minden bizonnyal hiábavaló lenne, ha önelégülten, saját képzeletünkből gyártanánk terveket, vagy ha a történelmi és külföldi tapasztalatokból nyert tanulságokat gépiesen alkalmaznánk, hogy fejlesszük a tömegek öntudatát és vezessük őket. Ha szüntelenül akarunk tanulni a tömegektől, egy pillanatra sem szabad elszakadnunk tőlük. Ha ez történné, tudásunk nagymértékben korlátozódna és bizonyosan nem lennénk eléggé értelmesek, tájékozottak, alkalmasak vagy képesek arra, hogy vezessük a népet.

„Egy átlagember magától értetődően gyakran közelebb van az igazsághoz, mint vezető szerveink némelyike.”

„Hogy ügyünket vezethessük, korántsem elég csupán saját tapasztalatainkra, vagy a vezetők tapasztalataira támaszkodni. Hogy helyesen vezethessünk, a vezetők tapasztalataihoz hozzá

kell tenni a párttagság tömegeinek, a munkásosztálynak, a dolgozóknak s éppúgy az úgynevezett «jelentéktelen személyeknek» tapasztalatait...»

Ennek elérése céljából „szoros kapcsolatnak kell lennie a vezetők és a tömegek között, a vezetők és a párttagság tömegei, a munkásosztály, a parasztság és a dolgozó értelmiség között”.

„Kapcsolat a tömegekkel, a kapcsolat erősítése, készség a tömegek szavának meghallgatására — ebben van a bolsevik vezetés ereje és legyőzhetetlensége.”*

Ezt a tanácsot adja Sztálin a Szovjetunió kommunistáinak. Ez egyetemes igazság.

A vezetők és a vezető szervek feladatai: a helyes vezetés, a helyzet helyes megítélése, lényegének megragadása, a feladatok kitűzése, határozatok hozatala, a tömegek mozgósítása és szervezése e határozatok végrehajtása érdekében, valamint megszervezésük a határozatok végrehajtásának ellenőrzésére. Ehhez az szükséges, hogy tanuljunk a tömegektől és kövessük azt az irányvonalat, amely „a tömegekből indul ki” és „a tömegekhez tér vissza” — máskülönben a vezetést nem biztosíthatjuk kielégítő mértékben.

Ezt jelenti tehát a tömegektől való tanulás szempontja.

„Mindent a népért”, felelősségvállalás a nép iránt, hit a nép ama képességében, hogy felszabadítja önmagát, tanulás a néptől, ezek a szempontok a tömegek irányában folytatott politikánk fő szempontjai. Ezek a nép élcsapatának szempontjai a néppel kapcsolatban. Csak ilyen szilárd és egyértelmű szempontokkal tudják elvtársaink munkájukban a világos irányvonalat követni és helyesen vezetni.

Hiba néhány elvtársnál, hogy a tömegek között kifejtett munkát — a többi kizárásával — csak az olyan tömegszervezetek munkájának tekintik, mint amilyenek a szakszervezetek vagy a parasztszövetségek. Pártunk és a vezetése alatt álló tagság valamennyi tevékenysége a nép tömegeinek tevékenysége, amelyeket — kivétel nélkül — a tömegeken keresztül és a tömegek között kifejtett politika szempontjai alapján kell végrehajtani.

A pártunkban végzett munka szintén a tömegek között kifejtett munka egyik fajtája, amelyet az említett irányvonalnak megfelelően kell végrehajtani, mert pártunk maga is a nép tömegeinek része, amely a nép szolgálatának szenteli magát.

A hadseregben végzett munkánk ugyancsak a tömegek között kifejtett munka egyik fajtája, amelyet az említett irányvonalnak megfelelően kell véghezvinni, mivel hadseregünk maga is a nép tömegeinek része, amely a nép szolgálatának szenteli magát.

Természetesen a különböző munkáknak megvannak a maguk sajátos formái, amelyeket nem lehet összezavarnunk. Így tehát a szakszervezetekben és a parasztszövetségekben végzett munka formáit meg kell különböztetni a pártban és a hadseregben végzett munkától. Mindazonáltal valamennyi a tömegek között végzett munka.

A népi tömegek természetesen nem mind egyformák, ezért munkánk is szerteágazó és bonyolult. Elvtársainknak — kinek-kinek a maga megfelelő területén — közvetlenül kell szolgálniuk a nép egy bizonyos részét, így például valamelyik gyár munkáseit, valamelyik falu parasztjait, valamelyik hivatal tisztviselőit, valamelyik csapat katonáit, vagy éppen egy maroknyi embert. Valamennyiüknek azonban közös a céljuk: szolgálni az egész kínai népet.

Elvtársainknak következésképpen helyesen kell felfogniuk a rész és egész közötti viszonyt: amikor közvetlenül bekapcsolódnak egy bizonyos részleges tevékenységbe és szolgálják a nép valamelyik rétegét, ugyanakkor közvetve elősegítik és erősítik az egész forradalom ügyét és az egész népet szolgálják. Szemléletüknek a részt és egészt egyaránt át kell fognia. Hiba, ha csak a részre tekintünk és elhanyagoljuk az egészet és fordítva. A részeket és az egészt egyesíteni kell.

Amikor a népi tömegek részleges, időleges érdekei összeütközésbe kerülnek a teljes, hosszútávú érdekeikkel, ez előbbieket alá kell rendelni az utóbbiaknak. Ez azt jelenti, hogy a kis okot alá kell rendelni a nagy oknak és a kis elvet a nagy elvnek. Ez nagyon bonyolult probléma, azonban csak akkor lehet teljes a tömegek között kifejtett munkánk irányvonala, ha elvtársaink megtanulják, hogyan különböztessék meg helye-

sen és hangolják össze — minden adott helyzetben — a nép részleges és alapvető érdekeit. Máskülönben — tudatosan vagy öntudatlanul — a nép egyik rétegének időleges érdekeit támogatnák, szemben a nép többségének hosszútávú érdekeivel, és ily módon elszigetelődnének a nép tömegeitől.

A nép minden rétegében általában vannak viszonylag aktív elemek, közbülső elemek és elmaradott elemek. A kezdeti szakasz idején az aktív elemek rendszerint kisebbségben vannak, míg a tömegek a közbülső és hátramaradott elemekből tevődnek össze. A tömegek között kifejtett politikáknak megfelelően, gondot kell fordítanunk a többségre, vagyis a közbülső és hátramaradott elemekre, mert különben a fejlettebb rétegek elszigetelődnének és semmit sem végezhetünk el kielégítő módon. A tömegek elé terjesztett jelszavainknak, harci és szervezeti formáinknak olyanoknak kell lenniök, hogy azokat a közbülső és a hátramaradott elemek is elfogadhassák. A tömegek öntudatának és aktivitásának fejlesztése főként ezekre az emberekre vonatkozik. Tömegmozgalom csak akkor lehetséges, ha ezeket az embereket öntudatra ébresztettük és cselekvésre ösztönöztük.

Külön figyelmet kell fordítanunk az aktív elemek nevelésére, tömörítésére és szervezésére, hogy ezek a tömegek között a vezetés gerincévé válhassanak. Világosan meg kell érteni azonban, hogy nem saját érdekükért szervezzük meg az aktív elemeket és így teljesen megengedhetetlen ezeknek az elemeknek elszigetelése a közbülső és elmaradott tömegektől. Egyedüli célunk az, hogy az aktív elemek segítségével magunkhoz vonzzuk és mozgásba hozzuk a közbülső és az elmaradott elemeket. Más szavakkal, meg kell szerveznünk az aktív elemeket a lehető legszélesebb tömegek tömörítése érdekében. Ha a közbülső és elmaradott tömegek még nem ébredtek öntudatra, tudnunk kell, hogyan világosítsuk fel őket. Ha nem vagyunk hajlandók a tömegekre várni, hanem féktelenül előreszaladunk a bennünket követő kissozámú aktív elemmel együtt, elszigetelődünk a tömegektől és elbukunk.

A parasztság alkotja Kína lakosságának több mint 80 százalékát. A nemzet egészét véve a népi tömegek többségének tekintetbevétele elsősorban a parasztság tekintetbevételét

jelenti. A tömegek irányában folytatott politikánk szorosan összekapcsolódik falusi politikánkkal. A jelenlegi körülmények között a kínai munkásosztály nem teljesítheti feladatát, ha figyelmen kívül hagyja Kína parasztságát, vagy nem tulajdonít rendkívüli fontosságot a falusi kerületek felszabadításának.

Munkánkban elengedhetetlenül szükséges, hogy összekapcsoljuk az egyéni vezetést az általános irányvonallal és egész hadjáratot indítsunk, amely keresztültöri a kínai parasztság és — az értelmiség kivételével — a nép többi rétegei elég alacsony kulturális színvonalát. Az általános utasítások sohasem arathatnak sikert az alacsony kultúrszínvonalon álló tömegeknél. Ez annak a ténynek tulajdonítható, hogy a tömegek, különösen a parasztság, általános propagandánk és jelszavaink helyett rendszerint saját személyes tapasztalatai alapján fontolja meg a problémákat. Munkánkban példát kell mutatnunk a tömegeknek, hogy saját maguk lássák és értsék a dolgokat. A tömegeket csak kifejező példákkal bátoríthatjuk s ez különösen a közbülső és elmaradott elemekre vonatkozik. Biztosítani kell és meg kell könnyítenünk számukra a problémák megértését. Bizalmat és bátorságot kell sugározunk beléjük, hogy pártunk jelszavai alapján cselekedjenek és a tömegek lelkesedése magasra szökjön.

A hadsereg hősei, a munka hősei és az élmunkások újabban különböző helyeken kiemelkedő szerepet játszanak és a tömegek legjobb propagandistáivá és szervezőivé válnak. Ez éppen annak a ténynek tulajdonítható, hogy a tömegek a néphez közelálló, élő személyiségek példái és tapasztalatai segítségével megértik a dolgokat, s ezzel növelik öntudatukat és önbizalmukat. Ez a tény magyarázza meg, hogy miért van a Kína forradalmi bázisain végbemenő forradalmi újjáépítésnek nevelő és felvilágosító szerepe az egész kínai nép számára, miért fejleszti az egész nemzet öntudatát és önbizalmát. A tömegek nehezen értik meg azokat az általános útmutatásokat, amelyek nem a hozzájuk közelálló konkrét tapasztalatokból jöttek létre.

Ilyenformán, gondot kell fordítanunk az egészre és a többségre, de el kell vetnünk a „zárt kapu“ politikáját és a szektánsságot. Szoros kapcsolatokat akarunk létesíteni a tömegek-

kel, de ellene vagyunk a bürokráciának és a basáskodásnak.

Előre kell vezetnünk a tömegeket, de nem lehet helye semmiféle parancsolgatásnak. Szorosan össze kell kapcsolódnunk a tömegekkel, de el kell vetnünk az uszálypolitikát. A tömegek öntudatának fejlesztése és vezetésük terén az általuk már elért színvonalról kell kiindulnunk. Munkánkban a legmagasabb elveket kell alkalmaznunk a tömegekkel való lehető legszélesebb kapcsolatok létesítésére. Ilyen a tömegekkel való legszélesebb kapcsolat kiépítését célzó irányvonalunk. Mindezt természetesen nehéz végrehajtani. De ez az egyetlen út, hogy jó marxistákká és kommunistákká váljunk.

Ennyit az általános program magyarázatáról.

A PARTTAGSÁG KÉRDÉSE

A szervezeti szabályzat előírja, hogy csak akkor lehet valakit felvenni pártagnak, ha betöltötte a 18. évét. Ennek az az oka, hogy az ember általában csak e kor betöltése után tesz szert viszonylag szilárd politikai ítélőképességre.

Azok a 18 éven aluli személyek, akiket a szervezeti szabályzat módosítása előtt vettek fel a pártba, továbbra is megtartják párttagságukat.

Egy politikailag már korábban érett fiataalt, tehát olyanvalakit, aki 18. életévének betöltése előtt méltó a párttagságra, kivételesen fel lehet venni a pártba, feltéve, ha elutasítása veszteséget jelentene a Párt számára. A teljesjogú párttagságot azonban csak akkor nyerheti el, ha betöltötte 18. életévét.

A szervezeti szabályzat az új tagok felvételénél a korra vonatkozó kikötés mellett a felvehető személyeket — társadalmi helyzetüknek megfelelően — négy kategóriába sorolja. Kínában a jelenlegi társadalmi körülmények között szükséges az ilyen meghatározás.

Az első kategória a munkásokból, kulikból, mezőgazdasági munkásokból, szegényparasztokból, városi szegényekből és a forradalmi hadsereg katonáiból áll. Az ajánlók iránt támasztott követelmények, valamint jelöltségük feltételei viszonylag mérsékeltek. Ez azt jelenti, hogy a proletár és félproletár elemek felvételénél nincsenek különös megszorítások.

Ugyanez érvényes azokra a személyekre is, akik gyermekkoruktól kezdve a mi forradalmi táborunkban nőttek fel.

A városi szegényeken a tönkrement kisiparosokat, házalókat, a városokban munkát hasztalan kereső parasztokat és a kulikat értjük, akik alkalmi munkából tartják fenn magukat.

A második kategória a kispolgárságból kikerült forradalmárokból áll, akiket viszonylag tapasztaltabb párttagoknak kell ajánlani és ezek tagjelöltségének ideje egy év. Ennek az oka, hogy a kispolgárságból származó emberek ideológiája rendszerint bonyolultabb és gyakran kételyeik vannak pártfegyelmunkkel és a komoly forradalmi harcokban való részvétellel kapcsolatban. Ezért hosszabb a tagjelöltségük ideje, tapasztaltabb párttagoknak is kell ajánlaniok őket.

A szabályzatban használt „alkalmazottak” fogalma ebben a kategóriában nem jelenti a régi rendszer magasrangú tisztviselőit.

Mivel a kínai forradalom még nem győzött országos méretekben és Kína nagyobb részében pártunk illegalitásban működik, nagyszámban vannak forradalmárok, akik szívesen belépnének pártunkba, de nem tudják megtalálni az utat. Ezért szervezeti szabályzatunk előírja: a forradalom által újonnan felszabadított területeken az első és második kategóriába tartozó személyeket úgy lehet felvenni a pártba, hogy időlegesen mérséklük az ajánlókka kapcsolatban megszabott feltételeket és egyidejűen megrövidítik a jelöltség idejét. Az ilyen ideiglenes rendszabályokat azonban a tartományi és határkörzeti pártbizottságoknak kell elhatározniok.

A harmadik kategóriába tartoznak azok a forradalmárok, akik régebben a kizsákmányoló osztályok középső és felső rétegéhez tartoztak, akiknek ideológiája még bonyolultabb és akiknek még nehezebb elfogadni a Párt programját és fegyelmét. A szervezeti szabályzat ezért előírja, hogy — valamelyik magasabbfokú pártbizottság jóváhagyásával — tapasztalt párttagoknak kell ajánlaniok őket és tagjelöltségük ideje két év.

A negyedik kategória azokból a személyekből áll, akik más politikai nézeteket fogadtak el és más politikai csoportokba vagy pártokba léptek. A szervezeti szabályzat előírja, hogy még tapasztaltabb párttagoknak kell ajánlaniok őket és

felvételükre csak akkor kerülhet sor, miután egy még magasabbfokú pártbizottság megvizsgálta és jóváhagyta azt. Különbséget kell tenni azonban egy másik politikai párt egyszerű tagja, viszonylag felelős tagja és rendkívül felelős tagja között. Van aki bizonyítani tudja, hogy a Kuomintanghoz kényszer hatására, akarata ellenére történt csoportos belépéssel, vagy önkéntes beleegyezése nélkül csatlakozott és csatlakozása után nem vett részt a Kuomintang politikai tevékenységében. Az ilyeneket társadalmi helyzetüknek megfelelő feltételek alapján felvehetjük a pártba és nem kell úgy kezelniük őket, mint más politikai kapcsolatokkal rendelkező személyeket.

Általánosságban bármely más politikai párt tagját csak akkor vehetjük fel pártunkba, ha kilépett eddigi pártjából.

Bizonyos társadalmi szervezetek, így például a szakszervezetek, parasztszövetségek, vagy kulturális intézmények tagjait, akik nem csatlakoztak semmiféle politikai párthoz vagy csoporthoz, társadalmi helyzetüknek megfelelően kell felvenni.

Pártunk bármely korábbi tagjának, aki a pártból való kilépése után újrafelvételét kérelmezi, a negyedik kategória számára előírt eljárást kell követnie, mint olyan személynek, aki politikailag ingadozott. Tapasztaltabb párttagoknak kell őt ajánlaniok és kérelmét valamelyik magasabbfokú pártbizottságnak kell megvizsgálnia. Jelöltségének idejét azonban általánosságban meg lehet rövidíteni.

Ha egy tag visszavételét kéri, mert arra kényszerült, hogy megszakítsa kapcsolatát a párttal, nyomban vissza kell venni, ha kérelmét valamelyik tartományi, vagy határkörzeti pártbizottság, vagy magasabb szerv tisztázta. Így tehát nem kell keresztülmennie az új tagok számára előírt folyamaton.

A szervezeti szabályzat előírja, hogy minden új párttagnak egyénileg kell átesnie a felvételi eljáráson: személyesen kell a felvételt kérelmeznie, aláírnia a felvételi kérelmet és megfelelő ajánlóleveleket kell felmutatnia az őt ajánló párttagoktól. Kérelmét a pártszervezet taggyűlésén kell megvitatni és eldönteni és ezt illetékes magasabbfokú pártbizottságnak kell jóváhagynia. A csoportos belépés útján szerzett tagság semmisnek tekintendő. A felvétel formaságai szükség esetén helyenként változhatnak.

A szervezeti szabályzat hangsúlyozza az ajánlók, valamint az új párttag felvételéről döntő és azt jóváhagyó pártbizottságok felelősségét. Az erre vonatkozó rendelkezések rendkívül fontosak és az érintett pártbizottságoknak minden fokon szigorúan be kell tartaniuk azokat, minthogy némelyikük ezen a téren hibákat követett el.

A japánellenes háború kitörése óta pártunk hatalmasan fejlődött: több mint egymillióval nőtt a taglétszám, csaknem ezer járási pártbizottság és több tízezer pártszervezet létesült. A Párt ennek segítségével szervezte és irányította a felszabadított területek 95 milliós népét a hōsi háborúban, és vezette a japán vagy Kuomintang-uralom alatt lévő területeken a nép forradalmi harcát. Ezek ragyogó eredmények. De a párttagok toborzása és a pártszervezetek megszilárdítása terén némelyik pártbizottságnál hiányosságok és hibák is mutatkoztak.

Egyes pártbizottságoknál, különösen olyan magasabbfokú bizottságoknál, mint a tartományi, határterületi, területi és járási bizottságok, hiányzott a felelős vezetés, a konkrét munka, a konkrét irányítás és a tapasztalatok összegezése. Noha az új tagok felvétele létfontosságú a pártépítés számára, ők ezt a munkát egyszerűen a pártszervezetekre, vagy a körzeti pártbizottságokra rótták ki, vagy csupán felvételi kvótákat állapítottak meg a pártszervezetek és a körzeti pártbizottságok számára. Ennek eredményeként, a dolgokat vezetés nélkül hagyták a maguk útján menni. Még az is megtörtént, hogy olyan személyeket bíztak meg az új tagok szervezésével, vagy pártszervezetek létesítésével, akiknek nem volt tiszta a jellemük, politikailag nem voltak megbízhatóak és nem rendelkeztek tapasztalatokkal a pártépítés terén. Ezzel jelentős kárt szenvedett a Párt szervezeti tisztasága és szigorúsága. Ilyen körülmények között nemcsak különféle megbízhatatlan és romlott elemek furakodhattak be pártunkba, hanem egész sor nem kívánatos összetételű pártszervezet is létesült. A szervezeteinkben mutatkozó ilyen jelenségek nyilvánvalóan annak eredményei, hogy a magasabbfokú pártszervezetek nem törődtek az irányítással. Hogy végetvethessünk a dolgok ilyen állapotának és előkészítsük a hibák kijavítását, valamint felépítsük a munkásosztály fejlett pártját, a pártbizottságoknak minden

fokon — és különösen a magasabbfokú pártbizottságoknak — fontosságuknak megfelelően kell növelniök a taglétszámot. Szükséges a mult tapasztalatainak összegezése is, hogy a munkát a helyes vágányra irányíthassuk.

Milyen fajta embereket vehetünk fel vidéken a pártba? Azokat, akik bebizonyították aktivitásukat, jellembeli és ideológiai tisztaságukat az ellenség ellen vívott harcokban, a haszonbérek és uzsorakamatok csökkentéséért folytatott harcokban, a termelési kampányban és egyéb forradalmi mozgalmakban. Ahol ilyen harcok vagy kampányok nem bontakoztak ki és következésképpen ilyen elemek sem találhatók, ott — kivéve egyes öntudatos elemek beszervezését — nem lehet nagyszabású szervezőkampányt indítani. Csak a különböző mozgalmak kibontakozásával és nagyszámú aktív elem fellépésével, valamint a propaganda és a mérlegelés megfelelő időszaka után lehet közülük viszonylag nagyszámú tagot toborozni. Az ilyen mozgalmak fejlődése a falusi kerületekben teljesen egyenlőtlen s az aktív elemek fellépése és fejlődése semmiképpen sem egységes. Ilyenformán a szervezőmunkának hely szerint kell változnia, ahelyett, hogy általános felhívást adnánk ki mindenütt az egyidejű akcióra.

Ugyanez a helyzet a tagtoborzással a fegyveres erőknél, a gyárakban, a közhivatalokban és iskolákban, ahol a megfelelő propaganda és nevelés után csak azokat lehet felvenni, akik megmutatták képességeiket a csatákban és más küzdelmekben.

Mielőtt tagtoborzó-kampányt kezdenénk, a tömegek aktív elemei között népszerűsíteniünk kell a Párt programját, politikáját és szervezeti szabályzatát.

A legfontosabb az, hogy a szervezést olyan funkcionáriusokra bizzuk, akik teljesen megbízhatók és tapasztaltak a pártépítés terén, valamint ideológiailag tiszták és munkamódszerük helyes. Meg kell vizsgálni és próbára kell tenni őket. Ahol még hiányoznak az ilyen elemek, ott ki kell nevelni és meg kell edzeni őket, mielőtt ilyen feladatot bízánk rájuk és e munka során állandó különleges irányítást és nevelést kell gyakorolni. Ezek az elemek a Párt szervezői. E rendszeres munka végrehajtására valamennyi területi, körzeti, járási pártbizottságban

egész sor kipróbált és gyakorlott szervezőre van szükség. Az új tagok felvételének jóváhagyásánál támaszkodjanak rájuk a bizottságok, folytassanak velük részletes beszélgetéseket és vonják be őket a vizsgálatba és az igazoló eljárásba. A tagtoborzás ilyenformán bizonyos fajtájú rendszeres munkává válhat anélkül, hogy elveszítené a Párt vezetését és ellenőrzését.

A tagtoborzás a pártszervezet egyik rendszeres tevékenysége. Egyetlen szervezet sem lehet tétlen ebben a munkában, egyszerűen azért, mert egész csoport ilyen szervező áll rendelkezésére. Noha a toborzást a pártszervezeteknek kell végrehajtaniuk, a magasabbfokú pártbizottságoknak közvetlen irányítást kell gyakorolniuk. A pártbizottságok a vezetés ügyében az ilyen kipróbált szervezők csoportjára támaszkodnak.

Új tagokat ajánló párttagjainknak, amint ezt szervezeti szabályzatunk előírja, a felvételi kérvényt benyújtó egyénekre vonatkozóan igaz és felelős információt kell adniuk. A magasabbfokú pártbizottságnak komoly felelősségérzettel kell végeznie az új tagok felvételének jóváhagyását és ez sohasem válhat tires formalitássá.

Röviden, a tagtoborzást megfelelő módon kell végrehajtani, úgy, hogy a tömegek közül a fejlett elemeket bevonjuk a pártba. Ez nemcsak a pártszervezetek és a párttagság tömegeinek aktivitását követeli meg, hanem a magasabbfokú pártbizottságok helyes vezetését is.

Jóllehet, a Párt taglétszáma a felszabadított területeken viszonylag nagy, mégis a falvak több mint felében egyáltalán nincsenek pártszervezetek és a falvak nagy részében még mindmáig nincs egyetlenegy párttag sem. Csak kevés határterület van, ahol a pártszervezettel rendelkező falvak száma meghaladja az összes falvak ötven százalékát, míg több más körzetben a falvak több mint ötven százalékában egyetlen párttag sem található.

A Párt vezetésének megszilárdítása céljából szükséges, hogy valamennyi faluban egynéhány-többtucat párttagból álló pártszervezeteket létesítsünk. Ezért a felszabadított területeken folytatni kell a szervezést és a pártszervezetek létesítését. Mivel a legutóbbi években jelentős fejlődés következett be azokban a falvakban, ahol pártszervezetek működnek, az ellenség elleni

harcok, a haszonbér és uzsorakamat csökkentéséért folytatott küzdelem, a termelési kampányok, a „Három Stílus Kijavítása“, a káderkutatók során nagy számban tűntek fel az aktív elemek. Közülük kell a párttagokat toborozni. Az újonnan felszabadított területeken még égetőbben szükségesek a tagtoborzó-kampányok. A felszabadított területeken az újabb tagok toborzása a Párt fontos szervezeti feladatainak egyike. Ezt a fentemlített irányvonalnak megfelelően kell végrehajtani. Nem szabad megismételni a múltban elkövetett hibákat.

Sem a tagtoborzási kampányokat, sem a pártszervezetek megszilárdítását nem valósíthatjuk meg a többi tevékenységtől vagy a tömegbarcoktól elszakítva. Az ezekben a tevékenységekben és harcokban feltűnt aktív elemek soraiból kell kikerülniök az új párttagoknak. Csak az ilyen tevékenység és harc útján szilárdulhatnak meg az alapszervezetek és a körzeti és járási pártszervezetek. Vegyünk például egy falusi pártszervezetet. Csak akkor lehet megszilárdítani, ha vezette a tömegeket a gyökeres haszonbér és uzsorakamat-csökkentés kivívásában, a termelés általános fejlődéséért: emelte a tömegek öntudatát és életszínvonalát: jó miliciát szervezett meg a nép védelmére az ellenség elleni harcban; a népi választási kampányok segítségével meg tudta értetni a politikai hatalom megtartásának fontosságát: hatékony szövetkezeti, kulturális és egészségügyi munkát végzett. Az ilyen helyi pártszervezetek megszilárdulnak, miután e tevékenységek során megerősítették kapcsolataikat a tömegekkel, fejlesztették a tömegek öntudatát és segítették őket abban, hogy tapasztaltakká váljanak. Ezzel a tömegek belső szolidaritása is megerősödik, jobban megértik a Párt politikáját és több gyakorlati tapasztalatot nyernek.

Az új párttagok tagjelöltségének idejét a VI. Országos Pártkongresszus nem határozta meg, de ezt a gyakorlatban az adott helytől függően, két hónaptól egy évig terjedő időben szabták meg. A tapasztalat megmutatta, hogy a kétháromhónapos tagjelöltségi idő gyakorlatilag semmit sem jelent a falvakban, és ugyancsak jelentéktelen a közhivatalokban, iskolákban, vagy a fegyveres erőknél. A tagjelöltek csak ritkán részesültek alapos nevelésben.

Az új szervezeti szabályzat három különböző tagjelöltségi időt ír elő: fél évet, egy évet és két évet. A pártbizottság azonban, amelyhez az új párttag tartozik, meghosszabbíthatja, vagy rövidítheti a jelöltség idejét. A tagjelöltségnek a szervezeti szabályzatban is hangsúlyozott célja az, hogy biztosítsa a tagjelölt számára az alapfokú nevelést és lehetővé tegye azt, hogy a pártszervezet megvizsgálja politikai képességeit. Ezek szerint a Párt szervezeti munkájának részeként figyelmet kell fordítani az új tag nevelésére és megfigyelésére, máskülönben a jelöltség nagyon keveset jelentene. Rendkívül fontos a tagjelöltek nevelése, hogy segítsük őket a szervezeti szabályzat, a Párt programja és politikája megértésében és a kommunista világnézet kialakításában, amilyen például a szervezetnek a munkával, a tömegekkel kapcsolatos álláspontja és a materialista szemlélet, amely az igazságot a tényekben keresi.

A párttag szabadon kiléphet a pártból. Éppen ezért a szervezeti szabályzat előírja, hogy a pártszervezet, miután átvette a kilépési kérelmet és a kilépő visszaszolgáltatta valamennyi pártigazolványát és iratát, törölje a kilépő nevét a névsorból. Ez azt mutatja, hogy a pártból való kilépés tetszés szerint történik, míg a Pártba való belépés feltételekhez kötött és nem történhet tetszés szerint.

A szervezeti szabályzat intézkedik a párttagok kizárásáról is. Valamely pártbizottsági tag esetében — legyen az bármilyen fokon — a kizárást az illető bizottság plenáris ülésén kell elhatározni és ezt a magasabbfokú pártbizottságnak kell jóváhagynia.

A PARTON BELÜLI DEMOKRATIKUS CENTRALIZMUS

Pártunk nem egyszerűen tagjainak összessége. Meghatározott elvnek megfelelően létesített egységes szervezet. A Párt a vezetők és vezetettek egysége. A Párt a legfőbb vezetőségből (Központi Bizottság), a különböző fokú pártszervezetekből és a párton belüli demokratikus centralizmus elvének megfelelően szerveződő széles tagságból tevődik össze.

Három párttag egy gyárban vagy egy faluban még nem

alkot szükségyszerűen pártszervezetet. A demokratikus centralizmus elvének megfelelően kell őket megszervezni. Rendes körülmények között a három közül az egyik a pártcsoport vezetője, a másik kettő a csoport tagja, úgy, hogy mindig egy a vezető és kettő vezetett. A csoport csak ily módon válhat pártszervezetté. Az ilyen szervezet új erőt ad. A proletariátus ereje szervezettségében rejlik.

Szervezeti szabályzatunk kimondja: a demokratikus centralizmus centralizmust jelent demokratikus alapon és demokráciát központosított vezetés alatt. Visszatükrözi a viszonyt a vezetőség és a vezetettek, a magasabb és alsóbb pártszervezetek, és egyrészt az egyes párttagok és a Párt, mint egész, másrészt a Párt Központi Bizottsága és a különböző fokú pártszervezetek és a párttagság tömegei között.

A párton belüli demokratikus centralizmus olyan rendszer, amely egyesíti a pártvezetőséget a párttagság széles tömegeivel. A demokratikus centralizmus a tömegekkel való kapcsolat irányvonalának kifejeződése a párton belül.

Egyes elvtársak nem értik meg, hogy a Párt centralizmus demokráciára épül. Következésképpen elválasztják a vezetést a párton belüli demokráciától és a párttagság tömegeitől, s az ilyen helyzetet „centralizmusnak” nevezik el. Úgy gondolják, hogy mint vezetőknek, tekintélyükhöz nincs szükségük a párttagság megbízására, hanem azt megszerezhetik. Úgy gondolják, hogy vezetői hatalmuk nem követeli meg a párttagság és az alacsonyabb pártszervezetek választását és bizalmát, hanem önmagától vállalható. Úgy gondolják, hogy utasításaikat és határozataikat nem kell központosítani és a tömegektől kiindulva eldönteni, hanem önkényesen hozhatják meg azokat. A párttagság tömegei felett állnak, ahelyett, hogy egyesülnének velük. Parancsolgatnak és ellenőrzik a pártot, basáskodnak a pártszervezetek felett, ahelyett, hogy a párt szervezetén belül működnének, engedelmeskednének és alávetnék magukat a Párt ellenőrzésének. A felsőbb pártszervektől függetlenül akarnak cselekedni, de a párton belüli demokrácia nevében elnyomják a párttagság és az alsóbb pártszervezetek demokratikus jogait. Valójában, ezek az emberek nem tartják

be sem a demokráciát, alárendeltjeik, sem pedig a centralizmust, feletteseik irányában.

Míg másnak engedelmeskednie kell és be kell tartania a többség határozatait és a pártfegyelmet, ők, mint vezetők, feljogosítva érzik magukat arra, hogy másként cselekedjenek. Nem tartják be azt az alapvető szervezeti elvet, hogy az egyén aláveti magát a szervezetnek, a kisebbség a többségnek és az alsóbb pártszervezet a felsőbbnek. Úgy vélik, hogy a pártszabályok és határozatok az egyszerű párttagokra, de nem rájuk, a vezetőkre vonatkoznak. Ez az antidemokratikus, önkényuralmi irányzat a társadalom kiváltságos osztályai ideológiájának visszatukrözódése a pártban. Semmi köze sincs pártunk centralizmusához. Ez elhajlás pártunkon belül, amelyet tökéletesen ki kell irtani.

Akadnak más elvtársak, akik nem értik meg, hogy a demokrácia a párton belül: demokrácia központosított vezetés alatt. Ezért cselekedeteikben elszakadnak a pártvezetőségtől és a pártszervezetektől, mint egésztől. Nem fordítanak figyelmet az általános helyzetre, vagy a Párt hosszúlejárátú érdekeire. Szabadon és korlátok nélkül, egyedül saját érdekeiktől és nézeteiktől vezérelve tevékenykednek a párton belül. Nem tartják be szigorúan a pártfegyelmet és nem hajtják végre a Párt vezető szerveinek határozatait sem. Mindenféle szervezetlen, apolitikus és elvtelen megnyilatkozásokban és cselekedetekben élik ki magukat. Vagy szándékosan túlzásokat követnek el, hogy egyeneltenséget keltsenek a párton belül, vagy végtelen, üres fecsegésbe, vitába bonyolódnak, sohasem véve maguknak a fáradtságot, hogy megnézzék, vajjon válságos-e a helyzet vagy sem. Sőt, előnyt húznak a párttagság ideológiai felkészületlenségének tulajdonítható időleges nemtörődömségéből, hogy szavazatokat szerezzenek javaslataik számára és a „többség“ nevében hajtsák végre elképzeléseiket.

Ez az „ultrademokrácia“ eszméjét képviseli, amelynek semmi köze sincs pártunk demokráciájához. Az ilyen eszmék veszélye az, hogy — amint azt Mao Ce-tung elvtárs hangsúlyozta — „megsértik vagy éppen szétrombolják a Párt szervezetét és gyengítik, vagy éppen szétrombolják a Párt harci képességét“.

Ennek az eszmének gyökere „a kispolgári (mezőgazdasági kisárutermelők és városi kistőkések) lazaságban rejlik, amely ha a pártba bejut, politikailag és szervezetileg az ultrademokrácia eszméjévé válik. Ez alapjában összeférhetetlen a proletariátus harci feladataival és objektíven nézve az ellenforradalmi eszmék egy fajtája. Azok, akiket ez az eszme megragad, bizonyosan az ellenforradalomnál kötnek ki, ha fejlődni hagyják, ahelyett, hogy energikusan felszámolnák.”*

Az antidemokratikus abszolutizmus tendenciája és az „ultrademokrácia“ jelenléte a párton belül a belső pártélet két szélsősége; mégis az utóbbi gyakran az előbbi visszájaként jelentkezik. Ilyenformán, ahol komoly irányzat mutatkozik az abszolutizmusra, ott előbb-utóbb jelentkezik az ultrademokrácia. Mindkettő helytelen irányzat, ellentétes és destruktív hatással van az igazi pártegységre és szolidaritásra. Az egész Párt éles éberségére van szükség, hogy elkerüljük ezeket a jelenségeket.

Pártunkban most teljesen ki kell fejlesztenünk a demokratikus közösségi életformát és magas fokra kell emelnünk a belső pártdemokráciát. Ugyanakkor, a fejlett demokrácia alapján, létre kell hoznunk a centralizmus magas fokát is a Párt vezetésében.

Mao Ce-tung elvtárs a Kínai Kommunista Párt VI. plénuma előtt tartott jelentésében a következőket mondotta:

„Az elégtelen demokratikus élet pártunkban visszatükrözi a demokratikus élet hiányát országunkban. Ez határozottan gátolja az egész Párt aktivitásának teljes kibontakozását. Ugyanakkor csökkenti a demokráciát a tömegmozgalomban és az egységfrontban.”**

A VI. plénum óta megváltozott a helyzet. A demokratikus mozgalom Kína felszabadított területein és a belső pártdemokrácia egyaránt jelentős előrehaladást ért el, különösen a „Három Stílus Kijavítása“ és a Párt munkájának felülvizsgálása segítségével. A káderek a VII. Országos Pártkongresszus előtt behatóan és akadálytalanul megvizsgálták a Párt

* Mao Ce-tung. A Kutieni Konferencia határozata

** Mao Ce-tung. Az új szakaszról.

történetét és a Párt irányvonalát. Ez elősegítette a pártdemokrácia jelentős fejlődését és megfelelően előkészítette a kongresszust. A pártot, mint egészet, vagy a helyi pártszervezeteket külön tekintve, megállapíthatjuk, hogy a demokratikus élet pártunkban még mindig elégtelen és további fejlődést követel. Ez az oka annak, hogy a szervezeti szabályzat olyan sok rendelkezést tartalmaz ezzel kapcsolatban.

Jóllehet pártunk még mindig háborút folytat, hangsúlyozni kell, hogy ez a háború elhúzódó jellegű. Amíg technikai felkészültségünkben és ellenségünk helyzetében nem következnek be változások, a háború alapjában továbbra is partizánháború marad. Ezért gyűléseket és választásokat olyan mértékben kell tartani, amennyire ez csak a partizánháború körülményei között lehetséges. Megengedhetetlen, hogy a belső pártdemokráciát a háborús helyzet ürügyével jogosulatlanul korlátozzák.

A felszabadított területeken, ahol nagy gyűléseket és választásokat lehet tartani, a szervezeti szabályzat előírásainak megfelelően taggyűléseket és pártkongresszusokat kell összehívni valamennyi fokon, hogy megválasszák valamennyi fokon a Párt vezető szerveit.

Szervezeti szabályzatunk előírja: a Párt valamelyik vezető szervének megválasztásában nemesak a Kongresszus elnökségének áll jogában, hogy jelölőlistát terjesszen elő, hanem minden delegáció és valamennyi küldött részére biztosítani kell azt a jogot, hogy jelölteket állíthasson, valamint minden választó részére azt a jogot, hogy bíráljon és változtatást javasoljon a jelöltek összetételén. A jelölőlistát alaposan meg kell vitatni. A szavazást titkos vagy nyílt szavazással, a lista alapján kell végrehajtani.

Szervezeti szabályzatunk előírja, hogy a helyi pártszervezetek kongresszusait két évenként egyszer kell összehívni. Ez azt jelenti, hogy két évenként újjá kell választani a helyi pártszervezetek vezetőségét. A kongresszusok közötti időszakban szükséges és lehetséges konferenciákat összehívni, hogy megfontolják az azonnali feladatokat és határozzanak róluk. Mi több aktíva-értekezletet hívtunk össze, hogy megvizsgálják munkánkat és határozzanak róla, anélkül, hogy pártkongressz-

szusokat vagy konferenciákat tartottunk volna. A jövőben azonban össze kell hívni a kongresszusokat és konferenciákat. Választásokat csak kétévenként kell tartani, mert a túlsok választás szükségtelen és akadályozza munkánkat. A pártkongresszuson kívül ezért pártkonferenciákra van szükség, hogy felülvizsgálják és megtervezzék munkánkat. A helyi szükségleteknek megfelelően évenként egyszer vagy kétszer lehet tartani ilyen konferenciákat. Az ilyen konferenciák küldötteit az alsóbbfokú pártbizottságoknak kell kiválasztaniok. Ezek a konferenciák elmozdíthatják és pótválasztásokon választhatják meg a pártbizottság tagjainak egy részét, de határozataikat és a pártbizottsági tagok elmozdítását vagy megválasztását az illető pártbizottságnak jóvá kell hagynia. Az ilyen konferencia ugyanis — jóllehet nagyobb jelentősége van, mint a múlt kádergyűléseinek — az érintett pártbizottsághoz viszonyítva alsóbb szervezet marad.

A tartományi, határterületi, területi, járási és körzeti pártkongresszusokat és konferenciákat váltakozva lehet tartani. Így például ebben az évben a tartomány, a határterület és a járás tart pártkongresszusokat, míg a terület és a körzet pártkonferenciákat. A következő évben a terület és a körzet tart pártkongresszusokat, míg a tartomány, a határterület és a járás pártkonferenciákat.

A különböző fokú pártbizottságokat ki kell szélesíteni, hogy azok magukban foglalják a különböző munkaterületen dolgozó embereket és kádereket, akik jó kapcsolatokat tartanak fenn a néptömegekkel. A szervezeti szabályzat szerint valamennyi pártbizottságon belül állandó bizottságot kell szervezni, hogy az gondot fordítson a mindennapi munkára. Az állandó bizottságnak is magában kell foglalnia a különböző munkaterületeken dolgozó kádereket, hogy így a különböző munkák rendszeres irányítószervévé válják. Egy vezető pártbizottság, szükség esetén, kinevezhet tagjai közül egy vagy két titkárhelyettest a titkár kiegészítésére, hogy fennakadás nélkül foglalkozhassanak minden pártmunkával. A különböző fokú bizottságok nem korlátozódhatnak a párton belüli szervezőmunkára, hanem valamennyinek olyan szervvé kell válnia, amely minden tevékenységet irányít a maga területén. A pár-

ton belüli szervezési munka a pártbizottság munkájának csak egy része és ezt külön a bizottság szervezési osztályának kell végeznie. Ezért a pártbizottság minden határozatát és munkatervét — ha ezek a határozatok és munkatervek általános jellegűek — az egész bizottság ülésén kell megvitatni és eldönteni. Miután kollektíven meghozták a döntést, egyéneket kell kijelölni ezen döntések végrehajtására.

A belső pártdemokrácia megerősítésében döntő tényező a kritika és önkritika fejlesztése a párttagok és a káderek között. Mao Ce-tung elvtárs jelentésében nyomatékosan hangsúlyozza az önkritika fontosságát, kiemelve, hogy a komoly önkritika olyan alapvető vonás, amely megkülönböztet bennünket minden más politikai párttól. Pozitív felelősségérzetet kell fejlesztenünk a Párt tagjai és káderei között a Párt politikája és a pártmunka iránt. Ezzel képessé tesszük őket arra, hogy használják agyukat, merészen és helyesen oldják meg a problémákat és bátran fejtsék ki nézeteiket. A Párt vezető szerveiben dolgozó elvtársaknak élen kell járniok a következetes önkritika gyakorlásában, az irányításuk alatt végzett munka hibái és saját tévedéseik felett. Példát kell mutatniok a párttagságnak és a kádereknek, fel kell készülniök a kritika elfogadására. Ha kritika éri őket, sohasem válhatnak szenvedélyessé, vagy gorombává, nem folyamodhatnak megtorló és büntető rendszabályokhoz. Csak ilymódon serkenethetjük a belső pártdemokrácia fejlődését. Ellenkező esetben a pártkongresszusok és konferenciák, ha még oly rendszeresen is tartják őket, lapos és állandó ismételtetésekkel teli, élettelen és nem demokratikus gyűlekezetek lennének, míg a jelentések hallgatása és a szavazás pusztá rutinná válna.

Sok elvtársunk — beleértve egyes, felelős pozíciókban működő elvtársakat is — még mindig nem tudja, hogyan vezessen le egy gyűlést, hogyan tegye azt sikeressé. Ezért sok gyűlés kudarccal végződött, vagy sovány eredményekkel járt. Néha komoly teherré váltak a párttagság és a tömegek számára. Nyilvánvaló, hogy túl sok gyűlés tartása önmagában nem jelent demokráciát. A gyűléseket jól kell levezetni, a demokrácia, a kritika és az önkritika szellemével kell áthatni őket. Ebben a vonatkozásban be kell tartanunk Mao Ce-tung elv-

lái s utasításait: „Hogyan tegyük a párttagokat érdekeltté a gyűlések látogatásában“ (A kutieni konferencia határozatából).

A tapasztalat bizonyítja, hogy amikor egy felelős pozícióban dolgozó elvtárs a párttagság és a tömegek előtt komoly, őszinte és szükséges önkritikát gyakorol, ezzel fejlődik a kritika és önkritika szelleme a párttagság körében, aktivitásuk fokozódik, belső szolidaritásuk fejlődik, munkájuk megjavul és hibáik kiküszöbölődnek és nemhogy kevésbbé, hanem még jobban megbíznak ebben a felelős elvtársban. Erre sok példa volt pártunkban és a tömegek között. Igaz azonban az ellenkezője is. Csökken a felelős elvtárs tekintélye, ha hiányzik belőle az önkritika szelleme, visszautasítja a kritikát vagy fél attól, fél saját hibáinak és tévedéseinek feltárásától; ha megkísérli leplezni a hibáit és nem hálás a kritikáért, ha ahelyett, hogy „örülne, amikor szemébe mondták hibáit“, fülíg pirul, gúnyos megjegyzésekkel válaszol, vagy bosszút forral. Ilyen helyzetben nem fejlődik a demokrácia és önkritika a párttagok és a nép között, aktivitásuk nem emelkedik, belső szolidaritásuk nem erősödik, hibáikat nem küszöbölik ki, munkájuk nem javul meg s az ilyen elvtársak tekintélye semmibe-foszlik. Ezért minden helyi pártszervezet felelős funkcionáriusainak vállán hatalmas felelősség nyugszik a párton belüli demokrácia kifejlesztése és kiszélesítése terén.

A szervezeti szabályzat előírja, hogy a pártszervezetek vezető szerveinek és felelős funkcionáriusainak minden fokon meghatározott időben jelentéseket kell tenniök munkájukról a párttagoknak és az őket megválasztó alsóbb pártszervezeteknek. Az ilyen jelentésben nemcsak az adott helyzetet és a véghezvitt munkát, hanem az elkövetett hibákat, gyengeségeket és hiányosságokat is meg kell vitatni. Szükséges, hogy a választók és az alsóbb pártszervezetek juttassák kifejezésre véleményüket és tegyenek megjegyzéseket. A tapasztalat mutatja, hogy a sok, alsóbb pártszervezet és pártkader munkájában mutatkozó tévedésekért és hiányosságokért a felelősség nem őket, hanem a felsőbb vezető szerveket terheli. Számos ilyen tévedés és hiányosság ugyanis annak a ténynek tulajdonítható, hogy a felsőbbfokú vezető szervek nem tudták a megfelelő pillanatban

kitűzni a feladatokat és tisztázni a politikai irányvonalat, vagy rendszeresen és alaposan foglalkozni a megfelelő problémákkal, még akkor sem, ha kitűzték a feladatokat és tisztázták a politikai irányvonalat. Ezek a hibák néha annak a ténynek tulajdoníthatók, hogy a felsőbb szervek által kitűzött feladatok és politikai irányvonalak hibásak. Ilyen körülmények között egyáltalán nem helyes túl sokban hibáztatni az alsóbb párt-szervezeteket, a párttagságot, vagy a kádereket, mert ez kétségtelenül gyöngíti bizalmukat és aktivitásukat. Az alsóbbfokú pártbizottságoknak, párttagoknak és kádereknek természetesen önkritikát kell gyakorolniuk, ha hibákat követnek el.

A párton belüli demokrácia lényege az, hogy serkentse a párttagság kezdeményezését és aktivitását, fokozza felelősségérzetüket a Párt ügye iránt és bátorítsa a párttagságot, vagy annak képviselőit, hogy a szervezeti szabályzat által meghatározott kereteken belül teljes szabadsággal fejezzék ki véleményüket, tevékenyen vegyenek részt a Párt irányításában, s ezzel erősítsék a pártfegyelmet és az egységet. Csak a párton belüli demokrácia igazi kiszélesítésével erősíthetjük meg az önkéntes pártfegyelmet, szilárdíthatjuk meg a párton belüli centralizmust. A vezető szervek is csak így tudnak helyesen irányítani. A szervezeti szabályzat előírja, hogy a Párt vezető szerveinek munkájukat minden fokon a párton belüli demokrácia elvével összhangban kell végezniök.

Az, hogy a párton belül szabad teret adunk a demokrácia magas fokának, semmiesetre sem irányul a párton belüli centralizmus gyöngítésére. A magas fokon álló demokrácia és a centralizmus szoros kapcsolatban állnak egymással és nem ellentétesek. Csak a magas fokon álló demokrácia gyakorlásával érhetjük el a vezetés centralizmusának magas fokát és egyedül a demokrácián alapuló vezetés központosításának magas foka teszi lehetővé a magas fokon álló demokráciát. Tévédés azt állítani, mintha a demokrácia magas fokának gyakorlata meggyöngítené a vezetés centralizáltságát. Így a szervezeti szabályzat előírja, hogy amikor egy vezető szerv munkáját a párton belüli demokrácia elvének megfelelően végzi — nem szabad szétrombolnia a párton belüli centralizmust, nem szabad a centralizált akció számára helyes és üdvös párton

belüli demokráciát anarchista irányzatokká, az autonomizmus és „ultrademokrácia“ megnyilvánulásaivá torzítania.

A pártion belüli demokráciát bátorítani kell, hogy a Párt ügyét (a nép ügyét) elősegítve haladjon előre. A pártion belüli demokráciának nem szabad sem a Párt harci akaratát és harci szolidaritását meggyengítenie, sem a szabotőrök, pártellenes elemek, szakadárok, opportunisták és kalandorok eszközévé válnia. A szervezeti szabályzat ezért előírja, hogy az egész Párt, vagy a helyi pártszervezet irányvonalának és politikájának gyökeres felülvizsgálását és megvitatását — ha az idő megengedi — csak helyes vezetés alatt lehet végrehajtani.

A pártion belüli demokráciát ki kell szélesíteni, de a Párt határozatait feltétel nélkül végre kell hajtani. A párttagság aláveti magát a pártszervezetnek, az alsóbb pártszervezetek a felsőbb pártszervezeteknek, a kisebbség a többségnek és a Párt szerteágazó szervezetei a központnak — ezeket a szervezeti szabályzatunkban lefektetett elveket feltétel nélkül be kell tartani.

Egyes elvtársak ezen elvek megvalósítását olyan dolgoktól teszik függővé, mint például az, hogy ők maguk elfogadják-e a határozatok vagy utasítások helyességét; függővé teszik a párttagság képességétől, helyzetétől és számától és felettesük kultúrszínvonalától; attól, vajjon felettesük barátságosan vagy barátságtalanul kezelte őket, vagy ugyanazon csoporthoz tartozik-e. Meg kell mondani, hogy e feltételek egyike sem tűrhető meg. Egy kommunista magasfokú fegyelmezőről és a fegyelem betartásánál tanúsított magatartásáról csak akkor győződhetünk meg, amikor veszéllyel áll szemben vagy elvi, vagy személyi kérdésekben komoly nézeteltérések vannak közte és a Párt között. Feltétel nélkül végrehajtja a szervezeti elveket, még akkor is, ha kisebbségben van? Csak ebben az esetben tekinthető jól fegyelmezett és szilárd elvi alapokon álló párttagnak, aki az egész helyzetre gondol, megérti a részleges érdekek alárendelését az egésznek, a kis igazságát a nagy igazságnak, valamint a másodrendű kérdések és személyi ügyek fölötti nézeteltérések alárendelését a pártegység és a pártfegyelem legfelső elvének.

Nekünk, kommunistáknak, semilyen körülmények között

sem szabad bátorítanunk a vak engedelmességet. Mi most a partizánháború kellős közepén vagyunk, amelyet elszórt falusi körzetekben folytatunk. Ezen körzetek mindegyikében a belső és külső feltételek élesen különböznek egymástól. Ezért munkánkban „a decentralizált műveletek centralizált vezetés alatt” politikáját kell folytatnunk. A túlcentralizált műveletek és az egyenlősködés azonban téves. A decentralizált műveletek mégsem jelentenek autonomizmust, hanem a feladatok önálló végrehajtását és azt a képességet, hogy önálló munkát végezzünk.

A fennálló körülmények mellett gyakran megesik, hogy a vezető szerv határozatai és utasításai nem vonatkoznak konkrétan minden helyzetre, hanem csak általános jellegűek. Következésképpen, noha alkalmazhatók rendes területekre, nem felelnek meg bizonyos különleges területeknek. Gyakran megtörténik, hogy ezek az utasítások és döntések hibákat tartalmaznak és nem lehet őket végrehajtani. Ilyen körülmények között nem kardoskodhatunk az utasítások vak végrehajtása, vagy a vak engedelmesség mellett. Bátorítanunk kell az értelmes és őszinte akciót. Ez azt jelenti, hogy a körülmények, a határozatok és utasítások komoly tanulmányozására van szükség. Ha az utasítás hibát tartalmaz, vagy különbözik az adott helyzettől, ezt bátran a felsőbb szerv tudomására kell hoznunk, a visszavonásra vagy módosításra vonatkozó kéréssel együtt, ahelyett, hogy vakon és makacsul kikényszerítenénk az utasítást. Így elpocsékolnánk a nép idejét és pénzét és elszigetelődnénk a tömegektől. Ha az alsóbb pártszervek az említett módon cselekednek, semmiesetre sem veszítik el alárendeltségüket, nem követnek el autonomizmust, hanem őszintén végrehajtják a határozatokat és utasításokat. Csak az olyan párttagok emelkedhetnek ki, akik nemcsak önálló megfontolásra képesek, hanem arra is, hogy segítsenek egy felsőbb szervnek a hibák és tévedések kijavításában. Őket különösen bátorítani kell erre.

Ebben a vonatkozásban háromféleképpen lehet megközelíteni a kérdést. Az első az, hogy a felsőbb szervnek csak azon határozatait és utasításait hajtják végre, amelyek megfelelnek az illetők ízlésének és figyelmen kívül hagyják azokat, ame-

lyek nem. Ez szintiszta autonomizmus, ami megengedhetetlen, bármilyen ürügyet is találjanak rá. A második az utasítások vak, gépies végrehajtása; nem nézik meg, hogy a határozatok és utasítások alkalmazhatók-e, nem tanulmányozzák a fennálló körülményeket. Ez a felsőbb szerv határozatainak és utasításainak inkább vak, mintsem komoly végrehajtása és következőképpen szintén megengedhetetlen. A harmadik az, hogy egyrészt tanulmányozzuk a határozatokat és utasításokat, másrészt a körülményeket, határozottan végrehajtjuk azt, ami gyakorlati és jelentjük a magasabb szervnek azt, ami nem megfelelő, felsoroljuk annak részletes okait és módosítást kérünk. Ez a határozatok és utasítások értelmes és őszinte végrehajtása és a kérdés egyedül helyes megközelítése. Mi nemcsak, hogy nem ellenezzük, hanem minden eszközzel bátorítjuk a kommunista alkotóképességnek és aktivitásnak e fajtáját. A Párt szembehelyezkedik a fegyelem elhanyagolásával és az autonomizmus megnyilvánulásával, de védelmébe veszi és bátorítja minden párttag kezdeményezését a kérdések megoldásában és abban, hogy munkáját a Párt általános irányítása alatt önállóan végezze.

A vezetőszervecnek meg kell engednie alsóbb szervezeteinek és a tagságnak, hogy előterjesszék javaslataikat és kéréseiket, módosításokat javasoljanak a vezető szerv határozataival és utasításaival kapcsolatban, amelyeket ha valóban tartalmaznak hibákat és tévedéseket, ennek megfelelően ki kell javítani. Ha az alsóbb szervek vagy a tagság téved, megfelelő magyarázattal kell elősegíteni eszméik tisztázását, ugyanakkor határozottan el kell kerülni az ellenük foganatosított kemény rendszabályok helytelen gyakorlatát. Ha a felsőbb szerv a módosítási kérés ellenére kitart a határozat, vagy utasítás végrehajtása mellett, akkor ezt végre kell hajtani. Az alsóbb szerveknek fel kell hagyniok álláspontjukkal és a határozattal szemben kifejtet ellenállásukkal.

A Kommunista Párt fegyelme az önkéntességen alapszik. Nem válhat gépiessé, olyan „fegyelemmé“, amely korlátozza a tagság aktivitását és kezdeményezését. A tagság fegyelmének és kezdeményezésének egységet kell alkotnia.

A szervezeti szabályzat előírja: a pártszervezetnek minden

fokon biztosítani kell, hogy kiadványai népszerűsítsék felsőbb szervezeteinek és a központi szerveknek határozatait és politikáját. Ezt szükségessé teszi a Párt egysége és országos jellege. A Központi Bizottság és más felsőbb pártszervezetek határozatait és politikáját mindenütt terjeszteni kell, nem szabad semmiféle velük ellentétes eszmét hirdetni. A marxizmus ideológiáját kell terjeszteni, ugyanakkor a vele ellentétes ideológiákat nem szabad. Ezt némely helyi pártszervezetünk nem megfelelően hajtotta végre. Egyes újságok nem adnak megfelelő teret a Központi Bizottság határozatainak és politikájának, sőt megtörténik az is, hogy a Központi Bizottság határozataitól és politikájától eltérő cikkeket közölnek. A pártszervezeteknek ezért minden fokon ki kell javítaniok az ilyen hibákat.

A szervezeti szabályzat előírja, hogy a Központi Bizottság országos jellegű kérdéssel kapcsolatos megállapításainak, vagy határozatainak közzététele előtt, egyetlen alsóbb pártszervezetnek, vagy felelős funkcionáriusnak — kivéve az egymás között folytatott vitákat és a Központi Bizottság elé terjesztett javaslatokat — sem szabad az adott kérdéssel kapcsolatos nézeteit vagy határozatait nyilvánosságra hoznia. A Párt egysége és országos jellege ezt is szükségessé teszi. A pártnak, mint egésznek csak egyetlen irányzata vagy irányvonala lehet, nem pedig több. Országos jelentőségű kérdésben csak egy magatartást vagy álláspontot foglalhat el, nem pedig többet. A helyi pártszervezeteknek nem szabad túllépniök hatáskörüket azzal, hogy a Központi Bizottság helyett és azt megelőzően nyilvánosságra hozzák nézeteiket olyan kérdésekben, amelyeket a Központi Bizottságnak szabad csak eldöntenie és nyilvánosságra hoznia. A Központi Bizottság jóváhagyása nélkül egyetlen felelős pártvezető — a Központi Bizottság tagjait is beleértve — sem hozhatja nyilvánosságra véleményét, nézeteit az országos jelentőségű problémákról. Megvitathatják nézeteiket a helyi pártbizottság értekezletein és javaslatokat tehetnek a Központi Bizottságnak. Megengedhetetlen azonban, hogy a párton kívül vagy belül közvétegyék a Központi Bizottság által még nyilvánosságra nem hozott nézeteket, vagy ezeket más helyi pártbizottságok között terjesszék. Ennek az az oka, hogy ha az ilyen nézetek vagy

határozatok ellentétesek a Központi Bizottságéval, ez nagyon rossz benyomást kelthet a pártban és a nép között, vagy ellenségünk előtt. Mi ezt a szempontot nem hangsúlyoztuk akkor, amikor még nagyon kevés, vagy egyáltalán semmiféle távíróberendezésünk nem volt. Amikor azonban már megszűntek az ilyen nehézségek, nyomatékosan hangsúlyozni kell ezt a szempontot. A Központi Bizottság számos alkalommal felhívta erre figyelmünket a japánellenes háború idején.

A helyi kérdésekkel kapcsolatban a szervezeti szabályzat feljogosítja a helyi pártszervezeteket, hogy önálló határozatokat hozzanak, feltéve, hogy ezek a határozatok nincsenek ellentétben a Központi Bizottság és más felsőbb szervek döntéseivel. Ezen a téren nem tűrhetjük meg azt, hogy a felsőbb szerv illetéktelenül beavatkozzék, vagy határozatokat hozzon az alsóbb pártszervezetek számára. Noha szükséges, hogy a felsőbbfokú szerv javaslatokat tegyen az alsóbbfokú szervezet számára, hogy az helyes határozatokat hozhasson, a határozatot magát az utóbbinak kell meghoznia.

Pártunk ma még mindig sok területen illegalitásban működik. Az ilyen körülmények között dolgozó pártszervezetnek sajátos módszerekhez kell folyamodnia munkájának végrehajtása terén. Ilyenformán a szervezeti szabályzat gondoskodik róla, hogy a Párt nyílt szervezeti formáit és munkamódszereit, amelyeket egy illegalitásban működő pártszervezet nem alkalmazhat — módosítani lehessen. A szervezeti szabályzatban foglalt szervezeti elveket az egész pártnak végre kell hajtania, de a Párt munkájának szervezeti formái és módszerei a változó körülményeknek és feltételeknek megfelelően módosíthatók. Ezzel a kérdéssel már korábban foglalkoztunk.

A KADERKÉRDÉS

Szervezeti szabályzatunkból kitűnik, hogy pártunk vezető szervei minden fokon rendkívül fontosak a Párt és a párt ügye számára. Mivel a Párt vezető szervei minden fokon káderekből tevődnek össze, ezért a káderekérdés életfontosságú probléma.

A Párt káderei alkotják a Párt vezetésének és a kínai for-

radalomnak magvát. Mindenki tudja, hogy „mindent a káderek döntenek el“. Káderek nélkül nem valósíthatnák meg a tömegek pártunk programját és politikáját, nem vívhatnánk ki a kínai nép felszabadulását. Az elmúlt huszonnégy év alatt, pártunk hősiei harcai során sok káder acélozódott meg. A nép felszabadulásának érdekében önfeláldozásukkal, kimeríthetetlen alkotóenergiájukkal és állhatatosságukkal a kínai nép legnemesebb forradalmi tulajdonságait testesítették meg. Ők — mint Mao Ce-tung elvtárs mondotta — „nemzetünk kincsei és egész pártunk büszkeségei“. Kádereinknek a múltban hozott áldozatai és erőfeszítései nélkül a nép ügye még nem ért volna el olyan hatalmas eredményeket. Ha a jövőben nem érvényesül kádereink egész seregének összehangolt erőfeszítése, a nép felszabadulásának ügye nem érheti el a teljes győzelmet. Pártunk kádereinek problémája tehát alapvetően döntő kérdés a kínai nép ügyében. Ezen a téren bármilyen viszonylag súlyos hiba megkárosítaná a kínai nép ügyét.

Kádereink a tömegekből kerülnek ki és a tömegek között tevékenykednek. Vezetniök kell a néptömegeket és ugyanakkor végre kell hajtaniok a tömegekkel való szoros kapcsolat irányvonalát. A tömegek harcaiból kiemelkedve ők alkotják a tömegek vezetésének magvát és irányítják a tömegek harcát. A káderek tehát a tömegek olyan részét képezik, amelyre rendkívüli figyelmet kell szentelnünk. Éppen a tömegekre és ügyükre fordított gondoskodásunk az oka annak, hogy oly nagy figyelemmel foglalkozunk a káderekkel. A káderek iránt tanúsított figyelmünk a tömegek iránt tanúsított figyelmünkben ered. Az olyan káderek, akik elszigetelődtek a tömegektől, vagy ahelyett, hogy jól szolgálnák a tömegeket, kárt okoztak nekik — nem érdemlik meg figyelmünket. A pártnak szigorú neveléssel kell megváltoztatnia az ilyen kádereket. Éppen ezért a káderek értékelésénél egyik legfontosabb ismérvünk éppen a tömegekkel való kapcsolataik szorossága.

Kádereink általában két kategóriába tartoznak: az egyik a munkás- és parasztszármazású, a másik a diákok és értelmiségi származású káderek csoportja. Mindkét csoport azonban mégis közös célért harcol és dolgozik. E két kategória közül az elsőbe tartozik kádereink többsége. Az első kategó-

riában a parasztszármazású káderek vannak többségben. Ez a tény bizonyítja, hogy pártunk a kínai munkásosztály élcsapata. Kína egész történetében csak a mi pártunk tudta az egyszerű munkások és parasztok soraiból a kitűnő káderek ezreit kinevelni és megedzeni. Egyedül pártunk nevelésének és bátorításának köszönhető, hogy ma, a nemzet ügyének hőseiként ilyen hatalmas fejlődést értek el. Ez pártunknak, a marxizmus-leninizmusnak, Mao Ce-tung elvtárs tanításának köszönhető.

Pártkádereink mindkét kategóriájának megvannak a maga érdemei és a hibái, amelyeket — az adott esetnek megfelelően ki kell fejleszteni, illetve fel kell számolni. A munkás és paraszt kádereknek a tömegekkel való kapcsolataik fenntartására és kiszélesítésére, valamint népi munkamódszerre kell törekedniök, ugyanakkor le kell küzdeniök kulturális és elméleti hiányosságaikat. Másrészt, az értelmiségi kádereknek meg kell szüntetniök idealista szemléletüket, érdeklődésük hiányát a munkások és parasztok iránt és igyekezniök kell elvegyülni a munkások és parasztok tömegeivel.

Mindkét kategória nélkülözhetetlenül szükséges a kínai nép felszabadulása ügyének sikeréhez és egyiket sem lehet a másikkal helyettesíteni. Ezért a munkás és paraszt káderekkel szemben tanúsított nemtörődomség és megvetés époló helytelen, mint az értelmiségi káderekkel szemben tanúsított nemtörődomség, megvetés, sőt megkülönböztetés. Tisztelniök kell egymást és tanulniok kell egymástól. Ügyünk előrehaladása és győzelme szempontjából döntő, hogy a káderek két kategóriája között mindenképpen szoros egység és együttműködés legyen.

Mindkét kategóriában különbséget kell tennünk a régi és új káderek között. Az utóbbiak alkotják a többséget. Azon káderek túlnyomó része, akik pártunkhoz a japánellenes háború megkezdése után csatlakoztak, kimagasló munkát végeztek a nép érdekében, kitűnő iskolán mentek át és nagy harci tapasztalatot szereztek. Pártunk szakadatlanul nagyszámú új káderrel gyarapodik. Pártunk ügye csak az új káderek ilyen utánpótlásával arathat sikert. Az új és a régi káderek közötti viszony, vagyis az egymással szemben tanúsított helyes magatartás pártunk egyik állandó fontos problémája.

Mao Ce-tung elvtárs ismételten felhívta figyelmünket a probléma fontosságára és hangsúlyozta: „minden régi kádernek a legnagyobb lelkesedéssel kell fogadnia az új kádereket és gondot kell fordítania rájuk“; „az új és régi kádereknek tisztelniök kell egymást, tanulniok kell egymástól, el kell sajátítaniok egymás jótulajdonságait és orvosolniok kell egymás hibáit, hogy egy emberként egyesülhessenek és harcolhassanak a közös ügyért“. Hangsúlyoznunk kell azonban, hogy egyes elvtársak még nem fordítottak kellő figyelmet Mao Ce-tung elvtárs e fontos útmutatására. Még mindig megtörténik, hogy az új káderek rossz véleményekkel vannak a régi káderekről, akik viszont megvetik az új kádereket, nem fogadják őket szívesen és nem törődnek nevelésükkel. Mostantól kezdve gondolkodniok kell ezen és egyszersmindenkorra ki kell javítaniok a hibákat. Ügyünk csak akkor győzhet, ha a káderek között mindenképpen létrejön a szolidaritás és az együttműködés magas foka. A káderek különböznek egymástól a forradalom során végzett munkájuk jellege, eredménye és helye szerint is. Ennek eredménye a különbség a katonai és polgári káderek, az egyik és a másik hadsereg káderei, az egyik és a másik hely káderei, az egyik osztály és a másik osztály káderei, a helyi káderek és a kívülről jött káderek között stb. E káderek mindegyike gyakorlott a forradalmi munka bizonyos területén, de gyenge a többiben és mindegyiknek megvannak a maga jótulajdonságai és hibái. Ezért tisztelniök, segíteniök kell egymást, tanulniok kell egymástól ahelyett, hogy egymást megvetnék, panaszkodnának, vagy surlódások támadnának közöttük.

Mao Ce-tung elvtárs a „Három Stílus Kijavításáról“ szóló jelentésében hangsúlyozta a helyes kapcsolat fontosságát a káderek között. Valamennyi kádernek és párttagnak ennek megfelelően kell cselekednie. Közös ügyünk csak akkor haladhat előre, ha a kádereinknél minden körülmény között megvalósul a szolidaritás és együttműködés magas foka.

Pártunk és Mao Ce-tung elvtárs káderpolitikája mindezekelőtt a szolidaritás politikája a káderek között, a munkásparaszt káderek és az értelmiségi káderek, a régi és az új káderek, a különböző területeken dolgozó káderek, a különböző

munkahelyeken dolgozó káderek és az egész Párt káderei között. Következésképpen le kell küzdeni mindazt, ami a szolidaritás útjában áll.

Milyen alapon kell felépíteni a káderek szolidaritását? Mi akadályozza szolidaritásukat?

Pártunk nem család, sem kereskedelmi testület. Pártunk közös ideológiával és politikai programmal megötvözött forradalmi politikai párt. Kádereink szolidaritása tehát nem elvtelen, nem a személyi élet érzésein, vagy érdekein alapszik, hanem a marxista-leninista ideológiai egységre, a közös meggyőződésre és a közös programra, a kínai nép felszabadulásának ügyére, a Párt Központi Bizottságának helyes irányvonalára, valamint a Központi Bizottság és Mao Ce-tung elvtárs helyes vezetésére épül. Ezért ameddig ideológiailag egységesek vagyunk, ameddig ugyanazzal a meggyőződéssel és programmal szolgáljuk a népet és ameddig mindnyájan támogatjuk és megvalósítjuk a Központi Bizottság irányvonalát és vállvetve harcolunk a Központi Bizottság és Mao Ce-tung elvtárs vezetésével, addig mindnyájunknak egyesülnünk kell, tekintet nélkül arra, hogy a káderek melyik kategóriájába tartozunk, milyen munkahelyen és milyen munkaterületen tevékenykedünk. Tűrhetetlen állapot, hogy jelentéktelen ellentétek a magánéletben és érzelmeinkben egyenlenséget hintsenek el közöttünk. Ez egész pártunk és mindenekelőtt a káderek szolidaritásának és egységének szilárd alapja.

Elveszítjük szolidaritásunk alapját, ha párttagjaink vagy kádereink között bárki is, aki a dogmatizmust, vagy empirizmust védelmezi a marxizmus-leninizmus helyett az egész nép érdekei helyett, személyes, vagy klikkérdésekért áll ki, nem valósítja meg a Központi Bizottság irányvonalát, hanem szembeszáll azzal, nem fogadja el a Központi Bizottság és Mao Ce-tung elvtárs vezetését, hanem az autonomizmus védelmére kel; eltávolodik a Párt közös programjától, a marxizmus-leninizmus elveitől, Mao Ce-tung tanításától, vagy a nép egészének érdekeitől és aki a szubjektivizmus, szektánság és „hegyesúcs-szellem“ hibájába esik. A szolidaritást csak akkor érhetjük el, ha megnemalkuvó és megfelelő harcot folytatunk a téves irányzatok leküzdéséért. Ezek az irányzatok — oppor-

tunizmus, dogmatizmus, empirizmus, szektánsság, „hegycsúcs-szellem“ stb. a pártban káros hatással vannak szolidaritásunkra és éppen ezért le kell küzdeni őket.

Megállapítható, hogy pártunk történetének többéves tanulmányozása és a „Három Stílus Kijavítása“ eredményeként szigorúan megbíráltuk már a dogmatizmust a pártban. Jóllehet, maradványai még mindig élnek és leküzdésükre még mindig figyelmet kell fordítanunk, befolyása kétségtelenül korlátozódott a pártban. Elvtársaink könnyebben felismerik már és növekedése elé egyre nagyobb akadályok gördülnek.

A pártban jelentkező empirizmust is megbírálták bizonyos mértékben a „Három Stílus Kijavítása“ és a Párt történetének tanulmányozása során és befolyása szintén csökkent. Mégis, hangsúlyoznunk kell, hogy ennek az irányzatnak a bírálata még mindig elégtelen. Számos elvtársunk még mindig nem eléggé éber az empirizmus felismerésében és így ennek az irányzatnak van tere a pártban. Ez bizonyos mértékig akadály a marxizmus-leninizmus, Mao Ce-tung tanítása és a párton belüli szolidaritás terjesztésében. Ezért a „Három Stílus Kijavításának“ szellemében gyökeresen fel kell számolnunk az empirikus elhajlást, hogy még jobban megerősítsük az egész Párt szolidaritását.

Noha a „Három Stílus Kijavítása“ és a párttörténet tanulmányozásának évei során lényegében már leküzdöttük a leg súlyosabb szektánsságot a pártban, a Párt egyes szervezeteiben még mindig fennáll az ösztönös „hegycsúcs-szellem“ irányzata, amely aláaknázza a párton belüli szolidaritást. Az ösztönös „hegycsúcs-szellem“ e fajtája létrejöttének megvannak a maga objektív és történeti okai:

1. A kispolgári elemek nagy százaléka a párton belül és kívül.

2. A Párt különböző szekcióinak hosszú ideig tartó szétválása a vidéken vívott partizánhadviselés körülményei között. Mindez sajátos kapcsolatokat és sajátos munkamódszereket eredményez, amelyek egymástól teljesen elütnek.

3. Az elégtelen marxista-leninista nevelőmunka a pártban. Ennek következtében a Párt különböző szervezeteiben dolgozó elvtársak, gyakran akár öntudatlanul is, egyedül saját dicsősé-

ges történetüket méltányolják, de nem becsülik más szekciók történetét, csak egyszerűen nem törődnek vele. Csak saját eredményeiket becsülik, de semmit sem ismernek el hiányosságaikból. Következésképpen a más területen dolgozó elvtársak csupán dicsőhimnuszokat zenghetnek az ő eredményeikről, de nem bírálhatják hibáikat, bármennyire igazak és nyilvánvalóak legyenek is azok. Másrészt a Párt többi szekcióiban csak a hibákat látják meg és így csak kritikát gyakorolnak felettük. Nem veszik figyelembe és nem becsülik a mások nehézségeit sem. Saját társaságukban vidáman elbeszélgetnek és tréfálkoznak, jól megférnek, vigyáznak egymásra és tartózkodás nélkül csevegnek. A csoportjukon kívül álló egyénnel szemben azonban megközelíthetetlenek, távoliak, közömbösek és nem veszik tekintetbe őket.

Akadnak egyes emberek pártunkban, akik nyomással, kényszerítéssel akarnak másokat vigyázatra inteni.

A „hegycsúcs-szellem“ e tipikus irányzata gyakran fellelhető pártunk bizonyos szekcióiban, így például a helyi és a külső káderek, a katonai és a polgári káderek, a hadsereg egyik és a hadsereg másik részlegének káderei, vagy az egyik és a másik körzet káderei között. Ez csökkenti a szolidaritást, utat enged az egyenletlenségnek és surlódásnak, aminek pedig nem szabadna megtörténnie. A „hegycsúcs-szellem“ ezen irányzata a legtöbb esetben ösztönös és öntudatlan. Ezért az ilyen irányzat hívei általában csak akkor ismerik be hibájukat, ha megfelelően felvilágosítják és meggyőzik őket. Ezen irányzat ösztönössége — ha ezt egyes elemek távolabbi célokra használják ki — súlyos viszályokra adhat okot pártunkban.

A „hegycsúcs-szellem“ ösztönös irányzata a szektánsság sajátos megnyilvánulása. Ezt a szektánsságot nem a hibás politikai program, hanem számos helytelen politikai és szervezeti nézet, az elzárkózás és a konzervativizmus, valamint a tömegektől való elszigeteltség irányzata jellemzi. Ez az irányzat antimarxista és antileninista. Gátolja az egész Párt szolidaritását és egységét és lényegében frakciónak tekinthető. Ezért szembe kell szállni vele és fel kell számolni. Ezt az elvet világosan meg kell értenünk és ezen a ponton a legcsekélyebb kétségnek sem szabad lennie.

Amikor rámutatunk a „hegycsúcs-szellem“ létezésére a pártban és megvilágítjuk eredetének objektív okait, bizonyos elvtársak láthatóan szükségét érzik ennek az irányzatnak és meglehetősen büszkék is rá. Sajnálják ha nem jelentkezik valahol. Ki akarják fejleszteni, meg akarják erősíteni, és törvényessé akarják tenni ezt az irányzatot a pártban, az ösztönös „hegycsúcs-szellemet“ tudatos „hegycsúcs-szellemmé“ kívánják fejleszteni. Napnál is világosabb, hogy ez az eszme ellenkezik a marxizmus-leninizmus elveivel.

A „hegycsúcs-szellem“ irányzatát fel kell számolni a pártban belül és a „hegyeket“ megosztó vonalakat is el kell söpörni. Akárcsak a többi téveszme ellen vívott harcban, itt is kerülni kell a heveskedő és kemény rendszabályokat. Mindenekelőtt meg kell érteni ezen irányzat objektív létezését, tekintetbe véve vak jellegét, továbbá objektív és történeti háttérét. Szükséges az is, hogy türelmesen fejlesszük a marxista-leninista nevelést, fokozzuk a káderek és a párttagság öntudatát, hogy önvizsgálatot gyakorolhassanak. Különösen fontos, hogy a vezető pozíciókban dolgozó elvtársak mutassanak példát az ilyen önvizsgálat és önkritika gyakorlásában, hogy lépésről-lépésre megszabaduljunk ezen irányzat ösztönös jellegétől, majd fokozatosan eltávolítsuk és végül felszámoljuk a „hegycsúcs-szellemet“. A „hegycsúcs-szellem“ irányzatát azonban csak akkor számolhatjuk fel, ha elvtársaink kifejlesztették marxista-leninista öntudatukat.

Kádereink egységének másik akadálya a „hátizsák“, amelyet hátukon hordoznak. A káderek csaknem valamennyi kategóriájának vannak erős és gyenge pontjai egyaránt. Sok elvtársunk azonban nagyon gyakran egyoldalúan eltúlozza saját erős pontjait, gyöngye pontjai és mások erős pontjai elhanyagolásának rovására. Ilymódon könnyen szemtelenné válnak, lenézik a többieket, nem állják mások kritikáját vagy „fecsegését“. Ennek eredményeként, erős pontjaik további fejlődésük „hátizsákjaivá“ és akadályaivá valamint a káderek közötti egység akadályaivá válnak. Erős pontjaik így tehát gyöngye pontok lesznek.

Így a munkás-paraszti káderek gyakran büszkék szociális származásukra és lenézik az értelmiségi kádereket. Az utób-

biak viszont tudásuk miatt, visszaadják a „bókokat“. A régi káderek tapasztalataikra és régi harcos multjukra hivatkozva, gyakran lenézik az új kádereket, ahogy azok értelmességükre és képességeikre hivatkozva nézik le a régi kádereket. A katonai káderek harci erényeik hiánya miatt lenézik a polgári kádereket, és a polgári káderek gazdagabb tapasztalatukra hivatkozva nézik le a katonai kádereket. Az egyik katonai egység káderei, akik több csatát nyertek, lenézik a másik egység kádereit és fordítva. Emellett a különböző kerületek és osztályok káderei eredményeikre és ismereteikre hivatkozva gyakran lenézik a többieket.

Mindez elkerülhetetlenül neheztelést vált ki a többiekből és egyenlenséget kelt a káderek között. Mao Ce-tung elvtárs ezért hívta fel kádereinket, hogy vizsgálják meg „hátizsákjaikat“ és vessék le azokat, hogy szellemileg felszabaduljanak, kapcsolatokat teremtsenek a tömegekkel, kevesebb hibát kövessenek el és egyesítsék az egész pártot.

Számos elvtársunk azonban nem látja meg a „hátizsákot“ tulajdon hátán. Számos elvtársunk nem érti meg, hogy „hátizsákja“ túlságosan súlyos teher és ezért idegenkedik annak levetésétől. A kádereknek tehát emelniük kell öntudatukat, óvakodniuk kell a fölényeskedéstől, ami nemcsak jótulajdonságaik és eredményeik továbbfejlesztését akadályozza, hanem még jótulajdonságaikat is hibákká változtatja. Mao Ce-tung elvtárs ezért szólít fel bennünket: tanuljuk meg, hogyan használjuk agyunkat, gondolkodjunk helyesen, elemezzük a dolgokat, számoljuk fel a pártunkban elterjedt ösztönösséget. Ezzel kádereink kifejleszthetik erényeiket, leküzdhetik a hibákat és napról-napra, hónapról-hónapra tovább haladhatnak előre. E fejlődés alapján jelentős mértékben megszilárdíthatjuk kádereink egységét.

Kádereinknek el kell vetniük „hátizsákjaikat“, a „hegycsúcs-szellemet“ és a szubjektívizmust. Használniuk kell agyukat minden fontos kérdés elemzésénél. Emelniük kell öntudatukat, fel kell számolniuk az ösztönösséget, szorgalmasnak és ébereknek kell lenniük, óvakodniuk kell a fölényeskedéstől és heveskedéstől; egy emberként kell tömörülniük a Mao Ce-tung elvtárs irányította Központi Bizottság

vezetésével és annak irányvonala mellett. Ekkor lesz biztosítva a sikerünk. Ezek az egész Párt kádereinek sürgető feladatai.

Kádereink egysége elválaszthatatlan fejlődésünktől. Ez ugyanazon érem két oldala. A marxizmus-leninizmus és Mao Ce-tung tanításának tanulmányozása és öntudatuk fokozása nélkül nem vethetik le a „hátizsákokat“, nem küszöbölhetik ki az ösztönös „hegycsúcs-szellemet“, nem küzdhetik le a szubjektivizmust, nem érthetik meg a nép tömegei és a párttagok tömörítésének fontosságát, nem írhatják ki az önelégültséget és elnézést. Éppen ezért, a „Három Stílus Kijavítását“ célzó mozgalom szellemében, hibáink leküzdése és öntudatunk emelése érdekében, folyamatosan erősíteni kell a marxizmus-leninizmus és Mao Ce-tung tanításának terjesztését, valamint a kritika és önkritika szakadatlan fejlesztését, ami pártunk és kádereink fejlődésének mozgatóereje. Éppen ezért pártunk káderpolitikája kádereink megjavításának politikája, hibáik leküzdésének és öntudatuk növelésének politikája a kritika és önkritika segítségével.

A könyörtelen forradalmi háborúk során a káderek állandóan sok áldozatot hoztak és veszteséget szenvedtek. A forradalom fejlődése azonban megköveteli a káderek számának állandó növekedését. A néptömegek harcainak hatalmas áradatából nagy számban emelkedtek ki a tehetséges, új káderek.

Hogyan emeljük ki és léptessük elő a kádereket? Mi legyen ennek a mértéke?

Kádereinket át kell itatni józan forradalmi gondolkodással, amely a legforróbb kommunista forradalmi lelkesedéssel egyesül.

Kádereinknek végtelenül hűeknek kell lenniök a nép tömegeinek ügyéhez és szorosan össze kell forrniok velük. Önállóan kell tájékozódniok a bonyolult körülmények között. Nem szabad félniök a döntésekkel kapcsolatos felelősségvállalástól. Rendkívül fegyelmezetteknek és gyakorlottaknak kell lenniök a marxizmus-leninizmusban, az ellenség elleni harc és a pártonbelüli elvi harcok terén.

Mao Ce-tung elvtárs a Központi Bizottság VI. plenáris ülésén megállapította, hogy káderpolitikánk mértékének a

többi közt a következőket kell tennie: „a Párt irányvonalának határozott végrehajtása, a pártfegyelem betartása, szoros kapcsolatok a tömegekkel, önállóan végzett munka, munkakedv és önzetlenség“.

Röviden, azok a legjobb káderek, akik a legjobban szolgálják a népet.

Valamennyi elvtársunk tudja, hogy a fentemlített feltételek helyesek. Mégis, akadnak elvtársak, akik más mértéket szabnak. Azt javasolják, hogy a káderek kiemelésében és előléptetésében az elsődleges és egyeduli szempont a káder pártállása és képessége legyen. Akadnak olyanok is, akik csak a káder beszéd- és íráskészségét veszik figyelembe, tekintet nélkül arra, hogy vajjon gyakorlati gondolkodású-e vagy sem. Egyéb kritérium még: a vak engedelmesség és a személyi kapcsolatok. Nyilvánvaló, hogy a káderek kiemelésének és előléptetésének ez a kritériuma helytelen.

Hogyan értékeljük a kádereket?

Ezt két vonalon kell tenni. Elsősorban, a vezetőségnek pontosan és részletesen meg kell vizsgálnia a káder képességeit és korlátait, jó tulajdonságait és hibáit, egész élettörténetét és munkáját. Másodszor, a kádert azon a helyen kell megvizsgálni, ahol dolgozik, mégpedig a vezetése alatt dolgozó tagság segítségével. Csakis e kettő összekapcsolásával alkothatunk viszonylag átfogó és helyes képet egy káderről, s ezáltal számos elhajlást kerülhetünk ki.

Egyes elvtársak szerint a kádereket csak a felső szervek részéről lehet megvizsgálni. Más szavakkal a felettesek vizsgálnák meg alárendeltjeiket, mégpedig azon jelentések alapján, amelyeket az utóbbiak saját munkájukról adtak. Ez az elképzelés helytelen. Az ilyen vizsgálat természetesen szükséges és a hatékony eszközök egyike, de korántsem kielégítő. A kádereket alsó szervek részéről is meg kell vizsgálni. Ez azt jelenti, hogy a vezető kádereket a tömegek, az általuk vezetett személyek révén kell megvizsgálni. Ez a leghatékonyabb út.

A szervezeti szabályzat rendszabályokat ír elő a káderek megvizsgálására, kiemelésére és előléptetésére a tömegek és a tagság által. A párttagság a különböző pártgyűléseken, érte-

kezleteken és kongresszusokon meghallgatja a vezetők jelentéseit munkájukról, megbírálja hibáikat, s megválasztja a vezető szerveket. A demokratikus centralizmusnak a szervezeti szabályzatban meghatározott elvét hatékonyan ki kell fejleszteni a pártban.

Hisszük, hogy a káderek mindkét oldalról történő értékelése, kiemelése és előléptetése ezen a téren helyes eredményekkel jár. Ez ad magyarázatot a szervezeti szabályzat rendelkezésére: a Párt minden vezető szervét a választás útján kell létrehozni és ezt felsőbb pártbizottságoknak kell jóváhagynia.

A pártszervezetek sok körzetben nem fordítottak kellő figyelmet a helyi káderek kiemelésére, előléptetésére és nevelésére, hogy azok helyi körzetükben felelős munkát végezzenek. Különösen nem fordítottak elegendő figyelmet a helyi káderek katonai nevelésére, katonai munkára. Az 1943-as adatok szerint Taipeiban, a nyolc területi pártbizottság 37 kádere közül csupán 9 volt helyi káder (26 százalék), míg 28 káder kívülről jött (74 százalék). Taijüehben a négy területi pártbizottság által ellenőrzött járási pártbizottságok 37 kádere közül csak 6 (16 százalék) született ezekben a járáásokban, míg 31 (84 százalék) kívülről jött. Taihangban a Hatodik Területi Pártbizottság ellenőrzése alatt működő öt járási pártbizottság 18 káderéből mindössze 5 (27 százalék) volt helyi születésű és 13 (72 százalék) jött máshonnan. Ezek a számok mutatják, hogy a helyi káderek ritkán kerülnek be a járási vagy területi pártbizottságokba, nem is beszélve a Párt felsőbb vezető szerveiről.

A taihangi területi pártbizottságtól beérkezett legutóbbi jelentések arról számolnak be, hogy a terület ötezer, különböző fokon és különböző munkaterületen dolgozó káderének 80 százaléka helyi káder és csak 20 százaléka jött kívülről. Ez a helyi káderek 1943. évi százalékarányához viszonyítva javulást mutat. A felelős káderek többsége azonban számos vezetőszervben még mindig kívülről jön. A kádereket gyakran nem saját járásukba, vagy területükre, hanem egészen máshova küldik felelős munkára. Ennek következtében, a felelősségteljes pozíciókban még mindig túlsúlyban vannak a

kívülről jött káderek. Ezen a helyzeten gyökeresen változtatni kell.

A helyi káderek tekintetében hasonló körülményeket találunk sok más forradalmi bázison is.

A pártszervezetekben sok helyen még mindig önkényesen nevezik ki az alsóbbfokú pártbizottságok felelős tagjait, felelőtlenül helyezik át az alsóbbfokú pártbizottságok tagjait. Dél-Hopeiből érkezett jelentések szerint például a területi pártbizottságok titkárait hét év alatt hatszor, vagy még többször, a járási pártbizottságok titkárait pedig ötször-tizenháromszor helyezték át. Liu Hung-fan elvtárs, a Negyedik Területi Pártbizottság titkára hat év alatt nyolcszor vette át a különböző járási pártbizottságok titkárságát. Meg kell szüntetni az alsóbbfokú pártbizottságok kádereinek ilyen felelőtlen áthelyezését.

A forradalom által újonnan felszabadított területekre általában kívülről kell kádereket küldeni, de a lehetőséghez képest, olyan kádereket küldjünk, akik e területek szülöttei. Ha más helyről küldünk kádereket, meg kell nekik mondani, hogy kizáróan mint a helyi káderek útmutatói tevékenykedjenek, tegyenek meg mindent a helyi káderek segítésére és fokozatosan adják át nekik munkájukat. A kívülről jött kádereknek nem kell mindent kizáróan maguknak elvégezniök, nem foszthatják meg a helyi kádereket attól a lehetőségtől, hogy résztvegyenek a munkában.

Azokra a területekre, ahol már vannak helyi káderek és vezető szervek, nem szabad kívülről kinevezett kádereket küldeni. Ha ez azonban elkerülhetetlen, az odaküldött kádereknek nyomatékosan meg kell mondani, hogy az ottani vezető szervek és káderek irányításával ismerjék meg és tanulmányozzák a helyi helyzetet, nyújtsanak segítséget az ott dolgozó kádereknek. Meg kell magyarázni nekik, hogy óvakodjanak a basáskodástól.

A felsőbb pártbizottságoknak különös gondot kell fordítaniok az alsóbbfokú pártszervezetekhez küldött ellenőrökre. Ezeket az ellenőröket figyelmeztetni kell arra, hogy ne váljanak „császári követekké”. A múltban az ügyeket gyakran

pusztán parancsok osztogatásával intézték el. Ezt a gyakorlatot radikálisan meg kell változtatni.

A Párt valamennyi tagjának meg kell értenie azt, hogy a helyi káderek nevelésének, kiemelésének és előléptetésének munkája nem csupán a káderek ügye, hanem rendkívül jelentős dolog a Párt és a nép közötti kapcsolatok megteremtésének szempontjából is. A kívülről jött kádereknek is természetesen szoros kapcsolatot kell kiépíteniök a tömegekkel, de ezeket a kapcsolatokat csak a helyi kádereken keresztül és csak a helyi lakosságból kiemelkedő káderek kinevelésével teremthetik meg. Ha valaki elszigetelődik a helyi káderektől, akkor a lakosságtól is elszigetelődik. Ha nem tiszteljük a helyi kádereket, vagy rosszul kezeljük őket, lebecsüljük a pártot, önmagunkat és a tömegekkel való kapcsolatainkat. A tapasztalat megmutatja: a helyi lakosság tömegeivel való szoros kapcsolatok kialakításának az a kulcsa, hogy helyes kapcsolatok létesülnek a külső és a helyi káderek között és a helyi káderek többsége őszintén támogatja a külső kádereket. Mivel mérhetjük le legjobban azt a munkát, amelyet pártunk egy adott helyen végzett? Azzal, hogy hány jó kádert és vezetőt neveltünk ki az illető terület lakosságából.

A Párt értékeli a helyi kádereket, mert nagy fontosságot tulajdonít a néptömegekkel kiépített kapcsolataiknak. Nem önmagukért értékeli a helyi kádereket és nem hanyagolja el, vagy nem nézi le a külső kádereket sem. Pártunknak számos megfelelő kádere van, akiket az országban bárhol beállíthatnak valamilyen munkára, mivel megedződtek a harcokban és gazdag tapasztalatokra tettek szert. Ők a Párt legfőbb kincsei. Ha azonban mindössze egy ilyen csoport káderrel rendelkezünk a számos helyi káder együttműködése nélkül, vagy ha az előbbieket nem nevelik ki, nem támogatják és nem léptetik elő az utóbbiak seregét és nem létesítenek jó kapcsolatokat többségükkel, akkor pártunk ügye — a nép ügye — bizonyára nem fejlődhet, nem arathat győzelmet.

Ha azonban a külső káderek mindenütt jó kapcsolatokat tudnak létesíteni a helyi káderekkel és a nép tömegeivel, akkor biztosak vagyunk fejlődésünkben és győzelmünkben. Ebben rejlik a probléma lényege. A helyi kádereknek termé-

szetesen szorosra kell kövácsolniok kapcsolataikat a tömegekkel. Nincs köztük helye azoknak, akik elszigetelődnek a tömegektől, vagy rosszul viselkednek. A helyi kádereknek mindenképpen tanulniok kell a külső káderektől. Elsősorban és főként a kívülről jött káderekre hárul az a felelősség, hogy tiszteljük, neveljük és segítsék a helyi kádereket.

Meg kell érteni, hogy pártunk bizonyos időszakokban, politikai okokból és az objektív feltételek követelményeinek megfelelően különös súlyt helyez a káderek egy- vagy más-fajta kategóriájának nevelésére. Ennek nem az az oka, hogy az ilyen káderek különösebben szeretetreméltóak, vagy felsőbbrendűek a többinél. A Párt káderproblémáját és káderpolitikáját politikai szemszögből kell megvilágítani, ahelyett, hogy kizáróan szervezeti szempontból, vagy éppenséggel a káderprobléma szempontjából vizsgálánk.

Alapvetően fontos, hogy kialakítsuk a vezetés rendszeres, töretlen és egységes magvát, amely szorosan összekapcsolódik a néptömegekkel. A Párt valamennyi vezető szervének és a tagságnak figyelmet kell fordítania arra, hogy napi munkája és harca során minden helységben létrehozza a vezetés magvát. Az ilyen magvat azonban nem lehet elsietve, vagy egycsapással kialakítani. Ez a folyamat a munka és a harc hosszú időszakán, sőt néha a hibák és sikerek, a tévedések és a hibák kijavítása tekervényes ösvényén keresztül történik. Pártunk valamennyi szervezetének tudnia kell, hogyan szervezze meg vezetésének magvát, hogyan emelje ki és küldje a legjobb kádereket azoknak a helyére, akik alkalmasnak, vagy rossz munkamódszerrel dolgoznak.

A felelős káderek áthelyezését, bármely vezető pártszerv újjászervezését vagy újjáalakítását azonban úgy kell végrehajtanunk, hogy felelősek vagyunk érte a pártnak és a népnek. Az ilyen tevékenységet nem lehet szabadjára engedni, vagy gondatlanul kezelni. Egy felsőbbfokú pártszervezet nem helyezheti át kénye-kedve szerint alsóbb szervezeteinek felelős kádereit. Szervezeti szabályzatunk előírja, hogy még a választások során sem lehet vaktában áthelyezéseket fogantatosítani. A Párt bármelyik vezető szervének újjászervezése vagy újjáalakítása egyedül akkor helyes, ha egészen biztos,

hogy jobbat jelent a réginél és gyümölcsözőbb a nép számára. Ha nincs ilyen biztosíték, vagy ha az újjászervezés éppen az ellenkező eredménnyel járna, akkor nem kerülhet sor az újjászervezésre. Az ilyen vezetőszerveket türelmesen kell segítenünk és nevelnünk, hogy tanulhassanak a gyakorlati munkából és a tömegek harcaiból.

Bizonyos kádereket, akik hibákat követtek el, le kell váltani. Nem szabad azonban mindegyiket leváltanunk, mivel sok esetben nem rosszabbak azoknál, akik nem követtek el hibákat, sőt, ha valóban megértik és helyrehozzák hibáikat, még jobb és hasznosabb munkát végezhetnek a nép szolgálatában.

Szervezeti szabályzatunk előírja, hogy a Párt vezető szerveit a körzeti bizottságoktól felfelé, minden két évben újjá kell választani. A gyakoribb választásokat ki kell kerülni, ha csak nem feltétlenül szükségesek. A káderek továbbra is helyükön maradhatnak, ha újra megválasztották őket. Nem tanácsos a kádereket még a választások során sem vaktában áthelyezni, ha csak ez az áthelyezés nem feltétlenül szükséges és ha csak nem lehet őket jobb káderekkel helyettesíteni. A kádereket természetesen, új elemekkel kell gyarapítani. A felsőbb vezető szerveknek és az egyszerű párttagoknak egyaránt gondolniuk kell erre és ebben a kérdésben komolyan és elővigyázatosan kell eljárniuk. A káderek kiemelése csak ilyen módon válik a nép ügyének javára.

A legutóbbi években jelentős eredményeket értünk el a káderek nevelésében, de ez a munka még mindig állandó figyelmet igényel. Kádereinket megfelelően kell nevelni a helyes kritika és önkritika gyakorlására, munkánk megvizsgálására és a „Három Stílus Kijavítására“. Hangsúlyozni kell a körzeti és falusi káderek nevelésének fontosságát, mivel közvetlen kapcsolatban állnak a néptömegekkel, és ők a Párt valamennyi határozatának és politikai célkitűzésének végső végrehajtói. A Párt különböző vezető szervei ezt a nevelést általában elhanyagolták. E káderek nevelését tehát rendszeresen és széles körben kell folytatni. Ha a körzeti és falusi káderek nem ismerik a tömegekkel való kapcsolat helyes irányvonalát, a helyes munkamódszert és nem értik meg

helyesen a Párt politikáját, akkor pártunk a vidéken egyetlen politikai célját sem valósíthatja meg kielégítő módon.

Jóllehet, a legutóbbi években jelentős eredményeket és fejlődést értünk el a pártonkívüli káderek felhasználásában és előléptetésében, valamint a kommunista és pártonkívüli káderek közötti szolidaritás és együttműködés kiépítésében, még mindig sok kívánnivaló marad hátra. Ezen a téren még mindig hiányosságokat tapasztalunk kádereink körében. Így például nem törődnek kellőképpen a tehetséges pártonkívüli elemek különböző kategóriáinak felhasználásával, nem valósítják meg eléggé ügyesen az együttműködést a pártonkívüli káderekkel, nem segítik őket eléggé munkájukban. Bizonyos elvtársak között még használatos a szektáns, monopolisztikus, vagy kizárólagos munkamódszer. Ennek következtében egyes helyeken a pártonkívüli káderek még mindig csak névleges pozíciókat foglalnak el, nincs semmiféle gyakorlati hatáskörük. Éppen ezért természetesen elégedetlenek munkájukkal. Ezen a téren valamennyi kommunista kádernek szigorú önvizsgálatot kell tartania és ki kell küszöbölnie hibáit, hogy sikert érjen el a pártonkívüli káderek felhasználásában és egyesítésében. A kommunista kádereknek tudniuk kell, hogyan ösztönözzék a pártonkívüli káderek kezdeményezését, hogyan segítsék őket a sikerek elérésében és tekintélyük megteremtésében. Ily módon tömöríthetik a nép legjobb elemeinek széles rétegeit a nép szolgálatára. A türelmes meggyőzést kell használnunk akkor, amikor a pártonkívüli káderek elvi tévedéseivel és a közöttünk levő politikai nézeteltérésekkel foglalkozunk. A kínai nép ügye csak így diadalmaszkodhat és így bizonyosodhatik be a kommunisták önzetlensége és odaadása a nép iránt.

Amikor kommunista káder dolgozik egy pártonkívüli vezetése alatt, a vezetőség iránti engedelmesség és a kötelességteljesítés mintaképévé kell válnia. A kommunista kádereknek, ha ezen a téren hibákat követnek el, értekezleteket kell összehívniuk maguk között, munkájuk megvizsgálására és azután önkritikát kell gyakorolniuk a pártonkívüli káderek előtt. Bátorítani kell őket, hogy bírálják a pártkádereket, mindaddig, míg mindkét fél a legesekélyebb tartózkodás nél-

kül megmondja, amit meg akar mondani, mindaddig, amíg a félreértések eltűnnek, a hibák kiküszöbölődnek és fokozódik a szolidaritás és az együttműködés. Egyes helyeken a párttagok és a pártönkíüliek közötti kapcsolatok a pártön belül és kívül egyaránt megvizsgálták, a pártön belül és kívül egyaránt kritikát és önkritikát gyakoroltak. Mindez nagymértékben megjavította ezeket a kapcsolatokat. Ezeket a lépéseket megfelelő előkészületek után és jó irányítással valamennyi közhivatalban, iskolában, gyárban és faluban széles körben végre kell hajtani, hogy jobb kapcsolatokat teremtsünk a párttag és a pártönkíüli káderek, valamint a párttagok és a pártönkíüli tömegek között.

Az egész pártban tudatosítani kell azt, hogy valamennyi kormányhivatal, katonai egység, tömegszervezet, gazdasági intézmény, népnevelési szerv, város vagy falu egyaránt pártunk és a pártönkíüli tömegek közötti szövetségre épül. Párttagjaink rendszerint kisebbségben, sőt elenyésző kisebbségben vannak, míg a pártönkíüli elemek, beleértve a velünk együttműködő demokratikus pártok és csoportok tagjait, többségben vannak, vagy túlnyomó többséget alkotnak. Nem szabad ezeket a hivatalokat, szerveket, vagy szervezeteket kizáróan kommunistának tekintenünk, ahol nincs hely a pártönkíüliek számára. Ezért pártunk feladata, hogy egyesítse a pártön kívül a nép többségét, vagy a túlnyomó többséget a közös ügyért vívott harcban. Csakis akkor lehet egészséges viszonyt teremteni a Párt és a pártönkíüli tömegek között, ha elvtársaink teljesen átérzik e szövetség fontosságát. A helyes kapcsolat kialakítása a pártkáderek és a nép káderei, valamint a pártönkíüli vezetők között fontos láncszem a testvéri kapcsolatok kialakításában a Párt és a nép között.

A PART SZILARDSÁGA ÉS RUGALMASSÁGA

Mao Ce-tung elvtárs politikai beszámolójában hangsúlyozta a különbséget pártunk és a többi politikai párt között. Ez rendkívül fontos. A kínai nemzet ilyen egyedülálló forradalmát, amely 475 millió embert ölel fel, semmiképpen

sem lehet győzelemre vezetni egy marxista-leninista párt nélkül, amely rendkívül szigorú az elvi kérdésekben és különbözik minden más párttól. A kínai nép most közeledik a japán betolakodók leverésének és az Új Kína felépítésének előestéjéhez. Pártunknak a győzelemért folytatott harcban egyrészt egyesülnie kell az egész országban minden forradalmi osztállyal, demokratikus párttal és csoporttal; másrészt meg kell erősítenie sorait és ideológiailag, politikailag és szervezetiesleg fokoznia kell szilárdságát, hogy különbözzék minden más politikai párttól. Csak így tarthatja fenn önállóságát, kerülheti el a más pártokkal való keveredést, segíthet másokat a fejlődésben és vezetheti a nép tömegeit.

Pártunk a proletariátus marxista élcsapata. Világnézete és gondolkodási módszere — a dialektikus materializmus és történelmi materializmus — különbözik minden más osztályétól.

A jelenlegi kínai forradalomban pártunk képviseli a proletariátus forradalmi demokratáit, akik nemcsak a nagybirtokosoktól, a nagyburzsoáziától és a liberális burzsoáziától, hanem a kispolgárság forradalmi demokratáitól is különböznek. Az utóbbiak forradalmi elmélete, forradalmi módszerei és végső forradalmi célkitűzése alapvetően különbözik a proletariátus pártjáétól. A kispolgárság lazasága, ingadozása és a marxista-leninista ideológiai fegyver hiánya következtében gyakran nehezen ismeri fel barátait és ellenségeit. Képtelen az ellenség leverése céljából elég erős forradalmi erőket szervezni, képtelen arra, hogy helyesen vezesse a nép forradalmi harcát. Ebben rejlik a jelenlegi demokratikus forradalomban a politikai különbség pártunk és a kispolgári forradalmi demokraták között.

Szervezetiesleg: pártunk vasfegyelme, a néppel való szoros kapcsolat kiépítését célzó irányvonala és önkritikája, amelyek mind a nép érdekeit szolgálják, szintén megkülönböztetnek bennünket minden más osztálytól.

Csakis akkor válhatunk a proletariátus élcsapatává, csakis akkor léphetünk másokkal megfelelő módon szövetségre és segíthetjük őket a fejlődésben, ha ideológiailag,

politikailag és szervezetileg el tudunk különülni minden más osztálytól.

Más szavakkal, mindenekelőtt az ellentétes pontok feltárásával kell a megegyezést keresni. Enélkül semmiféle helyes megegyezésre nem juthatunk, mivel az ellentétes pontok megjelölése nélkül elkerülhetetlenül kapituláns politikát folytatnánk.

Ez a különbség nem szektáns természetű. Ez a marxista elhatárolás, amely elengedhetetlenül szükséges, ha tömöríteni akarjuk az össze demokratikus osztályt és csoportot.

A proletariátus élcsapatának különböznie kell nemcsak minden más osztálytól, hanem saját osztályának tömegeitől is. Vagyis különbségnek kell lennie egyrészt a Párt tagjai — a proletariátus élharcosai — másrészt az egyszerű sztrájkoló munkások és a haszonbér és uzsorakamat csökkentését követelő egyszerű parasztok között. Pártunknak különböznie kell a szakszervezetektől. Ugyanez vonatkozik még a párton belüli helyzetre is. Ha opportunizmus, valamint nem proletár eszmék és javaslatok lépnek fel a pártban, párttagjainknak meg kell különböztetniök a helyeset a helytelentől és határvonalat kell húzniok az ilyen dolgok és maguk között. Tagjaink csak akkor válhatnak a proletariátus tudatos élharcosaivá, csak akkor alakíthatnak át másokat, segíthetik azokat fejlődésükben, ha ideológiailag, politikailag és szervezetileg el tudják határolni magukat minden más osztály elemeitől, különösen a kispolgári forradalmároknak a pártban visszatükröződő ideológiájától.

Ilyen tehát pártunk elvi szilárdsága. Pártunk kezdettől fogva komoly párt volt, ez az oka annak, hogy betölthette funkcióit a kínai nép forradalmában. Tekintettel a jelenlegi szakasz sürgető feladataira, tovább kell fejleszteni pártunk szilárdságát, hogy teljesíthesse e forradalom elkövetkező, még nagyobb és bonyolultabb feladatait.

Míg pártunknak szilárdnak kell lennie elvi kérdésekben, ugyanakkor, amikor az elveket konkrét feladatokra alkalmazza, nagyfokú rugalmasságot kell tanúsítania. A proletariátus élcsapatának rugalmasnak kell lenni, mert a legszorosabb kapcsolatot kell létrehoznia saját osztályának tömegei-

vel, az egész dolgozó néppel, forradalmi szövetséget kell alkotnia valamennyi forradalmi osztállyal, párttal és csoporttal, a széles tömegekkel, a szükséges szövetségekkel vállvetve kell résztvennie a forradalmi akciókban. A pártnak fejlődése érdekében tudnia kell, hogy — adott körülmények között — miként tegyen konkrét és hasznos engedményeket, miként lépjen megegyezésre szövetségeseivel és követőinek tömegeivel. A forradalom során le kell küzdenie minden akadályt és tudnia kell, hogyan hangolja össze a néptömegek alapvető és részleges érdekeit, valamint a harc és a szervezés különböző formáit. Az elvi kérdések terén megnyilvánuló szilárdságot tehát sohasem szabad összetéveszteni a szektáns-sággal és a fölényességgel. Csak így vezethetjük a többieket, segíthetjük őket fejlődésükben és vívhatjuk ki a nép felszabadulását.

Ezek szerint megegyezésre kell törekednünk. Az ellentétek feltárása, anélkül, hogy megegyezésre törekednénk, elkerülhetetlenül szektáns-sághoz vezet.

A mi rugalmasságunk meghatározott elvek által szabályozott rugalmasság. Helytelen az elvtelen rugalmasság, az elvtelen engedmény és kompromisszum, vagy az elvi síkon megnyilvánuló kétszínűség és zavarosság. A Párt elvei minden politikai és taktikai változtatás mércéi és mértékei. A Párt elvei a rugalmasság mércéi. Egyik megváltoztathatatlan elvünk: harcolunk azért, hogy a legnagyobb számú embernek a legnagyobb jót tegyünk. Ez a megváltoztathatatlan elv a mértéke és mércéje politikánkban és taktikánkban minden változás helyességének eldöntésében. Minden olyan változás helyes, amely ezzel az elvvel összhangban van, míg a vele ellentétes változások helytelenek. Igaz, hogy megegyezésre akarunk lépni másokkal, de nem vetjük el elveinket és nem hamisítjuk meg elvi kérdésekben önmagunkat. Ez azt jelenti, hogy kitartunk meghatározott elveink mellett, a többieket pedig fokozatosan felemeljük a mi elvi színvonalunkra. A tömegek és szövetségeseink öntudatát jelenlegi tapasztalataink színvonaláról a Kommunista Párt által adott program színvonalára kell emelnünk. Nem mi változunk meg,

hanem a többiek megváltoztatásával törekszünk a megegyezésre.

Mindez egyértelmű azzal, hogy rugalmasságunkat összhangba kell hoznunk pártunk elvi szilárdságával.

Pártunk most a kínai nép japánellenes háborújának nagy győzelme és a nemzeti újjáépítés megkezdése előtt áll. Valamennyi párttagunknak amellet, hogy a legnagyobb bátorsággal és lelkesedéssel kell harcolnia a győzelemért, minden tehetségével és józan megfontolással fel kell készülnie munkánk minden szakaszán a fejlődésre és a változásokra. Ezeket a változásokat tudatosan és saját kezdeményezésünk-ből hajtsuk végre, ahelyett, hogy öntudatlanul kényszerül-nénk rá azokra. Módosított szervezeti szabályzatunk figyelembe vette ezeket a körülményeket; hangsúlyozza az elvi szilárdságot és számításba veszi a rugalmasságot az akció-ban és munkában. A szervezeti szabályzat éppen ezért, nemcsak a Párt jelenlegi, hanem jövő körülményeit is tekintetbe vette. A módosított szabályzatot végre lehet és végre kell hajtani a jelenlegi körülmények között, de végrehajtására a japán betolakodók leverése után és az új demokratikus állam felépítésénél is sor kerülhet.

Pártunk nagy, fényes jövő és bonyolult és nehéz feladatok elé tekint. Pártunknak Mao Ce-tung elvtárs politikai és szervezeti irányításával és a kongresszus által elfogadott új szervezeti szabályzat alapján szorosra kell tömörítenie sorait. A pártnak ki kell élesítenie szervezeti fegyvereit, hogy vezethesse a nép legszélesebb tömegeit minden nehézség leküzdésére és a történelemben szinte egyedülálló győzelmek kivívására.

A kongresszus által elfogadott szervezeti szabályzat alkalmas lesz a kínai nemzet és nép győzelmének és felszabadulásának biztosítására.

Fel a japán támadók teljes megsemmisítéséért!

Éljen a független, szabad, demokratikus, egységes és virágzó új Kína!

Éljen a kínai nemzet és nép felszabadulása!

Éljen Mao Ce-tung elvtárs, pártunk vezetője, a kínai nemzet és nép forradalmi harcának kormányosa!

A KÍNAI NÉPKÖZTÁRSASÁG KÜLPOLITIKÁJA

A Kínai Népköztársaság külpolitikáját világosan meghatározza a Kínai Népi Politikai Tanácskozó Testület által elfogadott általános program. Az általános program kimondja: „A Kínai Népköztársaság külpolitikájának alapelvei: országunk függetlenségének, szabadságának, területi épségének és szuverénitásának biztosítása, a tartós béke megvédése az egész világon, a világ népei közötti baráti együttműködés támogatása, továbbá az imperialista agresszió és háború politikája elleni harc.“

Az általános program az idegen államokkal való diplomáciai és kereskedelmi kapcsolatok létesítése kérdésében a következőket mondja: „A Kínai Népköztársaság Központi Népi Kormánya tárgyalásokat folytathat és a jogegyenlőség, a kölcsönös előnyberészesítés, továbbá a területi sértetlenség és szuverénitás kölcsönös tiszteletbentartása alapján diplomáciai kapcsolatot létesíthet az olyan külföldi kormányokkal, melyek megszakítják kapcsolataikat a Kuomintang reakciósaival és baráti álláspontra helyezkednek a Kínai Népköztársasággal szemben.“ „A Kínai Népköztársaság a jogegyenlőség és a kölcsönös előnyberészesítés alapján felújíthatja és kifejlesztheti kereskedelmi kapcsolatait idegen kormányokkal és népekkel.“

A Központi Népi Kormány az elmúlt évben ezeknek az alapelveknek megfelelően folytatta külpolitikáját.

A Kínai Népköztársaság megalakulása után tizenhét ország — a Szovjetunió, Bulgária, Románia, Magyarország,

Korea, Csehszlovákia, Lengyelország, Mongólia, a Német Demokratikus Köztársaság, Albánia, Burma, India, Vietnam, Dánia, Svédország, Svájc, Indonézia — hivatalos diplomáciai kapcsolatot létesített velünk. Nyolc ország — Pakisztán, Anglia, Ceylon, Norvégia, Izrael, Afganisztán, Finnország, Hollandia — kijelentette, hogy baráti kapcsolatot óhajt velünk létesíteni. Anglia, Hollandia, Norvégia és Finnország a jelen pillanatban tárgyalásokat folytatnak a diplomáciai kapcsolat létesítéséről.

A Kínai Népköztársaság határozottan a béke és demokrácia nemzetközi táborában áll, melyet a Szovjetunió vezet. A Kínai Népköztársaság a legbarátiabb és legtestvéribb kapcsolatban áll a Szovjetunióval. Mao Ce-tungnak a Szovjetunióban tett utazása során megkötöttük a kínai-szovjet baráti, szövetségi és kölcsönös segélynyújtási egyezményt, amelynek hatalmas, az egész világra kiható történelmi jelentősége van. Ennek az egyezménynek alapján szoros katonai, gazdasági és kulturális szövetség jött létre az Európa és Ázsia majdnem 700 millió lakosát felölelő nagy népek között. Ez a szövetség jelentős mértékben megnövelte a Keletre behatolni akaró agresszió elleni védelem erőit. Egyidejűleg, vagyis rögtön ennek a Kína és a Szovjetunió közötti egyezménynek a megkötése után aláírtuk: a kínai Csangesung vasútvonalra, Port-Arturra és Dalnyijra vonatkozó egyezményt, a Kínai Népköztársaságnak nyújtandó hitelre vonatkozó egyezményt, a cincjani Kínai-Szovjet Kőolaj Részvénytársaság megalapítására vonatkozó egyezményt, a Kínai-Szovjet Polgári Légiforgalmi Részvénytársaság megalapítására vonatkozó egyezményt és a szakértőkre, valamint a kereskedelmi egyezményekre vonatkozó megegyezést.

Ezeknek az egyezményeknek alapján nagy szövetségesünk nemes érzéseihez méltó hatalmas segítséget nyújtott Kínának, éppen abban az időben, midőn még maga is a háborúokozta sebeit gyógyította. A kínai-szovjet szerződések és egyezmények aláírása és gyakorlati megvalósítása hatalmas lelkesedést váltott ki az egész kínai népből, mely e baráti érzésért határtalan elismerését fejezte ki a Szovjetunió vezére, Sztálin generalisszimusz, a szovjet kormány és a szovjet nép iránt. Kína kereskedelmi szerződéseket és egyezményeket írt alá Lengyel-

országgal, Csehszlovákiával és Koreával és a jelen pillanatban kereskedelmi tárgyalásokat folytat Magyarországgal és a Német Demokratikus Köztársasággal.

Kína kifejlesztette kereskedelmi kapcsolatait néhány kapitalista állammal is. A jelenlegi kiértékelés alapján, Kína külkereskedelmi forgalmának a tervét ebben az évben nemcsak teljesíthetjük, de túl is teljesíthetjük.

A burzsoá államokkal való diplomáciai kapcsolat létesítésének kérdése sokkal bonyolultabb, mint a kereskedelmi kapcsolatok létesítése. Itt többek között megemlíthetjük az Angliával folytatott hosszas, de eredménytelen tárgyalásokat. Az eredménytelen tárgyalásoknak az az oka, hogy az angol kormány egyrészt elismerte a Kínai Népköztársaságot, de másrészt beleegyezik abba, hogy a Kuomintang reakciós klikk maradványainak úgynevezett „képviselője“ továbbra is törvénytelenül elfoglalhassa Kína helyét az Egyesült Nemzetek Szervezetében. Ez megnehezítette a Kína és Anglia közötti hivatalos diplomáciai kapcsolatok létesítését. Anglia teljes mértékben megengedhetetlen, barátságtalan magatartása a honkongi és egyéb helyeken élő kínai állampolgárokkal szemben, komoly nyugtalanságot vált ki a Központi Népi Kormányból.

A kínai népi felszabadító háború folyamán az amerikai kormány mindig a kínai nép ellenségeinek oldalán állt, minden erejével segítette és segíti a Kuomintang reakciót a kínai nép elleni harcában. A Kínai Népköztársaság megalakulása óta tovább fokozódott az amerikai kormány ellenséges magatartása a kínai néppel szemben. Az Egyesült Államok nem fogadta el a Szovjetunió, India és a többi államok igazságos kritikáját. Az Egyesült Nemzetek Szervezetében, valamint annak különböző szerveiben nyíltan meggátolja a Kínai Népköztársaság képviselőinek részvételét és cinikusan védelmezi a Kuomintang reakciós klikk maradványainak úgynevezett „képviselőit“. Az Egyesült Államok hasonló módon gátolja Kína képviselőjének részvételét a Japán Szövetséges Tanácsban és Kína, valamint a Szovjetunió nélkül akar békeszerződést kötni Japánnal, hogy Japánt újból felfegyverezhesse és megtarthassa az amerikai csapatokat és katonai támaszpontokat Japánban.

Az Egyesült Államok a távolkeleti agresszió további ki-

szélesítése érdekében előre megfontolt szándékkal szervezte meg Li Szin Man bábklíkjének fegyveres támadását a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság ellen. Ezután ürügyként használta fel a Koreában kialakult helyzetet, hadiflottát és légierőt küldött a mi Taivanunk elfoglalására és kijelentette, hogy az úgynevezett taivani kérdést az Egyesült Államok ellenőrzése alatt álló Egyesült Nemzetek Szervezetében kell eldönteni. Ugyanakkor a Koreában agressziós cselekményeket elkövető légierijével szakadatlanul löveti és bombázza Liaotung kínai területet, sőt a Koreában agresszív cselekményeket elkövető hajóhadát is Kína kereskedelmi kikötőinek lövetésére vezényelte.

Az eszeveszett imperializmus agresszív cselekedetei azt bizonyítják, hogy a Kínai Népköztársaság legveszélyesebb ellensége az amerikai kormány. Agresszív amerikai fegyveres erők hatoltak be a Kínai Népköztársaság területére és bármely pillanatban hasonló fajta agresszió kiszélesítésére kerülhet sor. A Taivan szigetén és Koreában agresszív cselekményeket elkövető amerikai erők főparancsnoka, MacArthur már régen feltárta az amerikai kormány agresszív terveit és továbbra is különféle ürügyeket gyárt az agresszió kiszélesítése érdekében. A kínai nép határozottan fellép az amerikai agresszió és garázdálkodás ellen. A kínai nép határozott szándéka, hogy kiragadja az amerikai agresszorok kezéből Taivan szigetét és a többi kínai területet.

A kínai békeszerető nép. A Stockholmi Békefelhívást már 120 millió kínai írta alá. A kínai lakosság körében tovább terjed az aláírásgyűjtő mozgalom. Teljesen nyilvánvaló dolog, hogy a kínai népnek hazája felszabadítása után szüksége van a békére és a biztonságra, hogy felújíthassa és kifejleszthesse iparát és mezőgazdaságát, megkezdhesse a kulturális és nevelőmunkát. Ha azonban az amerikai agresszorok ezt a kínai nép gyengeségének tekintik, akkor ugyanúgy tévednek, mint a Kuomintang-reakcióso.

A kínai nép forrón szereti a békét, de a béke megvédése érdekében sohasem félt és soha nem fog félni attól, hogy visszautasítsa az agresszorokat. A kínai nép sohasem tűrte el az idegen agressziót és nem nézheti közönyösen szomszédjai sor-

sát, akiket agresszió ért az imperialisták részéről. Aki az 500 milliós Kínát ki akarja szorítani az Egyesült Nemzetek Szervezetéből, aki nem tartja tiszteletben és aláássa az emberiség egynegyedrészének érdekeit, aki megfontolatlanul egymaga akar bármilyen Kínával kapcsolatos keleti kérdést elintézni, az elkerülhetetlenül kitöri a nyakát.

(Részlet a Pravda 1950 október 1. számában megjelent cikkből.)

*a Kínai Népköztársaság Közigazgatási Tanácsa
Pénzügyi és Gazdasági Bizottságának elnöke:*

A GAZDASÁGI HELYZET, AZ IPAR, A KERESKEDELEM ÉS AZ ADÓZÁS ÚJJÁSZERVEZÉSÉNEK KÉRDÉSEI

Tisztelt Bizottsági Tagok! Elvtársak!

Nyolc hónap telt el azóta, hogy a Központi Népi Kormány megalakult. Ez időszakban a Kormány Közigazgatási Tanácsa és a Pénzügyi és Gazdasági Bizottság mind pénzügyi, mind gazdasági téren meglehetősen komoly munkát végzett. Munkánk sok szempontból kihat az egész országra és érinti a nagy néptömegeket. Ilyen például az állam pénzügyi és gazdasági vezetésének és igazgatásának központosítása; az adók beszedése és a gabona begyűjtése; kölcsönkötvények kibocsátása, hogy az államháztartás bevételeit és kiadásait egyensúlyba hozzuk; a pénz stabilizációja és az árak rögzítése; az államosított ipari, kereskedelmi és pénzügyi vállalatok átvétele, elindítása és szanálása; a közlekedésben, a víztárolásban, a mezőgazdaságban és néhány iparágban történő beruházások; az állami és magánszektor, valamint a munkások és tőkések viszonyának rendezése, a nagyvárosok élelmiszerellátásának átszervezése; végül gabona és pénz kiutalása, hogy könnyítsünk az elpusztított területek, valamint a munkanélküliek helyzetén.

Munkánk egy része már észrevehető sikerekkel járt, míg másik része még csak most kezd eredményeket felmutatni. Ezeket a sikereket a nagy néptömegek, a kormányhivatalnokok és az ország demokratikus köreinek támogatása és erősítései tették lehetővé.

Munkánk egészében vannak még hiányosságok, egy részében pedig hibákat követtünk el, melyek főleg a helyzet helytelen felfogásából és tapasztalathiányból fakadtak. Ezeket késedelem nélkül ki fogjuk javítani.

Jövőbeni feladataink a következők: megszilárdítani és továbbfejleszteni sikereinket és eredményeinket, összegezni tapasztalatainkat és elemezni a helyzetet, nevelni kádereinket, szívósan és lelkiismeretesen folytatni munkánkat az általános programban* lefektetett gazdasági és pénzügyi feladatok fokozatos megvalósítása érdekében; valóraváltani az egész nép törekvéseit és harcolni gazdasági és pénzügyi helyzetünk alapvető fordulatáért.

Beszámolóm az Országos Bizottság második ülésén három mindannyiunkat érintő kérdéssel foglalkozik: a gazdasági fronton uralkodó jelenlegi helyzettel, az ipar és kereskedelem, valamint az adózás újjászervezésével.

I. A JELENLEGI HELYZET A GAZDASÁGI FRONTON

Országunk gazdasági és pénzügyi helyzete történelmi fordulóponthoz ért: félgymarmati, félféudális gazdaságból független, szabad, új, demokratikus gazdasággá válik — haladásellenes és kedvezőtlen feltételekből haladó és kedvező feltételek közé jut.

A haladásellenes, kedvezőtlen feltételeket az imperialisták és a Kuomintang-reakciók uralmából fakadó infláció és spekuláció hosszú évei hozták létre. Ha nem változtatnánk meg ezeket a kedvezőtlen feltételeket, úgy nem lennénk képesek megszilárdítani gazdaságunkat és piacunkat, valamint nem tudnánk rendes kerékvágásba hozni a termelő folyamatot és a kereskedelmet. Ez rendkívül fontos kiindulópont az új, demokratikus gazdasági rend felállításához és a nemzetgazdaság átalakítása szempontjából.

Elmondhatjuk, hogy ezen a téren már sikereket értünk

* A Kínai Népi Politikai Tanácskozó Testület általános programja
— Szerk.

el. Azonban nem szabad elbizakodnunk. munkánk nagyrésze még hátra van. Számos fontos feladat maradt még a gazdasági fronton. Még mindig előttünk áll az a feladat, hogy fokozatosan megszüntessük a nép nyomorát, melyet az imperialisták és a Kuomintang-reakciók uralma hagyott örökül. Háborús sebeinket is be kell gyógyítanunk, a nép előtt még sok nehézség áll. Ezenkívül nincs elég tapasztalatunk még az ilyen munkában, a tapasztalatra pedig csak munka közben tehetünk szert.

Ennek ellenére el kell ismerni, hogy már egész sor sikert értünk el. Megszerveztük a gazdasági és pénzügyi munka központosított ellenőrzését, az államháztartás bevételei és kiadásai egyensúlyba jutnak, pénzünk és az árak mindjobban megszilárdulnak. Ezeket az intézkedéseket jól hajtottuk végre és ezek visszatükrözik az országunk gazdasági helyzetében beállott kedvező fordulatot. A tömegek látják és érzik az értékálló pénzből és rögzített árakból eredő előnyöket. Egész sor előrelátó és hazafias nemzeti tőkés kezdi felismerni, hogy az ilyen megszilárdulás előnyös vállalata jövőjére is. Jelenleg az ipar és a kereskedelem előtt sok nehézség áll. Először: az értékálló pénz és rögzített árak eredményeképpen megszűnt társadalmunkban az a hamis vásárlóerő, mely a múltban fennállt. Az elmúlt tíz, vagy még több évig tartó inflációs időszakban az emberek egymással versenyeztek a vásárlásban, az árak felhalmozásában, mert nem akartak pénzt tartani maguknál. Ezt nem szükségleteik kielégítésére tették, hanem azért, hogy elkerüljék a papírpénz elértéktelenedéséből származó veszteségeket.

Most a helyzet megváltozott. Az emberek nemcsak hogy nem halmozzák fel az árucikket, de a meglevőket is piacra dobják. Így a kínálat ideiglenesen felülmúlja a keresletet. Az üzleti élet pang, sok gyáros és kereskedő nehézségekkel küzd. Ez a helyzet azonban nem fog sokáig tartani. Amint a felhalmozott árukat eladják, a kereslet és kínálat visszatér a normális keretek közé.

Másodszor: néhány iparcikk és a kereskedelem néhány ága, mely a gyarmati és félgyarmati gazdaságnak megfelelően fejlődött, teljesen elvesztette piacát, mert az imperializ-

must, a bürokratikus kapitalizmust és a feudalizmust felszámoltuk Kínában. Sok más árucikk szintén nem felel meg annak a színvonalnak, melyet a nép megkövetel. Ez az ipar és kereskedelem bizonyos ágainak megszüntetéséhez vezet, amely viszont munkanélkülivé teszi a munkások egy részét. Ezek vagy segítségre szorulnak, vagy más iparágakba kell őket irányítani.

Harmadszor: néhány magánvállalat rendkívül felduzzadt apparátusa, észszerőtlen irányításuk, magas áraik és alacsony profitjuk (esetleg veszteségeik) szintén előidéztek azt a jelenséget, hogy sok ipari és kereskedelmi vállalat csökkentti üzleti tevékenységét, vagy teljesen beszünteti működését. Itt rendezni kell a kérdést, hogy kiutat találjunk számukra.

Negyedszer: a tervszerűtlenség és az ugyanazon iparág-hoz tartozó vállalatok közötti ostoba konkurrencia, valamint a különböző területek közötti egyenetlenség a keresletben és kínálatban, szintén a termelés hanyatlását, vagy beszüntetését és a vállalatok megszűnését eredményezi. A hosszú háború és a tömegek vásárlóképességének csökkenése is pangást idézett elő az iparban és kereskedelemben. Ezt jól tudjuk mindannyian.

Mindez a mi történelmi örökségünk. Ezek a kérdések most élesen vetődnek fel, mert az a félgymarmati és félféudális gazdaság, mely oly sokáig állt fenn, alapvető változásokon ment át. Bár bizonyos nehézségek kísérték ezeket a változásokat, a végeredmény jó. Újjászületést, újjáépítést, jólétet és az egészséges, új, demokratikus gazdasági élet megteremtését fogják előidézni. Mao Ce-tung elnök elemezte a régebben és újonnan felszabadított területek helyzetét. Azok a nehézségek, melyekről beszámoltam, csak az újonnan felszabadított területeken nyilvánulnak meg. A régebben felszabadított területeken a nehézségeket vagy megoldottuk már, vagy a közeljövőben oldjuk meg.

Mao Ce-tung elnök megjelölte a nehézségek megoldásának három feltételét. Ezek: 1. a földreform befejezése, 2. a meglevő ipar és kereskedelem észszerű szabályozása, 3. szigorú takarékoság az állami szervek kiadásainál.

Mintegy három év alatt az egész országban megvalósíthatjuk ezeket a feltételeket. A gazdasági kérdésekkel kapcsolatban minden pesszimista nézet alaptalan. Röviden összefoglalva, így látjuk mi Kína gazdasági frontjának jelenlegi helyzetét.

II. AZ IPAR ÉS KERESKEDELEM ÚJJASZERVEZÉSÉRŐL

Az ipar és kereskedelem újjászervezése sok problémát vet fel. Tisztáznia kell az állami és a magántulajdonban levő ipar és kereskedelem, a különböző állami vállalatok és a különböző magánvállalatok közötti viszonyt, továbbá az ipar és kereskedelem, a pénzügyi, ipari és kereskedelmi vállalatok, a város és falu, az ország különböző területei, valamint az export és import közötti kapcsolatokat. Ezúttal elsősorban a népi kormánynak az állami és a magánérdekek viszonya szabályozására hozott néhány eljárásáról és intézkedéséről beszélek.

Tudjuk, hogy a népi kormány megvédi a nemzeti ipart és kereskedelmet. Az általános program elismeri annak a magánkapitalista gazdaságnak a létjogosultságát és fejlődésének szükségességét, amely elősegíti a nemzet jólétét és amely nem gyakorol afelett uralkodó ellenőrzést.

Kínában, amely iparilag elmaradott, haladást jelent, valamint az ország és a nép számára hasznos, ha a nemzeti tőkések még hosszú ideig fejlesztik az ipart és beruházásokat hajtanak végre.

Bár a kínai kereskedelmi tőke a nagyvárosokban túlzott mértékben halmozódott fel, tudjuk, hogy Kína óriási ország, ahol a szétszórt kistermelés túlsúlyban van és ezért elkerülhetetlen a magánkereskedelem. Az állam az áruk körforgásának gyorsítása céljából megengedi, hogy a magántőkések kereskedelmi tevékenységet folytassanak. Ez az államnak és a népnek egyaránt hasznára válik.

A népi kormány minden olyan kapitalista érdekét, aki a nemzet jólétét elősegíti, megvédi, de ugyanakkor nem tűri a spekulánsoknak a nemzet jóléte és a nép megélhetése ellen

irányuló káros, bomlasztó tevékenységét. A népgazdaság összes szektora közül az állami szektor a vezető erő.

Ezek a mi alapvető kiindulópontjaink a magánszektor és az állami szektor közötti viszony szabályozásában. A népi kormánynak az állami és magánszektorral kapcsolatban folytatott alapvető politikáját a közös program 26. szakasza állapítja világosan és pontosan meg:

„... az állam az állami, a szövetkezeti, az önálló paraszti és kézműves szektor, a magántőkés szektor, valamint az államkapitalista szektor vállalatait a termelés, a nyersanyagellátás, az áruelosztás, a munkaerő és a műszaki felszerelés biztosítása, a költségellátás stb. szempontjából irányítani és szabályozni fogja.“

Ebből láthatjuk, hogy az állami és magánszektor kapcsolatai magukban foglalják a népgazdaság öt szektora közötti viszonyt. Ma nem fogok részletesen beszélni az összes, ezeket a kapcsolatokat érintő kérdésről, csak néhány olyan problémával foglalkozom, amelyeket meg lehet és meg is kell oldanunk. Úgy véljük, a népi kormánynak a következő lépéseket kell tennie az állam és magánszektor közötti összhang elérése érdekében, hogy megkönnyítse az országunk gazdaságában beállt történelmi fordulat közben felmerült nehézségeket:

Az ipar terén:

1. Amikor csak lehetséges, a kormány és az állami vállalatok bízzák meg a magánvállalatokat feldolgozási munkák elvégzésével és adjanak nekik megrendeléseket. A Központi Népi Kormány Közigazgatási Tanácsa vezetése alatt működő Gazdasági és Pénzügyi Bizottság központosítani fogja az állami vállalatok, kormánysszervek és a hadsereg által a magánvállalatoknak adott megrendeléseket. Reméljük, hogy félévenként kiadhatunk ilyen rendeléseket az állami és magánvállalatoknak egyaránt. Szerződéseket fogunk kötni oly módon, hogy mind az állami, mind a magánvállalatok tervszerűen tudják megszervezni termelésüket.

2. A kormány a mezőgazdasági termények egy részét megvásárolja és lehetővé teszi olyan iparcikkek termelését.

amelyet exportálhatunk, de amelyek előállítására jelenleg még nehézségeket okoz. Ezáltal kiterjeszthetjük iparcikkeink hazai és külső piacát.

3. A kormány az ipari tőke forgásának megszervezésénél egyesíteni fogja az állami és a magánkézben levő erőforrásokat.

4. A kormány felhívja a magánkézben levő vállalatokat, hogy javítsák meg üzletvezetési módszereiket, valamint a munkások és tőkésök közti viszonyt, üzleti nehézségeiket pedig egyesült erővel győzzék le.

5. Az állami és magánvállalatok közti viszony szabályozása céljából a kormány fokozatosan egyesíti és újjászervezi a kormányhivatalokat, a hadsereg egységeinek és szervezeteinek szétszórta termelőüzemeit, melyek az állami vállalatok hatáskörén kívül állnak. Így ezeket jobban összhangba lehet hozni a magánvállalatokkal, a kézműiparral és a parasztság mellékfoglalkozásaival.

6. A kormány időnként figyelmezteti az ország népét, hogy mely iparágakban van ideiglenes túlermelés, vagy érik el a telítettség pontját, hogy a nép csökkenthesse a tervezés hiányának ártalmas következményeit.

7. A kormány a legfontosabb helyeken munkanélküliségi segélyt folyósít, megszervezi, hogy a lehető legtöbb munkanélküli állami és közmunkákban vegyen részt, mint például a víztárolás, a városok újjáépítése.

A kereskedelem területén:

1. Az általános program biztosítja: „Az állami kereskedelmi szervezetek szabályozni fogják a keresletet és kínálatot, rögzíteni fogják a közszükségleti cikkek árát és támogatják a népi szövetkezeteket.” Ennek érdekében a kormány időről-időre, a gazdasági helyzetnek megfelelően rögzíti az árakat, vagyis egy bizonyos különbséget tart fenn a kis- és nagykereskedelmi árak, valamint a különböző területeken érvényben levő árak között. A különbségnek megfelelő nyereséget kell biztosítani a kiskereskedők számára, hogy ezzel fellendítse

a kereskedelmi forgalmat és kedvezően befolyásolja az újjáépítés és a termelés kiterjesztését.

2. Az állami kereskedelmi szervezetek által létrehozott kiskereskedések és áruházak számát oly mértékben fogjuk korlátozni, hogy a kiskereskedelmi árakat szabályozhassuk és a spekulánsok piacbomlasztó tevékenységét felszámolhassuk. Ezek a kiskereskedések csak hat közszükségleti cikket árusíthatnak: vetőmagot, szénét, pamutszövetet, étolajat, asztalisót és lámpaolajat. Az állami nagykereskedelmi vállalatok kötelessége, hogy az árucikkeik eladásából befolyó összegeket szükség esetén az illetékes állami szervekhez juttassák és ezáltal pénzt vonjanak ki a forgalomból, valamint, hogy megszabják a nagykereskedelmi árakat.

3. A nép életszínvonalát nagymértékben befolyásolja a mezőgazdasági termények piaca és piaci forgalmának sebessége. Ma az állami kereskedelmi szervek vásárlása még mindig a főbb mezőgazdasági termények és exportcikkek egy részére és a mezőgazdaság fontosabb melléktermékeire korlátozódik. A szövetkezeteket és a magánkereskedelmet arra kell ösztönöznünk, hogy a fennmaradó részt vásárolják meg.

4. A mezőgazdasági termények számára megfelelő árakat kell fenntartani, hogy megóvjuk a parasztság termelési érdekeit. De figyelmet kell fordítanunk a kereskedelem és szállítás nyereségeire is, hogy ezáltal a mezőgazdasági terményeknek kiterjedt piacot biztosítsunk, ami előnyös a parasztság számára.

5. Abból a célból, hogy a város és vidék közti áruforgalmat meggyorsítsuk, a helyi népi kormányoknak a magánkereskedelem számára kellő kereskedési és szállítási lehetőséget kell biztosítani. A magánkereskedelemre figyelmet kell fordítani adópolitikánk és adózási módszereink megállapításánál is.

Pénzügyi téren

ma már elmondhatjuk: az állami bankok segítik a magánbankokat, hogy közösen nyújtsanak kölcsönöket és a jelenlegi alapokon fokozatosan kiterjesszék üzleti tevékenységüket.

Az ipari és kereskedelmi forgalom megszervezése terén:

Hogy az állami és magánvállalatok közötti viszonyt rendezzük, a fontos kérdéseket időről-időre meg kell tárgyalnunk. Az állami és magánipari s kereskedelmi vállalatok számára hasznos lenne, ha összekapcsolódnának és kereskedelmi társaságokat alapítanának, valamint megszerveznék a gyárosok és kereskedelmi vállalkozók egyesületeit.

Az előbb említett intézkedések közül néhányat már megvalósítottunk, a többit pedig most ültetjük át a gyakorlatba. Ezek közül az iparra vonatkozó első intézkedés — a kormány vagy az állami vállalatok megbízzák a magánvállalatokat, termeljenek számukra árucikkeket és rendeléseket adnak magáncégeknek — foglalja el ma a legfontosabb helyet mind a népgazdaságban, mind a magánkézben levő iparban. E rendelkezés megvalósításánál szerintünk a következő két mód-szert kell alkalmazni:

Először: amikor a magánvállalatoknak nyersanyagot adunk feldolgozásra, vagy megrendeléseket adunk, akkor a feldolgozás ellenértékét, illetve az árucikkek árát nem az egyes vállalatok magas, vagy alacsony technikai színvonalának alapján kell megállapítanunk, hanem az ugyanazon területen normális körülmények között dolgozó átlagos vállalat közepes színvonala alapján.

Az ezen az alapon kiszámított feldolgozási díjakat, illetve árakat egyformán kell alkalmaznunk az állami és a magánvállalatoknál. Ha a feldolgozásra vonatkozó megbízások, illetve az áruk szállítására feladott rendelések nem a kormány vagy az állami vállalatok szükségleteit elégítik ki, hanem a magánvállalatokat akarják megmenteni a termelés megszüntetésétől, akkor a feldolgozási díjaknak és az áraknak általában alacsonyabbnak kell lenniök. Ezzel csökkentjük a kormány és az állami vállalatok terheit. De az összes feldolgozási díjakra, az áruk áraira, valamint a szállítási díjakra vonatkozóan mindkét félnek meg kell egyezni. A szerződéseket önkéntesen kell kötni.

Másodszor: a kormány és az állami vállalatok feldolgozásra és árucikkek szállítására adott rendeléseit a helyi népi

kormányok ipari és kereskedelmi irodáin keresztül kell kiosztani és lebonyolítani, hogy biztosítsuk azoknak helyes elosztását a különböző állami és magánvállalatok között. A gyárosok és kereskedelmi vállalkozók összes helyi egyesületeinek, a helyi szakszervezeti tanácsoknak, kereskedelmi társaságoknak és ipari szakszervezeteknek segítséget és biztosítékot kell nyújtaniok a szerződéseknek az időtartamra, a mennyiségre és minőségre vonatkozó pontjai betartására, hogy i'ymódon az ügyleteket pontosan a szerződés szerint bonyolítsuk le.

Úgy véljük, hogy amennyiben az előbb említett intézkedéseket sikeresen végrehajtjuk az egész országban, azok nagy segítségére lesznek az iparnak és a kereskedelemnek, hogy jelenlegi nehézségeiket legyőzhessék. Ezenkívül néhány javasolták, hogy a kormány dolgozzon ki egy, a beruházásokkal foglalkozó szabályzatot, vagy egy társulati törvényt. Úgy véljük, hogy ez valóban szükséges és már folynak is a megbeszélések. Ez minden, amit az állami és magángazdaság közötti viszony újjászervezéséről akartam mondani.

III. AZ ADÓZÁS ÚJJASZERVEZÉSÉRŐL

Miután ez év márciusában az egész országban folyó pénzügyi munkánkat egyesítettük, új helyzet keletkezett államháztartásunkban. A bevételek és kiadások majdnem teljesen egyensúlyban vannak. Az állami költségvetés márciusban, áprilisban és májusban nagyjából egyensúlyba jutott és csak kisméretű deficit mutatkozott. Igen kevés új bankjegyet bocsátottunk ki. Ennek következtében stabilizálhattuk pénzünket és rögzíthettük az árakat.

De számos hibát is követtünk el munkánkban. Ezek a hibák és hiányosságok a mezőgazdasági, ipari és kereskedelmi adók kezelése és a kölcsönkötvények kibocsátása során merültek fel. A nép már kifejezést adott a hibák és hiányosságok miatti elégedetlenségének és nekünk e hibákat ki kell küszöbölnünk. Például az állami gabona begyűjtése folyamán különböző területeken, illetve a lakosság különböző réte-

gcinél előfordultak olyan esetek, amikor túlságosan magasra vagy túlságosan alacsonyra szabtuk meg az adókat. A városi adószedésben is előfordultak hasonló esetek, valamint adócsalások és az adóbeszedés elmulasztása. Főképp a felsőbb hatóságok — a pénzügyi és gazdasági osztályok — felelősek az ilyen elhajlásokért, tehát a felelősséget nem szabad az adószedőkre hárítani.

Eddigi munkánkból bőséges tapasztalatokat nyertünk, és ezek alapján sikeresen nekifoghatunk az adókivetés és behajtás munkájához. Az általános program kimondja, hogy: „Az állam adópolitikája a forradalmi háború anyagegellátása biztosításának, a termelés helyreállításának és fejlesztésének, valamint az országépítés szükségletének alapelvein épül fel. Az adózási rendszert egyszerűsítik és bevezetik az adóteher igazságos megosztását.” Abból a célból, hogy az adókivetés és behajtás munkáját teljesen ehhez a követelményhez alkalmazhassuk, a népi kormánynak a következő intézkedéseket kell megtennie:

A mezőgazdasági adózásra vonatkozóan:

Adókat csak az alapvető mezőgazdasági terményekre kell kivetni. Nem szabad olyan adókat behajtanunk, amelyek a mezőgazdaság, a falusi mellékfoglalkozások, vagy az állattenyésztés fejlődését akadályoznák.

Tekintettel a falusi gazdasági helyzetre és hogy ösztö-nözzük a parasztság termelési kedvét, a mezőgazdasági adókat megfelelő arányban csökkenteni kell. Ezt a csökkentett adót viszont a megszabott arányban kell beszedni és semilyen további csökkentést vagy emelést nem szabad megengedni. Ennek kezdete a Központi Népi Kormány Közigazgatási Tanácsának az újonnan felszabadított területeken 1950-ben beszolgáltatandó nyári gabonaadók csökkentéséről szóló, nemrégiben kibocsátott határozata.

A mezőgazdasági adózás a normális termést veszi alapul. A normális termést a belterjes gazdálkodás segítségével felülmúló rész nem lesz adóköteles, hogy ily módon is fokozzuk a parasztság termelési kedvét. Méltányos színvonalat

fogunk megállapítani, amelyen alul a falun lebonyolított kereskedelmi ügyleteket nem adóztatjuk meg. Ilyen adót csak akkor vetünk ki, ha viszonylag nagymennyiségű áruról van szó, míg a parasztok kismennyiségű árura vonatkozó üzletkötései adómentesek maradnak.

Az ipari és kereskedelmi adózásra vonatkozóan:

Folytatjuk azt a politikát, mely az iparra és a közszükségleti cikkekre alacsonyabb adót vet ki mint a kereskedelemre és a luxuscikkekre. Az adóbeszedésnek nem szabad túllépnie az előírt arányokat.

A rengeteg adónemet magábanfoglaló adórendszert egyszerűsíteni kell. Több mint 200 adónemet megszüntetünk és ugyancsak több mint 200-at egyszerűsítünk vagy állandósítunk. (Például a sokféle pamut-darabárut csak egyszeri, általános adóval terheljük, még fonal formájában és ugyanígy járunk el a gyapjú-darabárúnál is.) Így együttvéve mintegy 500 fajta adót fogunk eltörölni. A só-adót csökkenteni fogjuk a nagy fogyasztótömegek érdekében.

Az adókimutatást és az adószámvitelt egységesíteni kell. Az adott helyzetnek megfelelően egységes végrehajtási utasítást kell készítenünk. Adófelülvizsgáló bizottságokat létesítünk minden nagyvárosban, amelybe bevonjuk az adóhivatal, az ipari és kereskedelmi hivatal, valamint a gyárosok és kereskedelmi vállalkozók egyesületeinek képviselőit. Az ő hatáskörükbe fog tartozni az adók és büntetések összegének megállapítása.

Az adószedőkre vonatkozóan:

A népi kormányznak tevékenyebben kell foglalkoznia az adószedők nevelésével. Az adószedőknek tökéletesen meg kell érteniök adópolitikánkat, hogy jó munkamódszert fejleszthessenek ki, teljes mértékben együttműködhessenek a néppel, ne adjanak elégedetlenségre okot, ne legyenek bürokratikusak vagy önkényeskedők. le tudják leplezni a korrupciót és az adócsalást. Becsülettel és hűséggel kell munkájukat elvégezniök.

A népi kormánynak eredményesen kell elvégeznie munkáját ez év nyarán, őszen és télen.

Ezek a nézeteim a gazdasági helyzetről, az ipar, a kereskedelem újjászervezéséről és az adózás rendezéséről. Hogy helyesek-e vagy sem, azt az önök megítélésére bízom.

Az elmúlt három hónapban a Központi Népi Kormány Munkaügyi Minisztériuma értekezletet hívott össze a nagyvárosok és tartományok munkaügyi hivatalainak vezetői számára. Ugyanígy a Gazdasági és Pénzügyi Bizottság az ipari és kereskedelmi irodák, a Pénzügyminisztérium pedig az adóhivatalok vezetőit hívta össze értekezletre. Ezeken az értekezleteken részletesen megtárgyalták a munkások és tőkések viszonyát, az ipar, a kereskedelem, az adózás újjászervezését. Ezeken a konferenciákon a magánkereskedők és az ipar magánszektorának képviselői is résztvettek. Beszámolóm nagyrésze a konferenciák — különösen a két utóbbi — közös álláspontját képviseli.

Országunk és népünk előtt jelenleg még sok nehézség áll. Annak érdekében, hogy sikeresen teljesíthessük pénzügyi és gazdasági feladatainkat, kérjük a hadsereg minden tagját, a kormányhivatalnokokat, állami funkcionáriusokat, tanítókat, munkásokat és alkalmazottakat, tegyenek eleget kötelességüknek, gyakoroljanak önkéntes takarékossgot, szigorúan szüntessék meg a felesleges kiadásokat és rendezzék megfelelő módon a hadsereg és a kormány intézményeiben dolgozó alkalmazottak számát. Kérjük azokat is, akiket új munkaterületre helyeztek, hogy új helyükön lendületesen dolgozzanak. Így csökkenthetjük a legkisebbre az állam munkaerő- és anyagi veszteségeit. Kérjük, hogy a leltárokat hiánytalanul készítsék el és az állam bevételeinek növelése céljából minden lehetséges módon javítsák meg az állami vállalatok munkáját.

Egyben kérjük az iparban és kereskedelemben foglalkoztatott polgárokat, hogy adóikat az adófizetési rendeleteknek megfelelően, jó szellemben, késedelem nélkül fizessék meg és vessenek véget az adócsalásoknak. Kérjük a szakszervezeti tanácsokat, a gyárosok és kereskedelmi vállalkozók szervezeteit, a kereskedelmi társaságokat, kérünk minden munkást és

alkalmazottat, hogy segítsék az adóisztviseleket az állami adózás feladatainak teljesítésében.

Célunk, hogy elérjük a népgazdaság talpraállítását és fejlesztését és ezzel egyidejűen csökkentsük és megszüntessük az állami költségvetés deficitjét. Hisszük, hogy ezt a célt elérjük és — amennyiben a kormány és a nép közös erőfeszítéssel dolgozik — hazánk előtt határtalan távlatok nyílnak meg.

(Beszámoló a Népi Politikai Tanácskozó Testület Országos Bizottsága ülésén. 1950 június 18.)

HOGYAN KÜZDÖTTE LE KÍNA AZ INFLÁCIÓT

„A kínai nép 12 évig tartó kimondhatatlan szenvedéseken ment keresztül, a japán hordák és a Kuomintang-uralom okozta infláció következtében.“

Csen Jun miniszterelnökhelyettes

Kuomintang-Kínában 1949-ben a közszükségleti cikkek ára 7 730 000-szerese volt a háborúelőtti áraknak. Ugyanakkor a Nagy Faltól északra és délre a forgalomban levő Kuomintang-bankjegyek mennyisége az 1937. évi 1 milliárd 400 millió dollárról 600 000 milliárd dollárra szökött.

Nemcsak a Kuomintang-reakciók bocsátottak ki fedezet nélküli pénzt korlátlan mennyiségben, hogy ezzel még jobban szipolyozzák a kínai népet; a japán megszálló hatóságok is ily módon igyekeztek Kína nemzeti vagyonát a japán kincstár számára összeharácsolni. A megszállás idején Mandzsuriában, Észak-Kínában és Kelet-Kínában háromszor hoztak forgalomba más és más pénznemeket.

1948-ban a Kuomintang-kormány bevonta az összes akkor forgalomban levő bankjegyeket és új pénzt bocsátott ki, az úgynevezett arany jüant. Eredetileg 200 millió dollárnyi jüan került forgalomba. Egy arany jüant adtak hárommillió papírdollárért. Sangháj felszabadításakor azonban már 67 946 milliárd arany jüan volt forgalomban. E pénz rövid nyolc hónapos pályafutása idején az árak tízmilliószorosra emelkedtek!

A Csang Kai-sek-rendszer 1949 nyarán Csungkingban és Kantonban még egy fajta papírpénzt nyomtatott, az ezüstdollárt. A kínai reakciók ekkor már szökni készültek a szárazföldi Kínából, de az utolsó percig is igyekeztek rendszeresen kizsákmányolni a népet.

HOGYAN TÖRTÉNT A STABILIZÁCIÓ?

Az 1949 októberében megalakult Központi Népi Kormány azonnal hozzálátott, hogy gátat vessen az inflációnak. Elengedhetetlen feltétele volt ez a termelés újjáélesztésének, a tervgazdálkodás kiépítésének és a nép életszínvonala meg-szilárdításának.

Kormányunk 1949. évi deficitje a kiadások mintegy 60 százalékát érte el. E deficit következtében az év folyamán négy nagyméretű árfuktuáció következett be. Az 1949 decemberében bejelentett 1950. évi költségvetés a deficit 18,7 százalékra való csökkentését irányozta elő.

Márciusban a kormány részletes tervet dolgozott ki a pénzügyek és a gazdasági élet feletti ellenőrzés központosítására. Bejelentette, hogy e program segítségével fokozatosan egyensúlyba hozhatja az állami bevételeket és kiadásokat, megszervezheti a közszükségleti cikkek elosztását az egész országban, egyensúlyba hozhatja a bankok bevételeit és kiadásait is. Ez a „Három Egyensúly“-nak nevezett program lehetővé teszi, hogy a kormány beszüntethesse a további bank-jegy kibocsátást.

Az infláció megfékezésének alapvető feltétele a nemzeti költségvetés kiegyensúlyozása volt. E célból az állami kiadásokat a minimumra csökkentették és általában a következő négy tevékenységre korlátozták: a Kuomintang maradványai elleni háború költségeinek fedezése; a katonák és kormányalkalmazottak megélhetésének biztosítása; az élelmiszerhiányban szenvedő területek megsegítése és bizonyos alapvető fontosságú iparágak újjáélesztése. Az összes kevésbé fontos terveket egyelőre elhalasztják.

A kormány a lehető legtöbb közigazgatási tisztviselőt állami vállalatoknál helyezi el. A hadsereg háterszágban állomásozó egységeit ráállítja a termelésre. Felhívták az összes kormányalkalmazottat és katonát, hogy szigorú takarékos-sági rendszabályokat vezessenek be.

A kormány ezenkívül országos mozgalmat indított valamennyi volt Kuomintang-raktár leltárbavételére, hogy ezzel minden számon nem tartott, illetve elfelejtett anyag meg-

kerüljön. Minden várakozást felülmúlt az az óriási mennyiségű értékes áru, ami e négyhónapos leltározási mozgalom első felében megkerült. Sok esetben azt jelentette, hogy lehetett mondani egyes külföldön tett árumegrendeléseket, miáltal csökkentek az állami kiadások.

Azonban a költségvetés kiegyensúlyozása szempontjából a legfontosabb tényező mégis az egységes, jól működő adóbegyűjtési rendszer bevezetése volt. A korrupt Kuomintang-uralom idején az állami vállalatok és a szövetkezetek egyáltalán nem fizettek adót és a politikai befolyással rendelkező vállalattulajdonosok kibújhattak az adófizetés alól, vagy megvesztegetés révén engedményeket tudtak szerezni maguknak. Az adók nagyrésze az adóbeszedők zsebébe vándorolt. Ma már betöltték ezt az óriási rést, melyen keresztül azelőtt az állami bevétel jórésze elpárolgott. Minden vállalatnak — akár magánkézen van, akár a közösségé, akár kicsi, akár nagyvállalat — egységes, nyilvánosan kihirdetett adóhányad alapján megállapított adót kell fizetnie. Minden adóbefizetést a nemzeti kincstár szerepét betöltő népbankokban helyeznek el. A falun adónak elfogadott gabonát a tartományi kormánysszervek helyben elraktározhatják, de ezt is teljes mértékben a központi kormány ellenőrzi.

Tavasszal az adóbegyűjtési programot olyan sikeresen bonyolították le, hogy június 1-től kezdve közel egynegyed résszel lehetett csökkenteni a búzatermés adóhányadát. Ennek ellenére az egész falusi adóbegyűjtés túl fogja haladni az eredeti költségvetést, ugyanis azokban Délnyugat-Kína még nem szerepelt. E terület gyors felszabadítása és politikai megszilárdulása következtében több adó gyűlt be onnan, mint a Kuomintang idején. Másrészt Kína majdnem minden részén kitűnő volt a búzatermés. Például Senszi tartomány középső részében húsz év óta nem volt olyan jó termés, mint ez évben. E két okból lehetett tehát a gabonaadót a termés 13—17 százalékaival csökkenteni anélkül, hogy a gabonabegyűjtés egész mennyisége csökkent volna. A kereskedelem minden ágában az adóterhek megkönnyítése céljából rövidesen rendezni fogják a városi adóbegyűjtés rendszerét is. A városi adók teljes összege máris túlhaladja a falusiét.

Másik döntő tényező az infláció megfékezésénél a gabona, gyapot, szövet, szén, só és egyéb elsőrendű fontosságú cikkek elosztásának megszervezése volt. A kormány a terméstöbblettel rendelkező vidékekről gabonát és más termékeket szállított a hiányban szenvedő vidékek részére. Ezáltal végetvetett az üzérkedésnek és árufelhalmozásnak, amelyek oly sokszor okoztak helyi, sőt országos áringadozásokat is. Főleg ennek a Kereskedelmi Minisztérium-irányította programnak köszönhető, hogy az árak színvonala az ország minden részében mindinkább egységes.

Kuomintang-Kína minden évben óriási mennyiségű gabonát vásárolt külföldön. Sangháj és Kanton teljesen behozatalra szorultak ezen a téren. Az országban bőven elegendő gabona terem a nemzeti szükséglet ellátására. Az egyetlen problémát a szállítás okozza. A gabona szállítása azelőtt magánkereskedők kezében volt, akik csak a hasznot tartották szem előtt, nem az egyes inséges vidékek megsegítését vagy az árstabilitációt.

Ez évben már más a helyzet. A kormány vállalta a gabona-ellátás országos kiegyensúlyozását. Gigászi feladat ez. Az 1950-es programban szerepelnek a következő szállítások: 1 030 000 tonna gabona szállítása Mandzsuriából Kelet-Kínába; 110 000 tonna gabona szállítása Délnyugat-Kínából Hankouba, hol ismét elosztásra kerül; 339 000 tonna szállítása Dél-Kína középső részéből Kelet- és Észak-Kínába, valamint 401 000 tonna gabona elosztása Dél-Kína középső részében, elsősorban Kvantung tartományban. Annak ellenére, hogy ez a terv a szállítóeszközök — vasút, folyami hajózás, teherautók, szekerek stb. — nagyarányú mozgósítását veszi igénybe, a program olyan jól halad előre, hogy máris mutatkozik hatása a piac helyzeten.

A harmadik tényezőt az állami bankokban kezelt készpénzbevételek és kiadások kiegyensúlyozása alkotta. Nagy szerepe volt ebben a Kínai Népbanknak, mely hitelpolitikáján keresztül szabályozta a forgalomban levő pénz mennyiségét. Az állami bankok szintén készen állnak letéteiket a Pénzügyminisztérium rendelkezésére bocsátani, azon ritka esetekben, amikor erre szükség van. Ennek is köszönhető, hogy már-

cius elseje óta a kormánynak a súlyos újjáépítési beruházások ellenére sem kellett újabb papírpénzt kibocsátania.

Az állami kereskedelmi vállalatok és a szövetkezetek, melyek ügyleteiket most az állami bankokon keresztül bonyolítják le, ugyancsak hozzájárultak a stabilizációhoz, tekintve, hogy árubevásárlásaikat és eladásait a kormány szabályozza.

E „Három Egyensúly“ végrehajtása révén a kormánynak sikerült megállítani a 12 éve tartó inflációt.

A STABILIZÁCIÓ KÖVETKEZMÉNYEI

Az árak országszerte azonnal zuhanni kezdtek. A Kínai Népbank 80 árucikkkel sorol fel és ez az áresés ebből a kiutatásából is kitűnik. A mutatószámok a különböző nagyvárosokban május 10-én a következők voltak:

(1950 február 28=100)

Városok	Kiskereskedelmi mutatószámok
Kanton	79,6
Peking	76,2
Tiencin	75,0
Sangháj	74,8
Hankou	66,6
Csungking	53,3
Szian	50,2
Országos átlag	71,2

A fenti táblázatból látható: az árak alakulásának az a tendenciája, hogy egységessé váljanak az egész országban. Míg a nemrég felszabadított Csungkingban és Szianban februárban az áruhiány következtében sokkal magasabbak voltak az árak, mint máshol, addig két hónappal később az árak ezekben a városokban is a többi, korábban felszabadított városokban fennálló árszínvonalakhoz igazodtak.

Az árak csökkenésével egyidejűen a bankkölcsönök kamatlába is rohamosan esett. Az arany júan idején, amikor a

Kuomintang pénzügyi válsága tetőfokára hágott, a kamatláb nem egyszer napi 120 százalékot is elért. Vagyis ha valaki délelőtt 100 arany jüant kért kölcsön, ugyanaznap délután már 220 arany jüant kellett visszafizetnie. A határidőket is mind rövidebbre vették, míg a végén félnapos határidők is voltak. Ma már csak hónapos lejáratú kölcsönök léteznek. Az alábbi táblázat mutatja, hogyan esett a kamatláb március óta, amikor az árak megszilárdultak.

Magánbankok havi kamatlábának alakulása a nagyvárosokban

Város	Febr. 28	Május 18
Sangháj	42,0%	3,0%
Tiencin	63,0%	4,5%
Hankou	45,0%	4,5%

A Kínai Népbank kölcsöneinek kamatlába havi 2—3 százalék, tehát még a magánkézen levő bankokénál is alacsonyabb. Ezek a kamatlábak is állandóan csökkennek.

Mihelyt megszűnt az infláció, a nép bizalma az új pénzben is lényegesen megerősödött. Csang Kai-sek uralma idején a Kuomintang-papírpénz úgyszólván teljesen megszűnt mint csereeszköz, mindenhol csak aranyat, ezüstöt és idegen valutát használtak. Ezért az új Központi Népi Kormányra mindjárt az első időkben az az óriási feladat hárult, hogy hivatalos pénznemet vezessen be. A nép pénzének vásárlóereje mind jobban emelkedik (február óta 30 százalékkal emelkedett) és a nagyközönség lényegesen nagyobb bizalommal van a papírpénz iránt. Február vége és május 11-e között az arany ára több városban 16—28 százalékkal esett. Egyidejűen az ezüst ára 31—47 százalékkal esett. A külföldi valuta értéke szintén csökkent. Például március 15-e és április 22-e között a hongkongi dollár ára a kantoni feketepiacon 35 százalékkal esett. Ezen új fejlemények következtében a nép az utóbbi időkben eddig soha nem tapasztalt mennyiségben szolgáltat be idegen valutát a Kínai Népbanknak.

Az utolsó 12 év folyamán a kínai falvakban csererendszer alakult ki. Egyes esetekben a rizst és a sót használták csereeszközü. Ilyen vidékeken igen nehéz volt a papírpénz használá-

latát bevezetni. Ma már azonban komoly fejlődés állt be ezen a téren is. A parasztok nagyrésze megértette, hogy vagyonát kényelmesebb papírpénz formában tartani, mint természetben, vagy nehéz ezüstpénzben.

A pénz megsziárdításához nem csekély mértékben hozzájárult a bankbetétek jelentős növekedése, mely szintén az általános bizalom megerősödéséről tanúskodik.

A betétek mennyisége mind jobban megközelíti a háborúelőtti színvonalat. A háború előtt a betétek teljes összege az új és régítípusú magánbankokban a forgalomban levő pénz kétszeresét, sokszor háromszorosát képezte. Az infláció tetőfokán a bankbetétek reálértéke a háborúelőtti összeg kevesebb mint egy százalékára csökkent.

Bankbetétek a nagyvárosokban, május 6-án

(Február 28=100)

Városok	Állami bankok	Magánbankok
Sangháj	303	169
Tiencin	257	154
Hankou	289	181
Kanton	218	616
Csungking	877	252

A bankbetétek forgási sebessége szintén csökkent. Azelőtt igen gyakran előfordult, hogy egy csekk naponta háromszor is gazdát cserélt. Jelenleg, a sanghái magánbankok jelentése szerint a csekkek átlag forgási sebessége meglehetősen lelassult.

Január		heti	1,89-szer
február		„	2,49-szer
március		„	2,08-szor
április (harmadik hetében)		„	0,26-szor
április (negyedik hetében)		„	0,31-szer

A fentemlített egészséges fejlemények következtében a bankoknak most nagymennyiségű készpénz áll rendelkezé-

sére, melyet az újjáépítésre lehet fordítani. Ez szintén hozzá fog járulni a kínai népgazdaság további megszilárdulásához.

Összegezve az említett tényezőket, a következő végeredményre jutunk: Kínában megállítottuk az inflációt. A nép pénzének vásárlóereje lényegesen emelkedett, mind a belföldi, mind a külföldi piacokon. A kínai nép most már szilárd alapokra építheti az új társadalmat.

A reakciós Kuomintang-kormány tizenkét évig kétségbeesetten próbálta megszilárdítani a gazdasági életet, de minden erőfeszítése kudarcra végződött. Még a nagymennyiségű amerikai arany sem tudta megakadályozni a pénzügyi élet teljes felbomlását.

Csak egy új, népi demokratikus kormány, mely a nép túlnyomó részének támogatását élvezi, vethetett véget annak a pénzügyi káosznak, melybe Csang Kai-sek taszította az országot. Éppen ezért itt nemcsak gazdasági győzelemről van szó, hanem komoly politikai győzelemről is.

A MUNKÁSOK HELYREÁLLÍTJÁK MANDZSURIA IPARÁT

Kína népgazdaságában Mandzsuria különösen jelentős helyet foglal el. Az 1943. évi adatok szerint Kína össztermelésében Mandzsuria a szén 40%-át, az öntöttvas 87%-át, a kész acéláru 93%-át és az elektromos energia 78%-át képviseli. Mandzsuriában van az egész ország vasúthálózatának 42%-a. A termelés a nehézipar sok ágában is igen jelentős volt.

Tekintettel Mandzsuria nagy gazdasági jelentőségére, Mao Ce-tung elvtárs és a Kínai Kommunista Párt Központi Bizottsága utasított bennünket, hogy még az amerikaiak-támogatta Kuomintang-hadsereg teljes kiverése előtt teljes erővel lássunk hozzá Mandzsuria gazdasága, de legfőképpen ipara helyreállításához és kifejlesztéséhez. Hangsúlyozták, hogy Mandzsuria lesz egész Kína iparosításának az alapja.

A kínai dolgozók Mandzsuria iparát — mely már előzően is nagy arányokban bontakozott ki — verejtékes munkájukkal építették ki. Az ipar súlyos károkat szenvedett a japán megszállóktól, majd a Kuomintang-bandák is végső vereségük előtt súlyos károkat okoztak az iparban. Amikor Mandzsuria 1948 augusztusában teljesen felszabadult — iparának jelentős része romokban hevert. Egyetlen vasúti híd sem maradt épségben. A szénbányák víz alatt álltak. Szörnyű hiány volt villamosenergiában. Sok gyárat a földdel tettek egyenlővé. Anszanban, Mandzsuria egyik ipari központjában, ahol azelőtt 17 000 munkás dolgozott, alig párezren maradtak, hogy vigyázzanak a gyárakra. A többiek részben az éhség elől a városba menekültek, részben pedig erőszakkal a Kuomintang-hadseregbe hur-

colták őket. A vas- és acétermelés csaknem teljesen leállt. A könnyűipar is nagyrészt megsemmisült. A papírgyártást például teljesen előlről kellett kezdeni. Ilyen zűrzavaros állapotok uralkodtak iparunkban, mikor visszaszereztük az imperialistáktól és a hazai reakciósoktól.

Mandzsúria dolgozó népe romokból kezdte iparát újjáépíteni. A Kínai Kommunista Párt Északkeletkínai Pártszervezete és az Északkeleti Népi Kormány azt a célt tűzte ki, hogy 1952-re elérje az 1943-as termelési színvonalat. Egyszermind felszólították a népet, hogy Mandzsúria gyarmati gazdaságát úgy építsék újjá, hogy az az egész kínai nép érdekét szolgálja. Ennek az óriási feladatnak a nehézségeit nem szabad lebecsülni. Politikai öntudatra ébredt dolgozóink bátran vállalták a hatalmas feladatot és máris jelentős eredményeket értek el.

Még mielőtt Mandzsúriából kiűztük a Kuomintang reakcióseit, az osztályöntudatos munkások titokban szervezkedtek, hogy megvédjék az ipari berendezéseket. Az ellenség összeomlását követő átmeneti időszakban a munkások mindenütt megvédték gyáraikat a kóborló Kuomintang-banditák, titkos ügynökök és szabotálók felforgató tevékenységével szemben. Az Ansanban visszamaradt 1200 dolgozó, életét kockáztatva, 180 kocsirakomány gépet mentett meg ellenséges tűzben.

Ahogy a gyárakban és a bányákban újra megindult a munka, hiány jelentkezett alkatrészekben és nyersanyagokban, amelyek közül sokat nem lehetett a helyi piacokon beszerezni. A dolgozók e probléma megoldása céljából önként hozzáálltak, hogy megmentsek a felhalmozott ócskavas között és a raktárak mélyén kallódó hasznos alkatrészeket. Sok munkás újra a gyár rendelkezésére bocsátott mindent, amit előzően elvitt és elrejtett a Kuomintang-hatóságok elől. Sokan a gyár rendelkezésére bocsátották saját szerszámaikat is. Munkásaink ilymódon elhárították a termelés útjából azokat a nehézségeket, amelyek újjáépítési tervünk végrehajtását gátolták.

A mandzsúriai dolgozók múlt év május elsején nagyarányú versenymozgalmat indítottak a termelés emelésére. E versenymozgalom nemcsak a termelést fokozta, hanem fej-

leszlette a dolgozók politikai öntudatát is. Amint a dolgozók tudatára ébredtek annak, hogy ők a gyár gazdái, eltűnt a vezetőséggel szembeni bizalmatlanság és a gyárat sajátjuknak tekintették. Versenyeznek egymással a munkaeszközök kímélésében és nagy lelkesedéssel végzik munkájukat. Ennek következtében a termelés mennyiségileg és minőségileg egyaránt emelkedett.

Két hónappal később, júliusban és augusztusban versenyt indítottak a selejt kiküszöbölésére és a termelés fokozására. Nyíltan megbírálták mindazokat, akiknek sok volt a selejtjük, vagy munkájukat nem jól végezték. Hevesen támadták a rossz vezetést is, mert az akadályozta a termelést.

Szeptemberben megindult az új termelési rekordmozgalom. Cseo Kuo-ju és Csang Sang-esua, a Munka Hősei, a 3. számú mukdeni szerszámgépgyár dolgozói indították el ezt a mozgalmat. A két munkás munkája termelékenységét 3,2-szeresére, illetve 6,2-szeresére növelte. A Párt és a kormány ösztönzésére ez a mozgalom egész Mandzsuriában elterjedt.

A versenymozgalom sikerének közvetlen eredményeképpen Mandzsuria iparának helyreállítása igen öröndetes módon halad előre. A vasutak 1949. évi tervüket az előirányozottnál lényegesen előbb fejezték be. Az állami vállalatok 4,2%-kal teljesítették túl múltévi termelési tervüket. 1950 első negyedében csaknem valamennyi fontosabb iparág túlteljesítette termelési előirányzatát. Néhány igen súlyos kárt szenvedett vállalat kivételével ma már valamennyi állami kezelésbe vett gyár és bánya működik.

A termelés helyreállításának mértéke annál inkább figyelemreméltó, minthogy a felszerelés állandó hiányával kellett megküzdeni. Noha vaskohászatunkban a japán megszállás idején használt felszerelésnek csak 25%-a áll rendelkezésre, termelésünk elérte már az eddigi legmagasabb színvonal 42,5%-át. Hasonlóképpen a textilipari termelés 43%-kal haladta túl a japán megszállás idején elért csúcseredményeket, bár a szövődék a korábban használt orsóknak csak 66%-ával dolgoznak. Ez a tény bizonyítja, hogy az új demokratikus társadalomban a dolgozók a legteljesebb mértékben kifejleszthetik kezdeményező készségüket és tehetségüket.

E jelentős teljesítményekért a legnagyobb elismerés a munkásokat illeti. A munkások mögött állnak a szakszervezetek, amelyek vezetik és támogatják erőfeszítéseiket. A legutóbbi év folyamán szakszervezeteink hatalmas mértékben növekedtek és taglétszámuk megközelíti a másfélmilliót. Északkelet-Kína Szakszervezeti Tanácsának vezetésével már nyolc ipari, hat tartományi, négy városi és két kerületi Szakszervezeti Tanács alakult. Jelenleg négy nagyipari — gép-, vegyészeti-, hajóépítő- és szállítóipari — szakszervezet létrehozásán fáradoznak.

A szakszervezetek egyik leglényegesebb feladata az, hogy a munkásokat kiképezzék a gyárak vezetésében való részvételre. Igen sok munkás már felelősségteljes adminisztratív munkakört tölt be. Az állami vállalatok új tisztviselőinek túlnyomó része a munkapadok mellől került felelős pozícióba. Ma már nagyszámban vesznek részt a különböző hatáskörű, népképviselői szervezetekben a munkásság kiküldöttei. Liu Jing-juan, a Munka Hőse, az Északkeleti Népi Kormány Közigazgatási Tanácsának tagja.

A szakszervezetek vezetik ezenkívül a dolgozók anyagi és kulturális színvonalának emelésére irányuló mozgalmat. Az elmúlt évben a munkások és az állami vállalatok alkalmazottai a kormány pénzügyi nehézségei ellenére kétízben kaptak jelentős béremelést. A dolgozók átlagos havi bére 1949 májusában 110 pontra* emelkedett. Decemberben a bérek további 27%-kal emelkedtek, azaz elérték a 140 pontot. A műszaki dolgozók havi fizetése megközelíti az 1100 pontot. Most dolgoznak ki egy bérszabályozási rendeletet, mely 8%-kal emeli a munkások keresetét. Időközben a kormány rögzítette az árakat és ez is nagyban hozzájárult a munkások megélhetésének könnyítéséhez.

Mandzsuria valamennyi államosított vállalatában nagyszabású munkásbiztosítást vezettek be 1949 februárjában. A kormány ezen vállalatokban a kifizetett bérek 3%-ának

* Ketti — $1\frac{1}{3}$ font = kb. 60 dkg. 1 pont megfelel 1,63 ketti válogatott gabonának, 55 ketti szénnek, 0,035 ketti növényi olajnak, 0,045 ketti sónak és 0,2 négyzetláb szövetnek. — *Szerk.*

megfelelő összeget fordít a munkásbiztosítási alap céljára. Ez a társadalombiztosítási rendszer jelentős segílyt folyósít gyermekszülés, betegség, munkaképtelenség és aggkor esetén. A dolgozók részére hat nagy szanatóriumot létesítettek már és ezenkívül ötöt a munkaképtelenek és egyet a kiöregedett munkások részére. A kormány nagy összegeket fordít ezenkívül az alkalmazásban álló munkások orvosi kezelésére. — Ez az összeg a könnyűiparban eléri a kifizetett bérek 4,2, a nehéziparban a 6,2%-át.

A szakmunkások a kormány különböző intézkedései következtében nagyobb biztonságban érzik magukat és ezért nem félnek munkatapasztalataikat a fiatal tanulóknak átadni. Az egyik kiváló szakmunkás ezt mondta: „A multban féltünk, hogy munka nélkül maradunk, ha megöregszünk. Ezért vonakodva adtuk át szaktudásunkat a tanulóknak. Amióta megvalósult a munkásbiztosítás, eloszlottak ilyenirányú félelmeink.“ A vasutaknál önkéntes versenymozgalom indult és áttérjedt a gyárakra is, ahol a tapasztalt munkások egymással versenyeznek a fiatalok oktatásában. A felszabadulás előtti időkben ez elképzelhetetlen lett volna.

A munkások életszínvonala emelkedik és most mindenáron azon vannak, hogy a kultúrszínvonalat is emeljék. A kormányzat itt is segítségére siet a munkásságnak, és az egész Mandzsuriában kifizetett bérek másfél százalékanak megfelelő összeget fordított nevelési és kulturális célokra. Az imperializmus, feudalizmus és bürokratikus kapitalizmus a nép visszamaradottságára építette hatalmát. A felszabadulás idején Mandzsuria dolgozóinak 60%-a analfabéta volt. Ez nagymértékben gátolta az újjáépítést. Éppen ezért elsőrendű feladattá vált az analfabétizmus felszámolása, dolgozóink kulturális és technikai színvonalának emelése. A szakszervezetek e probléma megoldása céljából 1949-ben — eddigi adatok szerint — 3624 esti iskolát létesítettek. A 3000 hivatásos tanerő több mint 20 000 dolgozót tanít. A tanerők száma még nem elegendő. Igen sok helyen a felsőbb osztályos tanulók segítenek a kezdőknek. Kevés a tanterem is. A klubok, gyárudvarok, parkok, hálótermek, közös étkezők, műhelyek gyakran szolgálnak tantermül. Ezek a

kedvezőtlen körülmények egyáltalán nem csökkentik a munkások tudásszomját.

Bár a kínai írásjeleket a kezdők igen nehezen sajátítják el, egy kezdő 7—800 írásjelet tanulhat meg egy év alatt. Liu Mei-lan daireni munkásnő 2000 írásjelet tanult meg egy év alatt. Most az Új Demokratikus Ifjúsági Szövetség egyik körzeti szervezetének titkára és minden nehézség nélkül írja jelentéseit.

A munkások — különösen az új rekordmozgalom megindulása óta — nagy lelkesedéssel tanulnak, hogy technikai szaktudásukat emeljék. A vasutas- és a Port Arthur-Dairen szakszervezet 528 esti technológiai iskolát létesített 16 000 munkás részvételével. Mandzsuria munkásai örökké hálásak lesznek a szovjet szakembereknek, akik oly felbecsülhetetlen segítséget nyújtottak.

A Párt és a szakszervezetek mindig nagy gondot fordítottak a munkások politikai nevelésére. Sok rendszeres politikai szeminárium működik. A nevezetes évfordulókat is felhasználják arra, hogy fokozzák a munkások politikai nevelését.

A dolgozók szerte Mandzsuriában nagyszámban lépnek be a Kínai-Szovjet Baráti Társaságba. Mandzsuria munkásai, akárcsak Kína többi részének munkásai, élénk érdeklődést tanúsítanak a Szovjetunió és a népi demokráciákban folyó újjáépítés, valamint ott élő munkástársaik tevékenysége iránt. A népek közti barátság szelleme, amelyet a szovjet nép oly nagyszerűen nyilvánított ki és különösen a kínai nép számára nyújtott önzetlen segítsége mély benyomást tett valamennyi mandzsuriai dolgozóra. A szovjet nép oly példát mutatott nekünk az életszinvonal emelésében, és a termelési kapacitás növelésében, amely arra ösztönöz bennünket, hogy bátran haladjunk előre a Lenin és Sztálin kijelölt úton. Bátorítást merítünk ezenkívül a tőkés és gyarmati országok munkásosztályának forradalmi harcaiból és éppen úgy örülünk az ő győzelmeinek, mint a saját győzelmeinknek.

A KÍNAI AGRÁRREFORM

A Nemzeti Bizottság tagjai, Elvtársak!

A Népi Politikai Tanácskozó Testület általános programja azt írja elő, hogy a Kínai Népköztársaságnak „a feudális és félf feudális földtulajdon-rendszert következetesen paraszti földtulajdon-rendszerre kell átváltoztatni“. A népi kormány az északkínai városokhoz közelfekvő és más északkínai kerületekben, ezenkívül Honan-tartomány területének felében, az elmúlt télen befejezte, vagy nagyjában befejezte a földreformot. Ez a reform 26 millió falusi lakost érintett.

A földreformnak mult télen történt végrehajtása során semmiféle komoly elhajlás sem volt észlelhető. A reformot zökkenés nélkül hajtották végre s csupán néhány esetben fordult elő zavar. A népet, de különösen a parasztokat, akik földet és más termelési eszközöket kaptak, kielégíti ez a földreform. Ezenkívül a népi kormány és a Felszabadító Néphadsereg a nemrég felszabadított területeken harcot indított a banditizmus kiirtására, a helyi kényurak ellen, a földbér csökkentéséért és parasztszövetségek szervezése érdekében. A keletkínai, valamint a közép- és délkínai körzetekből érkező jelentések szerint az e két vidéken létesült parasztszövetségek taglétszáma már elérte a 24 milliót. Itt népi milícia is van, amely körülbelül egymillió főt számlál. Azon körzetekben, ahol ezek a mozgalmak kibontakoztak, területi, körzeti és szian-i* méreteken népképviseleti kon-

* Szian — néhány falu magábafoglaló közigazgatási egység. —
Szerk

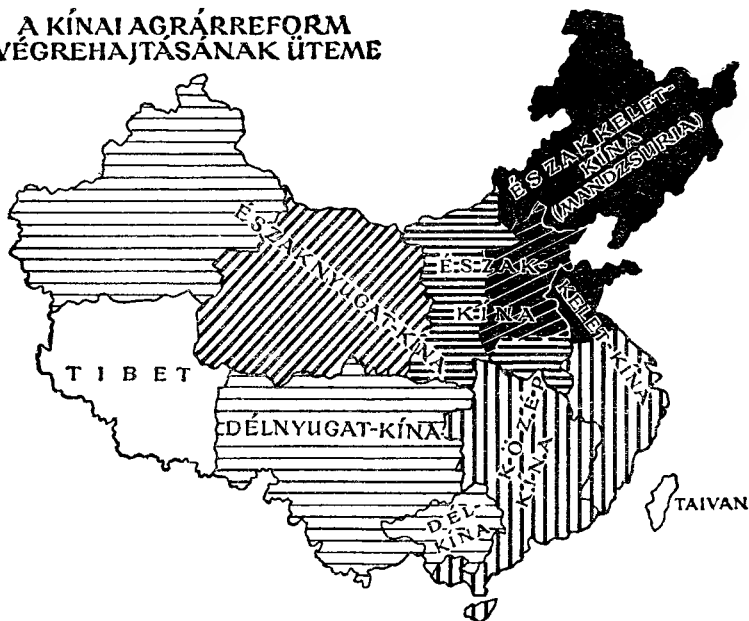
ferenciákat és parasztkonferenciákat tartottak. A parasztok körében igen sok, felelős munkára alkalmas, aktív elemet találtak. Több mint 30 000 szianban közigazgatási reformot hajtottak végre és gyorsan emelkedett a paraszttömegek öntudatának színvonala. A keletkínai, valamint a közép- és délkinai körzetekben mintegy 180 000 embert képeznek ki az agrárreform végrehajtására. Ezért úgy véljük, hogy azokban a körzetekben, ahol a parasztmozgalom már kibontakozott s ahol az előkészítő munkát elvégezték, ott az agrárreform ezen a télen elkezdhető.

Az agrárreform ezidőszereint befejeződött, vagy nagyjában befejeződött egy akkora területen, amelynek földművelő lakossága körülbelül 145 millió (e terület össznépessége mintegy 160 millió). Mintegy 264 millió paraszti lakost számláló területen az agrárreformot még nem hajtották végre. (E terület összes lakosainak száma körülbelül 310 millió.)

Hozzávetőleg 100 milliós parasztlakossággal bíró különböző körzetek — 3,5 millió parasztlakosú terület Észak-Kínában, 8 milliós terület Északnyugat-Kínában, 35–40 milliós Kelet-Kínában és 46–56 milliós terület Közép- és Dél-Kínában — amelyek összesen több mint 300 járást foglalnak magukba, engedélyt kértek arra, hogy ez év telén megkezdhessék az agrárreform végrehajtását. Ezt a kérést a Nemzeti Bizottságnak kell megtárgyalnia s a döntést e tárgyban a Központi Népi Kormányoknak kell meghoznia. E körzetek mellett van még egy 164 millió falusi lakost számláló terület, ahol az agrárreform végrehajtása ezen a télen nincs tervbevéve. E terület nagyrészen csak 1951 ősze után, kisebb részén pedig 1952 ősze után kerülhet sor az agrárreformra. Ami a fennmaradó kisebb területrészt, főleg azt a területet illeti, ahol nemzeti kisebbségek összpontosulnak, ott az agrárreformot jövőre halasztjuk. Az agrárreformot végrehajtottuk a koreaiak- és mongolok-lakta északkeletkínai körzetekben, s más körzetekben is végrehajtható, ahol a nemzeti kisebbségek túlnyomó része követeli az agrárreform végrehajtását.

Ma még azonban nem lehet eldönteni, mikor hajtjuk

A KÍNAI AGRÁRREFORM VÉGREHAJTÁSÁNAK ÜTEME

JELMAGYARÁZAT:

Azok a területek, amelyeken az agrárreformot már végrehajtották:

1949 márciusáig.

lényegében 1950 áprilisáig.

Azok a területek, amelyeken az agrárreformot több helyen végrehajtották, míg más helyeken most hajtják végre a földbér-csökkentési programot

Azok a területek, amelyeken a földbér-csökkentési program végrehajtása folyamatban van:

A földosztást a 1950. évi őszi aratás után lehet végrehajtani.

A földosztást csak az 1951. évi őszi aratás után lehet végrehajtani.

A han nép által lakott területeken már az 1950. évi őszi aratás után végre lehet hajtani a földosztást, de a főként nemzeti kisebbségek lakta területeken még egy évig el lehet halasztani az agrárreformot.

végre az agrárreformot azokban a körzetekben, ahol körülbelül 20 millió főt számláló nemzeti kisebbség lakik. Ezt a kérdést a nemzeti kisebbségek között végzett munkának és a néptömegek öntudatának mérlegelése alapján kell megoldani. A nemzeti kisebbségeknek több időt kell hagynunk arra, hogy gondolkozhassanak és felkészülhessenek a reform végrehajtására. Nem szabad elsietnünk a dolgot. Az agrárreformról benyújtott törvényjavaslatunk úgy rendelkezik, hogy a törvény hatálya nem terjed ki a nemzeti kisebbségek lakta vidékekre. Ez azt jelenti, hogy mi az agrárreformot — nagyjában, de nem egészében — ez év telétől számított két és fél—három év alatt akarjuk befejezni Kína egész területén. Ez csak hozzávetőleges terv. Amde, ha e terv megvalósul, az a kínai népnek nagy, történelmi győzelme lesz. s abban a kínai forradalom e legalapvetőbb történelmi feladatának nemhogy lassú, hanem nagyon is gyors végrehajtását kell látnunk.

Ez a hozzávetőleges terv szükséges, mert lehetőséget nyújt a néphatalom szerveinek és a népi szervezeteknek arra, hogy a nemrég felszabadított különböző vidékeken munkájukat megfelelően előkészíthessék és elvégezthessék. Mi azt javasoljuk, hogy azokon a vidékeken, amelyekre nézve úgy határoztunk, hogy az idén nem hajtjuk végre az agrárreformot, ott ezt ne is hajtsuk végre. Ha a parasztok a saját kezdeményezésükre hozzáfognak az agrárreform végrehajtásához, akkor meg kell győzni őket, hogy ezt ne tegyék. Azokon a vidékeken pedig, amelyekre vonatkozóan úgy döntöttünk, hogy még a télen végrehajtjuk a földreformot, minden erőt a nyári és őszi előkészítő munkálatok elvégzésére kell összpontosítani, hogy az őszi termés betakarítása és a gabonabeadás gyors teljesítése után az agrárreformot azonnal meg lehessen kezdeni. Ezenkívül minden erőnket meg kell feszíteni annak érdekében, hogy az agrárreformot ez év telén mintegy 100 millió paraszti lakost számláló területen helyesen végrehajthassuk. Ha egyes vidékeken a földreform megkezdése után olyan elhajlások és szabálytalanságok fordulnának elő, amelyeket nem lehet gyorsan kijavítani, akkor ezeken a vidékeken az agrárreform

végrehajtását föl kell függeszteni, hogy kijavíthassuk az elhajlásokat és további előkészítő munkálatokat végezhesünk az agrárreform jövőévi végrehajtása érdekében.

Általában az agrárreform végrehajtása terén, a jövőben végzendő munkánk során nem szabad megengedni, hogy rendtelenség üsse fel a fejét és azt sem szabad megengednünk, hogy a túlkapást vagy rendellenességet huzamosabb időn át ne javítsák ki. Az agrárreformot megfelelő vezetéssel, tervszerűen és szervezeten, a Központi Népi Kormány és az összes fokozatú néphatalmi szervek által hozott törvényeknek és rendeleteknek teljesen megfelelően, valamint az ezek által elfogadott elvek, politika és határozatok értelmében kell végrehajtani. Minthogy küszöbönálló földreformunk a történelemben eddig ismert legnagyobb mértékben fog megvalósulni, világos, hogy az csakis ilyen körülmények között szolgálhatja a nép hatalmas többségének érdekeit.

A Központi Népi Kormánynak agrárreform-törvényt és több más okmányt kell kiadnia abból a célból, hogy az előttünk álló agrárreformot megfelelő vezetéssel és szervezeten hajthassuk végre. A Kínai Kommunista Párt Központi Vezetősége kidolgozta az agrárreform törvénytervezetét, amelyet megvizsgálás és megvitatás céljából a Nemzeti Bizottság elé terjesztett. Itt általános helyeslésre talál, akkor a törvényjavaslat a Központi Népi Kormányzótanács elé kerül megerősítés és érvénybeléptetés céljából. A törvényjavaslat és több olyan kérdés megvilágítása érdekében, amelyeket az agrárreform eljövendő végrehajtásakor számba kell vennünk, a következő kérdésekre szeretnék kitérni és magyarázatot adni:

I. MIÉRT KELL VÉGREHAJTANI AZ AGRARREFORMOT?

Az agrárreform lényege a földesúri föld elkobzása abból a célból, hogy azt a földnélküli és kevés földdel rendelkező parasztok között kiosszák. A földbirtokosságot tehát, mint osztályt, kiiktatjuk a társadalomból és a feudális kizsákmá-

nyoláson alapuló földesúri nagybirtokrendszer paraszti földtulajdon-rendszerre alakul át. Kína sokezeréves történelmében valóban a legnagyobb és legátfogóbb reform ez.

Miért kell ilyen reformot végrehajtanunk?

Erre néhány szóval adhatunk választ: azért, mert Kínában a régi földtulajdon-rendszer fölöttébb észszerőtlen volt. A régi kínai földviszonyokat nagy általánosságban a következőképpen jellemezhetjük: a földesurak és gazdag parasztok, akik a falusi lakosságnak kevesebb mint 10 százalékát képviselik, a földnek körülbelül 70—80 százalékát birtokolták és e föld révén kegyetlenül kizsákmányolták a parasztságot. A szegényparasztok, gazdasági cselédek, középparasztok és egyéb parasztok, akik a falusi lakosságnak 90 százalékát adják, a földnek csupán 20—30 százalékát bírták. Ezek egész éven át dolgoztak, mégis alig keresték meg a betevő falatjukat. Ezek a viszonyok az elmúlt tíz esztendő alatt, a Japán elleni háború és a népi felszabadító háború kitörése óta némileg megváltoztak. Figyelmen kívül hagyva azokat a vidékeket, ahol a földreform már megvalósult, sok más vidéken, mint például Szecsuan tartományban és más helyeken, ahol a földnek körülbelül 70—80 százaléka a nagybirtokosoké, a föld még jobban koncentráltódott a földesurak kezében.

Más vidékeken, például a Jangce-folyó középső és alsó folyása mentén, a földek inkább felaprózódtak. Több kelet-kínai, valamint közép- és délkínai faluban lefolytatott vizsgálataink adatai alapján, a helyzetet nagy általánosságban a következőképpen jellemezhetjük: a földesurak tulajdonában levő, valamint a községi földek aránya 30—50 százalék; a gazdagparasztoké a föld 10—15 százaléka; a középparasztok, szegényparasztok és gazdasági cselédek a földnek 30—40 százalékát mondhatják magukénak, a földnek 3—5 százaléka van a kisebb telkeket bérbeadó személyek kezén.

A mezőgazdasági vidékeken a bérbeadott földek területe az összes földterületnek mintegy 60—70 százalékát foglalja magában. A gazdagparasztok bérbeadott földjei 3—5 százalékot, a gazdagparasztok által megművelt földek pedig mintegy 10 százalékot képviselnek.

Ez azt mutatja, hogy a földnek 90 százalékát középparasztok, szegényparasztok és részben gazdasági cselédek művelik meg, akik a földnek csak egy kis részét bírják, nagy része azonban nem az övék. Ez a jelenség még mindig igen komoly bajokra mutat.

Ebben rejlik az oka annak, hogy országunk az agresszió és elnyomás áldozata, szegény és elmaradt ország lett. Ez volt a fő akadálya annak is, hogy országunkban a demokráciát és az iparosítást, függetlenségünket, egységünket és felvirágzásunkat kivívjuk. Ha nem változtatunk ezen a helyzeten, akkor nem tudjuk megszilárdítani a kínai népi forradalom győzelmét, nem szabadulhatnak fel a termelőerők a mezőgazdasági körzetekben, nem valósulhat meg az új Kína iparosítása és a nép nem élvezheti a forradalom győzelmének legfontosabb gyümölcseit.

E helyzet megváltoztatása érdekében azonban meg kell tennünk azt, amit az agrárreformról szóló törvényjavaslat 1. cikkelye ír elő: „Megszűnik a feudális kizsákmányoláson alapuló földtulajdon-rendszer, amelyet a földesúri osztály valószínűsített meg; helyébe a paraszti földtulajdon-rendszer lép, hogy ennek segítségével felszabadítsuk a mezőgazdasági termelőerőket, fejlesszük a mezőgazdasági termelést és lerakjuk az utat az új Kína iparosításához.“ Éppen ez a főok és főcél, amiért nekünk meg kell valósítanunk az agrárreformot. Dr. Szun Jat-szen már régen kiadta a jelszót: „Tegyük egyenlővé a földbirtoklás jogát“, majd azt a jelszót hirdette: „A föld azé, aki megműveli“. Kína iparosításának kiterjedt piacra kell támaszkodnia Kína mezőgazdasági vidékein és teljes agrárreform nélkül nem valósítható meg az új Kína iparosítása. Ez egészen világos és nem szorul bővebb magyarázatra.

De még mindig magyarázatra szorul az agrárreform végrehajtásának fő oka és célja. A magyarázat szükségességére utalnak a különféle hibás érvek, amelyeket az agrárreform ellen felhoznak, s amelyek kétségbe akarják vonni az agrárreform helyességét és ezekkel az érvekkel akarják igazolni a földesúri osztály létjogosultságát. Az agrárreformmal

szemben ma még mindig találkozunk ellenvetéssel és kételkedéssel.

A földesúri osztály által a múltban elkövetett bűnök a régi társadalmi rendszerben gyökereznek. A földesurakat általában csak feudális földbirtoklásuktól fogják megfosztani s mint társadalmi osztályt meg fogják szüntetni, de nem semmisítik meg fizikailag őket. A népbíróságok azokat a helybeli despotákat ítélik halálra vagy fegyházbüntetésre, akik súlyos gaztetteket és féktelen törvénysértéseket követtek el, továbbá azokat a bűnös elemeket, akik konokul a földreform ellen ágálnak, de ezek csupán jelentéktelen kisebbséget képviselnek. Ezért az agrárreformról szóló törvényjavaslat előírja, hogy a földesurak földjének és más termelési eszközeinek elkobzása után a volt földbirtokosoknak megfelelő telket és termelési eszközöket utalnak ki, hogy saját munkájukból megélhessenek és munkával neveljék át sajátmagukat. Huzamosabb munka-átnevelés eredményeképpen a földesurak új embereké válhatnak.

Ez, az agrárreform főokát és céljait illető nézet azonban különbözik azoknak a nézetétől, akik azt hiszik, hogy az agrárreform egyetlen célja a szegényparasztság helyzetének könnyítése. A Kommunista Párt mindig küzdött a dolgozó szegényparasztok érdekeiért, de ugyanakkor a kommunisták eszméi mindig eltértek az „emberbarátok“ eszméitől.

Az agrárreform eredményei előnyt hoznak az elszegényedett dolgozó parasztoknak. Ezek az eredmények segítségre lehetnek a parasztságnak abban, hogy részben megoldhassa nyomorúságának problémáját. Az agrárreform azonban nemcsak arra szorítkozik, hogy a szegényparasztság helyzetén könnyítsen. Célul tűzi ki azt, hogy felszabadítsa a mezőgazdasági termelőerőket, hogy a mezőgazdasági termelés fejlődése érdekében megszabadítsa a falu dolgozóit, a földet és a többi termelési eszközt a földesúri földtulajdon feudális rendszerének béklyóitól és ezzel megnyissa az utat Kína iparosítása felé. A parasztok nyomorúságának problémája csak úgy nyerhet végleges megoldást, ha jelentősen fejleszteni tudjuk a mezőgazdasági termelést, ha meg tudjuk valósítani az új Kína iparosítását, ha emelni

tudjuk az egész ország népének életszínvonalát, s ha Kína végül is rálép a szocialista fejlődés útjára. Az agrárreform egymagában csak részben tudja megoldani, de egészen nem oldhatja meg a parasztnyomor problémáját.

Az agrárreform főokát és célját a termelés szükségletei határozzák meg. Következésképpen az agrárreform végrehajtásakor minden lépést jól ki kell számítani és a mezőgazdasági termelés fejlődésével szoros összefüggésben kell megtenni. Éppen ebből a főokból és célból kiindulva javasolja a Kínai Kommunista Párt Központi Vezetősége, hogy a végrehajtandó agrárreform alkalmából hagyják meg a vagyonos parasztok gazdaságait. A vagyonos parasztok gazdaságait nem kell megsemmisítenünk. Ennek az a magyarázata, hogy a vagyonos parasztok gazdaságainak fennmaradása és azoknak bizonyos korlátok között megengedett fejlődése előnyös országunk népgazdaságának fejlődése szempontjából. Előnyös tehát a paraszttömegek számára is.

Röviden ez a magyarázat arra a kérdésre, hogy miért kell végrehajtani az agrárreformot.

II. A FÖLDEK ELKOBZASA ÉS ÍGÉNYBEVÉTELE

Az agrárreformról szóló törvényjavaslat értelmében elkobzás alá esnek a következő földek: 1. a földesurak földje; 2. a családi szentélyek földje, a templomok, kolostorok, egyházak, iskolák, alapítványok és más társadalmi szervezetek birtokában levő földek a mezőgazdasági vidékeken; 3. az iparosok és kereskedők tulajdonában levő fálusi földek; 4. másfoglalkozású személyek és olyan személyek földjei, akik nem rendelkeznek munkaerővel, s emiatt akkora földparcellákat adnak bérbe, amelyek több mint kétszeresen felülmúlják a lakóhelyükön átlagosan egy főre jutó földmennyiséget, valamint az olyan földek, amelyeket félig-meddig már földesúr-számba menő gazdagparasztok adnak bérbe. Ez esetek kivételével a gazdagparasztok földjének és egyéb vagyonának lényegében érintetlenül kell maradnia.

A középparasztok, szegényparasztok, gazdasági cselé-

dek és más falusi lakosok földje és egyéb vagyona érintetlenül hagyandó.

Ezeknél kis földparcellák bérbeadását is megengedjük, anélkül hogy igénybevevők azokat. Ez bizonyos mértékben hátrányosan befolyásolja a mezőgazdasági termelést, de ez a hátrányos befolyás nem jelentős, mert számításaink szerint a kisparcellákként bérbeadott földek egész területe nem fogja felülmúlni a művelés alatt álló földterületnek 3—5 százalékát. Itt figyelembe kell venni a forradalmi hadseregben szolgáló katonák és a forradalomban elesett hősök családjainak helyzetét, valamint a munkások, alkalmazottak, az értelmiség és más polgárok helyzetét, akik kis földparcellákat adnak bérbe, minthogy más foglalkozásuk van, avagy nem áll rendelkezésükre munkaerő e föld megműveléséhez. Erre azért van szükség, mert Kínában még mindig nincs társadalombiztosítás a munkanélküliek és azok részére, akik elvesztették munkaképességüket. Sőt, az egyes személyek legtöbb esetben munkából eredő jövedelmükből vásárolták ezeket a kis parcellákat. Ezért van értelme annak, hogy ezeknek az embereknek engedélyt adjunk telkeik megtartására és arra, hogy továbbra is bérbeadják, vagy maguk műveljék meg ezt a földet.

Ami a gazdagparasztok földjét és egyéb vagyonát illeti. arravonatkozóan az agrárreformról szóló törvényjavaslat 6. cikkelye a következőket írja elő:

Először, a gazdagparasztok egész földje, amelyet ők sajátmaguk vagy bér munkaerő segítségével művelnek meg, valamint a gazdagparasztok egyéb vagyona a törvény védelme alatt áll és sérthetetlen. A vagyonos parasztok gazdasága csakis ilyen módon őrizhető meg.

Másodszor, érintetlenül fenntartandó a gazdagparasztok tulajdonjoga valamennyi bérbeadott kisebb földparcellára vonatkozóan. Néhány különleges vidéken azonban az ilyen bérbeadott föld egy részét, vagy az egész földet a néphatalom helyi, illetve felsőbb szerveinek jóváhagyásával igénybe lehet venni.

A gazdagparasztok kisparcellákként bérbeadott földjeinek mennyisége általában nem nagy. Ahhoz pedig, hogy hatásosan

semlegesíthessük a gazdagparasztokat és védelembe vehessük a középparasztokat és azokat a személyeket, akik kisparcellákat adnak bérbe, a gazdagparasztoknak is meg kell hagyni azokat a kistelkeket, amelyeket bérbeadnak.

Egyes különleges vidékeken azonban más a helyzet. A gazdagparasztok által bérbeadott parcellák igen jelentékesek és ha ezeket a telkeket nem vennők igénybe, akkor a szegényparasztok nem kaphatnának megfelelő nagyságú földet. Ezért az ilyen vidékeken a földkérdés megoldása céljából a helyi vagy magasabb néphatalmi szervek jóváhagyásával igénybe lehet venni a gazdagparaszt bérbeadott földjének egy részét, vagy akár az egész földet.

Harmadszor, igénybe kell venni annak a kyszámú gazdagparasztnak a bérbeadott földjét, akik erre a célra nagy földterületeket használnak fel. Így például, ha a gazdagparaszt nagyobb földterületet ad bérbe, mint amennyit saját munkájával vagy bér munkásokkal megművel, akkor ő már nem egyszerűen gazdagparaszt, hanem félig-meddig már földesúr-számba menő gazdagparaszt. Az agrártörvény ezért előírja, hogy ott, ahol a félföldesúri típusú gazdagparasztok által bérbeadott földterület nagyobb annál a földterületnél, mint amelyet ők saját munkájukkal vagy bér munkával megművelnek, akkor a bérbeadott földet igénybe kell venni.

Ezenfelül a földesurak között vannak olyanok, akik egész éven át főleg mezőgazdasági munkával, földjük megművelésével foglalkoznak, de földjük nagyrészt bérbeadják. Az ilyen személyekkel szemben különleges elbánásra van szükség. Az általuk megművelt földnek megfelelő szabályozás után jórészt a tulajdonukban kell maradnia, a fennmaradó föld pedig elkobzás alá kerül.

A földesurak igásjóságát, mezőgazdasági felszerelését, gabonafeleslegét és felesleges vidéki házáat földjeik elkobzásával egyidejűen kell elkobozni. A házi berendezést is el kell kobozni és szét kell osztani éppúgy, mint ezeket a házakat, de ha a helyzet úgy követeli, ez másmódon is felosztható. Gabonafeleslegesen az a gabona értendő, amely a földbér megfizetése és az állami gabonabeszolgáltatás teljesítése után azon a mennyiségen felül marad meg a földesuraknak, amely

saját élelmiszerszükségleteik kielégítéséhez kell. Minden ház feleslegesnek tekintendő, azt az egyet kivéve, amelyben a földesúr és családja lakik. Ezt a gabonafelesleget, valamint a felesleges házakat, berendezést, igásállatot és mezőgazdasági felszerelést, a földdel egyidejűen kell elkobozni és szétosztani, de ugyanakkor a földesúrnak is meg kell hagyni, vagy ki kell osztani földrészét.

Erre szükség van, minthogy itt a legfontosabb mezőgazdasági termelési eszközökről van szó. Miután a parasztoknak földet juttattunk, meg kell kapniok ezeket a termelési eszközöket is, mielőtt még munkához fognának. Persze a földesúri termelési eszközöknek a parasztok között történő felosztása egymagában korántsem elegendő. A mezőgazdasági termelés problémájának megoldása érdekében a parasztoknak is kitartóan kell dolgozniok és kölcsönösen segíteniök kell egymást. Ezenkívül a kormány részéről is meg kell nyilvánulni a segítségnek.

Az említettek kivételével, a földesurak egyéb vagyonát, valamint az ipari és kereskedelmi vállalatokat nem szabad elkobozni. Az évtizedes kizsákmányolás során természetesen a legtöbb földesúr sok egyéb vagyont is szerzett. Az elmúlt évek tapasztalatai alapján tudjuk, hogy ha a földesuraknak ezt a vagyonát elkobozzák és szétosztják, az azt eredményezi, hogy a földesurak eldugják és elfecsérik ezt a vagyont, amit azután a parasztoknak kell felkutatniok. Így könnyen felütheti fejét a rendetlenség és óriási mennyiségű társadalmi vagyon mehet veszendőbe vagy semmisülhet meg. Ezért célszerű megengedni a földesuraknak, hogy megtarthassák ezt a vagyont. Így ebből a vagyonból megélhetési forrást nyerhetnek, vagy felhasználhatják a termelésben. Ez előnyös a közre nézve is. A földesurakkal szemben korábban alkalmazott bánásmódhoz képest a jövőben megvalósításra kerülő agrárreform sokkal elnézőbb.

Lehetséges azonban, hogy sok földesúr mégis konok ellenállást fog kifejtteni a földreformmal szemben és szabotálni fogja. Ezenkívül lehetséges, hogy csökönnyösen ellenszegülnek és szabotálják a népi kormány intézkedéseit. Az ilyen reakciós földesurakat szigorúan meg kell büntetni.

nem szabad semmiféle elnézést tanusítani velük szemben. sempedig cselekvési szabadságot adni nekik.

Egyes földesurak mind az agrárreform végrehajtása során, mind utána, szabotázscselekményeket fognak elkövetni, mint például az igásállatok tömeges levágása és pusztítása, a fák kiirtása, a mezőgazdasági felszerelés, öntözőberendezések, építmények, a termés és berendezési tárgyak megsemmisítése. A néphatalom szerveinek minden részletre kiterjedő rendszabályokat kell kidolgozniok az ilyen cselekményekkel szemben.

A földesurakra kell hárítani a felelősséget annak a vagyonnak az épségéért, amely még mindig az ő kezükben van. Nem szabad megsemmisíteniök, elrejteniök, elfecsérelniök vagy eladniok ezt a vagyont. Ha ennek a rendelkezésnek ellenszegülnek, büntetést kell fizetniök és bűnhődnie kell minden más személynek is, akinek része van e vagyon megsemmisítésében.

III. A GAZDAGPARASZTOK GAZDASÁGANAK FENNTARTASA

Az agrárreformról szóló törvényjavaslatnak a gazdagparasztok földjeire és egyéb vagyonára vonatkozó különböző rendelkezései azt a célt szolgálják, hogy meghagyják a vagyonos parasztok gazdaságát és az agrárreform folyamán politikailag semlegesítsék a gazdagparasztokat, még jobban védjék a középparasztokat és azokat a személyeket, akik kisparcellákat adnak bérbe, hogy ezzel elszigeteljék a földesurak osztályát és az egész népet egyesítsék az agrárreform megvalósítása, valamint a feudális rendszer szervezett megsemmisítése érdekében. Miért engedjük meg a multban a parasztoknak, hogy az agrárreform idején igénybevehessék a gazdagparasztok földfeleslegeit és vagyonfeleslegét s miért állunk ki most azért, hogy a küszöbönálló földosztás során meghagyják a gazdagparasztok gazdaságait? Főleg azért, mert a politikai és katonai helyzet ma erősen megváltozott.

Korábban, mindössze két évvel ezelőtt, a népi forradalmi erők és az ellenforradalom erői még elkeseredett háborúban állottak egymással. A népi erők akkoriban viszonylag rosszabb helyzetben voltak és a háború kimenetele még nem volt világos. A gazdagparasztok akkor még nem hitték, hogy a nép győzhet, továbbra is a földesurak és Csang Kai-sek mellé állottak, szembehelyezkedtek az agrárreformmal és a népi forradalmi háborúval.

Másrészt a népi forradalmi háború nagy emberáldozatokat (harcosokat) követelt a parasztságtól, nagy áldozatokat követelt az állami gabonabeadások teljesítése és a háború érdekében a győzelemért vívott harc javára végzett munka terén. A kínai nép számára a katonai győzelemért vívott harc volt a legfontosabb és ennek a célnak kellett alávetni mindent. Csakis e körülmények figyelembevételével engedjük meg a parasztoknak, hogy igénybevegyék a gazdagparasztok föld- és vagyonfeleslegét és elkobozzák a földesurak minden vagyonát, hogy így valamennyire kielégíthesük a szűkölködő parasztság szükségleteit, növeljük a parasztság forradalmi lelkesedését a népi felszabadító háborúban való részvételért és e háború támogatásáért, az amerikai imperializmustól támogatott Csang Kai-sek rendszer megsemmisítéséért.

Abban az időben ez szükséges és helyes is volt. Mert ha a felszabadított vidékeken nem hajtottunk volna végre radikális agrárreformot és ha a legszegényebb parasztság követeléseit nem elégítettük volna ki teljesen, akkor nehezen tudtunk volna megbírkózni az összes felmerülő nehézségekkel.

A mai helyzet nagymértékben különbözik a multtól. Az anyaországban lényegében befejeződött a népi forradalmi háború és Csang Kai-sek rablóbandája végső soron kétségtelenül pusztulásra van ítélve.

A két nagy paraszti kötelezettséget — a katonai szolgálatot és a közmunkakötelezettséget — lényegében megszüntettük s az állami gabonabeadás terhe is bizonyos fokig könnyebb lett.

Ma az egész ország népe számára legfontosabb feladat

a gazdasági építés megvalósítása, a nemzetgazdaság helyreállítása és fejlesztése. A Taivanért folytatott küzdelem továbbra is igen fontos feladat marad és a Felszabadító Néphadsereg rendelkezik is elegendő erővel ahhoz, hogy azt végrehajtsa. A nehézségek, amelyekkel találkozunk, jellegüket tekintve, különböznek azoktól, amelyekkel a múltban, a háború időszakában találkoztunk. Ezek általában olyan nehézségek, amelyek gazdasági és pénzügyi téren gazdasági életünk átalakítása, helyreállítása és fejlesztése folyamán támadnak.

Ugyanakkor politikailag és szervezetileg az egész országban létrejött az összes nemzetiségek, demokratikus osztályok, pártok, csoportok és népi szervezetek nagy forradalmi egysége, egyidejűen a gazdagparaszság politikai álláspontjában is bizonyos változások mentek végbe.

A népi kormány megvalósítva a gazdagparashti gazdaságok fenntartásának politikáját, alapjában semlegesítheti a gazdagparaszságot, aminek folytán a középparasztok érdekei jobban meg lesznek védve és ez a paraszság fölösleges aggodalmait is megszüntetheti a termelés fejlesztésének időszakában. Ennélfogva a jelenlegi helyzetben, a küszöbönálló agrárreform megvalósítása során mind politikai, mind gazdasági tekintetben szükség van arra, hogy elfogadják azt a politikát, amely a gazdagparasztok gazdaságának fenntartására irányul. Ez a mostani pénzügyi és gazdasági nehézségek legyőzése szempontjából az országra és a népre is viszonylag előnyös lesz.

Az 1946 júliusa és 1947 októbere közötti időszakban, a paraszti tömegek és falusi aktívaink Észak-Kína és Északkelet-Kína sok kerületében az agrárreform végrehajtásánál nem tudták követni a Kínai Kommunista Párt Központi Vezetőségének 1946 május 4-én közzétett utasításait arravonatkozóan, hogy a gazdagparasztok vagyonát alapjábanvéve érintetlenül kell hagyni.

A paraszti tömegek és falusi aktívaink saját belátásuk szerint cselekedtek és elkobozták a gazdagparasztok földjét és vagyonát éppúgy, mint ahogy a földbirtokosok földjét és vagyonát konfiskálták. Ez érthető. Azért történt így.

mert ez volt a legelkeseredettebb küzdelem időszaka a kínai nép és a Kuomintang-reakció közötti harc folyamán. Éppen ebben az időszakban történt a legtöbb elhajlás a földreform végrehajtásában, amikor a középparasztság bizonyos részének érdekei csorbát szenvedtek, amikor egyes vidékeken jóformán beszüntették az ipart és kereskedelmet és amikor egyes helyeken válogatás nélkül bántalmazták és ütötték agyon az embereket.

Ezek a tények alapjánvéve az akkori feszült politikai és katonai helyzet következményei voltak. E kilengések azonban részben azért történtek, mert falusi aktíváink többségének még nem volt semilyen gyakorlata a földreform végrehajtásában. Ezek az aktíváink képtelenek voltak meghatározni az osztályhelyzetet a mezőgazdasági körzetekben és sokszor tévesen földesúrnak minősítették a gazdagparasztot és gazdagparasztnek a középparasztot.

Ennek következtében a Kínai Kommunista Párt Központi Vezetősége 1947 október 10-én nyilvánosságra hozta a földreform-törvény programját, amely pontos határvonalat húz a gazdagparasztok és a földesurak között, lehetővé teszi azonban a gazdagparasztság fölösleges földjének és vagyonának igénybevételét.

Ugyancz év telén a Kínai Kommunista Párt Központi Vezetősége nyilatkozatot tett közzé a mezőgazdasági lakosság osztályrétegződéséről. Mao Ce-tung elnök nyilatkozott az aktuális helyzetről és feladatainkról, Jen Bi-si elvtárs pedig beszédet mondott az agrárreformról.

Azóta ezek az egyes kaotikus jelenségek a mezőgazdasági körzetekben megszűntek, a földreform végrehajtása pedig helyes mederbe terelődött.

Fel kell hívnunk a figyelmet az elmúlt évek tapasztalatainak tanulmányozására abból a célból, hogy elvtársaink a földreform végrehajtásával kapcsolatos munkájuk során a mezőgazdasági kérdésekben ne feledkezzenek meg a korábban elkövetett hibákról.

Ma már egészen új viszonyok között élünk és feltétlenül szükség van arra, hogy az általunk javasolt földreform-törvény megvalósítása során keresztülvigyük egyrészt a feudá-

lis rendszer megsemmisítésének, másrészt a gazdagparaszt gazdálkodási lehetősége fenntartásának politikáját.

Magától értetődik, hogy a gazdagparaszság gazdasága megőrzésének általunk elfogadott politikája nem rövidlejáratú politika, hanem olyan politika, mely hosszú időre szól. Más szavakkal, az új demokrácia egész időszaka folyamán mindvégig lehetővé tesszük a gazdagparasztok gazdálkodását. A gazdagparasztok gazdálkodása csak akkor válik feleslegessé, amikor a mezőgazdaságban megérlelődnek a feltételek a gépek széleskörű használatára, kollektív gazdaságok megszervezésére és a szocialista reformok mezőgazdasági körzetekben történő megvalósítására. Ehhez azonban még hosszabb idő szükséges.

Ezért ragaszkodunk tehát jelenleg a gazdagparasztok gazdálkodásának fenntartásához.

Természetesen, azon vidékeken, ahol a földreformot már végrehajtották, a gazdagparasztok nem használhatják fel ezt a körülményt arra, hogy újból visszavegyék a földet a parasztoktól és ha ilyen esetek előfordulnak, úgy azoknak könyörtelenül véget kell vetni.

IV. NÉHANY KÉRDÉS A FÖLDOSZTASRA VONATKOZÓAN

Azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy mi módon kell felosztani a földet, mindenekelőtt azt kell megmagyarázni, hogy a földosztásnak ezt a kérdését a nagy földterületek csökkentése és a kisebb földterületek kiegészítése útján kell megoldani, megfelelő módon elbírálva a földtulajdonosok birtokának nagyságát és kötelezően figyelembe véve érdekeiket. A földosztásnak ez a módja lehetővé teszi a túlzott és felesleges változások elkerülését a telkek birtoklásában és a termelésnek is javára válik.

Abban az esetben, ha földművesek által bérelt telkeket a más személyek között felosztásra kerülő alapnak adják át, megfelelő módon figyelembe kell venni ezeknek a földműveseknek az érdekeit. Szükséges, hogy a kiosztott föld és a

földművesek saját földtulajdona, ha van ilyen, együttesen valamivel nagyobb legyen azok földtulajdonánál, akik mint földnélküli vagy kevésföldű parasztok részesültek földjuttatásban; így ezen elv alapján a földműveseknek átlagosan annyi földjük lesz, amennyivel az adott vidéken mindenki rendelkezik.

Bizonyos veszteségeket okozhat a földműveseknek, ha az általuk bérelt földből túlnagy területet vesznek igénybe, de ha az említett szempontok figyelembevételével oldjuk meg a kérdést, akkor a veszteség jelentéktelen lesz, vagy egyáltalán semilyen veszteség nem éri őket.

Ugyanígy, az agrárreform keresztülvitele után még marad egy bizonyos földterület, amelyet bérbe fognak adni. Ezt a földet kiegészítésként vagy kártérítésként bérbeadhatják azoknak a földműveseknek, akiknek földjéből túlnagy részt vágtak le.

A földművesek legjobb földjeiből nem kell elvenni, vagy csak nagyon keveset szabad levágni. A gyakorlat azt bizonyítja, hogy a földművesek akkor maradnak elégedettek, ha ezt a helyes módszert alkalmazzák velük szemben.

A földműveseket teljesen kielégítik, mivel az a föld, amelyet korábban másoktól béreltek, saját tulajdonuk lesz. Többé nem kell haszonbért fizetniök és megalázkodniök a földesúr előtt, társadalmi helyzetük megjavul, földet kapnak és jobban élnek.

A föld és más termelési eszközök szétoztásakor kellő mértékben figyelembe kell venni bizonyos különleges kérdéseket, amelyek az illető mezőgazdasági körzet földnélküli vagy kevés földdel rendelkező lakosait érintik. Ha a helyi földviszonyok megengedik, akkor egyeseknek, például egyedülálló szegényparasztoknak, vagy két személyből álló családoknak, nagyobb földterületet kell kiosztani.

Az olyan rétegek, mint a falusi kézművesek, kispolgárok, kiskereskedők, értelmiségiek és családjaik, a népi kormány és a népi szervek tisztviselői, akik fizetést kapnak, de akiknek családjai faluhelyen élnek és az ehhez a réteghez tartozó más személyek, akik máshol élnek, de akiknek családjai szintén faluhelyen laknak, csak kisebb arányban vagy

egyáltalán nem kaphatnak földet. Azok a személyek, akiknek jövedelme elegendő arra, hogy eltartsák magukat, nem kapnak földet; azok a személyek azonban, akiknek jövedelme nem rendszeres, vagy nem elegendő sajátmaguk eltartására, ezek számára ki lehet utalni bizonyos földterületeket, amelyek nagysága a szokásos paraszti telkeknél kisebb is lehet.

E kérdések megfelelő megoldásának egy-egy adott falu konkrét viszonyain és az egyes személyek helyzetén kell alapulni és a konkrét határozatokat olymódon kell meghozni, hogy a kérdést megtanácskozzák és megvitassák a parasztokkal és az egyes személyekkel, akikre az vonatkozik.

Az agrárreform törvénytervezetében említett, a forradalom ügyéért hősi halált haltak családtagjai közé tartoznak a különböző forradalmak idején, kezdve az 1911. évi forradalomtól, a japánellenes háború idején és a népi felszabadító háborúban vívott harcokban elesett személyek legközelebbi egyenesági rokonai. A harcokban elesett maga is családtagnak számít és az ő földrészét családjának kell juttatni, mint a kompenzációnak egy sajátos nemét. Ez rendkívül fontos.

A munkanélküliek és családtagjaik, akik a községtanács vagy más néphatalmi szervek vagy szakszervezetek igazolásával térnek vissza a faluba, szintén kapnak földet és más termelési eszközöket, ugyanúgy, mint a parasztok, ha földet kérnek és mezőgazdasági munkával tudnak foglalkozni és ha ezt a helyi földviszonyok lehetővé teszik. Ilyen módon megoldódik a munkanélküliek egy részének kérdése, ami a társadalom számára előnyös.

A szerzeteseknek, apácáknak és papoknak a mezőgazdasági körzetekben, valamint az elmenekült földbirtokosoknak és más személyeknek, akik segítséget nyújtottak az ellenségnek, de most visszatérnek a falvakba, valamint családtagjaiknak szintén kell telket és más termelési eszközöket juttatni, csakúgy mint a parasztoknak, ha nincs más létfenntartási eszközük és akarnak és tudnak is mezőgazdasági munkával foglalkozni. Ellenkező esetben munkanélküli csavargókká válnak, megszegik a társadalmi rendet és a társadalom számára rendkívül káros elemek lesznek.

Büntetésből nem kaphatnak földet azok a személyek, akiknek háza a falvakban van és akiket a népi kormány együttműködőknek, árulóknak, háborús bűnösöknek és ellenforradalmároknak nyilvánított, akik súlyos bűnöket követtek el, valamint azok a bűnösök, akik rendszeresen akadályozzák az agrárreformot. E személyek mellett, akiknek kiléte már ismeretes, vannak még más elemek is, akiknek személyét még meg kell állapítani az agrárreform végrehajtása idején. A helyi népi hatóságoknak gondosan ki kell nyomozni és meg kell vizsgálni ezek ügyeit.

A helyi népi hatóságok kötelesek haladéktalanul tisztviselőket küldeni, hogy ellenőrizték a földet és más vagyontárgyakat, amelyeket az agrárreform törvénytervezetének megfelelően államosítani kell és amelyeknek nincs gazdájuk, hogy megakadályozzák e vagyontárgyak pusztulását vagy elherdálását.

Ila van olyan személy a fentemlített kategóriákból, aki használni tudja ezt a földet és ha az államnak ideiglenesen nincs arra szüksége, akkor a volt tulajdonosok továbbra is használhatják azt, de nem adhatják bérbe, nem adhatják el és nem hagyhatják felügyelet nélkül. Ila pedig nincs szükségük erre a földre, akkor azt vissza kell juttatni az államnak.

A helyi népi hatóságok kötelesek elegendő ellenőrző személyzetet biztosítani a történelmi és kegyhelyek, valamint a történelmi műemlékek körül — hogyha senki nem ügyel fel azokra, és ha ezeket gondozni kell — azért, hogy megakadályozzák azok elpusztulását.

Ez a magyarázata néhány — a földosztásra vonatkozó — kérdésnek.

V. NÉHANY MOZZANAT, AMELYET A FÖLDREFORM VÉGREHAJTÁSA SORÁN FIGYELEMBE KELL VENNI

Az agrárreform szakadatlan és elkeseredett küzdelem. Irányvonalunk a küszöbönálló agrárreform megvalósítása során a következő: a szegényparasztoakra és a gazdasági cse-

lédekre támaszkodunk, szövetkezünk a középparasztokkal és semlegesítjük a gazdagparasztokat, fokozatosan megszüntetjük a feudális kizsákmányolás rendszerét és fejlesztjük a mezőgazdasági termelést.

A földreform megvalósításának alapvető szervezeti formái és szervei a parasztszövetségek. A parasztkonferenciák minden fokozata, a parasztszövetségek bizottságai és a parasztküldöttek konferenciáinak összes fokozatai kell hogy a földreform megvalósításának központjai legyenek. A parasztság öntudatos és aktív elemei, valamint a földreform végrehajtása céljából a felsőbb hatóságok által kiküldött káderek alkotják a földreform megvalósításának főerőit.

Az említett irányító szerveknek a különböző vidékeken, ahol a földreform megvalósításra kerül, telefonkapcsolatot kell létesíteniök a falusi körzetekkel, és szoros kapcsolatban kell állaniok az alsóbb szervekkel. Minden szervnek felelős munkásokat és felügyeletet ellátó brigádokat kell kiküldenie az alsóbb szervekhez, a reform végrehajtása és annak gyakorlati irányítása céljából.

Előre ki kell dolgozni az agrárreform végrehajtására vonatkozó terveket és intézkedéseket a sziantól kezdve és attól felfelé, amelyeket a felsőbb szervek jóváhagyása után kell életbeléptetni. Ha olyan probléma merül fel, amely nem tartozik az alsóbb szervek hatáskörébe, ez esetben utóbbinak a felsőbb szervhez kell fordulnia, hogy attól kapjon tanácsot. A felsőbb szervnek kötelessége kiküldötte útján haladéktalanul segítséget nyújtani e kérdések megoldásához. Elsősorban a legfontosabb kérdéseket kell megoldani, amelyek megérték az eldöntésre, amelyekre nézve világos helyzet alakult ki és amelyek a nép többségét érintik.

Azokat a kérdéseket, amelyek még nincsenek tisztázva, vagy amelyeknek megoldása tekintetében megoszlanak a vélemények és amelyek csupán a lakosság kisebbségét érintik, később kell megoldani olyképpen, hogy a kisebbséget érintő bonyolult problémák megoldása ne zavarja a többséget érintő kérdések megoldását.

Ezek azok a mozzanatok, amelyeket a földreform végre-

hajtása során közreműködő tényezőknek szem előtt kell tartaniok.

Mielőtt a földreform végrehajtásához végérvényesen hozzákezdenénk, a helyi és a felsőbb irányító szervek kötelessége, hogy néhány szianban kísérleti és mintául szolgáló intézkedéseket foganatosítsanak abból a célból, hogy a nyert tapasztalatokat a káderképzésnél és az agrárreform végrehajtásának irányításában hasznosítsák.

Feltétlenül ügyelnünk kell a különböző fokozatú parasztszövetségek vezetésének tisztaságára. Ahol a vezetés nincs tiszta kezekben, ott mozgósítani kell a tömegeket a vezetőség újraválasztása céljából. Az adott esetben a „tisztaság” kifejezés nem jelenti a hibákat elkövető gazdasági cselédek, szegényparasztok és középparasztok eltávolítását, távoltartását a szövetségektől. Ellenkezően, be kell vonni őket a szövetségekbe, egyesíteni és nevelni kell őket. A „tisztaság” kifejezés az adott esetben azt jelenti, hogy nem szabad megengedni a földbirtokosok, gazdagparasztok és ügynökeik részvételét a parasztszövetségekben, és ami még fontosabb, nem szabad megengedni azt, hogy ott vezető szerepet töltsenek be.

A parasztszövetségek vezetőségét döntő többségében a szegényparasztok és gazdasági cselédek sorából kell megválasztani. A középparaszttal azonban igazi szövetségre kell lépni és feltétlenül ügyelni kell földjének és vagyonának megvédésére minden megcsorbitás ellen, beleértve a jómódú középparasztok földjét és vagyonát is. Ugyanakkor a középparaszt-aktívákat meg kell hívni a parasztszövetségek vezetőségébe. Ügyelni kell arra, hogy a parasztszövetségek minden fokozatának vezetőségeit egyharmadrészen középparasztokból válasszák. Erre feltétlenül szükség van. A parasztszövetségen kívül semilyen más szegényparasztszövetséget szervezni nem kell. Éppúgy nem kell a falvakban szakszervezeteket alakítani.

A parasztszövetségekben lehet szegényparaszt-, gazdasági cseléd- és kézműves-gyűléseket rendezni, illetve ezek küldötteinek gyűléseit az őket érdeklő kérdések megtárgya-

lása céljából. Lehetővé kell tenni azonban, hogy ezeken a gyűléseken a középparasztok küldöttei is résztvegyenek.

A parasztszövetségeknek be kell vonniok munkájukba a parasztcsaládok asszonyait, hogy a parasztszövetségek irányításában nő-aktívaink is résztvehessenek. A parasztszövetségekben nőgyűléseket vagy női küldöttgyűléseket kell tartani az asszonyok társadalmi jogainak védelme és a nőket érdeklő kérdések megvitatása céljából.

A mezőgazdasági körzetek parasztszövetségei kötelesek soraikba befogadni a szegényparaszttságot, a forradalmi értelmiséget és egyéb dolgozókat. Sőt, mi több, a parasztszövetségek feladata, hogy antifeudális egységfrontban egyesítsék mindazokat az elemeket, amelyek ellenzik a feudalizmust, de nem tartoznak a szövetségekhez, beleértve a felvilágosodott dzsentri-réteget, akik támogatják a földreformot, hogy vállalva küzdhessenek a hűbéri kizsákmányolás rendszere ellen.

A néphatalom helyi szervei hívják össze a gazdag-paraszttságot, tájékoztassák őket a kormány politikájáról és magyarázzák meg nekik a parasztszövetségek feladatait, hogy kétségeiket eloszlassák. A népi hatóságok hívják össze a földbirtokosokat is és magyarázzák meg nekik a kormány rendeleteit és politikáját, hogy megérthessék az agrárreform szellemét és megvalósításának módszereit.

Figyelmeztetni kell azonban arra is őket, hogy ne ellenkezzenek és ne vegyenek részt szabotázsselekményben, hanem becsületesen teljesítsék a kormány utasításait és a parasztszövetségek határozatait. Ebben az esetben a népi kormány előzékenységet tanúsít velük szemben.

Csak azokat a földbirtokosokat, titkos ügynököket és ellenforradalmi elemeket kell könyörtelenül elnyomni, amelyek ellenállásra készülnek és szabotázsselekményeket készítenek elő. Idejében le kell törni ezeknek mindennemű ellenállását.

A földreform időszakában széleskörű felvilágosító munkát kell folytatni nemcsak a mezőgazdasági körzetekben, hanem a városi lakosság minden rétegében és a Felszabadító Néphadsereg csapatrészei között is. A népi kormány ren-

delkezéseit és az agrárreform politikáját meg kell magyarázni a munkásoknak, tanulóknak, alkalmazottaknak, iparosoknak, kereskedőknek, katonai parancsnokoknak és a hadsereg katonáinak, hogy így lehetőséget nyújtsunk számukra a reform megértéséhez, hogy áthassa őket nem a földbirtokosok, hanem a parasztság iránti együttérzés és segítség-szándék. Még fontosabb, hogy általában ne álljanak a földbirtokosok mellé és ne vegyék védelmükbe azokat a földbirtokosokat, akik rokonaikhoz s baráti körükhöz tartoznak. Ezeket a földbirtokosokat figyelmeztetniük kell, hogy ha el akarják kerülni a büntetéseket, akkor becsületesen be kell tartaniuk a népi kormány törvényeit és a parasztszövetségek határozatait, nem szabad ellenállást tanúsítaniuk és szabotázscselekményeket elkövetniük.

Mindez igen fontos előfeltétele a feudalizmus elleni egy-ségfront megalakításának.

Az agrárreform végrehajtása során be kell vonnunk ebbe a munkába valamennyi demokratikus párt és csoport kádereit, a tanítókat és más demokratikus elemeket, akik részt óhajtanak venni a földreform végrehajtásában. Evégből nem is kell elhagyniuk szülőföldjüket. Részvételük ebben a munkában lehetővé teszi számukra és a paraszttömegek számára, hogy hasznos tapasztalatokat szerezzenek és jó iskolát végezzenek.

Népbíróságokat kell szervezni, hogy az ellenállókkal és a szabotázstevékenységet folytató despotákkal, titkos ügynökökkel, ellenforradalmi elemekkel és földesurakkal szemben idejekorán megfelelő büntető rendszabályokat alkalmazhassunk és azok megmozdulásait elnyomhassuk, hogy az agrárreform idején a parasztság részéről ellenük emelt vádak kivizsgálásáról intézkedhessünk.

A közönséges bűnösök ügyeit és a polgári pereket, valamint különösen bonyolult ügyeket, amelyek hosszabb kivizsgálást igényelnek, a népbíróságoknak ítélelhozatal előtt a rendes bíróságok és a társadalmi biztonsági szervek elé kell utalniuk határozathozatal végett. Ez lehetővé teszi számukra, hogy az agrárreform végrehajtása során egész munkájukat

e törvény megsértésének kivizsgálására s a vidéki körzetekben a forradalmi rend fenntartására összpontosítsák.

A népbíróságok munkájukat a kormány által nyilvánosságra hozott rendszabályoknak megfelelően végzik és nem ítélkezhetnek önkényesen a bűnözők felett. A népbíróságokon és a rendőrség szervein kívül semilyen más szervezet vagy hivatal nem tartóztathat le bűnözőket, nem vizsgálhatja ki azok ügyeit és nem ítélkezhet fölöttük. A néphatalom összes szerveinek minden fokozaton segíteniök kell a népbíróságoknak a népbíróság kádereinek kiképzésében és megerősítésében, lehetővé téve számukra, hogy a rájuk háruló feladatot teljesítsék. Ellenkező esetben fölmerülhet az a veszély, hogy az agrárreform végrehajtásának időszakában képtelenek leszünk a rendet fenntartani.

Az osztályhelyzet megállapítása a mezőgazdasági körzetekben az agrárreform végrehajtásának idején igen bonyolult és rendkívül fontos munka. A vezető szervek minden fokozatának kötelessége, hogy ehhez a munkához komolyan lásson hozzá a Központi Népi Kormány által elfogadott határozatok szellemében. A legnagyobb óvatossággal kell eljárni a földesurak osztályhelyzetének meghatározásánál, miután ez maga után vonja az idesoroltak földjének és egyéb termelési eszközeinek elkobzását.

A mezőgazdasági körzetek lakosságának osztályhelyzete az esetek többségében teljesen világos és könnyen megállapítható anélkül, hogy e tekintetben véleménykülönbségek keletkeznének. Az osztályhelyzet tisztázása legyen az első feladat. Ha a lakosság egy kisebb csoportjának osztályhelyzete nem világos és nehezen tisztázható és ha a vélemények e tekintetben megoszlanak, úgy annak megállapítását későbbre kell halasztani, miután a kérdést már gondosan tanulmányozták és a felsőbb hatóságokkal megbeszélték. Ezen személyek osztályhelyzetének meghatározásával nem kell sietni, különben olyan hibák keletkezhetnek, amelyek rólukról elégedetlenségre vezetnek. Röviden, az osztályhelyzet megállapításakor nem szabad hibákat elkövetnünk, de ha már becsúszott valami hiba, úgy azt orvosolni kell.

E feladatok helyes végrehajtásának és az agrárreform-

mal kapcsolatos egyéb feladatok teljesítésének kulcsa kádereink munkastílusának megjavításában és különösképpen az önkényes módszerek kiküszöbölésében van. Az átnevelés érdekében már sok körzetben mozgalom bontakozott ki. Ha az agrárreform tanulmányozásának munkáját jól végezzük el, akkor — úgy vélem — a küszöbönálló nagyarányú agrárreformot kétségkívül szervezeten, következetesen, kellő áttekintéssel és a Központi Népi Kormány rendeleteinek és törvényeinek megfelelően fogjuk végrehajtani. Az agrárreform megvalósítása elengedhetetlen feltétele országunk pénzügyi és gazdasági helyzete gyökeres megjavulásának, azonkívül politikailag is megszervezi a paraszti tömegeket. És akkor a mi országunk és a népi kormányzat sokkal összeforrottabb és sokkal erősebb lesz, mint bármikor azelőtt.

Ez az én mondanivalóm az agrárreform kérdésében. Remélem, hogy Önök mindezt alaposan megtárgyalják.

(A Kínai Népi Politikai Tanácskozó Testület Nemzeti Bizottságának II. ülésén, 1950 június 14-én elmondott beszámoló.)

KÍNA NÖVELI GABONATERMÉSÉT

A Központi Népi Kormányzótanácsnak a pénzügyi és élelmezési helyzetről tett jelentésében Csen Jün, a Központi Népi Kormány Közigazgatási Tanács alelnöke beszámolt arról, hogy 4 500 000 tonna gabona kerül piacra, amely elegendő az egész városi lakosság egyharmadának ellátására egy esztendőre, továbbá kijelentette, hogy az idén sem gabonahiány, sem pedig komoly árhullámmzás nem lesz a gabonapiacon. Hangsúlyozta, hogy az állam bevételei és kiadásai úgyszólván egyensúlyban vannak; hogy megvan a lehetőség arra, hogy a közszükségleti cikkek árait hosszú időre stabilizálhassuk és hogy az inflációt, amely annyi szenvedést okozott népünknek, végleg megszüntethessük. Mindez azt mutatja, hogy a pénzügyi és gazdasági téren végzett munkánk eddig igen sikeres volt. Most már gyors ütemben és rendszeresen folytathatjuk nemzetgazdaságunk helyreállítását.

Mezőgazdasági téren hasonló bizakodással tölt el bennünket a gabonatermés emelésére irányuló országos mozgalom.

Az elmúlt év decemberében a Központi Népi Kormány földművelési minisztériuma országos konferenciát hívott egybe. Ez a konferencia — számításba véve a régebben és a most felszabadított vidékeken uralkodó különböző viszonyokat, a rendelkezésre álló munkaerő, az anyagellátás és egyéb tényezők korlátozott voltát, — azt tűzte ki célul, hogy gabonatermelésünket 10 080 000 000 kettivel, azaz körülbelül 5 000 000 tonnával emeljük.

Különböző vidékekről máris kedvező hírek érkeztek: a kormány által kitűzött gabonatermelési kvózákat előreláthatóan 4 450 000 000 kettivel túlteljesítik majd. Ez azt jelenti, hogy gabonatermésünk az idén 14 530 000 000 kettivel emelkedik, ami 44,1 százalékkal több mint eredetileg terveztük. (Decemberi tervünkben nem szerepelt a Népi Felszabadító Hadsereg egységei által Kvantung és Szinkiang tartományokban és Peking külvárosaiban termelt mennyiség.)

Kína háborúelőtti termése (az 1931-től 1936-ig terjedő időszak átlagát véve alapul) 284 500 000 000 ketti volt. Az 1938-as év és az 1941—45-ös időszak átlagtermése alapján számítva, a háborús években 239 000 000 000 ketti gabonát termeltek. Az elmúlt évben az áradások és a szárazság következtében termésünket összesen mintegy 225 500 000 000 kettire becsülték. Ez a háborúelőttihez képest 20,7 százalékos, a háborúalattihoz képest pedig 5,6 százalékos visszaesést jelent. Az átlagos évi termés alapján tett becslésünk szerint ezévi termésünk közel 235 500 000 000 ketti. Ha termésünk emelését a terv szerint valósítjuk meg, úgy gabonatermésünk el fogja érni a 250 000 000 000 kettit. Ez meghaladja háborúalatti termésünket és csak 34 500 000 000 kettivel, tehát 12,1 százalékkal marad el a háborúelőtti termés színvonalától. Úgy tervezzük, hogy a következő 2—3 esztendőben évi 5—5 százalékkal emelkedik majd termésünk. Ez annyit jelent, hogy két év múlva elérjük, a közeljövőben pedig túl is haladjuk háborúelőtti termésünk mennyiségét.

Az alanti szám adatok azt mutatják, hogy egyes vidékeken a termés még nagyobb emelését állították be terveikbe, mint amennyit a kormány számukra kitűzött.

Vidék	Eredeti terv	Ellenterv	Növekedés %/ -ban
Északkelet-Kína	2 400 000 000 ketti	2 848 730 000 ketti	18,7
Észak-Kína	2 500 000 000 „	3 167 900 000 „	26,7
Északnyugat-Kína	330 000 000 „	334 240 000 „	1,3
Kelet-Kína	3 200 000 000 „	3 506 550 000 „	9,6
Közép- és Dél-Kína	1 650 000 000 „	4 470 680 000 „	171,0
Összesen	10 080 000 000 ketti	14 328 100 000 ketti	42,1

Hozzászámítva azt a mennyiséget, amit a hadsereg Szinkiangban, Kvantungban és Peking külvárosaiban termelt, a különböző vidékek tervezett terméscme'elése 14 530 000 000 ketti, ami az eredeti tervnél — mint már megállapítottuk — 44,1 százalékkal több.

A Központi Népi Kormány decemberi tervében a közép- és délkeletkínai Hupei, Hunan és Kiangszi tartományokra meg'lehetősen alacsony mennyiséget szabott ki. Ez azért történt, mert ez a három tartomány csak nemrég szabadult fel és árvizek is sújtották. Ugyanakkor, amikor a szintén ebbe a körzetbe tartozó Honan tartománynak 650 000 000 kettivel kellett emel'nie termését, a három e'őbb em'ített tartománytól együttesen csupán 1 000 000 000 kettivel kért többet a kormány. Ebből 200 000 000 ketti esett Hupeire, 500 000 000 Hunanra és 300 000 000 ketti Kiangszira. Ezzel szemben Hupei 510 000 000 kettivel (256 százalék), Hunan 920 000 000-val (184 százalék) és Kiangszi 310 000 000-val (104 százalék) emelte beszo'gáltatási kvótáját.

Valamikor ez a három tartomány volt Kína legfőbb rizstermelő központja. 150 000 000 mu termékeny szántóföld van itt. Jóllehet a földreformot ezekben a tartományokban még nem hajtottuk teljesen végre, a parasztság életszínvonala állandóan emelkedik, mert csökkentek a bérleti díjak és felszámolták a helybeli kiskirályokat. Azon vannak, hogy minél többet termeljenek. Joggal bízhatunk hát abban, hogy kitűzött céljukat el is éri. És valóra válik a régi közmondás, hogy „ha Hunan és Hupei tartományban bő termést takarítanak be, akkor nem lesz ennivalóban hiány a nap alatt“.

A GABONATERMÉS NÖVELESÉNEK ALAPJA

Amikor a Központi Népi Kormány elfogadta azt a tervet, hogy gabonatermésünket 5 millió tonnával emeli, programját a következő megvalósítandó fel'étélekre alapozta:

1. Országunk 1 400 000 000 mu-nyi megművelt földjéből a régebben felszabadított vidékeken 600 000 000 mu-t már felosztottak. Ezen országrészeknek 10 százalékkal kell emel-

niók termelésüket, ami összesen 6 000 000 000 ketti többletet jelent.

2. A víztárolás megjavítása, a pestis és a különböző növénybetegségek megeőzése, jobb vetőmag kiosztása, az állami gazdaságok számának növelése és a parlagon heverő földek megmunkálása — várakozásaink szerint további 1 000 000 000 ketti emelkedést eredményez.

3. Az árvíz elleni védekezést 50 000 000 mu-nyi olyan területre terjesztettük ki, amely a múlt évben víz alatt állt. Ennek következtében a termelésnek, 1949-hez viszonyítva, mu-ként 60, azaz összesen 3 000 000 000 kettivel való emelkedése várható.

E számítások alapján kérte fel a földművelési minisztérium a régen felszabadított területeket, hogy termésüket 10 százalékkal emeljék. Azon országrészekben, ahol a körülmények aránylag kedvezőbbek, igyekezni kell a termesztést a háborúelőtti színvonalra emelni; ott pedig, ahol szárazság vagy árvíz pusztított, a termesztést annyira kell emelni, amennyire a helyi viszonyok megengedik.

Az újonnan felszabadított területeken általában az 1949-es színvonalat kell elérni. Persze ott, ahol erre lehetőség kínálkozik, valamivel többet kell termeszteni, azonban az elemi csapásoktól sujtott, nemrég felszabadított országrészekről csak azt várjuk, legyenek úrrá az árvizek és a szárazság okozta nehézségeiken, hogy a termesztés újra megindulhasson.

Válaszul a Központi Népi Kormány felhívására, országunk különböző vidékeinek és tartományainak hatóságai egymásután több konferenciát hívtak egybe, amelyeken konkrét terveket dolgoztak ki mezőgazdasági termesztésünk emelésére. Határozataikat azután továbbították az alsóbb közigazgatási szervekhez és így minden egyes család elkészíthette saját tervét. E konferenciákon kívül azonban minden országrész, tartomány, közigazgatási kerület és megye külön megtárgyalta a termesztési kampány kérdéseit az olyan szervezetekben is, mint az Összkörzetek Népi Képviselőinek Konferenciája, a parasztképviselők konferenciája és a helyi gazdasági konferenciák. Egyidejűleg egész sor szakértő is tartott megbeszélést

a víztárolásról, a földművelés technikai kérdéseiről. A munka hősei és az élmunkások találkozásán is országszerte az előkészületi munkálatok további fokozásáról tárgyaltak.

A legutóbb beérkezett jelentések azt mutatják, hogy általában Észak-Kína régebben felszabadított vidékein még az idén eléri a háborúelőtti termés színvonalát, sőt, számos falu túl is haladja majd. A Hopei tartományban lévő Hzsingtai közigazgatási kerület statisztikai adatai szerint az itteni falvak 67 százaléka tartozik az előbbi, 33 százaléka pedig az utóbbi kategóriába. Sanszi tartományban 33 megye emeli már az idei termését a háborúelőtti szintre. Az általános becslések szerint, ott, ahol végrehajtottuk a földreformot, 1951-re majdnem mindenhol elérjük a háborúelőtti termés színvonalát, sőt, igen sok kerület túl is haladja addigra.

A következőkben arról a hatalmas erőfeszítésről szeretnék beszámolni, amellyel a felszabadított parasztok — különösen ott, ahol már egészen befejeződött a földosztás — termelésüket fokozzák.

A régebben felszabadított vidékektől azt kértük, hogy az idén a föld termékenységet fokozó anyagokból 15 százalékkal többet használjanak. Sanszi tartományban például a legutóbbi két hónap folyamán 43 megye mu-ként 3200 ketti trágyát készített elő, az egész évben felhasználandó mennyiség 75 százalékat. Északkelet-Kína parasztjai között azeelőtt nem volt szokás a föld termékenységet fokozó anyagok használata; ezzel szemben az idén már ők is megtehetősen nagy mennyiséget vettek igénybe. A legjobb kerületekben a szántóföld 90 százalékat, a többi, közepes vidékeken a föld 50—60 százalékát trágyázták meg.

A MEZŐGAZDASÁGI FELSZERELÉS KÉRDÉSÉRŐL

Sanszi tartomány 19 megyéjének statisztikai adatai szerint a parasztok eddig 100 000 szerszámot javítottak meg, illetve készítettek. Csahar tartomány azt jelenti, hogy itt 140 000 mezőgazdasági munkaeszközt gyártottak. Északkelet-Kínában 20 000 darab vadonatúj mezőgazdasági felszerelési cikket és 40 000 kijavított eszközt állítottak munkába. Az új

lóvontatású mezőgazdasági eszközök népszerűsítése céljából a földművelési minisztérium Észak- és Kelet-Kínában 42 felszerelési állomást létesített és a régebbi traktorvezetői tanfolyamot rendes iskolává alakította át. Máris több mint 450 képzett traktorvezetőt küldtek ki innen különböző tartományok gépesített gazdaságaiba. Egyidejűen több mint ezer szovjet traktort is rendeltünk, hogy állami gazdaságainkat tervszerűen és rendszeresen fejleszthessük.

Vízgazdálkodási munkálataink az idén az árvizek megelőzésére és az elöntött vidékek vízmentesítésére összpontosulnak. A szárazság-sújtotta vidékeken csatornákat építünk, hogy az öntözést biztosítsuk. Minden ez évre előirányzott tervünkkel kapcsolatos munkát már megindult. Országunk valamennyi, elemi csapástól sújtott területén most már megkezdődhet a mezőgazdasági munka.

Észak-Kiangszuban például 22 000 vezető káder irányítása mellett 770 000 paraszt dolgozik különböző nagyszabású víztárolási tervek kivitelezésén. Ez év tavaszára azt a hata'mas feladatot tűzték maguk elé, hogy 68 250 000 köbméter földet mozdíttanak el. Előreláthatóan a munka nagyobbik részét még a nyári esőzések előtt befejezik, mielőtt még Észak-Kiangszu síkságának zabolátlan folyói megduzzadnának. E tavaszi munka befejezése 5 500 000 mu gabonaföldnek és 2 000 000 mu gyapotföldnek jelent védelmet, egyidejűen a Jangce folyó és a Nagy Csatorna mentén elterülő 22 000 000 mu termőföldről is elhárítja az árvízveszélyt.

A parasztok különböző helyeken keményen dolgoznak a földművelési minisztérium általános irányításával számos más terv végrehajtásán is. Csatornákat, gátakat, víztárolókat és kutakat építenek, továbbá nagyszámú öntöző kereket, melyeket a parasztok rendelkezésére bocsátottak. A Hopei tartományban fekvő Paoting, Sicsiacsuang és Tingszien közigazgatási kerületekben 18 nagy csatornát vágtak. Csahar tartományban a kormány négy nagy csatornát épített, a parasztok pedig 460 kisebbet ásnak. Különböző tartományainkban folyó gát- és csatornaépítési munkálatok olyan hata'mas vállalkozást jelentenek, amelyre az utóbbi évtizedekben még nem volt példa.

A PESTIS ÉS NÖVÉNYI BETEGSÉGEK MEGELŐZÉSE

A földművelési minisztérium februárban észak-kínai mezőgazdasági konferenciát hívott össze, amelyen megtárgyalták a különböző pestisek és növényi betegségek megelőzésének kérdését. Elhatározták, hogy növelik az oltóanyag termelését és a súlyosan fertőzött vidékeken állandó pestis- és más betegség-elleni küzdelemre védőállomásokot állítanak fel. A különböző tartományok kormányai egyre nagyobb súlyt helyeznek arra, hogy megismertessék a parasztsággal, hogyan előzzék meg a növényi betegségeket és kampányaikkal nagy tömegeket mozgatnak meg a kártékony rovarok irtására. Amikor a múlt márciusban Hopei tartományban növénypestis ütötte fel a fejét, a különböző közigazgatási szervek egy 800 főből álló csoportot alakítottak, hogy segítségére legyenek a parasztoknak a pestis leküzdésében és megvédjék tavaszi vetésüket. A földművelési minisztérium nagymennyiségű rovarirtóanyagot és felszerelést is importált, hogy megakadályozza hasonló járványok pusztítását az ország más vidékein.

Csen Jün elnökhelyettes már részletesen beszámolt a járvány-sújtotta parasztok segélyezéséről, mégis rá kell mutatnom, hogy már eddig is példátlan mennyiségű — 1 532 000 000 ketti — vetőmagot bocsátottunk a segélyre szorulóknak rendelkezésére.

A helyi kormányzatok segítségével a parasztok a különböző járvány-sújtotta vidékeken folytatják termelő munkájukat. A múlt téli jelentések szerint a helyi kormányzatok vezetése mellett a parasztok az előntött vidék 80 százalékát kiszárították és bevetették búzával. Ez év tavaszán a kormány azzal a felhívással fordult hozzájuk, hogy vessenek korán érő növényféléket. Hopei tartomány keleti részének tíz megyéjében például 400 000 mu területen vetettek el tavaszi búzát; Anhvei tartomány déli részén pedig 2 000 000 mu területen. A nagy területen elvetett tavaszi búzán kívül az észak-kiangszui parasztok még 1 000 000 mu zöldségféléket is elvetettek.

A termelési kampány célkitűzéseinek megvalósítására a különböző országrészekben elhatározták, hogy az idén tevékenységük középpontjába a gabona- és gyapottermelést állít-

ják és mindenekelőtt rendbehozzák a földeket a károk után, hogy megalapozzák a további fejlődést.

Országunk azon hatalmas területein, ahol már befejeződött a földosztás, a parasztok teljesen lerázták a feudális kiszákmányolás jármát. A nemrég felszabadított országrészekben pedig a földbérek és uzsorakamatok csökkentése, a helyi kiskirályok felszámolása és a méltányos adóztatás következtében szintén új életet kezdtek. Tudva azt, hogy a jövő az övék, a felszabadított parasztság ég a munkavágytól és egyre többet termel. Számíthatunk rá, hogy az egyes országrészek nemcsak teljesítik, hanem túlteljesítik a rájuk kiszabott termelés mennyiségét.

A KÍNAI MUNKÁSOSZTÁLY GYŐZELME ÉS FELADATAI

Tisztelt Elnök Úr és tisztelt Küldöttek!

Pekingben, a győzelmes kínai nép fővárosában nyílt meg végre a régenvárt Ázsiai és Ausztrálázsiai Szakszervezeti Konferencia, amelynek egybehívását még a Szakszervezeti Világszövetség első kongresszusa határozta el 1945-ben. A szolidaritásnak és a győzelemnek ez a hatalmas konferenciája óriási lökést fog adni az ázsiai és ausztrálázsiai munkásmozgalomnak és nemzeti felszabadító mozgalmaknak. Ezt a győzelmet a Szakszervezeti Világszövetség vezetésével vívtuk ki, az imperialista Nagybritannia, az Egyesült Államok, Franciaország és Hollandia reakciós szakszervezeti vezetői, a világ munkásmozgalma megbontói ellen folytatott, évekig tartó, állandó, megalkuvást nem ismerő küzdelmek során.

Éppen ezért, az Össz kínai Munkásszövetség részéről elsőnek és elsősorban üdvözlöm a Szakszervezeti Világszövetséget, mindazon országok munkásosztályát és dolgozóit, akik elszántan harcolnak a tartós békéért és népi demokráciáért. Üdvözlöm Ázsia és Ausztrálázsia munkásosztályát, amely hőiesen harcol nemzete és önmaga felszabadításáért, úgyszintén küldötteiket, akik megjelentek ezen a konferencián.

Megragadom az alkalmat, hogy röviden megismertessem önökkel a kínai munkásmozgalom tapasztalatait, tanulságait és jelenlegi helyzetét.

1. A KÍNAI MUNKÁSOSZTÁLY ÉS A KÍNAI NÉP GYŐZELME

A munkásosztály és a kínai nép hosszú, csaknem harmincéves harcot vívott meg a Kínai Kommunista Párt vezetésével. A harc négy szakaszában — az 1925—27-es nagy forradalom, a csaknem tíz évig tartó agrárforradalom, a nyolcéves japánellenes háború és a felszabadító népháború 1946-tól napjainkig — tekervényes és nehéz utakon törtünk előre és a különböző szakaszokban a legális és illegális, titkos és nyílt, véres és vértelen, békés és fegyveres harc és szervezkedés, gerilla- és reguláris hadviselés különböző rendkívül bonyolult módszereit használtuk és koordináltuk. Így végül kivívtuk a teljes győzelmet és létrehoztuk a munkásosztály által vezetett, a népi demokrácia diktatúráján alapuló Kínai Népköztársaságot.

Mi annak az oka, hogy a kínai munkásosztály és a kínai nép meg tudta dönteni az imperializmus, feudalizmus és bürokratikus kapitalizmus hosszú és brutális uralmát és ki tudta vívni a győzelmet egy ilyen félgymati, félfeudális és elmaradt országban? A választ sokan sürgetik tőlünk, elsősorban a gymati és félgymati országokban élő barátaink, akik még mindig az imperializmus brutális elnyomása alatt szenvednek.

Először is, a kínai munkásosztály azért tudta győzelemre vinni a forradalmat, mert a szüntelen harcban megnyerte a széles néptömegek támogatását és a kínai nép felszabadító mozgalmának hivatott vezetője lett. A vezetőszerp elnyerését nemcsak azzal érte el, hogy a munkásosztály a kínai népnek az imperializmus és bérencei ellen vívott nemzeti felszabadító mozgalma legderekabb, legszilárdabb, leghűségesebb, legkövetkezetesebb és legönzетlenebb bajnokának bizonyult és ezzel fokozatosan megnyerte őszinte támogatását, hanem azzal is, hogy a kínai munkásosztály ügyesen alkalmazta a megfelelő taktikát, helyes jelszavakat vetett be; kezdeményezte mindazon osztályok, politikai pártok és csoportok, szervezetek és egyének egyesítését,

amelyek az imperializmus és lakájai elnyomása alatt szenvedtek; azáltal, hogy hatalmas nemzeti egységfrontot szervezett. Elsősorban a széles paraszttömegekkel egyesült, létrehozta az erős munkás-paraszt szövetséget. A kínai munkásosztály tudatában volt annak, hogy egy félf feudális, elmaradott országban a parasztság a legfőbb és legmegbízhatóbb szövetségese; éppen ezért szilárdan támogatta a parasztság földreform-követeléseit és egy forradalmi agrárprogramot dolgozott ki. Megszerezte a nagy paraszttömegek támogatását és forradalmi agrármozgalmakat szervezett, amelyekben a nagy paraszttömegek ténylegesen résztvettek.

Ha a kínai munkásosztály nem lépett volna szoros szövetségre a parasztsággal, amely a lakosság 80 százalékát jelenti, ha nem lépett volna fel forradalmi mezőgazdasági programjával, hogy támogassa a parasztok agrárforradalmát, ha nem támogatta volna szilárdan az egész parasztságot, nem kerülhetett volna ki győztesen a háborúból és a forradalomból.

Másodszor, a kínai munkásosztály szövetségre lépett a városi kispolgárság nagy tömegeivel, elsősorban a forradalmi értelmiséggel. Az olyan, imperialista és feudális elnyomás alatt élő és kulturális téren elmaradott országokban, mint amilyen Kína, az értelmiség gyakran igen jelentős szerepet játszik. Nemcsak hogy ők az antiimperialista és antifeudális ideológia kezdeményezői és terjesztői, hanem gyakran a forradalmi mozgalom élvonalában is harcolnak. A munkásosztálynak külön figyelmet kell fordítania ennek a forradalmi erőnek egyesítésére, bár elővigyázatossági intézkedéseket kell tennie az elhamarkodottság, felületesség, szélsőségesség és kalandorkodás ellen, amely ennek a rétegnek sajátja, nehogy ezek a vonások az egész forradalmi mozgalomra kihathassanak.

Végül a kínai munkásosztály azért tudta a hatalmas nemzeti egységfrontot felépíteni és abban vezetőszerepét biztosítani, mert kialakította a kínai nemzeti burzsoáziával szemben tanúsított magatartás helyes politikáját. Megkülönböztette az imperializmussal szembenálló nemzeti burzsoá-

ziát az imperializmusnak behódoló komprádor-burzsoáziától; a nemzeti burzsoáziával nem mint nemzeti ellenséggel állt szemben, hanem szövetségesnek tekintette a nemzeti felszabadító mozgalomban; alkalmazta a vele való egyesülés és az ellene folytatott harc, de elsősorban a vele való egyesülés politikáját. Ennek az az oka, hogy általában egy olyan országban, mint Kína, a nemzeti burzsoázia, noha sok kapcsolata van az imperializmussal, feudalizmussal és bürokratikus kapitalizmussal, ugyanakkor szenved béklyóiktól, kirekesztő és korlátozó politikájuktól. Ez az oka annak, hogy — noha a nemzeti burzsoázia a nemzeti felszabadító mozgalomban hajlandó az ingadozásra és megalkuvásra — egyesülni tudtunk vele, át tudtuk vinni a forradalmi néptömegek oldalára, míg a küzdelem az imperializmus, feudalizmus és bürokratikus kapitalizmus ellen folyt. A munkásosztálynak ezen a téren egyrészt ügyes taktikát kell alkalmaznia a nemzeti burzsoázia megnyerése és a vele való egyesülés céljából, ugyanakkor mindenkor ügyesen le kell lepleznie és harcolnia kell egy része ingadozása, megalkuvása, sőt árulásának tervei ellen. A munkásosztálynak szilárdan szembe kell szállnia a nemzeti kapitulánsokkal a nemzeti egységfronton belül és ugyanakkor az osztály-kapitulánsokkal saját sorain belül. Csak így biztosíthatja szilárd vezetőszerépét a nemzeti felszabadító mozgalomban. Ezért tudta a kínai munkásosztály vezetni és győzelemre vinni a forradalmat.

A kínai munkásosztály győzelemre tudta vinni a forradalmat, azért is, mert megértette Sztálin elvtárs tanítását: „Kínában a fegyveres forradalom harcol a fegyveres ellenforradalom ellen.”* Az 1925—27. évi első nagy forradalom kudarca után a kínai munkásosztály sok aktív harcosa ott hagyta a fehérterror alatt szenvedő városokat és vidékre ment, hogy megszervezze a nagy paraszttömegek agrárforradalmát a földesurak ellen. Ezáltal sok kis fegyveres csapatot hoztak létre, kiépítették a partizánháború támaszpontjait, amelyek a húsz évig tartó, hosszú partizánháború

* *Sztálin*. Kínáról. Szikra 1950. 52. old.

szakaszában továbbfejlődtek és erősödtek, míg végül létrejött napjaink hatalmas Felszabadító Néphadserege. Ez a néphadsereg a politikai öntudat igen magas színvonalán áll, kitűnően fegyelmezett és végül kivívta a győzelmet a reakciós rendszer megdöntésével és az egész ország felszabadításával. A kínai munkásosztály azóta igen nagy súlyt helyezett arra, hogy vezetése alatt kifejlessze, támogassa a fegyveres erőket és a partizánháborút.

Azokon a területeken, ahol megalakították a forradalmi kormányt, a munkások minden erővel a termelés növeléséhez fogtak, elsősorban a hadiiparban, hogy támogassák a fronton küzdő csapatokat. Az ellenség hatalmában lévő városokban a munkások megőrizték és tartalékolták erőiket, miközben titokban támogatni tudták a forradalmi csapatokat, például azzal, hogy vezetőiket, elsősorban azokat, akiket lelepleztek és emiatt nem tartózkodhattak tovább a városokban, a partizán-területek forradalmi csapataihoz küldték. Ezáltal megerősödött a munkásosztály vezetőszerpe a forradalmi csapatoknál és sikerült megőrizni a forradalmi kádereket. Később kiderült, hogy azok túlnyomó többsége, akiket a partizán-területekre küldtek, életben maradt, míg azok túlnyomó többsége, akiknek ugyan távoznunk kellett volna, de helytelenül ottmaradtak a városokban, a fehérterror áldozata lett.

Amikor a Felszabadító Néphadsereg győzelmes előnyomulása során egy város elfoglalására készült, a munkások megvédték a gyárakat az ellenség elől, amely el akarta szálítani vagy el akarta pusztítani a gépeket és minden erejükkel segítették, támogatták a Felszabadító Néphadsereg támadását. Mihelyt a Felszabadító Néphadsereg bevonult egy városba, a munkások azonnal megkezdték a termelést, helyreállították a vízvezetékét, villanyszolgáltatást, közlekedést, hogy ezzel is támogassák a Felszabadító Néphadsereg további előnyomulását.

A kínai munkásosztály, hosszú harcai során szerzett tapasztalataiból megtanulta, hogy a munkásosztály egy olyan félgyarmati és félféudális országban, mint amilyen Kína, nem javíthat döntő módon helyzetén és életszínvona-

lán, nem vívhatja ki a forradalom győzelmét, ha saját vezetésével nem szervez forradalmi hadsereget, ha a nagy néptömegek támogatásával nem indít forradalmi háborút az imperializmus és lakájainak uralma ellen.

De másrészt azokon a területeken, ahol az imperializmus és lakájainak uralma összpontosult, különösen azokban a városokban, ahol az ellenség erős volt, ahol nem nyílt lehetőség fegyveres harcok folytatására, a forradalmi mozgalom pedig nem volt a fellendülés szakaszában, a munkásmozgalom a szervezetek megőrzésének és az erőgyűjtésnek politikáját alkalmazta, hogy csendben várjanak. míg eljön a kedvező pillanat. Ezt a politikát alkalmaztuk az akkori vakmerő és kalandor irányzattal szemben, hogy elkerüljük az életre-halálra menő harcokat kedvezőtlen körülmények között. Ilyenkor úgy kell dolgoznunk, hogy a legális és nyílt tevékenységnek a legkisebb lehetőségeit is kihasználjuk. Titokban csatlakozunk a sárga szakszervezetekhez, beleértve a Kuomintang reakciós szakszervezetét és minden más legális szervezetet; kihasználjuk az ellenség soraiban megnyilvánuló legkisebb ellentmondást is arra, hogy szervezzük és neveljük a dolgozó tömegeket, hogy vezessük őket mindennapos kis harcaikban életszínvonaluk megjavításáért, bármily kicsiny legyen is ez a javulás, úgy, hogy megszerezzük a vezetést ezekben a legális szervezetekben és végül, amikor a kedvező feltételek megérnek, szervezzünk hatalmas tömegmozgalmakat, azáltal, hogy a forradalmi harc fellendítése céljából nagy éberséggel és leleményességgel használjuk fel ezeket a legális szervezeteket.

Ezeket a legális tevékenységeket és nyílt harcokat természetesen különböző formákban kellett véghezvinni, egy teljesen titkos kommunista szervezet vezetésével. Így kapcsoltuk össze a legális harcokat a forradalmi titkos tevékenységgel, így gyűjtöttük az erőt arra az időpontra, amikor a munkásokat felhívtuk, hogy működjenek együtt a Felszabadító Néphadsereggel a város elfoglalásában. Ez volt a városokban kifejtett munka fő irányvonala a forradalom győzelme előtt.

Egészen hosszú ideig — mivel nem láttuk világosan a

tényt, hogy egy olyan félgyarmati és félféudális országban, mint amilyen Kína, a fasiszta fehérterror uralma alatt a forradalmi szakszervezetek és forradalmi törekvések semmiféle legális védelemben nem részesülnek — nem tudtuk, hogyan szervezzük meg a kellő védekezést és visszavonulást arra az esetre, ha a mozgalom kudarcot vall. Sőt ellenkezően, kalandormódra támadásokat szerveztünk, nyíltan munkássztrájkokat és tüntetéseket, fegyveres harcokat robbantottunk ki. Ennek eredményeképpen a forradalmi szervezetek és forradalmi erők súlyos, elrettentő veszteségeket szenvedtek a városokban, sőt, egyszer az ellenség a Párt és a forradalmi tömegek csaknem valamennyi szervezetét elpusztította. Jómagam is súlyos hibákat követtem el ezen a téren és ezért mélyen átérzem ezt a történelmi leckét.*

Később Mao Ce-tung és Liu Sao-ci elvtársak helyes vezetésével, akik szigorú bírálat tárgyává tették a „baloldali” kalandorkodásnak ezt a hibáját, megtaláltuk a helyes irányvonalat, a legális és illegális munka összekapcsolásának helyes módszerét és tizenötévi kemény erőfeszítés után jelentős eredményeket értünk el a városokban kifejtett munkánk terén; ezáltal hadseregünk komoly támogatást kapott a munkástömegektől a városok felszabadításánál. Szembeszálltunk a jobboldali opportunizmussal, mégpedig a Kuomintanggal létrehozott egységfront két szakaszában. Szembeszálltunk a legalistákkal és likvidátorokkal; erre az első nagy forradalom kudarcát követő időszakban került sor. De ez a jobboldali elhajlás nem állt fenn soká mint ideológiai áramlat, nemsokára felszámoltuk. De épp hogy felszámoltuk ezt a jobboldali elhajlást, felbukkant a baloldali kalandorkodás, amely hosszú ideig veszélyeztette a pártot és nagyobb veszteségeket okozott. Mozgalmunk csak a baloldali kalandorkodás végérvényes felszámolása után lendült a helyes útra és tört előre biztosan a végső győzelem felé.

* Li-Li-szan elvtárs elhajló politikáját, a li-li-szanimust lásd bővebben *Mao Ce-tung*. A kínai forradalom diadalmas útja (Kína forradalmi háborújának stratégiai problémái). Szikra 1950. — *Szerk.*

A harmadik és legfontosabb oka annak, hogy a kínai munkásosztály győzelemre vitte a forradalmat, az volt, hogy a kínai munkásmozgalmat mindig a Kínai Kommunista Párt vezette. A kínai munkásmozgalom és a szakszervezeti mozgalom csak a Kommunista Párt születése után indult meg. Éppen ezért a kínai munkásmozgalmat kezdettől fogva a Kínai Kommunista Párt vezette és a marxizmus-leninizmus elmélete irányította. Éppen ezért van olyan nagy tekintélye a Kínai Kommunista Pártnak a munkásosztály előtt és éppen ezért támogatják a nagy néptömegek. A Kínai Kommunista Pártnak azért van olyan nagy tekintélye a kínai munkásosztály és a nagy tömegek előtt, mert hosszú útja során megismerte, elsajátította a marxizmus-leninizmus elméletét, helyesen használta fel ezt az elméletet a forradalom különböző szakaszai konkrét és objektív feltételeinek elemzésére, a megfelelő stratégia kiválasztására, a taktikák ügyes alkalmazására, a harci módszerek és szervezeti formák megváltoztatására, az objektív helyzetben bekövetkező változásoknak megfelelően, úgyhogy a forradalmi tömegmozgalom hatalmas sikereket ért el a legkisebb áldozatok árán.

A Kínai Kommunista Párton belül két fronton dúlt a harc: a jobboldali opportunizmus és a baloldali kalandorkodás ellen. Leküzdöttük elsősorban azt a dogmatizmust, amely az idegen tapasztalatokat a konkrét, objektív feltételektől függetlenül, mechanikusan akarta átültetni, továbbá kiküszöböltük azt az empirizmust, amely vonakodott a marxizmus-leninizmus forradalmi elméletének vezetőszerepét elismerni. Pártunk ezáltal felismerte az igazságot: „A marxizmus nem dogma, hanem vezérfonal a forradalmi cselekvésre“ és elismerte Mao Ce-tung tanításának vezetőszerepét, amely egyesíti a marxista-leninista elméletet a kínai gyakorlattal. Mao Ce-tung lobogója így a kínai munkásosztály és az egész kínai nép felszabadulásának és győzelmének lobogója lett.

Ezek azok a belső feltételek, amelyek a kínai forradalom győzelméhez vezettek. De csak e feltételeknek segítségével nem vívhattuk volna ki a győzelmet, minthogy ehhez

kedvező nemzetközi feltételek is szükségesek. Ezek a feltételek a szocialista Szovjetunió fennállása, valamint a Szovjetunió és a világ munkásmozgalmának rokonszenve és támogatása. A Szocialista Forradalom győzelme Oroszországban, megmutatta a kínai munkásosztálynak a felszabadulás útját és hatalmas lelkesítő és bátorító hatással volt rá. A Szovjetunió-vezette antifasiszta második világháború győzelme vereséget mért a német-olasz-japán fasiszta tömbre, létrehozta Kelet-Európa népi demokráciáit, lelkesítette a Nyugat munkásosztályának és a Kelet elnyomott népeinek hősi harcait. Az imperialisták figyelme Európára irányult, ezáltal Kína áttörhette keleten az imperialista frontot, megdönthette az amerikai imperializmus és láncos kuttyája, Csang Kai-sek reakciós uralmát és kivívhatta a teljes győzelmet. Mao Ce-tung elvtárs mondotta: „Ha nem létezne a Szovjetunió, ha nem győzött volna az antifasiszta második világháború, ha nem szenvedett volna vereséget a japán imperializmus, ha nem jöttek volna létre az új demokratikus országok, ha nem lángolt volna fel keleten az elnyomott népek harca, ha az Egyesült Államok, Nagybritannia, Franciaország, Olaszország, Japán és más kapitalista országok néptömegei nem küzdenének a felettük uralkodó reakciós klikkek ellen, ha nem lenne meg ezeknek a tényezőknek összesége, vajjon kivívhattuk volna-e a győzelmet? Természetesen nem. És még ha ki is vívtuk volna a győzelmet, képtelenek lennénk azt megszilárdítani.“ Hadd fejezzük ki itt hálánkat és tiszteletünket az egész világ proletariátusának nagy tanítója — Sztálin elvtárs iránt!

Ezek az okai annak, hogy a kínai munkásosztály és a kínai nép győzelemre vitte a forradalmat. Ezen okok tanulmányozása, a kínai forradalom tapasztalatainak és tanulságainak tanulmányozása hatalmas gyakorlati forradalmi jelentőséggel bír nemcsak a kínai dolgozók, hanem minden külföldi dolgozó, különösen pedig az ázsiai országok dolgozói számára, akik még mindig imperialista elnyomás alatt szenvednek. Ez a tény nem szorul magyarázatra.

2. A KÍNAI MUNKASMOZGALOM JELENLEGI HELYZETE

a) *A kínai szakszervezetek rohamosan növekednek*

A VI. Összkinai Munkáskongresszus összehívásakor, 1948 augusztusában, a szakszervezeteknek az egész országban 2 830 000 tagja volt az Összkinai Munkásszövetség irányítása alatt.

Az elmúlt évben, a felszabadító népháború gyors fejlődésével az egész országban rohamosan fejlődtek a szakszervezetek. Így például 1 200 000 sanghái munkás közül 710 000 belépett a szakszervezetekbe és Tiencin 400 000 munkása közül csaknem 200 000 szakszervezeti tag. Szakszervezeteket szerveznek valamennyi kerületben és városban.

Az Összkinai Munkásszövetség egy éven belül teljesen meg akarja szervezni a munkásokat, elsősorban az ipari munkásokat. Jövő év májusa előtt nemzeti ipari szervezeteket fogunk szervezni a vasút, hajózás, posta, hírszolgálat, fém-, textil-, tüzelő-, élelmiszeripar, a kultúra és nevelés területén, hogy az egész ország dolgozói tevékenyen kivehessék részüket az új Kína felépítésének hatalmas feladataiból.

b) *Munkásmozgalom a nagyvárosokban a felszabadulás után*

A kínai forradalom sajátos vonása nem az, hogy a városokat a városi dolgozók felkelései szabadították fel, hanem az, hogy az ellenséges erők megsemmisítése után a Felszabadító Néphadsereg szállta meg a városokat. Ennélfogva, mihelyt egy város felszabadult és a munkásosztály a korábbi brutális, elnyomott rabszolgából a társadalom és állam szabad és demokratikus jogait élvező vezetőjévé lett, a szakszervezetek elsődleges feladata az, hogy felébressze a munkásokban az osztályöntudatot, megszervezze őket a bürokratikus tőke birtokában lévő vállalkozások kisajátítására.

Először és elsősorban azt kell megmagyarázni a dolgozó tömegeknek, hogy a munkásosztály a felszabadulás után az állam és atársadalom vezetője, az állami vállalatok vezetője. Fel kell hívni őket, hogy azonnal szervezzék meg

az üzemi bizottságokat, válasszanak megbízottakat, akik a népi kormány megbízottaival együtt résztvesznek a leltárak átvételében és megvizsgálásában, továbbá a szakszervezetek szervezésének munkájában. Így lehetséges csak a bürokratikus kapitalisták vállalatainak kisajátítását gyorsan és rendszeresen, tervszerű és szervezett módon végrehajtani. Maguk a munkások is számos módszert kezdeményeznek a nehézségek legyőzése és a termelés minél gyorsabb helyreállítása céljából.

Az állami vállalatok a népi állam tulajdonát képezik. Abból a célból, hogy növeljük a munkásoknak, az állam és a köztulajdonba vett vállalatok vezetőinek felelősségérzetét, a demokratikus gyárvezetés rendszerét alkalmazzuk ezeken a vállalatokon belül. A munkásokra és alkalmazottakra bízunk a gyárak és vállalatok helyes irányítását, bevonjuk a munkásokat a termelés ellenőrzésébe, létrehozuk a gyárigazgatási bizottságok szervezetét, amelynek élén a gyárvezető áll s amelyben résztvesznek a munkások és a gyárvezetőség választott megbízottai. Így változtatjuk át a korábbi bürokratikus kapitalista vállalatokat új, demokratikus vállalatokká.

A munkások, az állam új urai, örömmel és tudatosan dolgoznak s ezzel jelentős mértékben növelik a termelékenységet. Például Tiencin 42 államosított gyára a felszabadulástól ez év júniusáig 50—80,5 százalékkal termelt többet, mint a reakciós Kuomintang idején. Minthogy a munkások résztvesznek a gyárigazgatásban, igen sok tehetséges kádert emeltek ki közülük és állítottak a termelés ellenőrzésének élére.

A magánvállalatokban a városok felszabadítása után azonnal fellobbantak a munkások harcai. Minthogy a kapitalisták elvesztették a reakciós rendszer támogatását, kénytelenek voltak engedni a tömegek követeléseinek. Ennek eredményeképpen felszámoltuk a korábbi feudális elnyomást, amely alatt a munkások szenvedtek, a munkások helyzete jelentősen megjavult és életszínvonaluk általában emelkedett.

Mindazonáltal a munkások követelései néha túlságosan

nagyok voltak. Tevékenységük és harci formáik egyes esetekben szélsőségeseknek mutatkoztak. Ennek az volt az eredménye, hogy be kellett zárni néhány üzemet, le kellett állítani a termelést és a tőkések otthagyták gyárukat; ez igen káros a termelés megindításának és fejlesztésének elsődleges érdeke szempontjából.

Éppen ezért kezdettől fogva felvilágosítottuk a magánkézben lévő gyárak dolgozó tömegeit a termelés fejlesztésének és a munka és tőke kölcsönös hasznának politikájáról, hogy kiküszöböljük ezeket a „baloldali“ kilengéseket, amelyek károsak a munkásosztály messzebbmenő érdekei szempontjából. A munka és a tőke kölcsönös hasznán alapuló politikánk alapvetően különbözik a nyugateurópai reformisták politikájától, akik a munka és a tőke együttműködését hirdetik. A szociáldemokrata pártok munka-tőke együttműködése reformista politika, amelyet a burzsoá kormányok alkalmaznak a munkások megtévesztése és uralmuk fenntartása céljából.

A mi jelenlegi politikánkat, amely biztosítja a munka és a tőke kölcsönös hasznát, az új demokratikus kormány alkalmazza abból a célból, hogy talpraállítsa és fejlessze a termelést, megerősítse a munkásosztály-vezette rendszert. E politika megvalósításának fő módszere kollektív szerződések kötése különböző iparágakban a munka és a tőke között, amelyek előírják a munkafeltételeket, valamint a munka és a tőke jogait és kötelezettségeit. Ez a korábbi viszonyt, amelyben a munka szolgamódra alá volt rendelve a tőke elnyomásának, olyan viszonyná változtatja, amelyben a szerződéseket az egyenlőség elve alapján kötik meg.

Ha egy ilyen kollektív szerződés aláírása után még mindig akadnak viták, azokat először a szerződésre támaszkodva, az egyenlőség alapján kell megtárgyalni. Ha a tárgyalások megakadnak, akkor a népi kormány munkahivatala dönti el a vitákat közvetítés vagy választott bíróság útján.

A munka és a tőke közötti kollektív szerződések megkötése folyamán a magánvállalatoknál is gyorsan fejlődnek és erősödnek a munkásegyesületek.

c) *A jelenlegi bérrendszer*

Az új demokratikus kormányzat alatt a bérrendszer az államosított vállalatokban az „elvégzett munka arányában fizetett bér“ és a „több munka — több bér“ elvén alapul. Szembenállunk az egyenlősdivel és különböző módszerekkel és jutalomrendszerekkel serkentjük a technikai fejlődést és a munkások kezdeményezését. Ugyanakkor biztosítjuk a munkások létminimumát és a munkások életszínvonalának emelését összekötjük a termelés fejlesztésével.

A VI. Munkáskongresszus elhatározta, hogy egy munkás minimális munkabére elegendő legyen két személy — beleértve saját magát — fenntartására. A béreket úgy állapították meg, hogy a munkások reálbérét ne befolyásolhassa a közszükségleti cikkek árának hullámozása. Az „egyenlő munka — egyenlő bér“ elvét alkalmazzák a nőmunkásokra és ifjúságmunkásokra is.

Az újonnan felszabadított városokban jelenleg ideiglenesen a „korábbi állás, korábbi fizetés“ módszerét alkalmazzuk, abból a célból, hogy biztosítsuk az állami vállalatok rendszeres és teljes átvételét. A Központi Népi Kormány pénzügyi és gazdasági szervei és az Össz kínai Munkásszövetség együttesen dolgoznak egy egységes nemzeti bérrendszeren, a termelés fejlődésének megkönnyítése céljából.

d) *Munkásbiztosítás és munkásjóléti intézmények*

Az imperializmus, feudalizmus és bürokratikus kapitalizmus elnyomása alatt a kínai munkások élete a legesekélyebb védelemben sem részesült. Kínának soha semmilyen országos munkásbiztosítási rendszere nem volt és a munkások az államtól munkaképtelenség, sérülés, betegség vagy halál esetén a legesekélyebb támogatásban sem részesültek.

A jelenlegi népi kormány megalakítása után sürgető feladattá vált a munkások védelmét szolgáló, megfelelő törvény életbeléptetése. Az országos munkásbiztosítás megvalósításának általános elvét a VI. Munkáskongresszus más határozatok mellett elfogadta.

Ezen elvnek megfelelően a „háborús munkásbiztosítási szabályzatok“, amelyeket Északkelet-Kína Kormányzóbizottsága 1948 decemberében tett közzé, gondoskodnak arról, hogy az összes közintézményeknek havonta a kifizetett teljes bérösszeg három százalékának megfelelő összeget kell befizetniök a munkásbiztosítási alapra. Ezen túlmenően, a munkások orvosi kezelését és bérét betegségük vagy sérülésük idején nem a biztosítási alapból kell fedezni, hanem az illetékes vállalatnak kell fizetnie.

Az 1949 júliusi statisztikák megmutatták, hogy hét nagy iparágban — vasút, bányászat, fegyver- és hadianyaggyártás, posta és hírszolgálat, villamosenergia-termelés és textilgyártás — egyedül Északkelet-Kínában több mint egymillió munkás és hozzátartozója részesült biztosításban. 333 munkáskórház és szanatórium működött, 2316 orvossal és ápolóval. 21 óvoda, gyermekjóléti intézmények, rokkant-otthonok stb. építését kezdték meg. Más felszabadított területek vállalatai is hasonló tervekét készítették és megkezdték azok végrehajtását. Így például Tiencinben 230 000 munkás és alkalmazott élvezi a szakszervezetek jóléti intézményeit.

Az új Kína munkásvédelmi és népjóléti intézményeit a háború és a termelés megindításának nehéz feltételei közepette kezdték megszervezni. A felszabadító háború teljes győzelmével és az újjáépítés munkájának fejlődésével arányosan, lépésről-lépésre valósítjuk meg és terjesztjük ki ezeket az intézményeket országos méretben.

e) *Politikai, kulturális és nevelő munka*

Minthogy a kínai nép nagy tömegeinek kulturális színvonala általában igen alacsony, a dolgozó tömegek több mint 50 százaléka írástudatlan. Ezen túlmenően, igen sokáig voltak az imperializmus és a Kuomintang-reakció hazug propagandájának befolyása alatt. Éppen ezért szakszervezeteink mindennapi fontos feladata az általános politikai, kulturális és műszaki oktatás megvalósítása a dolgozó tömegek között és ezen nevelőmunka szoros összekapcsolása a termelés növelésével.

Egy város felszabadítása után kezdeti fokon tömegiskolákat és rövid időtartamú szakiskolákat szervezünk, hogy széleskörű politikai nevelőmunkát fejtsünk ki a dolgozók között. Ezek az iskolák jelentős mértékben növelik a munkásosztály öntudatát.

Abból a célból, hogy biztosítsuk a munkások nevelését szabad idejükben, a népi kormány elrendelte, hogy minden vállalat és gyár vezetőségének a kifizetett bérek 15 százalékának megfelelő összeget kell biztosítania kulturális és oktatási alap formájában a szakszervezetek számára és mindenképpen elő kell segítenie a szakszervezetek nevelőmunkáját.

A szakszervezetek és a helyi kormányzatok különböző munkásiskolákat és szaktanfolyamokat szerveznek. 1949 júliusában egyedül Mandzsuriában nem teljes adatok szerint 988 iskola és szaktanfolyam működött 325 957 munkáshallgatóval. Ezenkívül voltak politikai egyetemek és kádereképző iskolák a magasabbfokú oktatás céljaira. A kormány műszaki iskolákat indított a vasutasok, bányászok, postások, elektromosipari dolgozók és textilmunkások részére, amelyekben segélyben részesítették a munkáshallgatókat. Az így kinevelt műszaki dolgozók jelentős szerepet fognak játszani az új Kína felépítésében.

Ezen túlmenően, a munkásoktatást általánosan is megszervezték rádióiskolák, esti iskolák, felolvasások, vitaesték és szórakozási lehetőségek biztosításával, hogy megvalósítsák a tömegoktatást a munkások között. Így például nem teljes adatok szerint Mukden 99 államosított és 7 magánkézben lévő üzemében júliusban a munkások 69 rádióelőadást tartottak, 564 irodalmi kör működött, 213 színjátszó csoportot szerveztek 16 979 részvevővel, 181 kézilabdacsapat működött és 47 munkásklub nyílt meg. Tiencin 5 ipari egyesületében több mint 20 000 munkás vesz részt a kulturális és szórakozási lehetőségekben.

A munkásosztály a felszabadulás után szabadon élvezi a kulturális életet, amelytől az uralkodóosztály korábban teljesen megfosztotta.

3. A KÍNAI MUNKASMOZGALOM ÉS A NEMZETKÖZI MUNKASMOZGALOM

A kínai munkásosztály nemcsak a kínai nép függetlenségéért és demokráciájáért harcolt, hanem mindig követte az egész világ munkásaival való szolidaritás és egység elvét. Résztvett a Szakszervezeti Világszövetség megalakításában, szilárdan támogatta határozatait és élesen szembe helyezkedett a nemzetközi munkásmozgalmat aláaknázó áruló szakszervezetekkel.

A kínai munkásosztály, amely egyesült az egész ország népével, teljes erővel támogatja a tartós békéért és népi demokráciáért vívott harcot, amelyet a Szovjetunió vezet; határozottan szembeszáll az amerikai imperializmus-vezette agresszív politikával, a faji megkülönböztetéssel, a népek elnyomásával, valamint az új háborút tervezgető, megmaradt fasiszta elemek mesterkedéseivel.

1949 október 2-án. a Nemzetközi Békenap alkalmából, a Kínai Népköztársaság Központi Népi Kormánya létrejöttét követő napon, egész nemzetünk páratlan lelkesedéssel hatalmas tüntetéseket szervezett a világbéke és a demokrácia védelmében. Sanghájban közel egymillió, Tiencinben 300 000 ember vett részt a béketüntetésen. Hatalmas tüntetéseket és felvonulásokat rendeztek más nagyvárosokban is. Mindez mutatja, hogy a kínai munkásosztály és a kínai nép szívvel-lélekkel támogatja a világproletariátus és a világ népei közös ügyét.

A kínai munkásosztályt határtalan együttérzés fűti ázsiai és ausztrálázsiai munkátestvéreik iránt, akik még mindig az imperializmus brutális elnyomásától szenvednek és minden testvéries segítséget és támogatást megad nekik. A kínai munkásosztályt a Kínai Kommunista Párt tanította az internacionalizmusra, amelyhez mindenkor hű marad és becsülettel fog eleget tenni kötelességeinek.

4. A KÍNAI MUNKASMOZGALOM FELADATAI

A kínai munkásosztály, miután győzelemre vitte a népi forradalmat, az államhatalom vezető osztályává lett; ezzel felelőssége is nagy mértékben megnőtt. Ha a munkásosz-

tálynak kell a vezetős szerepet vinni a politikai, gazdasági és kulturális építőmunkában, először és elsősorban saját magát kell megszerveznie, növelnie kell osztályöntudatát, hogy a legtudatosabb, legszervezettebb és legfegyelmettebb erővé váljék. A szakszervezeteket az új demokrácia iskoláivá kell változtatnia, ahol a munkások megtanulják az állam és az üzemek vezetésének mesterségét, hogy hatékonyabban harcolhassanak a független, demokratikus, egységes, békeszerető, virágzó és erős új Kína felépítéséért.

Tekintettel ezekre, a kínai munkásmozgalom központi feladatai a jövőben:

1. Megszervezni és vezetni a dolgozókat a termelés helyreállításáért és fejlesztéséért — ez a munkásosztály alapvető érdeke. Ez alapvető feladata a kínai szakszervezeteknek is. A szakszervezeteknek az államosított vállalatokban mindent meg kell tenniük a munkásosztály felelősségérzetének növeléséért a munkaversenyben, szabad teret kell engedniük a munkások lelkesedésének, meg kell tanítaniuk a munkásokat a munkafegyelem betartására, meg kell őrizniük a köztulajdont, be kell vezetniük a takarékosági mozgalmat a munka termelékenységének növelése, a minőség javítása, a termelési költségek csökkentése céljából, hogy az állam több tőke felhalmozásával növelhesse a termelést.

A szakszervezeteknek a magánkézben levő vállalatokban ugyancsak helyesen kell keresztülvinniük a munka és a tőke kölcsönös hasznának elvét a termelés fejlesztése érdekében. Így fog növekedni a nemzeti vagyon, így fog előrehaladni az ország iparosítása, hogy meglegyenek az anyagi feltételek a szocializmus megvalósítására.

2. A szakszervezeteknek a népi demokratikus rendszer oszlopaivá kell lenniük. Most, hogy létrejött a Központi Népi Kormány a munkásosztály vezetésével, a szakszervezeteknek konkrét tevékenység kifejtésével meg kell szervezniük és nevelniük a tömegeket, példaképet kell mutatniuk és ellenőrizniük kell azokat, akik nem hajtják végre becsületesen az állam törvényeit; szembe kell szállniuk a Kuomintang-ügynökök szabotázsával és zavartkeltő akcióival; biztosítaniuk

kell minden kiadott rendelet végrehajtását a széles tömegek támogatásával.

Ugyanakkor fokozatosan ki kell emelniök a legjobb munkáskádereket, hogy résztvegyenek a kormánysszervek munkájában vagy bármely más munkakörben. Így kell biztosítani a munkásosztály vezetőszeropét a kormányban, így kell fokozatosan felszámolni a kormánysszervek bürokratikus munkamódszerét.

3. A szakszervezeteknek meg kell védeniök a munkásosztály érdekeit és harcolniok kell a munkások életszínvonalának növeléséért. A szakszervezeteknek mindenekelőtt ki kell dolgozniok a munkásvédelmi törvényeket, így a munkásbiztosítási és gyári törvénykezést, amelyet jóváhagyás végett a Központi Népi Kormány elé kell terjeszteniök. A kormány pénzügyi és gazdasági szerveivel együtt ki kell dolgozniok az országos egységes bérrendszert a „végzett munka arányában fizetett bér“ alapján, hogy így biztosítsák a munkások létminimumát és ösztönözzék a termelést.

A szakszervezeteknek ugyanakkor az államosított vállalatokban szembe kell szállniok az állami törvények bürokratikus félremagyarázásával, szembe kell szállniok azokkal a kapitalistákkal, akik a törvény megsértésével túlzottan kizsákmányolják a munkásokat. Ahol csak lehetséges, hozzá kell látniok a legkülönbözőbb munkásjóléti intézmények létrehozásához, hogy így megkönnyítsék a munkások életét és javítsanak körülményeiken.

4. A szakszervezeteknek nagy súlyt kell helyezniök a politikai, kulturális és műszaki oktatás munkájára. Konkrét terveket kell kidolgozniok és fel kell szólítaniok a népi kormányt a munkások tanulási lehetőségeinek biztosítására. Ettől függetlenül politikai, kulturális és műszaki iskolákat kell szervezniök, serkentiök kell a munkások kulturális, sport- és szórakozási tevékenységeit, hogy így fokozatosan növeljék a munkások politikai, kulturális és műszaki képzettségének színvonalát, kádereket kell bekapcsolniok a kormány és a gazdasági adminisztratív szervek munkájába. Ugyanakkor meg kell tanítaniok a tömegeket az internacionalizmusra, különösen pedig a Szovjetunió munkásainak

tapasztalataira, a Szakszervezeti Világszövetség határozataira és irányvonalára, hogy a kínai munkásosztály az internacionalizmus következetes harcosa legyen.

5. Abból a célból, hogy teljesítsük ezeket a hatalmas feladatokat, a kínai szakszervezeteknek először saját szervezeteiket kell megszervezniök, kiterjeszteniök és megszilárdítaniök. Fel kell számolniök a „bezárt kapu“ politikát, minden lehetőséget meg kell ragadniök a taglétszám növelésére, hogy a szakszervezetek így az ország dolgozóinak valóságos tömegszervezeteivé legyenek.

Az Összkínai Munkásszövetségnek jelenleg — a politikai és gazdasági építőmunka országos egységes tervszerűsítése szükségletének megfelelően — munkáját a nemzeti ipari szervezetek létrehozására kell összpontosítania. Ugyanakkor meg kell erősítenie vezetőszerépét a helyi szakszervezetekben, különösképpen a nagy városok szervezeteiben, mivel a gyakorlati szakszervezeti munkát a gyárak és vállalatok szintjén csak úgy lehet helyesen kiépíteni, ha szilárdan vezetjük ezeket a helyi szakszervezeti szervezeteket.

Továbbá az egészséges szakszervezeti tevékenység biztosítása céljából határozottan meg kell változtatnunk azt a rendszert, amely a kinevezéseket felülről eszközölte és csak parancsolgatott. Rendeleteket bocsátunk ki valamennyi szakszervezeti káder megválasztására és minden szakszervezeti tagot felhívunk, hogy önként és tudatosan vegyen részt a szakszervezeti munkában. Így érhetjük el azt, hogy a tagság tömegei valóban saját szervezetüknek érezzék a szakszervezeteket. A szakszervezetek csak így tehetnek szert tekintélyre a dolgozó tömegek előtt, csak így teljesíthetik a hatalmas tömegek megszervezésének és az állami, gazdasági és kulturális építőmunkába való bekapcsolásának óriási feladatát.

Elvtársak! Minthogy a kínai forradalmi háború még nem ért véget, minthogy a különböző újjáépítési munkák kezdetén állunk, minthogy az imperializmus és a reakciók maradványai országunkon belül még küzdenek életükért, meg akarják akadályozni a kínai nép felszabadító művét a blo-

kád és a rombolás eszközével, sok nehézség tornyosul még a kínai munkásosztály útjába.

Ennek ellenére, szilárdan hisszük, hogy a kínai munkásosztály a Kínai Kommunista Párt és Mao Ce-tung elvtárs vezetésével, határozott, hősie és harcos szellemben fog egyesülni az egész ország népével, le fog küzdeni minden akadályt és tántoríthatatlanul fog haladni célja, a szocializmus felé.

A szakszervezeti munkának még sok súlyos hibája van Kínában. Elsősorban a szakszervezetekben tömörült munkások az egész munkásosztálynak csak kis részét képviselik. A szakszervezetek szervezetei még mindig nem működnek egészségesen. Még nincsenek rendszeres eszközök az állami és gazdasági építőmunkában való részvételre. Csak úgy haladhatunk előre, ha ezeket a súlyos hibákat minél hamarabb kiküszöböljük.

Megvan minden reményünk, hogy munkátestvéreink szerte a világon, elsősorban a Szovjetunió nagyszerű munkásosztálya, amely az építőmunka terén harmincéves tapasztalattal rendelkezik, a Szovjetunió Összszövetségi Központi Szakszervezeti Tanácsa, továbbá a világ munkásainak fő vezető szerve, a Szakszervezeti Világszövetség testvéri segítséget és tanácsot nyújt, hogy minél hamarabb leküzd-hessük gyöngeségünket és teljesíthessük a reánk váró hatalmas feladatot: az erős, demokratikus új Kína felépítését, amely még jobban megerősíti a világbéke és demokrácia táborát. Ezzel az új háború kirobbantására irányuló összes imperialista tervek össze fognak omlani, az egész világon biztosítva lesz a tartós béke és a népi demokrácia és az összes elnyomott népek nemzeti felszabadító mozgalmainak győzelme.

Éljen Ázsia és Ausztrálázsia proletariátusának szolidaritása!

Éljen a Szakszervezeti Világszövetség!

Világ proletárjai egyesüljetek!

(Beszámoló az Ázsiai és Ausztrálázsiai Szakszervezeti Konferencián, 1949 november 21-én.)

az Új Kínai Demokratikus Ifjúsági Szövetség Központi Bizottságának elnöke:

A KÍNAI IFJÚSÁGI MOZGALOM

A kínai ifjómunkások, parasztok és diákok dicsőséges szerepet játszottak a kínai új demokratikus forradalomban. A kínai ifjúság a Május 4-e mozgalomban, a Május 30-a mozgalomban, a December 9-e mozgalomban, a nyolcéves japánellenes háborúban és a hároméves népi felszabadító háborúban mindig az első sorokban harcolt és nagymértékben hozzájárult a nép forradalmi mozgalmához. A forradalom harmincéves története bizonyítja, hogy a kínai ifjúsági mozgalom a kínai forradalmi mozgalom jelentős alkotórésze. Sztálin elvtárs 1926-ban ezt mondta: „Az ifjúság kérdésének most Kínában elsőrendű jelentősége van. A tanulóifjúság (a forradalmi diákság), a munkásifjúság, a parasztifjúság — mindez olyan erő, amely hétmérföldes léptekkel hajthatná előre a forradalmat...” Mao Ce-tung elvtárs a Május 4-e mozgalom 24. évfordulója alkalmából Jenanban megtartott gyűlésen mondotta: „Milyen szerepet játszott a kínai ifjúság a Május 4-e mozgalom óta? Élharcosok, kezdeményezők szerepét játszotta, a forradalom sorkatonáinak élén állt.” Ezek a megállapítások teljes mértékben megfelelnek a jelenlegi kínai helyzetnek. Miért képes a kínai ifjúság ilyen szerepet játszani? Idézhetjük Sztálin elvtárs elemzését: „Tekintetbe kell vennünk azt is, hogy az imperialista elnyomást senki sem érzi át olyan mélyen és elevenen és senki sem érzi oly élesen és fájdalmasan az el-

* Sztálin. Kínáról. Szikra 1950. 59—60. old.

nyomás elleni harc szükségességét, mint éppen a kínai ifjúság.“*

Az új Kína felépítésének igen komoly, történelmi feladata vár ránk. Ezt a feladatot csak úgy teljesíthetjük, ha mozgósítjuk népünk erejét az egész országban. Népünk erejének mozgósításánál hangsúlyoznunk kell az ifjúság mozgósítását és szabad teret kell biztosítanunk az ifjúság tevékenységének. A Kínai Kommunista Párt általános programja értelmében biztosítanunk kell az ifjúság számára, hogy résztvehessen a különböző építő és újjáépítő munkában, elsősorban az ipar helyreállításában és fejlesztésében, továbbá a mezőgazdasági termelés növelésében. A Kínai Kommunista Párt Központi Vezetősége, abból a célból, hogy megszilárdítsa vezetőszerépét az ifjúsági mozgalomban, 1949 január elsején határozatot hozott az ifjúsági tömegek aktív elemeinek országos egységes szervezete — a Kínai Új Demokratikus Ifjúsági Szövetség — megteremtésére. A Kommunista Párt Központi Vezetősége komoly megfontolások után hozta nyilvánosságra ezt a határozatot. Tapasztalatok gyűjtése céljából 1946 októbere óta sok helyen megteremtették már a szövetség kísérleti szervezeteit. A tapasztalatok beigazolták, hogy egy ilyen ifjúsági szövetség megteremtése feltétlenül szükséges. Reméljük, hogy párt-szervezeteink mindenütt következetesen végre fogják hajtani ezt a határozatot.

Az ifjúsági mozgalomnak a múltban szerzett tapasztalatai arra tanítanak, hogy ha jelentősen elő akarjuk segíteni az ifjúsági mozgalom fejlődését, meg kell szerveznünk az ifjúság tömegeinek aktív elemeit, akik az ifjúságot vezetni fogják. A japánellenes háború kezdetén alakított Nemzetvédelmi Ifjúsági Szövetség, amely csaknem az egész ország ifjúságát tömörítette, aktív szerepet játszott a háború első időszakában. A háború későbbi szakaszában azonban már nem tudta betölteni megfelelően az Ifjúsági Szövetség szerepét. Ha nincs egy aktív elemekből álló, erősebb szervezetünk, az ifjúság tömörítése nagy nehézségekbe ütközik. Ebben az esetben az ifjú-

* *Sztálin*. Kínáról Szikra 1950. 60. old.

sági mozgalom természetszerűen szétzúlik és tehetetlenné válik.

Ugyanakkor a forradalmi fejlődés jelenlegi, országos méretű kibontakozása mellett rendkívül sürgető egy országos egységes szervezet létrehozása, amely felölelné a haladó ifjúság összes aktív elemeit. E szervezet társadalmi összetételének általánosabbnak kell lennie, mint a Kínai Kommunista Ifjúsági Szövetség összetételének a múltban. E szervezet alapját az ifjú munkások, parasztok és forradalmi értelmiségiek kell hogy képezzék, de egyesíteni kell az ország különböző rétegeinek haladó ifjúságát is és a legjobbakat fel kell venni az Ifjúsági Szövetségbe. Az Új Demokratikus Ifjúsági Szövetségben belül rendszeresen meg kell szervezni a marxizmus-leninizmus élő és gyakorlati oktatását, úgy, hogy minden tag elszájjáthassa az életnek és a nép szolgálatának forradalmi, dialektikus, materialista szemléletét, hogy megérthesse a társadalmi fejlődés törvényeit és e törvényeknek megfelelően tudatosan vívhassa meg harcát. Az Új Demokratikus Ifjúsági Szövetség csak ebben az esetben válhat a Kínai Kommunista Párt és a népi demokratikus kormány igazi segítőtársává az ellenség végső szétzúzásában, különösen pedig az új demokratikus Kína felépítésének nagy ügyében.

A Kínai Kommunista Párt helyes vezetésének biztosítása az Új Demokratikus Ifjúsági Szövetségben, döntő tényező abban, hogy a kínai ifjúsági mozgalom helyes irányban fejlődjék. Az elmúlt harminc év történelmi tényei teljes mértékben igazolták, hogy a Kínai Kommunista Párt a kínai ifjúság legjobb vezére és védelmezője. Az ifjúsági mozgalom nagyszerű eredményei a Kínai Kommunista Párt megalakulása óta elválaszthatatlanok a Párt helyes vezetésétől. Amikor az ifjúsági mozgalom elszakadt a Párttól, vagy amikor bizonyos elhajlások mutatkoztak a Kommunista Pártnak az ifjúsági mozgalom felett gyakorolt vezetőszerében, az ifjúsági mozgalom ennek megfelelő veszteségeket szenvedett.

A Kínai Kommunista Párt vezetőszerépe biztosításának az ifjúsági mozgalommal kapcsolatban kettős jelentősége van: először is a vezető kádereknek, valamint a szövetség minden egyes tagjának el kell ismernie a Kínai Kommunista Párt

vezetőszeropének feltétlen szükségességét, alá kell vetnie magát a Kommunista Párt minden határozatának és azokat következetesen végre kell hajtania, tanulmányoznia kell a marxista-leninista elméletet és a Kommunista Párt munkamódszerét, továbbá biztosítania kell azt, hogy a szövetség valamennyi tagja és az ifjúság nagy tömegei teljes mértékben bízzanak a Kommunista Pártban; másodsor, pártunk különböző fokú bizottságainak nem szabad feladniok, vagy elhanyagolniok az ifjúsági mozgalom vezetését. Tudatosítaniok kell magukban, hogy az ifjúsági mozgalommal kapcsolatos vezetőszeropük megszilárdítása „a jelenlegi győzelmes forradalmi helyzetben a Párt egyik legfontosabb feladata“. (A Kínai Kommunista Párt Központi Vezetőségének határozata a Kínai Új Demokratikus Ifjúsági Szövetség megalakításáról.) Ugyanakkor, amikor megerősítjük vezetőszeropünket az Ifjúsági Szövetséggel kapcsolatban, tiszteletben kell tartanunk a szövetség szervezeti függetlenségét. Nem szabad beavatkozni az Ifjúsági Szövetség szervezeti ügyeibe.

Az Ifjúsági Szövetség alapvető feladata az egész ifjú nemzedék egyesítése és nevelése. A szövetség működési területe természetszerűen nem szorítkozhat az ifjú diákok szűk körére. Sőt, nagy súlyt kell fektetni az ifjúmunkások és parasztok körében kifejtett tevékenységre. Legfontosabb pedig az ifjúmunkásokra és parasztokra támaszkodni. Ma, amikor a Kommunista Párt munkájának súlypontját a vidékről a városokba tette át, fokozni kell a tevékenységet az ifjúmunkások tömegei között. Az Ifjúsági Szövetség új tagjait elsősorban az ifjúmunkások és tanoncok közül kell toborozni. Követeljük, hogy minden nagyipari vállalat, bányá és vasút alakítsa meg az Ifjúsági Szövetség helyi szervezetét, mert így tudjuk növelni az ifjúmunkások százalékarányát a szövetségben. Noha nem szabad elhanyagolni a vidéki ifjúsági munkát, a tevékenység súlypontját a különböző városi üzemekre kell helyezni.

Az Ifjúsági Szövetségnek az ifjúmunkások körében kifejtett tevékenység fejlesztésével az a fő célja, hogy nevelje az ifjúmunkások aktivitását a termelésben. A munkafegyelemben, a nyersanyaggal való takarékoságban, az újításokban, az új

technika elsajátításában, a munkaversenyben mintaképül kell szolgálniuk az ifjúság előtt. A szövetség ifjúmunkás tagjainak tevékenyen be kell kapcsolódniuk a szakszervezeti munkába. Az Ifjúsági Szövetség szervezeteinek a gyárakban — a párt-szervezetek vezetőszeropének elfogadása mellett — helyes kapcsolatot kell kialakítaniuk a szakszervezetekkel. Az Ifjúsági Szövetséget és a szakszervezeteket egyaránt a Kommunista Párt vezeti. A szakszervezeteknek az ifjúság munkájával kapcsolatos problémák megoldásánál ki kell kérniök és tiszteletben kell tartaniök az Ifjúsági Szövetség véleményét.

Vidéken az Ifjúsági Szövetségnek folytatnia kell szervezetei kifejlesztését, a súlypontok kialakítása politikájának megfelelően. Fel kell venni az Ifjúsági Szövetségbe a béresök, szegényparasztok és középparasztok legjobbjait. Az új gazdoparasztok egyrészt és a falusi értelmiség haladó elemeit is fel lehet venni a Szövetségbe, de biztosítani kell, hogy az Ifjúsági Szövetség vezetése lényegében a béres- és szegényparasztcsaládokból származó ifjak kezében legyen. Az olyan falvakban, ahol a földreformot végrehajtották, az Ifjúsági Szövetség tagjainak tevékenyen részt kell venniök a mezőgazdasági termelés növelésében; rá kell venniök az ifjú parasztok tömegeit, hogy a felnöttekkel együtt vegyenek részt a kölcsönös segélynyújtási munkacsoportokban, a föld belterjes megművelése céljából; tökéletesíteniök kell az öntözöberendezéseket, több kenyérmagvat, gyapotot és egyéb mezőgazdasági terméket kell termelniök az ipar fejlesztésére. Tevékenyen kell résztvenniök a falusi szövetkezetek munkájában. Az újonnan felszabadított területeken az ifjúsági munkát a Kommunista Párt munkamódszerének megfelelően kell végezni. A földkérdés megoldásánál a haszonbér csökkentéséből kell kiindulni és a földosztással kell befejezni, de közben meg kell akadályozni a termelés csökkenését.

Az Ifjúsági Szövetség szervezeteinek létrehozását a hadseregben belül — ez rendkívül fontos feladat — azon utasításoknak megfelelően kell végrehajtani, amelyeket Csu Te elvtárs, főparancsnok, adott a Kongresszus megnyitó ülésén elmondott beszédében.

A kínai diákmozgalomnak dicsőséges történelmi hagyo-

mányai vannak. A diákok rendkívül gyorsan sajátítják el a haladó eszméket. Reméljük, hogy tanulmányaik közben az új demokratikus ország hasznos építőivé fejlődnek. Éppen ezért fokoznunk kell tevékenységünket a diákok körében. Az Ifjúsági Szövetség szervezeteit rendszeresen ki kell építeni különböző egyetemeken, középiskolákban és műszaki kollégiumokban. Azoknak a diákoknak, akik a szövetség tagjai, a tanulás és szorgalom mintaképeivé kell válniuk. Elsősorban az új társadalom építését és újjáépítését elősegítő tudományok elsajátítására kell törekedniük. Ugyanakkor tevékenyen ki kell venniük részüket a diákszövetségek munkájában. Meg kell nyerniük diáktársaik bizalmát azzal, hogy kiválóan tanulnak és dolgoznak. Az Ifjúsági Szövetség szervezeteit az iskolákban olyan szervezetekké kell változtatniuk, amelyeket a diákok nagy tömegei támogatnak.

A kormány az ipar és a mezőgazdaság fejlesztése céljából nagyszámú káderiskolát és kiképző központot fog létesíteni az ipari, mezőgazdasági, orvosi és közegészségügyi szakemberek kinevelésére. A városokban és falvakban az Ifjúsági Szövetségre hárul az a kötelezettség, hogy legjobb tagjait — ifjúmunkásokat, parasztokat, forradalmi diákokat és értelmiségieket — küldje ezekbe az iskolákba és kiképző központokba, hogy belőlük ipari és mezőgazdasági szakembereket, mérnököket, technikusokat, a gyárak és állami nagybirtokok vezetésére alkalmas kádereket neveljenek az új demokratikus ország építésének céljaira.

Az Ifjúsági Szövetség a különböző foglalkozású ifjak között azzal az általános célkitűzéssel fejti ki tevékenységét, hogy neveli az új nemzedéket és megtanítja az ifjúságot az új demokratikus Kína építésének elméletére és gyakorlatára. Éppen ezért a tanulás problémája az Ifjúsági Szövetség tevékenységének középpontjában áll. Ennek a tanulásnak kettős célja van: egyrészt, rendszeresen tanulmányozni és elsajátítani Mao Ce-tung elvtárs tanítását, amely a marxizmus-leninizmus egyesítése a kínai forradalmi gyakorlattal. Tanulmányozni kell a tudományt és a technikát, növelni kell a szövetség tagjainak és az ifjúság tömegeinek ideológiai, politikai és kulturális színvonalát. Másrészt, el kell sajátítani a marxiz-

mus-leninizmus gyakorlati alkalmazását a legkülönbözőbb konkrét feladatokra. Ez annyit jelent, hogy a tanulást egybe kell kötni a gyakorlati munkával. Az Ifjúsági Szövetség tagjainak a gyárakban a legjobb szakmunkásokká kell fejlődniök. Az Ifjúsági Szövetség tagjainak a falvakban mintaképül kell szolgálniok a parasztoknak. A hadseregben növelniök kell kulturális színvonalukat és kiváló katonákká kell válniök. Az iskolában mintatanulókká kell fejlődniök az Ifjúsági Szövetség tagjainak. Röviden, az Ifjúsági Szövetség fő feladata, hogy a szövetség valamennyi tagját és az ifjúság nagy tömegeit vezesse és ösztönözze az állandó tanulásra és fejlődésre, úgy, hogy a szövetség a kínai forradalom céljaira fejlett politikai öntudattal és gyakorlati képzettséggel rendelkező ifjak tízmilliót nevelje fel, forradalmi tartaléksereget szervezzen, betöltse az üres helyeket, előrevigye a forradalom ügyét, felépítse az új demokratikus társadalmat, amely sokkal jobb lesz, mint a régi társadalom és előkészítse a jövő szocialista társadalmát.

Az Ifjúsági Szövetség elődeinek történetében voltak elhajlások. Abból a célból, hogy biztosítsuk az Ifjúsági Szövetség és az ifjúsági mozgalom munkájának sikeres fejlődését, figyelmesen kell tanulmányoznunk az ifjúsági mozgalom történetének elhajlásait. Így elvtársaink zavartalanul teremthetik meg az Ifjúsági Szövetség szervezeteit és ezzel elősegíthetik az ifjúsági mozgalom fejlődését. Az a munka, amelyet a Kommunista Ifjúsági Szövetség és a Nemzetvédelmi Ifjúsági Szövetség végzett a múltban, alapjában sikeres és eredményes volt. A Kínai Szocialista Ifjúsági Szövetség (a Kínai Kommunista Ifjúsági Szövetség elődje) még a Kínai Kommunista Párt megalakítása előtt kezdte meg tevékenységét. A Szocialista Ifjúsági Szövetség ideológiailag és szervezetiileg bizonyos mérvű előkészítő szerepet játszott a Kommunista Párt felépítésében. A nagy forradalom (1920—1927) időszakában a Kommunista Ifjúsági Szövetség jelentős befolyásra tett szert a kínai nép, elsősorban a diákok és ifjú értelmiségiek körében. A *Kínai Ifjúsági Hetilap*, amelyet Jun Tai-jing és Hsiao Csu-zsu elvtársak szerkesztettek, igen nagy hatást gyakorolt az értelmiségi körökre, továbbá a nagyvárosok munkásifjúsá-

gának egy részére. Fontos szerepe volt a kommunista eszme terjesztésében és a reakciós nacionalisták ellen vívott ideológiai hadjáratban. A Kommunista Ifjúsági Szövetség lelkesen vett részt az imperializmus és a feudális hadurak ellen indított mozgalmakban, az északi expedícióban, a kvantungi, hunani és hupei-i parasztmozgalmakban. Annak következtében azonban, hogy a Kommunista Ifjúsági Szövetség a Kommunista Párt megalakítása előtt jött létre és a Csen Tu-siu* oportunizmusa ellen vívott harc idején nem ismerte el a Párt tekintélyét, a „kalandorkodás“ áldozata lett és egy második párt szerepét akarta játszani. Ez az irányzat később, az agrárforradalom idején, a baloldali elhajlásra támaszkodva, tovább fejlődött. De a Kommunista Ifjúsági Szövetség még ebben az időszakban is hasznos munkát végzett a földosztás, a forradalmi kormányok megteremtése, az ifjúság mozgósítása, a nevelés kiterjesztése terén és a hadseregben. A Kínai Nemzetfelszabadító Elharcosok, akik a December 9-e mozgalom idején alakultak meg, a diákmozgalom gerincét alkották; a japánellenes háború kitörése után tömegesen mentek a frontra harcolni, jelentős szerepet játszottak az ellenséges vonalak mögött vívott harcokban és a japánellenes támaszpontok kiépítésében. A diákok és ifjúmunkások nagy számban mentek ki vidékre és kiváló eredményeket értek el. Az ifjúsági mozgalom később, mivel nem tudta az ifjúság tevékenységét kellőképpen összhangba hozni a Párt vezette tömegek mozgalmával, egyes helyeken túlzottan hangsúlyozta az ifjúság jellegzetességeit. Az ifjúsági mozgalom „függetlenségre törekedett“ és csak az ifjúságra vonatkozó dolgokkal akart foglalkozni. Ezt az elhajlást szerencsére csakhamar sikerült felszámolni.

Igy foglalhatjuk össze röviden az ifjúsági mozgalom tényleges helyzetét a Kommunista Ifjúsági Szövetség (a nagy forradalom és az agrárforradalom időszaka) és a Nemzetvédelmi Ifjúsági Szövetség (a japánellenes háború) időszakában. Mindebből láthatjuk, hogy az ellenállási háború idején a Kommunista Ifjúsági Szövetség és az ifjúsági szervezetek

* Csen Tu-siu, trockista, 1927—28-ban oportunista politikával akarta aláaknázni a Pártot, később a japán imperialisták ugroke. — Szerk.

egyaránt, elősegítették a forradalom ügyét. Hibát követnénk el, ha ezt a szempontot nem vennénk tekintetbe. Tény az, hogy a „kalandorkodás“ és a „függetlenségre törekvés“ elhajló irányzata előfordult az ifjúsági mozgalomban a Kommunista Ifjúsági Szövetség és a Nemzetvédelmi Ifjúsági Szövetség időszakában. Rendkívül fontos, hogy tanuljunk ezekből a leckeiből és megakadályozzuk az ilyen hibák megismétlődését a jövőben. De ha az ifjúsági mozgalomnak csak ezt az oldalát vesszük tekintetbe, ha egyoldalúan felnagyítjuk ezt a hibát és így tagadjuk az ifjúsági mozgalomnak a múltban elért jelentős eredményeit, akkor helytelen következtetésre jutunk, amely ellentmond a történelmi tényeknek. Ne képzeljük azt, hogy nincs szükség az Új Demokratikus Ifjúsági Szövetség megteremtésére. Ha nem számoljuk fel ezeket az elképzeléseket, súlyos akadályokat gördíthetnek az Új Demokratikus Ifjúsági Szövetség megteremtése elé.

Az ifjúság lelkes és tettekre kész. Nagyon könnyen sajátítja el az új eszméket és az új munkamódszereket. Meg kell szerveznünk az aktív elemeket, hogy segítségükkel nevelhessük, szervezhessük és egyesíthessük a középutas elemek nagy tömegeit. Emelnünk kell az elmaradott elemek egy részének politikai színvonalát, hogy támogassák erőfeszítéseinket és bekapcsolódjanak az ipari és mezőgazdasági termelésbe. Ez növelni fogja a mi erőnket. Jelenleg, amikor az Ifjúsági Szövetség még nem fejlődött ki széles alapokon, a fő probléma nem a „kalandorkodástól“ és a „függetlenségre való törekvéstől“ való félelem. A jelenlegi probléma az, hogy az ifjúsági munkában részvevő kádereink minél szabadabban láthassanak hozzá az Ifjúsági Szövetség szervezeteinek megteremtéséhez. A Kommunista Párt és a népi kormány minden lehető segítséget és támogatást biztosít számukra. Ma, amikor a Kínai Kommunista Párt olyan erős és hatalmas szervezettel rendelkezik, amikor olyan vezetőnk van, mint Mao Ce-tung elvtárs, amikor az ifjúsági mozgalom gazdag tapasztalatokkal rendelkezik és tanultunk a „kalandorkodás“ és a „függetlenségre törekvés“ elhajló irányvonalának történelmi leckeiből, könnyebben kerülhetjük el a múlt hibáinak megismétlődését. Természetesen ébereknek kell lennünk és mihelyt jelentkezik

valamilyen elhajlás, azt azonnal fel kell számolnunk, hogy az ifjúsági mozgalom helyes irányban fejlődhessék tovább. De attól való félelmünkben, hogy megismételjük a múlt hibáit, nem szüntethetjük be az Ifjúsági Szövetség szervezeteinek megalakítását. Ugyanakkor különbséget kell tennünk a „kalandorkodás“ és ama politika között, amely lehetővé teszi, hogy az ifjak vezessék a mozgalmat, annak élharcosai legyenek. A vezetés funkcióját és az élvonalban vívott harcot nemcsak hogy meg kell engednünk, hanem még elő is kell segítenünk. „Kalandorkodásnak“ tekintjük a Kommunista Párt vezetőszerépének elhanyagolását, azt az irányzatot, amely a Párt vezetőszerépét az Ifjúsági Szövetség vezetőszerépével akarja helyettesíteni. Világos különbséget kell tennünk az Ifjúsági Szövetség szervezete függetlenségének szükségessége és a „függetlenségre törekvés“ elhajló irányzata között is. Miközben szembeszállunk a „függetlenségre törekvéssel“, ugyanakkor tiszteletben kell tartanunk az ifjúsági szervezetek szervezeti függetlenségét. Csak ha ezeket a problémákat teljesen megértettük és megoldottuk, biztosíthatjuk vezetőszerépünket az Ifjúsági Szövetségben és fejleszthetjük az ifjúsági mozgalmat a kínai népi demokrácia nagy ügyének megfelelően.

A Kínai Új Demokratikus Ifjúsági Szövetség megteremtésének nagy történelmi jelentősége van. A Kínai Kommunista Párt Központi Vezetősége és Mao Ce-tung elvtárs rendkívüli fontosságot tulajdonítanak ennek az eseménynek. Az egész nemzet ifjúsága feszült figyelemmel kíséri a Demokratikus Ifjúsági Szövetség jelenlegi megnyitó kongresszusának lefolyását. Azt hisszük, hogy a kongresszus befejezése után az egész országban jelentősen fel fog lendülni az ifjúsági mozgalom és fokozódni fog az ifjúság aktivitása. Az ifjúság sokkal hatékonyabban fog segíteni bennünket a végső győzelem kivívásában és különösképpen az új demokratikus Kína felépítésének hosszú munkájában. Ez a Kínai Kommunista Párt őszinte reménye. A Kínai Kommunista Párt Központi Bizottsága nevében nagy sikert kívánok az Új Demokratikus Ifjúsági Szövetség I. Össz kínai Kongresszusának.

(Beszámoló az Új Demokratikus Ifjúsági Szövetség I. Össz kínai Kongresszusán. 1949 április 12.)

az Új Demokratikus Ifjúsági Szövetség Központi Bizottságának főtitkára:

AZ ÚJ DEMOKRATIKUS IFJÚSÁGI SZÖVETSÉG ELSŐ ÉVE

1949 január elsején, amikor már láthatóvá vált, hogy a kínai forradalom győzedelmeskedik az egész országban, a Kínai Kommunista Párt Központi Bizottsága határozatot hozott az Új Demokratikus Ifjúsági Szövetség megalapítására. Előkészületeket tettek, hogy megteremtsenek egy olyan szervezetet, amely Kína ifjúsága mozgósításának központja, a Párt támasza és tartaléka lesz.

Az Ifjúsági Szövetség 1949 áprilisában Pekingben tartotta első kongresszusát. A kongresszus elfogadta a szövetség szervezeti szabályzatát és munkaprogramját, és megválasztotta Központi Bizottságát. Abban az időben az Ifjúsági Szövetségnek körülbelül 190 000 tagja volt, 1949 végén elérte az 1 217 075 főt. A szövetség szervezetei fokozatosan megalakultak Kína valamennyi részében, a gyárakban, a falvakban, az iskolákban és a hadseregben.

Lenin, a nagy forradalmi tanító 1920-ban a Komszomol III. Összoroszországi Kongresszusának a következő értékes vezérfonalat adta:

„... azt kell mondanom, hogy az ifjúság feladatait általában, a kommunista ifjúsági szövetségeknek és mindenféle más ifjúsági szervezetnek feladatait különösképpen, egyetlen szóval lehetne kifejezni: a feladat — tanulni.“*

Kína Új Demokratikus Ifjúsági Szövetségének is ez a

* *Lenin—Sztálin. Az ifjúságról. Szikra 1950. 113. old.*

feladata. A szövetség tagjait, akár munkások, parasztok, diákok vagy katonák, állandóan ösztönzik és segítik, hogy politikai, kulturális és technikai téren tanulással emeljék tudásuk színvonalát.

A szövetségnek az iparban dolgozó tagjai példát mutatnak a többi munkásoknak és bevonják elvtársaikat a munka termelékenységének fokozásáért és a termelési feladatok teljesítéséért vívott harcba. Megszervezik a többi ifjúmunkás politikai felvilágosítását, segítenek nekik kultúr színvonaluk emelésében és a korszerű technika elsajátításában. A korábban felszabadított ipari központokban, mint például Dairenben és Antungban, Északkelet-Kínában, az Ifjúsági Szövetség szaktanfolyamokat szervezett, amelyek azután rendes műszaki iskolákká fejlődtek.

Falun a szövetség tagjai segítenek a mezőgazdasági termelés fejlesztésében és tevékeny szerepet játszanak a feudalizmus felszámolását célzó földreform végrehajtásában. Felkelik a parasztok érdeklődését kulturális színvonaluk emelése iránt, például azzal, hogy téli szaktanfolyamokat szerveznek. Ezenkívül korszerű mezőgazdasági módszerekre tanítják a parasztokat.

A szövetség tagjai a hadseregben is nagy aktivitást fejtenek ki. Bajtársaik között komoly munkát végeznek a politikai és kulturális nevelés és katonai kiképzés terén.

A tanintézetekben a szövetség tagjai fontos szerepet játszottak a tanulók ideológiai nevelésénél. Nagy segítséget nyújtanak a politikai oktatók számára azzal, hogy felkeltik diák társaik érdeklődését a forradalmi tanok iránt és megtanítják őket az elmélet és gyakorlat összekapcsolására. Így járulnak hozzá, hogy a többi diákok is felkészülhessenek az új, demokratikus Kína felépítésének nagy feladatára.

Az Ifjúsági Szövetség tagjai a nép iránti megingathatatlan hűség példaképei voltak a gyárakban, bányákban, falvakban, iskolákban, közigazgatási hivatalokban és a hadseregben. Így a vasutasok az ifjúság kezdeményezésére végezték el munkaidőn kívül a megsérült mozdonyok kijavítását. Néhány így helyreállított mozdonyt az ifjúsági mozgalomról neveztek el. A szövetségi tagok a bányákban is állandóan tökéletesítették

munkamódszerüket és új, magas termelési eredményeket értek el. Csao Kuo-ju ifjómunkás, a szövetség tagja (egy mukdeni gépgyár szerelője) 1 óra 16 perc alatt készített el egy emelőcsigát, megdöntve a négyórás japán gyártási rekordidőt. Csao Kuo-ju példája nyomán új rekordokra törő széleskörű mozgalom indult.

Kiemelkedő teljesítményű ifjúsági szövetségi tagok Tien Kvejing női mozdonyvezető és Liang Csun traktorvezető is, akik új munkaterületet hódítottak meg a kínai nőknek. Kuo Ju-lan parasztasszony több ízben kapta meg a Munka Hőse kitüntetést.

A tangsani bányában dolgozó ifjúsági szövetségi tagok kivették részüket az árvíz elleni küzdelemből és a segélymunkálatokból. Szin Pao-csi szövetségi tag életét áldozta, amikor egy megáradt folyóból hősies önfeláldozással próbált néhány hordó értékes gépolajat kimenteni. A sanghái Csiang-nan-hajógyár ifjómunkásai nem törődtek Csang Kai-sek amerikai gyártmányú bombavetőivel, és a légitámadások idején is igyekeztek minél több anyagot és felszerelést megmenteni. A nagy városokban a szövetség sokezer tagja szentelte szabadságát, ünnepnapjait önkéntes munkára, a nemzeti újjáépítés érdekében. Mindezek a példák arról tanúskodnak, hogy az ifjú nemzedék hatalmas erőt jelent az új Kína megteremtésében és országunk nagyszerű jövőjének záloga.

Az Ifjúsági Szövetség sorai szüntelenül gyarapodnak. Agitációs és nevelő munkája egyre jobban kiszélesedik. Kínában több mint ötven ifjúsági kiadvány jelenik meg, köztük a közhétenként megjelenő *Kínai Ifjúság*, az Ifjúsági Szövetség központi lapja. Ezek a kiadványok a kínai ifjúságot a marxizmus-leninizmus szellemében nevelik. A szövetség Központi Bizottsága ifjúsági könyvkiadóvállalatot létesített, hogy mindenfajta olvasnivalóval lássa el a fiatal kínai fiúkat és leányokat.

Mindenhol bevezették a hetenként egyszeri „szövetségi napokat“. A fiatalok ezt a napot politikai tanulmányoknak szentelik, bírálják az elvégzett munkát és ösztönzik egymást. A „szövetségi napokon“ nemcsak az adott fontos feladatok

megoldásával, hanem a tagok ideológiai problémáival is foglalkoznak. Különböző előadások, énekszámok, szavalatok és rövid színdarabok stb. segítségével is emelik a fiatalok politikai színvonalát.

A szövetség Központi Bizottsága központi iskolát nyitott az Ifjúsági Szövetség kádereinek kiképzésére. Ez az iskola fogja ellátni az ifjúsági mozgalmat az ország minden részében magas képzettségű káderekkel. Sok tartományban és városban is létesültek szövetségi iskolák.

A szövetség segít mozgósítani és oktatni a 9—15 éves gyermekeket. A szövetség Központi Bizottsága 1949 októberében határozatot hozott az ifjú úttörők megszervezésére. A szövetség különböző szervezetei megszervezik az úttörő-csoportokat. 1950 januárjában, tíz nagyvárosban már 100 750 úttörő volt. Ujságjukat, a *Kínai Gyermekek Lapját* a szövetség Központi Bizottsága adja ki.

Az Ifjúsági Szövetség kongresszusok, gyűlések, előadások stb. rendezése útján kiterjeszti befolyását a kínai ifjúság nagy tömegeire. Ipariskolákat, kultúr- és szaktanfolyamokat szervez és különböző előadásokat rendez. A művészet és a sport terén egyre szélesebb tevékenységet fejt ki, tömegszórakoztatásokkal is igyekszik egyesíteni és nevelni az ifjúság nagy tömegeit. Pekingben például művészeti iskolát létesített a kínai ifjúság számára. Ez az iskola olyan ifjú írókat és művészeket képez ki, akik később Kína egész területén kulturális és művész-csoportokat fognak vezetni.

Az Új Demokratikus Ifjúsági Szövetség, a Demokratikus Ifjúsági Világszövetség irányításával, napról-napra tevékenyebben vesz részt az imperializmus elleni küzdelemben, a békéért és a demokráciáért vívott harcban. 1949 áprilisában a szövetség delegációt küldött a Béke Híveinek Világkongresszusára. Augusztusban az Ifjúsági Szövetség küldöttei, karöltve az Össz kínai Diákszövetség és az Össz kínai Demokratikus Ifjúsági Szövetség küldötteivel, Hsiao Hua vezetésével résztvettek a világ ifjúságának budapesti találkozásán és a Demokratikus Ifjúsági Világszövetség Budapesten rendezett II. Kongresszusán. A küldöttség meglátogatta a Szovjetuniót, Romániát, Csehszlovákiát és Albániát. Mindenhol meleg fogad-

tatásban részesültek. A nemzetközi fiatalság ezen, ünnepségeit Kínában is megünnepelték, felvonulásokkal, előadásokkal és kiállításokkal.

Az Ifjúsági Szövetség tagjait és a kínai ifjúság tömegeit a proletár nemzetköziség szellemében neveli. Nagyon sok fiatal csatlakozott a Kínai-Szovjet Társasághoz, sok iskolában a diákok kilencven százaléka lépett e társaság tagjai közé. A kínai ifjúság tanulmányozza a Szovjetunió és a népi demokratikus országok tapasztalatait, hogy felhasználhassa azokat az új Kína építésében. Kína Új Demokratikus Ifjúsági Szövetségének káderei és tagjai a Komszomol dicső példáját követik s megtanulják tőle, hogyan kell minden erejüket a haza magasztos szolgálatának, a proletár nemzetköziség ügyének szentelni.

AZ IRODALOM ÉS MŰVÉSZET EGYES PROBLÉMÁIRÓL

Beszédem második részében szeretnék a művészek és írók egyes problémáiról szólni.

Az első ezek között az egység kérdése.

Itt vagyunk az irodalmi és művészeti világ nagy gyülekezetében. A konferencián résztvevő 753 küldött igazi képviselője ennek a világnak. Jelenleg 25 000—30 000 — a kórusok és propagandacsoportok tagjait is ideértve — azoknak az irodalmi és művészeti dolgozóknak a száma, akik a négy nagy hadseregnél, az alájuk rendelt kisebb egységeknél, valamint az öt nagy katonai körzet egyéb katonai szervezeteinél működnek. Ehhez számíthatjuk még a különböző felszabadított területeken működő írókat és művészeket, akiknek számát 20 000-nél is többre becsülik. Ez a két csoport csaknem 60 000 embert jelent. A Kuomintang uralma alatt álló területeken működő irodalmi és művészeti dolgozók számát nehéz felbecsülni, de nyugodtan állíthatjuk, hogy nem haladja meg a tízezret. Ilymódon a 753 küldött itt körülbelül 70 000, az új iskolához tartozó irodalmi és művészeti dolgozó nevében beszél, vagyis mindegyikük átlagosan 100 embert képvisel. Ezenfelül van még nagyszámú olyan író és művész, aki a régi iskolához tartozik. Remélem, hogy Önök a kongresszusról visszatérve, vezetni fogják mind az új, mind a régi iskolához tartozó művészeket és jobban elmélyítik a szolidaritás szellemét, ahogy ez a kongresszuson is megmutatkozott már. Azt is remélem, hogy Önök állandó és szoros kapcsolatot fognak fenntartani az írók és művészek ezen nagy seregével és igyekeznek mindig hű képviselőik lenni.

A második kérdés a nép szolgálata. Mint jelszót, mindenki helyesli ezt. A sürgető kérdés az, hogy hogyan valósítsuk meg. Mindenekelőtt azt kellene megvizsgálnunk, hogy mivel is vagyunk tisztában és mivel kell tisztába jönnünk. A hadseregben az irodalmi és művészeti dolgozók tisztában vannak a hadi étellel és tudnak valamit a vidéki életről is, de nem ismerik a munkásságot és a városi életet. A felszabadított területek különböző vidékein csak a parasztok életét ismerik, viszont nagyon keveset tudnak a hadseregről és még annál is kevesebbet a városi életről. Más elvtársak az újonnan felszabadított területeken az életük folyamán rájukkényszerített körülmények következtében mindedig képtelenek voltak kapcsolatba kerülni a nagy tömegekkel. Ma azonban a körülmények megváltoztak: módjukban van megismerkedni a tömegekkel. Ezért azt ajánlom, hogy mindenekelőtt és mindenekfelett ismerkedjenek meg a munkásokkal, parasztokkal és katonákkal, egyrészt, mivel a nép főként ezekből áll, másrészt, mivel a konferencia résztvevőinek nagyrésze még nem ismeri őket, vagy nem ismeri őket eléggé, de a kispolgárság életét, gondolkozásmódját és érzésvilágát annál jobban.

Elsősorban tehát a munkásság megértésére kell irányt vennünk. Íróink és művészeink jelenleg általában úgyszólván semmit sem tudnak róluk és így alig foglalkoznak velük. Reméljük, hogy íróink és művészeink nem sokára már csoportosan látogatnak el a gyárakba. Ha jelenleg nem is tudnak személyesen ellátogatni, haladéktalanul indítsanak mozgalmat abból a célból, hogy az irodalmi és művészeti dolgozók százait és ezreit ebben az irányban ösztönözzék.

Az elmúlt néhány év folyamán néhány elvtársam kezdett megismerkedni mind a parasztok, mind pedig a katonák életével, akik tulajdonképpen felfegyverzett parasztok. Am ez nem elég: a többi író is segíteni kell abban, hogy megismerkedjék a parasztság életével. Sokáig fog tartani, míg eléri ezt a célt, és érzés és gondolatvilágukat azonosítják az övékkel. Remélem azonban, hogy a falusi tapasztalatokkal rendelkező írók és művészek nem fogják elbizni magukat, mert hiszen az a kötelességük, hogy megértsék a háború értelmét és megértsék a parasztokat, akik a kínai nép nagy többségét alkotják. Kína

hosszú történelme alapján véve a parasztság forradalmi harcainak története, és a jelenlegi, húsz éve tartó küzdelmek sorozata is újabb példája a parasztháborúnak, melyet azonban a munkásosztály vezet.

Ha azt mondjuk: az irodalomnak és művészetnek a munkásság, parasztság és katonaság szolgálatában kell állnia, ezzel természetesen nem azt akarjuk mondani, hogy egyedül és kizárólag a városi proletariátussal, a vidéki földművelőkkel és a katonasággal foglalkozzanak. Ha a felszabadulás előtti időkről írunk, foglalkoznunk kell például a bürokratikus töke elnyomásával; ha a jelenlegi termelésről írunk, hangsúlyoznunk kell a munkások és tőkések kölcsönös hasznát; ha a feudális falvakban élő parasztokról írunk, úgy le kell lepleznünk a földesurak garázdálkodásait; ha a nép felszabadító háborújáról írunk, részletesen kell foglalkoznunk a Kuomintang csapatok reakciós tisztjeivel és katonáival, akik hiábavaló ügyért áldozták életüket. Nem gondolok arra, hogy a többi osztály létezését kikapcsoljuk a tudatunkból. A lényeg az, hogy pontosan tudjuk, mit kell hangsúlyoznunk, máskülönben aligha mutathatjuk be műveinkben e nagy kort és létrehozóját, a nagy dolgozó népet.

A harmadik probléma a művészet és irodalom színvonalának emelése és népszerűsítésük.

Vajjon az irodalmi és művészeti alkotások népszerűsítése jelenleg is legfontosabb feladatunk? Kétségkívül az. A felszabadított területeken már történtek bizonyos erőfeszítések ebben az irányban, ám az eredmény még igen messze van a szükséges színvonaltól. Az irodalom és művészet jelenlegi népszerű munkái, amelyeket a nagy tömegek szívükbe fogadtak, valójában még nagyon is nyersek formájukban, alacsony a színvonaluk és nem hitelesek.

De ez ne okozzon túlságosan nagy gondot nekünk. Nagy hibát követnénk el, ha ezért elhanyagolnánk a népszerűsítés feladatát. Tény az, hogy minden újszülött teremtmény kiforratlan és gyermekes. Nem szabad túlságosan követelőzőknek lennünk, úgy kell bánnunk vele, mint saját gyermekünkkel, akit bírálunk és nevelünk, de nem ostromozunk és szidalmazunk. Ha ezt tesszük, kárt okozunk neki és idétlenné nyomorítjuk. A fia-

talság hajlamos arra, hogy a régi világ megjavításáért kiáltozzék, — ez tény, amely önmagában is megnyilvánulása a forradalmi szellemnek. Habár a régi irodalom és művészet megjelenésében még most is vonzóan hat, mégis a velejéig rohadtt, mivel elszakadt a néptől. Mi az újbán reménykedünk. Pozitívan kell értékelnünk eddig elért eredményeinket és figyelmet kell szentelnünk annak a fejlődésnek, amelyet új irodalmunk és művészetünk a népszerűsítés terén megtett, mégha ez az eredmény nem is túlságosan jelentős.

A negyedik probléma: hogyan alakítsuk át a régi irodalmat.

Úgy érzem, hogy a multban nem hangsúlyoztuk eléggé a régi irodalom reformálásának fontosságát. A régi irodalom és művészet minden formája, amely a tömegekben mély gyökeret vert, megérdemli azt, hogy kellő módon reformáljuk. Első és alapvető feladatunk e téren természetesen az, hogy megjavítsuk előbb a tartalmát, majd a formáját, úgy hogy végülis kifejleszthessük mindkettőnek összhangját és egységét. Örömünkre szolgál, hogy számos művelt barátunk, aki a régi irodalmi és művészeti iskolákhoz tartozott, készséggel hajlandó ebben a jelentős feladatban az új iskola kádereivel együttműködni. Szív-ből jövő üdvözleteinket küldjük nekik. A régi társadalom magatartása a régi irodalommal és művészettel szemben megbecsülő és egyidejűleg lebecsülő volt. Kedvelték a régi művészetet annak régi formájában, de megvetették a régi művészeket. Egészen más a helyzet új korunk új társadalmában, amely megbecsüli a régi iskolának azokat a művészeit, akik kedveltek a tömegek előtt. Ezzel az irántuk tanusított megbecsüléssel szeretnénk elérni azt, hogy átálljanak a mi oldalunkra. Habár ezen a téren a multban már történtek erőfeszítések, az eredmény jóformán említést sem érdemel. Így a jövőben együtt kell haladnunk azokkal a társainkkal, akik a régi iskolához tartoztak ugyan, de akik hajlandók újjánevelődni. Meg akarjuk szervezni és vezetni akarjuk őket a régi irodalom és művészet nagyvonalú reformálásának ebben a hatalmas, átfogó mozgalmában. Bármilyen kísérlet arra, hogy akár kiküszöböljük, akár mással helyettesítsük őket, kudarcot fog vallani.

A régi irodalmi és művészeti iskolák erői a művészek

ezreiből tevődnek össze és a színházlátogatók, hallgatóság és olvasótábor millióit befolyásolják. Mozgósítanunk kell őket, hogy tevékenyen kivehessék részüket ebben a reformálási mozgalomban, amely éppen most indult. Még mindig vannak azonban olyanok, akik azt hiszik, hogy a régi irodalomnak és művészetnek egyáltalában nincsen jövője és így végülis megszűnik létezni. Való tény az, hogy a széles tömegek még most is látogatják, élvezettel nézik és hallgatják ezeket a műveket. Hát közömbösen kezelhetik ezt a kérdést az irodalom és művészet dolgozói, akik felelősek népünknek? Elpusztul-e ilyen körülmények között a régi irodalom és művészet? Válaszom az, hogy a régi irodalom és művészet esetleg megszűnik létezni, de ugyanakkor esetleg jövője is lesz. Ez annyit jelent, hogy a régi irodalom és művészet nem kívánatos elemeinek, amelyek a nép érdekei ellen irányulnak és amelyek nem felelnek meg a nép igényeinek, biztosan — és szükségszerűen — el kell tűnniök. Gondolok pl. azokra az elemekre, amelyek feudális és egyéb forradalomellenes eszméket hirdetnek. De a racionális és egészséges fejlődésre képes elemek kétségkívül magasabb színvonalat fognak elérni, haladókká és ezáltal az új irodalom és művészet alkotóelemeivé válnak. Ezeknek az elemeknek fényes jövőjük lesz. Csupán ebből a szempontból kiindulva oldhatjuk meg helyesen a kérdést. Nem az a véleményünk, hogy a régi irodalomban és művészetben minden jó és ilymódon mindent meg kell őrizni, mert ezzel valamennyien konzervatívokká válnánk, és küzdenénk az elavult és régi dolgok visszaállításáért. De azt sem állítjuk, hogy a régi irodalomban és művészetben minden rossz és így mindent el kell vetnünk, — ez a felfogás teljes mértékben semmibe venné nemzeti hagyományainkat és népünk érzelmeit, ellentétbe állana irodalmunk és művészetünk népszerűsítésének fő kérdésével és így nem egyeztethetnénk össze történeti szempontjainkkal.

Akárcsak az újonnan teremtetett népi irodalom és művészet esetében, a régi iskola újjáalakított művei is kezdetben igen nyersegek lehetnek. De mégsem kicsinyelhetjük le őket csupán azért, mert kiforratlanok, minthogy az ilyen lekicsinylés akadályozná fejlődésünket. Ez a feladat minden kétséget kizáróan hatalmas, hosszú ideig tartó munkát jelent. Valóban lehetetlen-

ség volna azt várni, hogy egy csapásra teljesen meg lehessen oldani.

Az ötödik pont, amelyet hangsúlyozok: minden írónknak és művészünknek törekednie kell arra, hogy országos méretekben gondolkozzék. Barátaink, akik itt jelen vannak, az ország különböző részeiből gyűltek ide, sokan közülük a hadseregből, és sokan a felszabadított területek körzeti szervezeteiből. Az elmúlt évek különleges körülményeinek tudható be, hogy működésük helyi jellegű volt. Most, hogy összegyűltünk és eszmecserét folytattunk jövőbeli tevékenységeinket illetően, parancsoló szükségesség, hogy látókörünk határai kitáguljanak és ne csak a helyit, hanem az országot is felöleljék. Nemcsak egy bizonyos tartomány érdekeit, vagy saját munkafeltételeinket, hanem az egész ország érdekeit kell szem előtt tartanunk, az egész ország felszabadításának feladatára kell gondolnunk, arra, hogyan kapcsolhatjuk össze irodalmi működésünket ezzel a törekvéssel. Ekkor — és csakis ekkor — fektethetjük le jövő fejlődésünk biztos alapjait. Minthogy az ország teljes felszabadítása küszöbön áll, nekünk itt, a hátszágban a termelés növelését kell legfontosabb feladatunknak tekintenünk. Íróinknak és művészeinknek meg kell érteniök: az új demokratikus Kína felépítése a jelenlegi körülmények között nehéz feladat, amely szükségképpen megköveteli, hogy minden tartomány, minden dolgozó kéz és minden munkadarab a gyors fejlődést szolgálja s egyidejűen illeszkedjék tervszerűen bele az egész nemzet igényeibe és lehetőségeibe. A helyes munkamegosztást azonban a szóbanforgó feladatok sürgőssége határozza meg.

A mi nagy konferenciánk valóban jelentős sikerként könyvelhető el. De sok tekintetben nagyon is csalódnánk, ha biztosra vennők, hogy mindent tökéletesen végeztünk, vagy minden, amit végezni fogunk, tökéletes lesz. Munkánk mégis reményekre jogosít, ha szempontjainkat a helyi vagy személnyi megfontolásokról kiterjesztjük az egész országra és munkánkat szigorúan beillesztjük nemzeti újjáépítésünkbe és politikai mozgalmunkba. Hadseregünk például folytatja előretörését dél, — északnyugat — és délnyugat felé. Íróink és művészeink mozgalmának szintén elsősorban ezen területek felé kell irá-

nyulnia, ahol is további kétszázmillió ember felszabadításában vehetnek részt és előmozdíthatják a művészet és irodalom népszerűsítését. Vannak olyan írók és művészek a hadseregben, akik már előrehaladtak abban az irányban, hogy műveiket minőségileg tökéletesítsék. Egy részüket vissza kell majd hívni a hátszágba, hogy alkalmuk legyen továbbképezniök magukat. De ez olyan elhanyagolható kisebbség, amely kezdetben talán nem is jelentkezik, mivel a mai időkben az egyéni igényeket összhangba kell hozni a közösségekkel. Ugyanez vonatkozik az írókra és művészekre a régen felszabadított területeken. Minden lehetőségük meg van arra, hogy eljuthassanak az újonnan felszabadított területekre, ahol megszervezhetik a helyi irodalmi erőket és kiterjeszthetik tevékenységüket.

Ajánlatos túlbecsülni bizonyos előfordulható nehézségeket, mert ha készek vagyunk hátrányosabb feltételek mellett dolgozni, akkor a jövőben, jobb körülmények között biztosan könnyebben fogunk boldogulni. Arra célok itt, hogy helyes minden lehetséges helyzetre lélektanilag felkészülnünk, legyen az jó, vagy rossz.

Az utolsó probléma a szervezés kérdése. Konferenciánk valamennyi részvevője tisztában van azzal, hogy szükség van egy szervezetre. Valóban, ezt a problémát meg kell oldani. Nemcsak az Írók és Művészek Összkinai Szövetségét kell létrehoznunk, hanem területi szervezeteket is, mégpedig irodalmi, drámai, filmművészeti, zenei, festészeti, operai és balett-társaságokkal, ahogyan az Összkinai Munkásszövetség hozta létre különböző ágazatait. Csak ily módon tudunk munkánkban zökkenő nélkül előrehaladni, kádereket nevelni, tevékenységünket kiszélesíteni és tervbevett átalakításainkat végrehajtani. Miután valamennyien egyhangúan megegyezünk ebben a kérdésben, máris hozzá kell látnunk a munkához, mivel nem lesz gyakran alkalmunk arra, hogy hasonló arányú értekezletre gyűljünk össze. Remélem, hogy a különböző társaságok még az ülés befejezése előtt, vagy röviddel azután meg fognak alakulni.

A Népi Politikai Tanácskozó Testület létrehozza a népi demokratikus koalíciós kormányt, amelyben a művészet és irodalom ügyeinek intézésére külön minisztérium alakul. E mi-

nisztériumnak a különböző, általunk már említett népi társaságok segítségére kell támaszkodnia, mivel legfontosabb feladata az, hogy a tömegeket és azok szervezeteit szolgálja. Országunk a nép országa, és kormányunk a nép kormánya, amely demokratikus és egyúttal központosított. Ez a politikai hatalom ama fajtája, amelyben egy javaslat elindul a köz-katonáktól, majd a legmagasabb szervek vizsgálják felül és bírálják el s onnan megvitatás és jóváhagyás céljából visszakerül újra a néphez, mielőtt a végső elhatározás megszületnék. Ez a nép demokratikus diktatúrája, a proletariátus vezetése alatt. Remélem, hogy az írók és művészek szervezetei teljes mértékben magukévá teszik ezt az utat és bevásztják saját képviselőiket a Népi Politikai Tanácskozó Testületbe. Új demokratikus kormányunk művészeti és irodalmi minisztériuma megkívánja az irodalmi és művészeti dolgozók aktív részvételét.

Egyik hadseregünkben a multban több mint nyolcezer irodalmi és művészeti dolgozó volt. De a többi hadseregben lényegesen kevesebben működtek. Ez a helyzet a háború sajátos körülményeinek természetes következménye volt. Néhány megye például mindössze egyetlen irodalmi csoporttal rendelkezett, amely a nép körében irodalmi tevékenységet fejtett ki. Volt olyan megye, ahol egyáltalán nem működött irodalmi csoport. Ez az egyenetlen fejlődés eltarthat még egy ideig. De parancsoló szükségesség, hogy ez a városok és vidéki körzetek —, ez a hadseregek és községek közti különbség lépésről-lépésre kiegyenlítődjék. Pillanatnyilag nagyszámú irodalmi és művészeti dolgozóra van szükségünk, akik ellátogatnak az újonnan felszabadított területekre. A multban sok barátunk küzdött elszigetelve a Kuomintang uralom alatt levő területeken. Az volt a taktikájuk, hogy áttörtek a Kuomintang uralom minden részén és amint helyzetük veszélyessé vált, nyomban illegalitásba mentek. A helyzet azonban megváltozott: az ország most a népé. Most már a nép feladata, hogy terveket készítsen és azokat megvalósítsa. Tehát az a feladatunk, hogy a terv értelmében szervezzük meg irodalmi és művészeti tevékenységünket, akár a kormányban dolgozunk, akár a népi szervezetekben.

Ez a tervkészítés központi feladata lesz annak a vezető szervnek, amelyet Önök demokratikus képviselőjük útján létre fognak hozni.

Ezeket a szempontokat akartam a művészetről és irodalomról elmondani. Remélem, hogy felkeltik az Önök érdeklődését és meggondolásra készítetik Önöket.

Elvtársaim és barátaim! Az írók és művészek kongresszusa a két különböző irodalmi és művészeti tábor egységét fejezi ki: egyik a régi — másik az új — felszabadított területeké. Az egyik képviseli az új irodalmárokat és művészeket, a másik pedig magában foglalja a régi iskola azon küldötteit, akik helyeslik az újjáalakítás tervét. Kongresszusunkon ezenkívül egybegyűlt három különböző irodalmi és művészeti csoport, amelyeknek működése a falvakra, városokra és hadseregekre korlátozódott. Mindez világosan mutatja, milyen hatalmas és átfogó, győzelmes egységbe sikerült tömörülnünk az új demokrácia zászlaja és Mao Ce-tung vezetése alatt. A végső győzelem reményében gyűltünk itt össze, több mint hétszázan, hogy hálával adózzunk Mao Ce-tung elnöknek. Az ő vezetésével ért el idáig a kínai forradalom. Legyünk hálásak neki, aki új irányt mutat nekünk a művészetben és irodalomban és hozzásegít ahhoz, hogy művészetünk és irodalmunk biztosan haladhasson előre nagyszerű, új győzelmek felé.

(Részlet az Írók és Művészek I. Összletni Konferenciáján, 1949 júliusában elmondott beszédből.)

AZ ÍRÓK ÉS MŰVÉSZEK I. ÖSSZKÍNAI KONFERENCIÁJA

A Május 4. mozgalom óta eltelt 30 mozgalmas esztendő során Kína haladó és demokratikus írói és művészei kiléptek az elefántcsonttoronyból és elvetették a „művészet a művészetért“ álláspontját, hogy a „művészet az életért“ igazságát vallják. Lu Szun, a nagy író volt az irodalom e forradalmi mozgalmának előfutára és zászlóvivője. Az új irodalom, dráma, zene és képzőművészetek képviselői tevékeny részt vettek ebben az imperializmus, feudalizmus és bürokratikus kapitalizmus elleni küzdelemben. A japánellenes háború éveiben (1937—45) és a nép felszabadító háborújának utolsó három és fél évében jelentékeny szerepet játszottak a tömegek mozgósítása, a propaganda és nevelés terén. Sokan küzdöttek közülük az ellenség ellen, — hol fegyverrel, hol tollal. És nem csekély azoknak a száma sem, akik utolsó csepp vérüket is kiontották a nagy ügyért.

1949 nyarának végére a felszabadító háború országszerte győzedelmeskedett. Júliusban, a Népi Politikai Tanácskozó Testület ülése előestéjén és a Központi Népi Kormány beiktatása előtt, Kína történelmében eddig páratlanul álló konferenciát hívtak össze Pekingbe: az Írók és Művészek I. Összkinai Konferenciáját. Ez a Konferencia, amelyen 753 küldött vett részt, kétheti megfeszített munka után eredményesen zárult.

A konferencián Csou En-laj elvtárs, a minisztertanács jelenlegi elnöke, beszámolt a politikai és katonai helyzetről és

egyben behatóan foglalkozott az irodalom és művészet egyes fontos problémáival.

Kuo Mo-zso, az ismert író és történész, jelenleg helyettes miniszterelnök, beszámolt az új Kína irodalmának megteremtéséért vívott harcról. Mao Tun, a kiváló regényíró (jelenleg kultuszminiszter) és Csou Jang elvtárs, az ismert műkritikus (jelenleg helyettes kultuszminiszter), beszámoltak az azelőtt a Kuomintang uralma alatt élő és a felszabadított területek irodalmi és művészeti mozgalmairól. A konferencia megvitatta az új Kína irodalmi és művészeti politikáját és meghatározta annak irányát, mégpedig abban a szellemben, ahogy azt Mao Ce-tung, a kínai nép nagy vezére körvonalazta: az irodalomnak és a művészetnek a népet kell szolgálnia, kiváltképpen a munkásokat, parasztokat és katonákat.

A demokratikus és haladó írók és művészek, akik eddig arra kényszerültek, hogy elkülönülten — a felszabadított területeken és az azelőtt a Kuomintang uralma alatt élő területeken — küzdjenek a közös célért, most egy teremben gyűlhettek össze, nagyobb egységbe forrva, mint valaha. Közüket nyújtották azoknak a régimódi színészeknek, akik az elavult drámai formákon keresztül, akaratlanul is ósdi eszmék szószólói voltak a feudalizmus uralmának hosszú időszakában. Ilymódon országsszerte nagy egységfront keletkezett, amely mindazokat az írókat és művészeket egybefogta, akik hajlandók az imperializmus és feudalizmus ellen folyó felszabadító harcban résztvenni, s akik készek az új demokrácia felépítésében közreműködni.

A konferenciával egyidejűleg nagyarányú képzőművészeti kiállítás nyílt meg, amely festményeket, kartonokat, fametszeteket, olaj- és vízfestményeket és plasztikákat mutatott be. A különböző vidékek, hadseregek, iskolák és gyárak színjatszó csoportjai új operákat, balettokat, színdarabokat, jangko színműveket, jangko táncokat, régi stílusú operákat és a népi szórakoztatás egyéb műfajait mutatták be. Ilymódon ez a hatalmas kiállítás egész Kína népének művészetét képviselte, s a konferencia maga az irodalom, a művészet és általában a kultúra nagy ünnepségévé vált.

A záróülésen a küldöttek egyhangúlag elhatározták, az Írók és Művészek Összkínai Szövetségének megalapítását. Az ország híres írói és művészei köréből választották meg az állandó bizottságot, amelynek elnöke Kuo Mo-zso, alelnöke pedig Mao Tun és Csou Jang lettek.

A Szövetséghez számos szervezet tartozik, így az Irodalmi Dolgozók Összkínai Szövetsége, a Drámaírók Összkínai Szövetsége, a Zenei Dolgozók Összkínai Szövetsége, a Filmszakma Dolgozóinak Összkínai Szövetsége, valamint a Régi Stílusú Opera Felújításának Szövetsége.

Hat hónapja, hogy a konferencia befejeződött. Ezalatt a kínai Felszabadító Néphadsereg újabb győzelmeket aratott: az amerikai imperialistákat és Csang Kai-sek reakcióisait kiűztük Kína szárazföldi területéről. „A kínai nép, amely az emberi nem egynegyedét képviseli, most már a saját lábán áll.”

A júliusi konferencia után az egész ország és a hatalmas hadseregek látták az irodalmi és művészeti mozgalom gyors fejlődését. Máig mintegy húsz tartományban és a nagyvárosokban szerveztük meg a Szövetség helyi csoportjait. Az Irodalmi Dolgozók Szövetségének csoportjai 18 helységben működnek és több helyen már a színművészeti, zenei és egyéb művészeti dolgozóknak is vannak szervezeteik. Egyes fontosabb tartományok, így például az északkeleti tartományok, Hopei és Sanszi, külön konferenciát hívtak egybe az írók és művészek részére. Ezek a szervezetek és konferenciák kialakították az irodalmi és művészi élet átfogó egyesülésének alapját. Egyhangúlag megállapították, hogy az irodalomnak és művészetnek a nép felszabadító háborúját és a nemzeti újjáépítést kell szolgálnia, tehát az irodalmi műveknek az új Kínát, az új ügyet, az új népet és egyben az új hősi típust kell képviselniök. A 4. Hadseregben megalakult az irodalmi és művészeti dolgozók csoportja és mozgalmat indítottak az alkotó írás kifejlesztésére. A 3. Hadsereg ugyancsak konferenciát hívott egybe az írók és művészek részére; ez a konferencia áttekintette a múlt tapasztalatait és kidolgozta a jövőben szükséges tennivalók programját.

Az Írók és Művészek Összkínai Szövetsége jelenteti meg

az *Irodalmi Ujság*-ot, valamint az Irodalmi Dolgozók Össz-
 kínai Szövetsége *A nép irodalmát*. Ez a két folyóirat ország-
 szerte igen népszerű. Egyéb kiadványok: *A nép művészete*,
A nép drámája és *A nép zenéje*. Ezenkívül a Szövetség vala-
 mennyi ágazatának és a hatáskörükbe tartozó társaságoknak
 saját folyóirata is van. Az utolsó hat hónapban körülbelül 40
 folyóirat és közel 200 könyv jelent meg az irodalomról és mű-
 vészetről.

Miután a régi iskolához tartozó színészekkel való egyesü-
 lésnek és a régi stílusú operák korszerűsítésének fontosságát
 a konferencia külön hangsúlyozta, széleskörű mozgalom bon-
 takozik ki, amely a dráma reformálására törekszik.

A kultuszminisztérium hatáskörében szervezték meg a
 régistílusú operák felújításával foglalkozó irodát. A pekingi
 opera vezető művészei, így például Mei Lan-fang, Csou Sin-
 fang, Cseng Jen-csiu és mások szívvel-lélekkel támogatják ezt
 a mozgalmat. Az északkeleti tartományokban e mozgalom érde-
 kében népi szervezetek jöttek létre és kétszáznál több darabot
 írtak vagy újítottak fel. Számos helyi régi stílusú operacsoport
 is tevékeny részt vesz e mozgalomban és számos új darabot
 mutattak be. Pekingben, Sanghájban, Nankingban és Tiencin-
 ben a régi iskolához tartozó operai művészek számára átképző
 tanfolyamokat létesítettek. Egyedül Pekingben több mint ezer
 ilyen művészt képeznek át. A múlt tapasztalatai bebizonyították,
 hogy a dráma reformálásának mozgalma csakis a nagyszámú,
 régi iskolához tartozó művész önkéntes és tevékeny részvételé-
 vel érhet el megfelelő sikert. A Szövetség 1950-es programja:
 lépést tartani a nemzeti újjáépítés munkájával, minden erőnk
 latbavetésével népszerűsíteni az irodalmat és a művészetet és
 emelni a színvonalukat. A legfontosabb természetesen az, hogy
 buzdítsuk az alkotó írókat és kritikánkkal gazdagítsuk írásaik
 ideológiai és művészi tartalmát. Szoros egységbe kell fognunk
 valamennyi helyi szervezetet, hogy a Szövetség működése a
 nép legszélesebb rétegeihez is eljusson. E célból a Szövetség
 legsürgősebb feladatának tekinti, hogy az írókat és művésze-
 ket rábeszélje a gyárak, falvak, frontosapatok meglátogatására,
 hogy ily módon a való élettel megismerkedve, megbízatásuknak

eleget tudjanak tenni. Legutóbb háromszáznál több író és művész ment a tömegek közé.

A Szövetség gondoskodik a fiatal írók és művészek neveléséről is. Nemcsak levélbeli kapcsolatot tart fenn velük, nemcsak kézírataikat javítja ki, hanem tervbevette egy Irodalmi Intézet alapítását is, ahová a különböző hadseregek és helyi szervezetek egyéves tanfolyamra küldenék az íráskészséggel vagy írói gyakorlattal rendelkező fiatalokat. Sok ilyen fiatalember van a Felszabadító Néphadseregben, valamint a régebben felszabadított területeken. A Szövetség azt is tervbevette, hogy társadalmi tevékenységének fokozása céljából különféle vitaestéket és felolvasásokat rendez és fokozza a tömegek irodalmi nevelését.

„A mi népünk mindig nagy, bátor és szorgalmas nép volt” — mondotta Mao elnök. „Egyesítettük erőnket és a népi felszabadító háborúban és a nagy népi forradalomban legyőztük mind külföldi, mind pedig honi elnyomóinkat”... „Népünk mostantól fogva csatlakozik a világ békeszerető és szabadságszerető népeinek családjához, hogy előmozdítsa a világ békéjét és szabadságát. Egyidejűleg szorgalmasan és kitartóan fog dolgozni boldogsága és egy ragyogó civilizáció megteremtésén. Soha nem fog megaláztatásban élni. Végre ismét a saját lábunkon állunk.” Mao elnök így folytatta: „A gazdasági újjáépítést elkerülhetetlenül követni fogja a kulturális felemelkedés. Vége annak a korszaknak, amelyben a kínaiakat civilizálatlannak tekintették. Magas kultúrájú nemzetként jelenünk meg a világ szemei előtt.” Kína valamennyi haladó gondolkodású, demokratikus írója, és művésze minden igyekezetével arra törekszik most, hogy méltóan ábrázolja a nagy, bátor, szorgalmas, új kínai népet. Az egész nemzettel együtt lelkesen dolgoznak a Mao elnök által megjelölt célok elérése érdekében.

A KÍNAI NÉP A BÉKÉÉRT

A kínai nép felsorakozik a világbéke ügye mellett. A szecsuan rizstermelő parasztok, akiket csak nemrég szabadítottak fel az elnyomásból és írástudatlanságból, félbeszakítják munkájukat és büszkén írják nevüket a békeívekre. Sangháj és az északkeleti ipari központok gyárimunkásai összegyűlnek a munkanap végén, hogy forró békeakarataikat aláírásukkal is bizonyítsák. De szíves-örömet járulnak hozzá a nagy békeakcióhoz a kereskedők, az írók és művészek, az ifjúság és a diákok egyaránt. A békeíveken keresztül a falvak és városok népének sokmillió tömege egy emberként követeli, hogy mentjük meg és őrizzük meg a békét. Hangjuk hatalmas orkánná nő, mely félreérthetetlenül zúgja a kínai nép békeakarátát.

A békeíveken ott látjuk a parasztok bizonytalan betűit, az értelmiségiek szép tollvonásait, a sanghaji munkások nehézkes írását. Azonban nemcsak ezek az aláírások mutatják, mit tesz most és mit tesz a jövőben a kínai nép a békéért. Konkrét alkotómunkával, cselekedetekkel is harcol, melyek komolyan megakadályozzák azt a lehetőséget, hogy a béke ügye mint homok, kiperegjen ujjaink közül.

Elsősorban, minden támogatást megadunk Felszabadító Néphadseregünknek, hogy a lehető leggyorsabban befejezhesse a felszabadító háborút, kikergethesse Kínából az impe-

* Szun Jat-szen özvegye. — Szerk.

rialistákat és felszámolhassa a feudalizmus utolsó maradványait. Minden egyes ágyúlövés, mely Taivant segíti visszadni jogos tulajdonosának, a kínai népnek; minden egyes lépés, mely Tibetet közelebb hozza a felszabaduláshoz — erősíti a világ biztonságát, mert e feladatok elvégeztével a kínai nép egész idejét és energiáját az ország békés felépítésének szentelheti. Az erős, egységes Kína, szövetségben a többi békeszerető országgal, óriási akadályt jelent az angol-amerikai háborús uszítók tervei útjában. Kiküszöböli az imperialisták győzelmi esélyeit, amennyiben azok mégis megkezdénék világu-
uralomra törő örült hitleri kalandjukat.

Másik erős láncszem a világbékéért folyó harcban Kína gazdasági életének megszilárdulása. Az előző kormányok hosszú évtizedeken keresztül sikertelenül próbálkoztak ezzel, mert valódi céljuk nem a gazdasági helyzet megszilárdítása, hanem a nép még alaposabb kifosztása volt. Ezzel szemben szárazföldi Kína teljes felszabadítása évében a Népköztársaság központosította a pénzügyeket és rendszabályozta az élelmiszerelosztást országos méretekben. Lehetővé vált a statisztikai adatok gyűjtése és meg lehet valósítani a tervgazdálkodást.

Ezek a rendszabályok egészségesen hatottak a nép gondolkodásmódjára. A kínai nép tömegei látják, hogy a létszükségleti cikkek ára hosszú időszakon keresztül szilárd. Megértették, hogy népi kormányuk irányításával saját maguk ellenőrizhetik az ország gazdasági életét. Ez természetesen növeli bizalmukat a pénz iránt is. Egyre ritkább az árufelhalmozás, nem úgy mint azelőtt, mikor állandóan az infláció réme lebegett felettük.

A nép bizalma megerősödött. Már megértik Mao Ce-tung szavait: Kína előtt még nehézségek állnak, de azokat meg is fogja oldani. A befektetések Kína jövőjének biztosítására egyre nőnek. Nő a munkások és a nemzeti burzsoázia közötti együttműködés, mely elengedhetetlen az ország iparosításának meggyorsítása szempontjából. Nagy szomszédunkkal és szövetségesünkkel, a Szovjetunióval kötött kereskedelmi és iparfejlesztési szerződéseink zálogai termelő erőink rohamos növekedésének. Minél erősebbek leszünk, minél nagyobb jólétben él népünk, annál inkább csökken a háború veszélye.

A kínai nép harmadik hozzájárulása a béke megvédéséhez a leghatározottabb állásfoglalás a Nyugat-Európa leigázására irányuló Marshall-terv és az Északatlanti Szerződés, valamint ezek különböző változatai ellen. Egyidejűen éles megkülönböztetést teszünk e történelmi bűnök elkövetői, a reakciós kormányok és a „segélyakciók” következményeit nyögő amerikai, angol, francia, olasz és más népek között. A legvilágosabban kijelentettük és ezt ezután is hangoztatjuk, hogy sem lerombolni, sem megfojtani nem akarjuk hazai iparunkat, mely pedig elkerülhetetlenül velejár az effajta „segély” programokkal. Nem akarjuk a munkanélküliek hosszú sorait, sem a demokratikus szervezetek szétverését — ezek pedig bennefoglaltatnak az árban, melyet a juttatott fegyverért, hadianyagért és a szükségtelen luxuscikkekért, cigarettáért vagy italért követelnek. Megleszünk ezek nélkül is. Megtesszük, amit meg kell tennünk saját erőnkből és baráti segítséggel. Felépítjük országunk iparát, megszüntetjük az éhínséget és életet öntünk mezőgazdaságunkba. Tudjuk, hogy az ártalmas és bűnös „segély” programok és katonai szerződések közönséges imperialista cselszövések és a háborús előkészületeket szolgálják. Soha nem fogjuk megengedni, hogy a maroknyi wallstreeti üzletember és csatlósai Kínára kényszerítsék „programjaikat”.

Hangsúlyozni kell, hogy szüntelenül ösztönözni és minden lehető módon segíteni fogjuk Amerika, Anglia, Olaszország és más országok népét hősie ellenállásukban, mellyel az emberiség ellen kitervezett gáztetteket igyekeznek megakadályozni. A Békefront nem ismer nemzeti vagy más határokat. A becsületes emberek a világ minden táján egyformán harcolnak a polgári szabadságjogokért, demokratikus sajtóért és rádióért, mely becsületesen tükrözi a nagy tömegek gondolkozását, a munkanélküliség megszüntetéséért, az egyforma lehetőségekért és a többi országokkal való termékeny és békés kapcsolatokért. A népek harca egy és oszthatatlan. Ha egy országban hiányzik a békés élet valamelyik feltétele, a többi országokban is veszélyben forog ez a tényező. És megfordítva: olyan győzelem, mint amilyent a kínai nép aratott,

minden más nép számára győzelmet jelent, mert gyengíti az imperialistákat és erősíti a béke és a szocializmus táborát.

Ezekkel az eszközökkel erősíti tehát a kínai nép a békéért folyó nemzetközi mozgalmat. A békealáírások óriási tömege tanúskodik megingathatatlan elhatározásunkról, hogy minden erőnkkel harcolunk a békéért. Országunkban egy évszázadon keresztül majdnem megszakítás nélkül háború dúlt. Nemcsak örültünk a békének, hanem követeljük is. Nagyobb tál rizst akarunk és ugyanakkor hozzá akarunk járulni az egész világ jólétéhez. Ezt csak úgy érhetjük el, ha végrehajtjuk a Kínai Népköztársaság által megjelölt feladatokat, ha szorosan felsorakozunk Mao Ce-tung és a Kínai Kommunista Párt köré és ha tántoríthatatlanul állunk továbbra is a béke sziklaszilárd őre, a nagy Szovjetunió és annak bölcs vezére, Sztálin elvtárs mögött.

Milliók napi munkája teszi kormányunkat élő és fejlődő szervvé. Milliók követelik iránytmutató vezetésünket; milliók állnak e körül a szikla körül. És az öntudatra ébredt 475 milliós kínai nép egész Ázsiát vezeti a világbéke céljának elérésére. Mindenki biztos lehet benne, hogy nem fog előbb megállni, míg a nagy célhoz el nem ér.

(People's China 1950 június.)

MÁJUSI BESZÉD

Elvtársak!

Nagy örömmel ünnepeljük az első május elsejét a Kínai Népköztársaság megalakulása óta. Az elmúlt években — a felszabadított területek kivételével — a kínai dolgozók nemcsak, hogy nem élvezték a kormány védelmét, hanem a reakciós kormányok szigorúan megtiltották, hogy saját ünnepüket megünnepeljék.

Csak önfeláldozó harcban, a rendőrség, a spiclik és a reakciós csapatok vigyázó szeme előtt ünnepelhettek vagy tölthették el az ünnepnapot.

Ma azonban, amikor a kínai dolgozó nép május elsejét ünnepli, a helyzet egészen más. A Központi Népi Kormány május elsejét az egyik legfontosabb hivatalos ünnepnek nyilvánította és utasítást adott, hogy a gyárak, üzemek, kormányintézmények, iskolák és a Felszabadító Néphadsereg ezt a napot ünnepnapnak tekintse. A népi hadsereg és a rendőrség nemhogy megakadályozná, hanem maga is csatlakozik a nép ünnepeéhez és felvonulásaihoz. A népi kormány kötelességének tekinti a dolgozó nép megvédését és biztosítja, hogy május elsejét zavartalanul és szívvel-lélekkel megünnepelhesék. A kínai dolgozó nép többsége — történelmének folyamán először — szabadon, vidáman és saját kormányának védelme alatt ünnepel. Ne töltsön el öröm és büszkeség bennünket és az egész kínai dolgozó népet, ha erre gondolunk?

Elvtársak, mit jelent ez a változás?

Azt jelenti, hogy Kína nagy népi forradalma győzelmet

aratott, hogy Kína dolgozó népe felszabadult, a népi erők megdöntötték a dolgozó népet elnyomó és megvető reakciós osztályok uralmát. A dolgozók létrehozták a népuralmat. Ez, a történelem során, a kínai dolgozó nép első és legnagyobb győzelme. Ezt a nagy győzelmet ünnepeljük. 1950 május elsejét, a Munka Ünnepét ünnepeljük! A kínai dolgozó nép felszabadulását ünnepeljük!

Eltársak! Miért emlékeznek meg országunk és népünk ilyen ünnepélyesen május elsejéről, a Munka Ünneperől?

ÜDVÖZLET A VILÁG MUNKÁSOSZTÁLYANAK

Azért, mert az ember világa és maga az ember is a munka teremtménye. A munkán alapszik és fejlődik az emberi társadalom. A munkások a civilizáció megteremtői. Éppen ezért a munka és a munkások a világon a legnagyobb megbecsülést érdemlik és a Munka Ünnepe az a nap, amely a legérdemesebb népünk és országunk ünneplésére. A Munka Ünnepe a munkások és valamennyi dolgozó szolidaritásának ünnepe, az egész világ munkásai és dolgozói nemzetközi szolidaritásának ünnepe. Ezen a napon ünnepélyes tisztelettel adózunk mindannak, amit a munkások teremtettek, ünnepeljük mindazt, amit a munkások munkájukkal értek, megköszönjük a munkásoknak a termelés és az élet, a kultúra és a művészet élvezésének eszközeit, amelyeket az emberiségnek adtak és ezzel a népet a legnagyobb lelkesedéssel töltik el a további munkára és alkotásra. A legnagyobb lelkesedéssel küldjük testvéri üdvözetünket a világ valamennyi országa munkásoztlányának és dolgozó népének!

A kínai népi forradalom győzelmet aratott, a kínai dolgozó nép felszabadult. A tisztelet azonban a társadalom parazitái iránt, akik sohasem dolgoztak, hanem mások munkájából éltek és megvetik a munkát és a munkásokat — évezredek óta keresztül élt a kínai társadalomban és még ma is él. Május elsejét, a Munka Ünnepét ünnepelve, el kell határoznunk, hogy kiirtjuk ezeket a teljesen helytelen előítéleteket, amelyek alátámasztották a dolgozó nép jogtalan hely-

zetét. Meg kell adnunk a dolgozó népnek járó tiszteletet, különösen a munka hőseinek és az újítnak, akik fontos találmányokat és újításokat vezettek be. Méltó megvetésben kell részesítenünk a társadalom parazitáit, akik sohasem dolgoztak, hanem másokból éltek. Ez új erkölcsi mértékünk egyik jellegzetessége.

Az a változás, mely országunkban most végbemegy, s amely sokkal korábban következett be a Szovjetunióban és a népi demokratikus országokban, valóban a legnagyobb változás az emberiség történelmében. A kínai nép lépésről-lépésre végre fogja hajtani ezt a változást és munkájával ragyogóan fényes jövőt épít fel, úgy, amint ezt a Szovjetunió népe tette. Ma még talán elég sok ember akad, aki nem tudja megérteni e változás nagy jelentőségét. Ahogy azonban az idő halad, az emberekben egyre inkább tudatosodik az a nagyarányú lehetőség, amit az országunkban most meginduló változás nyit meg. Világos, hogy ez a nagy változás és ragyogó jövő megteremtése csak a munkásosztály és a Kommunista Párt vezetésével mehet végbe. E változás következtében a kínai munkásosztály lett a vezető osztály az országban. Éppen ezért, a munkásosztály képes az egész ország népének egyesítésére, képes arra, hogy biztosítsa az ország gazdag, erős és virágzó állammá történő fejlődését és az új demokráciából a szocializmusba vezető fokozatos átmenetet.

Ugyanakkor azonban, amikor a nép győzelmét ünnepeljük és látjuk a ragyogóan fényes jövőt, nem szabad elfelejtenünk, hogy még le kell győznünk bizonyos időleges nehézségeket. A Kuomintang-reakciósok még tartják Taivánt, Csusant,* Kinment, és más szigeteket. Az amerikai imperialisták segítségével egész sor városunkat bombázzák és blokádnál tartják számos kikötőnket. Fel kell szabadítanunk Csusant, Kinment, Taivánt és csapatainknak Tibet határát is át kell lépniök. Fel kell számolnunk az újonnan felszabadított területeken rejtőzködő Kuomintang-bandákat. Ugyanakkor az államnak több tartományban nagymennyiségű gaboná-

* A beszéd elhangzása óta a néphadsereg már felszabadította a Csusan-szigetcsoporthat. — Szerk.

val kell segítenie a természeti csapások és a háború által sújtott emberek millióit.

Nemzetgazdaságunk korábban félgymarmati jellegű volt és nem tudott saját lábán állni, az imperializmus, a feudalizmus és a bürokratikus kapitalizmus számára dolgozott és létezése ezektől függött. A hosszú háború is súlyosan aláásta nemzetgazdaságunkat. Éppen ezért nagy áldozatok és erőfeszítések szükségesek a háború sebeinek begyógyításához és a nemzetgazdaságnak olyan rendszerré történő átalakításához, amely független, a népen alapszik és a népet szolgálja. A korábbi, régi gazdasági rend már elpusztult, de az új rend még nem áll szilárd alapokon és így súlyos zavar és anarchia jelentkezik a különböző társadalmi és gazdasági területeken. Amikor bizonyos vállalatok hamis és látszólagos prosperitása, amelyet az infláció és az elmúlt 12 év felszökő árai idéztek elő, szembekerül a jelenlegi stabil irányzatú árakkal, a termelés visszaesésének és a lanyha piacnak időleges nehézségei jelentkeznek. Mindezen objektív nehézségek és a munkánkban jelentkező bizonyos hiányosságok és tévedések következtében sok munkás vált munkanélkülivé, az iparban és a kereskedelemben bizonyos nehézségek mutatkoztak. Ezen nehézségek leküzdése a kormány és a nép valamennyi rétegének közös erőfeszítéseitől függ. A nehézségeket teljes mértékben le lehet győzni.

Mi az oka annak, hogy jelenlegi nehézségeink teljes mértékben legyőzhetők?

Olyan nehézségekről van szó, amelyek a győzelem és haladás során keletkeztek. A győzelem és a haladás egyben eszköz is a nehézségek leküzdésére. Ha mi helyesen használjuk fel ezeket a tényezőket és megteremtjük a szükséges feltételeket — le tudjuk küzdeni a nehézségeket. Így tehát nehézségeink csak időlegesek.

ALAPVETŐ FELTÉTELEK

Jelenleg valóban vannak nehézségeink és ezt mindenki tudja. Ha azonban elemezzük a helyzetet, világosan láthatjuk, hogy a kínai gazdaság és ipar fejlődésének alapfelté-

telei vagy már meg is vannak, vagy most jönnek létre. Bizhatunk tehát abban, hogy le fogjuk küzdeni a mai nehézségeket és fokozatosan megjavítjuk a helyzetet. Felsorolok most néhány alapfeltételt:

1. *Az imperializmust kivertük Kínából és ezzel megszünt az imperialisták Kínában élvezett sok kiváltsága is.* Az új Kína külkereskedelmi politikája és a vámok fontos eszközeivé váltak az új Kína ipara fejlődése megvédésének.

Elmondhatjuk, hogy Kína kapujának kulcsa a mi zsebünkben van, míg korábban az imperialisták és lakájaik zsebében volt. A kínai ipar ezentúl nem szenved az imperialisták olcsó áruinak versenyétől. Kína nyersanyagai mindenekelőtt saját iparának szükségleteit elégítik ki. Ez eltávolítja az útból az egyik legnagyobb akadályt, amely a múlt században a kínai ipar fejlődését meggátolta.

2. *A népi felszabadító háború győzelmes befejezéséhez közeledik.* A Felszabadító Néphadsereg a közelmúltban az ellenség erős erődítményei ellenére sikeres partraszállást hajtott végre Hainan szigetén és nagyszámú ellenséges csapatot semmisített meg. Az egész sziget felszabadításának tapasztalatait alkalmazni lehet majd Taivan és az ellenség által elfoglalt többi sziget elleni hadműveletnél. Taivan felszabadítása után az ellenséges bombázás és blokád természetesen végetér. Az állam katonai és közigazgatási kiadásai jelentősen csökkennek. Jelentékenyen növelhetjük a gazdasági újjáépítést szolgáló beruházások összegét. Országunk teljesen a gazdasági újjáépítés útjára léphet. Mindezt világosan előre láthatjuk.

Északkelet-Kína ma már a gazdasági újjáépítés útján halad. Az északkeletkínai népi kormány 1950-ben nemcsak 2 600 000 tonna gabonát bocsát a népi kormány rendelkezésére a hadsereg támogatására. Az élelmiszerhiánytól sújtott területek segítése és a termelés fejlesztése céljából költségvetésében 3 990 000 tonna gabonának megfelelő értéket irányzott elő az Északkelet-Kínában történő gazdasági beruházásokra. Kao-Kangnak, az északkínai népi kormány elnökének jelentése szerint, Északkelet-Kínában 1949-ben az ipari termelés elérte az össztermelés 35 százalékát. 1950-ben ez az arány 43

százalékra emelkedik. Az északkeletkínai állami vállalatok ipari termelése idén a múltévinak 193 százaléka.

A mezőgazdasági termelés a múltévinak 137 százaléka lesz. 1949-ben 240 000-re növekedett az északkeletkínai állami vállalatoknál alkalmazott munkások száma. A munkások reálbére átlag 27 százalékkal emelkedett. 1950-ben az állam az északkeletkínai állami vállalatoktól annyi nyereségrészesedést kap, ami megfelel Északkelet-Kína egész jövedelme csaknem 50 százalékanak. Az északkeletkínai parasztok terhein 1950-ben tovább könnyítenek. Északkelet-Kínában a magánipar és magánkereskedelem is fejlődött. Így például Mukdenben a magánkézből lévő ipari üzemek száma 1949-ben 23, az alkalmazott munkások száma pedig 18 százalékkal emelkedett. Északkelet-Kínában most már nincsenek munkanélküli munkások, sőt munkaerőhiány érezhető. Az északkeletkínai dolgozók életszínvonala emelkedőben van. Jelentősen növekedett a kereslet a különböző fogyasztási cikkek iránt és nagymértékben kiterjedt a piac. Mindaz, ami északkeleten már bekövetkezett, a közeljövőben a Nagy Faltól délre eső területeken is bekövetkezik.

Ez mutatja, hogy Kína gazdaságának és iparának fejlődése igen kedvezőnek mutatkozik.

Északkelet-Kína mellett, a Nagy Faltól délre, hatalmas területeken megkezdődött már a gazdaság újjáépítése. A népi kormány egész sor fontos szektor működését éleszti újjá. 1950-ben a Központi Népi Kormány 3 930 000 tonna gabonának megfelelő összeget ruházott be gazdasági célokra. A Nagy Faltól északra és délre a népi kormány gazdasági vállalkozásokra eszközölt beruházásai elérik a 7 920 000 tonna gabonát, vagyis a 700 millió amerikai dollárt. E beruházásokon kívül az állami bank nagy kölcsönöket nyújt az állami és magánvállalatoknak. A népi kormány ezeket a beruházásokat és kölcsönöket olyan időpontban nyújtja, amikor még a háború és természeti csapások nehezedenek ránk. Amikor a háború véget ér és a pénzügyek és árak teljesen stabilizálódnak, a katonai és közigazgatási kiadások nagymértékben csökkenni, könnyen elképzelhetjük, mily nagyösszegű beruházásokat tud majd az állam

eszközölni. Ez kétségtelenül elősegíti a gazdaság gyors helyreállítását és fejlődését.

3. Északkelet- és Észak-Kínában — Szuijüan tartomány kivételével — befejeződött a földreform, Honan tartományban és több más területen még az idén végetér. A népi kormány rendeletének megfelelően ősszel kezdődik meg a földreform a különböző újonnan felszabadított területeken. A legközelebbi két vagy három éven belül a földreform az egész országban teljesen befejeződik. Ilymódon a falusi területek alkotó energiái felszabadulnak, ami majd a városok megfelelő gabona- és nyersanyagellátásában mutatkozik meg. Ugyanakkor megoldódik a fejlődő ipar piacainak problémája is. Ismét Északkelet-Kínát vesszük példának. Északkelet-Kínában 1947-ben 800 000, 1948-ban 1 200 000, 1949-ben 3 200 000 vég szövetet vásároltak, 1950-ben ez a szám előreláthatóan eléri a kilencmilliót. 1950 első negyedében 2 500 000 vég szövetet adtak el. Más szavakkal, a földreform után a parasztok termelése növekedett, életszínvonaluk emelkedett, vásárlóerejük nagymértékben javult, és az iparcikkek piaca jelentékenyen kiterjedt. Létrehoztuk, illetve most teremjtjük meg az ipari fejlődés ösztönzésének legalapvetőbb és legfontosabb feltételeit. A falusi területek jelenlegi vásárlóereje csökkent, de a földreform befejezése és két vagy három elég jó termés után gyorsan felfelé és fokozatosan annyira megnövekedik, hogy a városi területek ipara és kereskedelme virágzásnak indul.

4. Jelenleg egyesítik az állam pénzügyi és gazdasági munkáját, az állami bevételek és kiadások egyensúly felé közelednek. Rövidesen elérjük a teljes egyensúlyt, a pénz és az árak hamarosan stabilizálódnak. Ez az egész nép többségének érdekében áll.

A Felszabadító Néphadseregnek a frontokon kivívott győzelmei mellett ez a Központi Népi Kormány eddigi munkájának legnagyobb eredménye. Kína történelmében a pénzügy és a gazdaság sohasem volt egyesítve. Az állami bevétel és kiadás hosszú évtizedeken át sohasem volt egyensúlyban és a reakciós kormányok minden évben nagymennyiségű bankjegyet bocsátottak ki, jelentős belföldi és külföldi kölcsönöket vettek fel uralmuk megszilárdítására. Az elmúlt 12 évben a pénzügyi

és árstabilitás ismeretlen volt Kínában és a népnek súlyos árat kellett fizetnie az infláció következtében szenvedett veszteségekért.

A népi kormány azonban az élelmiszerhiány, az imperialista blokádnak és a háborús viszonyok ellenére fontos rendszabályokat hajtott végre és rövid idő alatt eredményeket ért el. Ezeket az eredményeket reakciós kormány sohasem tudta volna elérni, csak egy igazi népkormány valósíthatta meg. Ez is bizonyítja, hogy Kína egyesítésével kapcsolatos jelszavunk nem üres szólam, hanem komoly politikai, katonai és gazdasági tartalom tölti meg.

Országunk ezzel rendkívül fontos lépést tett előre. Ezzel a lépéssel megvalósultak a feltételek valamennyi törvényes ipari, kereskedelmi és egyéb termelő vállalkozás helyreállítására és fejlesztésére. A tőkét nem spekulációra vagy inflációs üzérkedésre, hanem a törvényes iparra, kereskedelemre és más termelő vállalkozásra fordítják.

Egy új, haladó rendszer születésénél elkerülhetetlenek bizonyos nehézségek. Ezek szülési fájdalmakhoz hasonlóak. A népi kormánynak a költségvetés egyensúlybáhozása és az árak stabilizálása érdekében nagyon szigorúan kellett eljárnia az állami gabona és adók beszedése, az állami kötvények kibocsátása és a költségek csökkentése terén. Az állami gabona és adó szigorú begyűjtése és az állami kötvények kibocsátása azonban némileg fokozta a városi és falusi területek lakosságának terheit és sokak számára nehézségeket jelentett. A kiadások terén követett gazdaságossági elv következtében többmillió katonának és kormányhivatalnoknak továbbra is igen takarékosan kell élnie és így úgyszólván lehetetlen számukra, hogy családjukról gondoskodjanak. Ez a szülési fájdalmak egyike, de megteremti azt az új helyzetet, amelyben a pénzügyi költségvetés az egyensúly, az árak pedig a stabilitás felé közelednek.

A stabil árak ezen új helyzetének létrejöttével véget ér a multban gyakori felhalmozás és a spekulánsoknak piacra kell dobniuk a felhalmozott javakat. Sok fogyasztó, aki az infláció idején jelentős mennyiségű fogyasztási cikket vásárolt és raktározott el, jelenleg nem vásárol fogyasztási cikkeket, noha

rendelkezik a szükséges pénzzel. Ehelyett pénzüket zsebükben vagy a bankban tartják. A javakat tehát nem lehet gyorsan eladni és így az árak lefelé mennek. A bankok pénzkészletei nagymértékben növekednek és alig tudják pénzüket kikölcsönözni. Számos gyár túltermeléssel küzd és sok üzlet nem tudja felszámolni árukészletét, így jelentkezik az a tünet, hogy a munkások egy része munkanélkülivé válik. Ezek a szenvedések és nehézségek elkerülhetetlenek, amikor az árak megközeleltik a stabilitást, sőt ezek a nehézségek és szenvedések kikerülhetetlenek.

Az új helyzet létrejöttével minden bizonnyal csökkenteni lehetne a szenvedések és nehézségek egy részét, ha a népi kormány szülőotthonának orvosai és ápolói elsőrendűek lennének, ha a szülésznőknek elegendő felszerelés és orvosság állna rendelkezésére. A tény azonban az, hogy nem minden orvos és ápoló elsőrendű a kórházban, a felszerelés és az orvosi előkészület sem kielégítő. Különböző működési területeken egyszerre kell dolgozniok és tanulniok, miközben lépésről-lépésre következtetéseket vonnak le tapasztalataikból. Ily módon tehát nem tudtak néhány elkerülhető szenvedést és nehézséget kiküszöbölni.

Más szavakkal, sok elvtársunk munkájában hiányosságok és tévedések vannak. Komoly erőfeszítéseket kell tennünk, hogy helyrehozzuk e hiányosságokat és tévedéseket. Reméljük, a néptömegek kifejlesztik a kormány munkájának kritikáját és megfelelő javaslatokat terjesztenek elő, hogy a kormány alkalmazottai kijavíthassák hibáikat és tévedéseiket, csökkenthessék a szukségtelen szenvedéseket és nehézségeket.

Igen, vannak hiányosságok és tévedések, vannak szenvedések és nehézségek. De végülis új helyzet jön létre, amikor a bevételek és kiadások az egyensúly és az árak stabilitás felé közelednek. Elvtársak! Honfitársak! Szorítsátok ökölbe kezeiteket, folytassátok tovább erőfeszítéseiteket és bizonyos idő után elmúlik a kritikus szakasz. Szemvedéseink és nehézségeink tisztán időleges jelenségek. Ez kétségtől így van.

5. *Építőmunkánk végrehajtásának nemzetközi feltételei is nagyon jók.* A háború befejezése és egész országunk egyesítése után égető szukségünk van békés környezetre, hogy vég-

rehajthassuk a gazdasági építést. A népi kormány diplomáciai téren természetesen békepolitikát folytat a Szovjetunió és az új demokráciák oldalán harcol a béke védelmében.

Világos, hogy az imperialisták rendkívül ellenségesen állnak szemben a kínai nép felszabadulásával. Az amerikai imperialisták még mindig segítik Taivanon Csang Kai-sek bandáját és a legkülönbözőbb összeesküvő és romboló mesterkedésekbe kezdenek az új Kína ellen. Ilyenformán tehát az egész ország népének és a Felszabadító Néphadseregnek fokoznia kell éberségét, fel kell szabadítania Taivánt, meg kell szilárdítania a nemzetvédelmet és készenlétben kell állnia bármilyen esetleges imperialista provokáció visszaverésére.

Az Egyesült Államok vezette agresszív, imperialista tábor már szembetalálta magát és továbbra is szembe fogja találni magát a világ valamennyi békeszerető népének határozott ellenállásával. A Szovjetunió-vezette demokratikus béketábor ereje példátlanul megnövekedett. Ha az imperialisták provokációt és egy új kalandor háborút merészelnének kirobbantani, az eredmény az imperialista rendszer teljes pusztulása lesz. A kínai-szovjet barátsági, szövetségi és kölcsönös segélynyújtási egyezmény aláírásának eredményeként hatalmas szövetségest nyertünk. Mao Ce-tung elnök mondta, hogy ez a szerződés szabaddá teszi kezünket az építőmunkára. Alacsony kamatozású kölcsönöket és szakértő segítséget is kaptunk a Szovjetuniótól. A Szovjetunióval együttműködve több vállalatot létesítettünk, amelyeket a magunk erejéből képtelenek lettünk volna a közeljövőben megteremteni. Mindez csökkenti majd a tőke- és tapasztalathiányból eredő nehézségeket.

A felsorolt kedvező tényezőket összefoglalva, láthatjuk, hogy jelenlegi nehézségeink kétségtelenül sorra megoldódnak, a megpróbáltatások rövid időszaka után a gazdasági helyzet fokozatosan javul és két vagy három év alatt alapvetően jobbrafordul.

A JELENLEGI FELADATOK

Mindezekből világosan láthatjuk jelenlegi feladatainkat és a kínai nép erőfeszítéseinek irányát. A Kínai Kommunista Párt Központi Vezetősége május elsejére kibocsátott 38 feladványában világosan és helyesen jelölte meg minden téren a feladatokat. Én mindehhez csak a következő néhány megjegyzést fűzöm:

1. Taivan és Tibet felszabadítása, valamennyi bandita és ellenséges ügynök likvidálása és a nemzetvédelem megszilárdítása

A Felszabadító Néphadsereg csapatainak tevékenyen fel kell készülniök a harcra, Tibet, Taivan és más, még ellenséges kézen lévő szigetek felszabadítására, hogy ezzel véget vessenek az egész háborúnak. A Felszabadító Néphadsereg csapatainak, az állambiztonsági szerveknek és a hátszágban szolgáló egységeknek a lehető leggyorsabban meg kell semmisíteniök minden banditát és titkos ügynököt, őrködniök kell a társadalmi rend felett, hogy ily módon lehetővé tegye a nép bekapcsolódását a békés termelésbe. Ugyanakkor a hátszágban szolgáló csapatoknak is be kell kapcsolódnioök a termelésbe és az általános nevelőmunkába, emelniök kell haditechnikájuk színvonalát, meg kell szilárdítaniök a nemzetvédelmet. A jelen pillanatban ezek a nép fő követeléseai. Az egész ország népének — Taivan és Tibet népét is beleértve — teljes energiáját a Felszabadító Néphadsereg támogatására és a vele való együttműködésre kell fordítania, hogy hadseregünk teljesíthesse dicsőséges feladatait. Még néhány szót szeretnék szólni Taivan és más szigetek Kuomintang-tábornokaihoz és Tibet uralkodó köreihez: Hagyjatok fel nyomban meddő ellenállástokkal, szakítsatok meg minden kapcsolatot az imperialistákkal, küldjetek képviselőket a Felszabadító Néphadsereggel való tárgyalásokra. Alljatok át a Felszabadító Néphadsereg oldalára, vagy együttműködve a Felszabadító Néphadsereg hadműveleteivel, tegyétek le fegyvereiteket. A népi kormány csak így bocsáthatja meg múltbeli bűneiteket. Csak így merhetitek a

népi kormányt multatok megbocsátására és további tevékenységetek engedélyezésére kérni. Ez az utolsó alkalom, hogy megszerezhetitek a nép bocsánatát.

2. Az ipar és a kereskedelem, valamint az állami és magánvállalkozások közti kapcsolatok helyreállítása

A Központi Népi Kormány — a közös program és Mao Ce-tung elnök útmutatásainak megfelelően — bizonyos konkrét rendszabályokat hoz az ipar és kereskedelem, valamint az állami és magánvállalatok közti kapcsolatok helyreállítására. Ez a jelenlegi körülmények között lehetővé teszi országunk gazdasági életének szervezését és tervezését, az állami és magánvállalkozások, valamint a különböző gazdasági ágak közötti zavar és anarchia kiküszöbölését.

A népi kormánynak segítséget kell nyújtania azon nehézségekkel küzdő magánvállalatoknak, amelyeket üzemben lehet tartani, amelyek hasznosak a nemzetgazdaság és a nép jóléte szempontjából. E vállalatok tulajdonosainak és munkásainak velünk együtt minden lehetőt meg kell tenniük a vállalatok fenntartásáért és a javulás feltételeinek megteremtéséért.

Az ipar és kereskedelem, valamint az állami és magánvállalkozások közti kapcsolatok helyreállítása és a jelenlegi nehézségek leküzdése céljából rendkívül fontos az állami intézmények és állami vállalatok árucikkei megrendelésének központosítása és elosztása. Ugyanez vonatkozik a feldolgozásra is. E megrendelések összege és az áruforgalom mérete rendkívül nagy. Gyakran fordultak elő hibák és veszteségek, amelyek a kellő szervezettség és elosztás hiányának tulajdoníthatók. Katonai és közigazgatási intézményeinknek és vállalatainknak mindent meg kell tenniük, hogy tervszerűen állítsák össze megrendeléseiket és határidőre szállítsanak — különösen a nagytömegű rendelések és munka esetén. Ugyanakkor a különböző ipari, kereskedelmi intézményeknek a valóságnak megfelelő jelentéseket kell követelniük a helyi állami és magánkézben lévő termelő üzemektől a termelés menetéről. Meg kell vizsgálniok a ter-

melés feltételeit és arról jelentést kell tenniök felettes szerveiknek. Ez központi ipari és kereskedelmi szerveink számára lehetővé teszi a különböző állami rendelkezések és munkák helyes központosítását és elosztását, a különböző vállalatok termelésének helyes szabályozását. Ilymódon az állami szervek egyrészt elkerülhetnek bizonyos szükségtelen veszteségeket, másrészt irányíthatják a piacot, szabályozhatják a termelést, segítséget nyújthatnak a sok nehézséggel küzdő termelő vállalkozásnak és ösztönözhetik az új termelő vállalkozások fejlődését. Az állami rendelkezésekkel és munkákkal kapcsolatban gondot kell fordítani a nagy nehézségekkel küzdő sanghaji iparra és kereskedelemre.

3. Bizonyos termelési ágak átállítása más célokra és a kivezető út a magántőke számára

Nincs jövőjük azon vállalkozásoknak, amelyek a múltban az imperializmust, feudalizmust és a bürokratikus kapitalizmust szolgálták, mint például a luxus- és egyéb szükségtelen cikkek gyártó vállalkozások. Nincs jövőjük a kereskedelmi spekulációval és az uzsorával foglalkozó üzleteknek és a tőzsdei spekulációnak. Minden ilyen vállalkozásnak más munkára kell áttérnie. Az ideiglenes túltermeléssel küzdő iparágak, így a cigaretta-, gyufa- és szappangyártásnak ideiglenesen csökkenteniök kell termelésüket, vagy más cikkek kell előállítaniok. Bizonyos iparoknak — mielőtt kiterjeszthetnék piacaikat — jelentékeny változtatásokat kell eszközölniök termékeikben, hogy azok megfeleljenek a parasztok szükségleteinek. Továbbá — mivel a spekuláció megszűnt — a társadalomban jelentős tőkék hevernek kiaknázatlanul, amelyek termelési beruházásokra használhatók fel.

Mindezek alapján kétségtelenül kedvező jelenségek. A termelés csökkentése, a munka felfüggesztése, a más foglalkozásra való átállás azonban bizonyos munkásokat elkerülhetetlenül munkanélkülivé tesz, másokat munkájuk

megváltoztatására kényszerít. Akadnak emberek, akik felteszik a kérdést: én kész vagyok más foglalkozást választani, de mihez kezdjek? Megmondja-e nekem a népi kormány, milyen vállalkozások működhetnek? E kérdés feltevése helyes.

Minden ilyen kérdés konkrét és pontos megválaszolásához a helyzet konkrét vizsgálata és tanulmányozása szükséges. Én itt csak egy általános választ adhatok. Ez pedig: minden olyan vállalkozás működhet, amely helyesen szolgálja a nép szükségleteit, különösen azok, amelyek helyesen szolgálják a parasztok szükségleteit és jelenleg nem vehetők állami kezelésbe. Működhetnek a közlekedési és szállítási vállalkozások, valamint az ipar olyan ágai is, amelyek a nemzetgazdaság kulcspontjainak helyreállítását szolgálják, működhetnek továbbá az egészségügyi intézmények. Ettől eltekintve, az állam a magánszemélyekkel megfelelő feltételek mellett szerződéseket köt és megengedi nekik, hogy bizonyos ásványok kiaknázását és finomítását végezhessék, bizonyos gyárakat építhessenek, bizonyos erőműveket helyezhessenek üzembe.

A népi kormány nem tiltotta meg magánszemélyeknek, hogy bármilyen vállalkozást létesítsenek, amely a nép javát szolgálja és nem gátolja az emberek megélhetését. Ilyenformán a magánvállalkozások működési területe igen széles. Az ipar és kereskedelem helyreállítási munkái során ki kell küszöbölni az állami és magánkézben lévő termelő üzemek közötti versenyt, bizonyos helytelen tüneteket és az áruk rendelése és előállítás terén mutatkozó káros feltételeket.

A munka és tőke közötti kapcsolatokat is megfelelő méderbe lehet terelni az állam munkaügyi törvényhozása, a kollektív szerződések és a munkások és tőkészek tanácskozó szerveinek segítségével. Így tehát a magántőke előtt nincs elzárva az út. A vállalkozásokat természetesen becsületesen kell vezetni és a vállalkozóknak nem kell félniük attól, hogy némi tőkét áldozzanak olyan tevékenységre, amely valóban gyümölcsöző a nemzetgazdaság és a nép jóléte szempontjából. A népi kormány megadja a szükséges segítséget és irá-

nyitást azon vállalkozóknak, akik becsületesesek és megfelelő tőkét áldoznak a termelésre, segít nekik a szervezetlenség felszámolásában és biztosítja vállalkozásaik sikerét.

4. Segítség a természeti csapások által sújtott embereknek és a munkanélküli munkásoknak

A népi kormány és a nép széles tömegei komoly erőfeszítéseket tettek a gabonaszállítás terén. Ennek eredményeként bizvást mondhatjuk, hogy élelmiszerellátásunk az idén biztosítva van.

Már csak 40 nap választ el a gabona aratásától. E pillanatban nagy szükség van a segélynyújtásra és ezért a segélyakcióban résztvevő dolgozóknak nem szabad tartalékolniuk a kormány által küldött segélygabonát. Gyorsan szét kell osztaniuk a gabonát, meg kell szervezniük az éhségsújtotta területeken élő embereket, hogy a termelésben segítsenek magukon és ily módon jussanak túl ezen a nehéz időszakon. Bizonyosak vagyunk abban, hogy — a nép erőfeszítéseinek és a népi kormány nagyszabású szervezőmunkájának eredményeként — túljutunk az élelmiszerhiány nehéz időszakán. Az amerikai imperialisták — miután segítették Csang Kai-seket és bandáját többmillió kínai legyilkolásában — hirtelen emberbarátokká vedlettek és azt mondták, hogy segítséget nyújtanak az éhségsújtotta területek népének. Ügynevezett segítségük célja az, hogy felforgató tevékenységet folytassanak a lakosság között. A kínai nép valóban szívesen fogadja a külföldről jövő jószándékú segítséget, de ami az imperialisták „jószándékát“ illeti — ebből már eleget tanultunk. Semmi szükségünk arra, hogy ezek az emberek felforgató tevékenységet folytassanak közöttünk.

Miután bizonyos gazdasági vállalkozásoknak elkerülhetetlenül meg kell szünniük, fel kell függeszteniük a munkát, vagy más területekre kell átállniuk, minden lehetséges segítséget meg kell adni a nagyobb városok munkanélküli munkásainak. Ez feltétlenül szükséges és halaszthatatlan. A Központi Népi Kormány elhatározta, hogy bizonyos mennyiségű gabonát és pénzt utal ki, ugyanakkor pedig felkérte a gyá-

rosokat, kereskedőket és a foglalkoztatott munkásokat, hogy járuljanak hozzá a munkanélküli munkások segélyalapjához. A Központi Népi Kormány munkaügyi minisztere most rendszabályokat dolgoz ki a munkanélküli munkások megsegítésére. A közeljövőben segélyhivatalok és munkaközvetítő hivatalok létesülnek a nagyobb városokban. Mielőtt még a Központi Népi Kormány rendeleteit nyilvánosságra hoznák, időleges segélyt kell és lehet nyújtani Sanghájban és más városokban. Kína régi kormányai sohasem segítettek a munkanélküli munkásokon. A népi kormány azonban — noha még mindig nehézségekkel kell megküzdenie — gyakorlati segítő intézkedéseket hoz a munkanélküli munkások érdekében és gondoskodik azoknak végrehajtásáról.

5. A jövő földreform

Idén ősszel végre kell hajtani a földreformot az újonnan felszabadított területek azon részein, ahol már befejeződött az előkészítő munka. Ezek a területek azonban nem lehetnek túlságosan nagyok. Tekintettel arra a tényre, hogy a győzelmet már alapjában kivívtuk, a jövőben csak a földbirtokosok földjét és a közösségi földet lehet a földreform során a földnélküli és szegényparasztok között szétosztani. Megfelelő részt kapnak a földbirtokosok is és nem szabad hozzányúlni a zsirosparasztok földjéhez és tulajdonához. A földbirtokosok egyéb tulajdonait nem lehet elkobozni és szétosztani, kivéve azokat a termelési eszközöket, amelyekre a parasztoknak szükségük van. Az új mezőgazdasági törvény részletesen szabályozza majd ezeket a pontokat. A múlt tapasztalatainak alapján a földreformot a jövőben irányítással, előkészítéssel és rendben hajtják végre. Nem engedhetjük meg a rendetlenséget. Nem türelmetlenkedhetünk tehát a földreform befejezésével valamennyi újonnan felszabadított területen, hanem ezt lépésről-lépésre, időről-időre és területről-területre kell végrehajtani. Ha az elkövetkező három éven belül az egész országban nagyrészt végrehajtjuk a földreformot, akkor gyors és hatalmas sikert érünk el.

6. A hiányosságok és tévedések helyrehozása és a káderek nevelése

Mióta a Felszabadító Néphadsereg csapatai múlt év április 20-án megkezdték az előnyomulást Dél- és Északnyugat-Kína felé, az egész, 300 milliós lakosságú kínai száraz föld — Tibet kivételével — igen rövid időn belül felszabadult. Az ellenőrzésünk alatt lévő terület igen nagy, elvégzendő feladataink nehezek és bonyolultak. Nem rendelkezünk elegendő tapasztalt káderrel és igen sok a fiatal káder. Nagy eredményeink elérése során mindezek a tényezők, valamint az, hogy kevés az idő a nevelésre, sok hiányossághoz és tévedéshez vezetett. Teljes képet kell alkotnunk a kérdésről. Látnunk kell a munkában az eredményeket, a hibákat, tévedéseket, a nehéz munkát és a káderek hibáit egyaránt. Nem szabad a munka egyetlen területét se lebecsülni. Az egész ország népe dícséri most eredményeinket és ugyanakkor követeli, hogy javítsuk ki a jelentkező hiányosságokat és tévedéseket. Egyenesen szembe kell néznünk a hiányosságokkal és tévedésekkel és ki kell javítanunk azokat. A Kínai Kommunista Párt Központi Bizottsága már határozatot hozott a kritika és önkritika kifejtéséről és a káderek neveléséről. Ha ezeket a lépéseket megtesszük, úgy hisszük, helyrehozhatjuk hiányosságainkat. és tévedéseinket. Hibáink között a legsúlyosabb az utasítások erőszakos végrehajtása. Sok olyan káderünk van, aki noha arra törekszik, hogy teljesítse az állam és a Párt által számára kijelölt feladatokat — nem veszi a fáradságot, hogy ezeket az állam és a Párt politikájának megfelelően hajtsa végre. Ezek a káderek durva munkamódszert alkalmaznak, nem ügyelnek a tényleges helyzetre és lehetőségekre, nem hajlandók a kérdéseket megvitatni a helyi lakossággal, hanem egyszerűen végrehajtják a feladatokat. Az eredmény az, hogy a feladatokat ugyan teljesítik, de a nép olyan veszteségeket szenved, amelyeket máskülönben könnyen elkerülhetne. Az utasítások ilyen kikényszerítése igen súlyos jelenség az állami gabonabeszolgáltatásnál, az adószedésnél, a győzelmi kölcsönkötvények jegyzésénél. Ez az erőszakosság sok ember

elégedetlenségét váltotta ki. Ha ezt nem hozzuk helyre, elidegenedünk a tömegektől. Nemsokára hatalmas területen hajtjuk végre a mezőgazdasági reformot és aligha végezhetjük el jól a munkát, ha nem szakítunk időt a káderek nevelésére.

A Kínai Kommunista Párt Központi Bizottsága kádereink téves munkamódszerével kapcsolatban minden évben utasításokat adott, hangsúlyozva e hibák kijavításának szükségességét. Ezek a hibák azonban állandóan újra jelentkezhetnek.

A kommunista pártnak most négymillió tagja van, akiknek csaknem fele két és fél éve, két éve, egy éve vagy éppen-séggel csak néhány hónapja tagja a Pártnak. Az elmúlt év során nagyszámban helyeztünk el régi embereket a különböző közhivatalokban. Ebben az egészen új helyzetben azonnali nagyarányú nevelőmunkára, mindenekelőtt a káderek nevelésére van szükség. A legfontosabb feladat munkánk és munkamódszerünk helyes felülvizsgálása; másodsor hibáink és hiányosságaink kijavítása.

Eltársak! Ha munkamódszerünk jobb, kevesebb hibát követünk el, munkánkat jobban végezzük, akkor még jobban összeforrhatunk az egész ország népével, még jobban erősíthetjük a népet. Így tehetjük lehetővé az egész ország és a nép számára a jelenlegi nehézségek gyorsabb leküzdését és a fényes jövő megteremtését. Ezeket a célokat tűzzük magunk elé, amikor az idei május elsejét ünnepeljük.

Soká éljen május elseje — Kína és az egész világ dolgozó népe egységének nagy ünnepe!

Éljen Kína valamennyi nemzetének, demokratikus osztályának, demokratikus pártjának, csoportjának és népi szervezetének egysége és együttműködése!

(Pekingben, 1950 április 29-én, a Népi Politikai Tanácskozó Testület Nemzeti Bizottsága által rendezett felsőfokú káderek-értekezleten mondott beszéd.)

A NEMZETI BURZSOÁZIA SZEREPE A KÍNAI FORRADALOMBAN

Ismeretes, hogy a Kínai Kommunista Párt politikai vezetése a jelenlegi kínai népi demokratikus forradalomban azon a népi demokratikus egységfronton nyugszik, amely a kínai munkásosztályból, a parasztságból, a kispolgárságból, a nemzeti burzsoáziából és más hazafias-demokratikus elemekből áll. A hatalmat a proletariátus gyakorolja, szövetségben a parasztsággal.

E cikk a következő kérdéseket tárgyalja: miért áll jelenleg a nemzeti burzsoázia szövetségben a kínai munkásosztállyal, miért nem semmisítette azt meg a munkásosztály? Milyen politikai vonalon mozog a kínai munkásosztálynak a nemzeti burzsoáziával való együttműködése és min alapul ez a politika?

A GYARMATI ORSZÁGOK BURZSOÁZIÁJA

Minthogy Kína félféudális és félgyarmati ország volt, amely sokáig viselte az imperializmus igáját, forradalmának egyik fő feladata nem lehetett más, mint az imperializmus elleni küzdelem. Ez a jellemző vonás határozta meg a kínai forradalom stratégiáját és taktikáját.

Lenin a Kommunista Internacionále Második Kongresszusán a nemzeti és a gyarmati kérdésekről tartott beszámolójában hangsúlyozta annak elsőrendű jelentőségét, hogy „különbséget kell tenni elnyomott nemzetek és elnyomó nem-

zetek között“. Az volt a véleménye, hogy ebben áll az alapvető különbség egyrészt a Kommunista Internacionále, másrészt a Második Internacionále és a polgári demokrácia között. Ebből a szempontból tekintve a kérdést, Lenin rámutatott a következőkre: „A Kommunista Internacionálénak ideiglenes szövetségben kell haladnia a gyarmatok és az elmaradt országok polgári demokráciájával, de nem szabad ezzel egybeolvadnia és feltétlenül meg kell őriznie a proletármozgalom önállóságát még ha ez a mozgalom csak a legkezdetlegesebb formában van is meg.“ (A nemzeti és gyarmati kérdésre vonatkozó tézisek első vázlata.*)

Sztálin továbbfejlesztette Leninnek a gyarmati és félgyarmati országok forradalmának sajátosságairól szóló ragyogó elméletét. Világosan mutatott rá a kínai nép forradalmi mozgalmával szembenálló feudalizmus és imperializmus elleni harc kettős feladatára, hangsúlyozva „az imperializmus elleni harc kiélesedését“. (Sztálin: a kínai forradalom és a Kommunista Internacionále feladatai.) Arra a következtetésre jutott, hogy a nemzeti burzsoáziával való szövetség bizonyos feltételek mellett megengedhető.

Mao Ce-tung elvtárs egyesítette a marxizmus-leninizmus általános igazságait a kínai forradalom időszerű gyakorlatával és sikerült Lenin és Sztálin elméletét, a nemzeti burzsoázia gyarmati és félgyarmati országokban játszott szerepét az adott esetre alkalmaznia.

A BÜROKRATIKUS BURZSOAZIA ÉS A NEMZETI BURZSOAZIA

Minthogy a kínai burzsoáziának különböző csoportjai más és más viszonyban állnak az imperializmussal és a feudalizmussal, nem szabad őket homogén tömegként kezelni, hanem különbséget kell tenni köztük. Két fő csoportot különböztetünk meg a kínai burzsoázián belül, és pedig a nagypolgárságot és a nemzeti burzsoáziát. E két csoport gazdasági

* Lenin. Válogatott Művek II. Szikra 1949. 786. old.

érdekei összeütköznek. Ennélfogva e csoportok különböző szerepet játszottak a kínai nép demokratikus forradalmában.

Mao Ce-tung elvtárs világosan kifejtette a nagypolgárság és a nemzeti burzsoázia közötti különbséget Kínában. 1939-ben a következőket írta:

„A burzsoázia két különböző csoportra oszlik. Az egyik a komprádor réteg nagyburzsoáziája, a másik a nemzeti burzsoázia.

A komprádor nagyburzsoázia közvetlenül kiszolgálja a külföldi imperialista tőkéseket, akik viszont támogatják és táplálják ezt az osztályt. Ennélfogva szoros kapcsolatot tart fenn a vidéki körzetek félf feudális elemeivel. Így tehát a kínai forradalom történetében a nagyburzsoázia sohasem volt a kínai forradalom hadseregének tagja, hanem annak ellensége marad.

...Minthogy a nemzeti burzsoáziát az imperializmus elnyomja és a megmaradt feudális elemek szolgátságban tartják, összeütközésbe kerül az imperializmussal és a megmaradt feudális elemekkel. A nemzeti burzsoázia ebben az értelemben része a forradalmi hadseregnek. A kínai forradalom történetében megmutatták erejüket az imperializmus, a bürokrácia és a hadurak ellen folytatott harcban.“*

KIKBŐL ALL A KÍNAI NAGYPOLGARSAG?

„... A négy nagy család — Csang, Szung, Kung és Csen — uralmuk húsz esztendeje alatt roppant tőkét halmozott fel, amelynek nagysága eléri a tíz-húsz milliárd amerikai dollárt. Ez a monopolitőke az államhatalommal összefonódva állami monopolitőkévé válik. Ez a monopolitőke szorosan összefonódva a külföldi imperializmussal, a hazai földbirtokos osztállyal és a régítípusú gazdag parasztokkal, komprádor-feudális és állami monopol-kapitalizmussá válik. Ez Csang Kai-sek reakciós uralmának gazdasági alapja. Ez az állami monopol-kapitalizmus nemcsak a munkásokat és a parasztokat nyomja

* *Mao Ce-tung*. A kínai forradalom diadalmas útja. Szikra 1950. 22—23. old.

el, hanem a kispolgárokat is, sőt a középpolgárság (értsd ezen a nemzeti burzsoáziát — *J. H.*) érdekeit is sérti. Ez az állami monopolkapitalizmus tetőfokát a japánellenes háború idején és a japán kapituláció után érte el: teljes mértékben megteremtette az új demokratikus forradalom anyagi feltételeit. Ezt a tőkét Kínában közönségesen bürokratikus tőkének nevezik. Ezt a burzsoáziát, vagyis Kína nagyburzsoáziáját bürokratikus burzsoáziának nevezik.

Az új demokratikus forradalom célja azonkívül, hogy felszámolja az imperializmus speciális kiváltságait Kínában, az, hogy véget vessen a földbirtokos osztály és a bürokratikus burzsoázia (a nagypolgárság) kizsákmányolásának és elnyomásának...“*

Hangsúlyozni kell, hogy a kínai népi demokratikus forradalom megvalósítása nem tekinthető teljesnek a bürokratikus tőkével való szembeszállás feladatának elvégzése nélkül és anélkül, hogy a nép állama végrehajtana meghatározott célkitűzését, a nagypolgárság vagyonának elkobzását.

Ugyanaz a folyamat, amely a reakciós Kuomintang kormányzat idején a bürokratikus tőkét felduzzasztotta, nyomta el a kínai nemzeti burzsoáziát és bénította meg ez osztály magánvállalkozásait. A bürokratikus tőke, amely a négy nagy család, Csang, Szung, Kung és Csen személyében testesült meg, sohasem járult hozzá önerejéből az ipar kifejlesztéséhez. Magához kaparintotta a dolgozó nép vagyonát és részben a nemzeti burzsoáziáét is. Bünnel szerzett tőkéjét elsősorban az idegen imperialistákkal, különösen az amerikai imperialistákkal való áruló együttműködése útján igyekezett növelni, továbbá azon a módon, hogy az állami apparátust, főleg pénzügyi szervezetei széles hálózatát használta fel erre a célra, végül pedig nyílt rablópolitikát folytatott. A japán agresszorok elleni háború folyamán a Kuomintang bürokrata-kapitalista blokkja a tökerablás és felhalmozás folyamatát még meggyorsította azzal, hogy különböző háborús gazdasági ellenőrzési szerveket létesített és hatalmas arányú infláció kifejlődését idézte elő. A japán kapituláció után ez a blokk azon a címen,

**Mao Ce-tung*. A kínai forradalom diadalmas útja. Szikra. 1950. 198. old.

hogy „átveszi“ a japánok és bábkormányuk tulajdonát, zsebrevágta azokat az értékpapírokat, amelyek tulajdonképpen és jog szerint a kínai nép tulajdonát képezték. Ilymódon a japán imperialista agresszorok és lakájaik csupán ürügyül szolgáltak arra, hogy a kínai nép vagyona, beleértve a nemzeti burzsoáziáét is, a bürokratikus tőke magántulajdonává alakuljon át, ami végeredményben azt jelentette, hogy az amerikai imperialisták magántulajdonává lett. Azért egyáltalán nem meglepő, hogy minél jobban megnőtt a bürokratikus tőke, annál jobban összezsugorodott a nemzeti burzsoázia vagyona. Így vált a bürokratikus tőkésekből nagyburzsoázia, a nemzeti burzsoáziából pedig középpolgárság. Az előbbieket a kínai nép elnyomói és kizsákmányolói voltak, az utóbbiak pedig ugyanakkor, amikor ők maguk is kizsákmányolták a kínai munkásosztályt, az imperializmus és ennek ügynöke, a nagyburzsoázia könyörtelen elnyomása alatt éltek.

Mind e gazdasági tényezők figyelembevételével nem nehéz megérteni a kínai nemzeti burzsoázia politikai állásfoglalását a különböző történelmi időpontokban. Noha az 1927 előtti időszakban és az 1931-ben lejátészódott mukdeni incidens előtt együttműködött a nagybirtokos osztállyal és a nagyburzsoáziával, szembeszállott a forradalommal, sohasem volt részese a hatalomnak. Ez azonban nem minden. A mukdeni incidens után, mely a japán imperialisták kínai inváziójának előhírnöke volt, a nemzeti burzsoázia néhány képviselője a tömegek elnyomásának ideje alatt aktív részt vett az antiimperialista mozgalomban, amely ebben az időben a japán imperializmus ellen szállt síkra. Ezt a mozgalmat az akkor hatalmon levő Kuomintang elnyomta. A japánok elleni háború kitörése után, a különböző reakciós politikai és gazdasági rendszabályok kiélesedésének hatására ennek az osztálynak számos képviselője szimpatizált a kínai demokratikus mozgalommal, sőt egy bizonyos mértékben támogatta is azt. A japán kapituláció idején az egész kínai nép sóvárgott a béke után és ellene volt a küszöbönálló polgárháborúnak. Ez a körülmény kényszerítette a Csang Kai-sek vezérlete alatt álló Kuomintang-kormányt, hogy összehívja a Kínai Kommunista Párt által javasolt Politikai Tanácskozó Testületet. A kínai nemzeti burzsoázia

képviselői résztvettek ezen az értekezleten, amelynek célja a demokrácia és a béke biztosítása volt. Általában megértő módon foglaltak állást a kínai nép haladó követeléseivel szemben. A sikertelen béketárgyalások után a Kuomintang reakciós körei teljes erővel kirobbantották a polgárháborút, majd a kínai nép döntő győzelmet aratott a forradalmi harcban. Ezen életbevágó fontosságú változások közepette a nemzeti burzsoázia, noha időnként ingadozó és az eseményeket kiváráó magatartást tanúsított, nem hódolt be a reakciós Kuomintang-klikknek. Sőt, a helyzet további alakulása folyamán képviselői végülis résztvettek a legutóbb összehívott Népi Politikai Tanácskozó Testületben, amely a kínai nép nagy forradalmi egységének jelképévé lett.

A NEMZETI BURZSOÁZIA KETTŐS ARCA

Mint fentebb kifejtettük, vannak bizonyos ellentmondások egyfelől a kínai nemzeti burzsoázia, másfelől az idegen imperializmus és a hazai bürokratikus tőke között. A nemzeti burzsoázia így vagy megértően fordul a kínai népi demokratikus forradalom felé, vagy semleges marad — ez természetének egyik oldala. De minthogy ellentmondások állnak fenn egyrészt a kínai nemzeti burzsoázia, másrészt a munkásosztály és a parasztság között is, ennél fogva ez a réteg kettős arculatot mutat a kínai népi demokratikus forradalom irányában.

„A nemzeti burzsoázia ezen kettős arculatából következőt lehetünk arra, hogy bizonyos időben és bizonyos körülmények között résztvehet az imperialistaellenes, bürokrataellenes és a feudális tábornokok elleni forradalmakban és a forradalmi hadsereg egy részévé válhat. De más időben a nagyburzsoáziát szolgálhatja ki az ellenforradalmi erők támogatásával.“*

E tény közvetlen következménye az, hogy megfelelő formában küzdeni kell a nemzeti burzsoázia ellen akkor is, amikor együttműködünk vele.

* *Mao Ce-tung*. A kínai forradalom diadalmas útja. Szikra 1950. 23. old.

1947 decemberében a kínai népi forradalom győzelmének előestéjén, Mao Ce-tung elvtárs rámutatott a következőkre:

„A Csang Kai-sek uralma alatt álló területeken a közép-polgárság és a kispolgárság felső rétegének egy számban kicsiny része reakciós felfogású. Az amerikai imperializmussal és Csang Kai-sek reakciós klikkjével kapcsolatban illúziókat terjesztenek, szembeszállnak a nép demokratikus forradalmával. Amíg reakciós törekvéseik még befolyásolhatják a tömegeket, folytatlunk kell a leleplező munkát a befolyásuk alatt álló tömegek között, harcolnunk kell a tömegekre gyakorolt politikai befolyásuk ellen, fel kell szabadítani a tömegeket befolyásuk alól.“*

1949 júliusában, a kínai népi forradalom döntő győzelme után, Mao Ce-tung elvtárs a következőkre mutatott rá:

„Ami a hátralévő kizsákmányoló osztályt, a nemzeti burzsoáziát illeti, a jelenlegi fejlődési fokon nagyarányú nevelőmunkát fejthetünk ki ezen osztály soraiban. Amikor megvalósul a szocializmus, vagyis amikor megtörténik a magánvállalatok társadalmazása, a nemzeti burzsoáziát tovább lehet nevelni és átnevelni. A nép kezében van a hatalmas államapparátus és így nem fél a nemzeti burzsoázia felkelésétől.“**

A nemzeti burzsoázia jobboldali elemeinek reakciós politikai irányzatára mért csapások és megfelelő nevelő- és reformmunka a nemzeti burzsoázia soraiban — mindez együtt képezi annak a harcnak tartalmát, amelyet a nemzeti burzsoázia ellen a forradalom különböző fázisaiban és különböző időszakaiban folytatni kell.

A NEMZETI BURZSOÁZIA ÉS A GAZDASÁGI ÚJJAÉPÍTÉS

Felhívtuk a nemzeti burzsoáziát, hogy vegye ki részét a népi demokratikus forradalomból. Ez azért történt, mert a kínai népi demokratikus forradalom az imperializmus, a feu-

* *Mao Ce-tung*. A kínai forradalom diadalmas útja. Szikra 1950. 198—199. old.

** Ugyanott, 231. old.

dalizmus és a bürokratikus tőke ellen irányul és mert a nemzeti burzsoázia ki akarja venni és ki is vette részét az imperializmus, a feudalizmus, és a bürokratikus tőke elleni mozgalomból. De mindezen felül: Kína modern iparvállalatok tekintetében igen elmaradt ország és az imperialista országok a kínai forradalom teljes győzelme után is ellenségesen fognak vele szemben állani. Ennélfogva szükséges bevonni a nemzeti burzsoáziát az imperialista elnyomás elleni közös küzdelembe és javítani Kína elmaradt gazdasági helyzetén.

A nemzeti burzsoázia bevonása Kína gazdasági helyzetének megjavítására irányuló közös erőfeszítéseinkbe korántsem jelenti azonban azt, hogy megengedjük a magántőke korlátlan terjeszkedését, mert hiszen ez oda vezetne, hogy Kína tőkés irányban fejlődne tovább. Egyrészt mivel szocialista állami gazdasági szektorunk kulcspozíciót foglal el Kína korszerű iparában, a nemzeti burzsoázia kezében lévő magántőke számára lehetetlenné válik, hogy Kína fejlődését tőkés irányba terelje. Másrészt a népi kormány a bátorítás és támogatás politikáját követi, „elősegíti az összes olyan magánvállalatok működését, amelyek a nemzeti jólét és boldogulás ügyét szolgálják és fejlődésüket támogatja“. (Program 30. cikkelye.)*

Az új kormány „szükség és lehetőség szerint elősegíti a magántőkének az államkapitalizmus felé irányuló fejlődését, például az állami vállalatokkal való együttműködését, a vállalatoknak az állammal együttesen történő igazgatását, vagy az állami vállalatoknak és állami kézben lévő erőforrásoknak magánvállalkozók számára való bérbeadását“. (Program 31. cikkelye.)** Ez azt jelenti, hogy a nemzeti burzsoázia magántőkéjének létezése és fejlődése állami ellenőrzéssel, olyan állami ellenőrzéssel, melyet a kínai munkásosztály vezet, a valóságban a szocializmus fejlődését szolgálja Kínában. Korántsem értjük persze ezen azt, hogy nincsenek összeütközések és ennek következtében harcok az állam birtokában lévő szocialista gazdasági szektor és a kapitalista magánkézben

* A felszabadult Kína Szikra 1949. 51. old

** Ugyanott.

levő gazdasági szektor között. Összeütközések vannak, a harc kikerülhetetlen és mindjobban ki fog élesedni.

De mivel óriási változások állottak már be Kína különböző osztályainak hatalmi viszonyaiban, mivel a hatalmas állami apparátus jelenleg a nép kezében van, mivel a fejlődő, állami tulajdonban levő szocialista gazdasági szektor a félig szocialista jellegű szövetkezeti szektorral együtt Kína népgazdaságának vezető tényezője lesz, ezeket az ellentmondásokat és harcokat nem feltétlenül szükséges további véres összeütközésekkel megoldani, hanem igen jelentős mértékben megoldódhatnak a nevelés és a reformok útján.

(People's China, 1950 január.)

KÍNA NEMZETISÉGI POLITIKÁJA

A kínai népi demokráciában sok nemzetiség él, ami több-ezer éves történelmi fejlődés eredménye.

Bár Kína 475 000 000 főnyi lakosságának 95 százaléka a han néphez tartozik, a nemzeti kisebbségek helyzete, annak ellenére, hogy az összlakosságnak csak öt százalékát képezik, különleges és jelentős. Ennek az a magyarázata, hogy a kisebbségek sokféle fajhoz tartoznak és nagy területen élnek szét-szórva az országban.

Északnyugat-Kínában tizenhárom különféle faji csoport él: ujgurok, üzbekek, kazahok, mongolok, tunganok, tatárok, kirgizek, tadzsikok, hanok, mandzsuk, sipok, oroszok és szolonok. Szinkiang tartományban megtaláljuk valamennyit. Ningszia, Csinghaj és Kanszu tartományokban pedig sok a muzulmán, a mongol és a tibeti. Délnyugat-Kínában a tibetiek kívül még vagy harminc-negyven kisebb-nagyobb nép él. Ezek közül a legismertebbek a miao, ji, lolo és jao törzsek. Kína déli és délkeleti részében, Hainan szigetén élnek a li nép tagjai, Taivanban a kaosanak, Fukien és Kvantung tartományokban pedig a se és tan népek. Kína északi és északkeleti tartományaiban mongolok és a tunguz nép sok törzse él. Ezenkívül elszórtan, valamennyi belső tartományban is élnek muzulmánok.

Ebből a rövid áttekintésből is elképzelhető, hogy ilyen sokféle nemzeti kisebbség milyen bonyolult helyzetet teremt. Minden egyes nemzeti kisebbség már hosszú fejlődésen ment ke-

resztül, tehát saját történelme, sajátos nemzeti hagyománya és kultúrája van.

A különböző nemzetiségek viszonya egymáshoz a múltban nem volt túlságosan barátságos. Az uralkodó osztályok bűnös nemzeti politikát folytattak, gyakran megkülönböztetéseket tettek köztük és elnyomták őket. A nemzeti kisebbségek tehát ellenséges viszonyban álltak egymással és a gyűlölködés gyakran igen kegyetlen formában nyilvánkozott meg.

Nem kell a történelemben túlmessze visszanyúlni példákért. Elég szemügyre venni az elmúlt száz év történelmét. A Mandzsu-dinasztia újra és újra elnyomta s lemészárolta Északkelet- és Délnyugat-Kína nemzetiségeit. Az 1911. évi forradalom után a reakciós északi hadvezérek és a Kuomintang nemzetiségi politikája semmiben sem különbözött a Mandzsu-uralkodók politikájától. Rövidlátó nacionalizmus és a han nép felsőbbrendűségének hirdetése jellemezte. Tehát ezek az uralkodók nemcsak hogy nem oldották meg a nemzeti kérdést, hanem még jobban elmélyítették az ellenségeskedést a különböző nemzeti kisebbségek között. A Kuomintang-uralom utolsó éveiben még csak növekedett Kínában a nemzetiségek kettős, közvetlen és közvetett elnyomása az imperialisták és lakájaik, a Kuomintang-reakciók részéről. Ehhez járult még, hogy a nemzetiségek dolgozó népét saját uralkodó osztályuk feudális elnyomása is nyomorgatta. Egészen a legutóbbi időkig ez a helyzet jellemezte Kínát.

Ma lényegében egész Kína felszabadult. A Kínai Népköztársaság megalakult. Az országban élő nemzetiségek helyzete gyökeresen megváltozott. A hosszú évszázadokon keresztül megoldhatatlannak látszó kérdést rendezték.

Az általános program, amit a Kínai Népi Tanácskozó Testület 1949 szeptember 29-i első teljes ülésén elfogadott, félreérthetetlenül meghatározta a nemzetiségi politika irányát. Az általános program 9. szakasza világosan megállapítja, hogy „a Kínai Népköztársaság minden nemzetiségének egyenlő jogai és kötelességei vannak”.

Csu En-lai külügyminiszter e szakaszok irányelveit és tartalmát összefoglalta „Az alkotmánytervezetről és fontos alapelveiről szóló jelentés”-ben. „Az új, demokratikus nemzeti

politika alapelve — mondotta — hogy a Kínai Népköztársaságot a nemzetiségek egymást segítő, együttműködő és baráti nagy családjává változtassa: A kínai népnek fel kell vennie a harcot belső ellenségeivel és a külföldi imperializmussal egyaránt. A nemzetiségek nagy családjában állandóan harcolni kell a nacionalizmus és a sovinizmus ellen. Az általános program gondoskodik továbbá arról, hogy a nemzetiségeknek helyi önkormányzata legyen, felfegyverkezessenek és vallásukat szabadon gyakorolhassák.“ A jelen helyzetben az általános program vezeti a nemzetet a cselekvésben. Ez a konkrét és helyes nemzetiségi politika alapul szolgál ahhoz, hogy a nemzetiségi kérdést teljes egészében megoldhassuk.

Ez a politika semmiesetre sem dolgozószobákban kiagyalt elméletek eredménye, hanem a Kínai Kommunista Párt és vezére, Mao Ce-tung jutott erre a következtetésre a marxizmus-leninizmus általános igazságainak és a nemzeti kérdésnek Sztálin által olyan ragyogóan kifejlesztett elmélete segítségével. A kínai nemzetiségi politika szorosan kapcsolódik Kína mai tényleges helyzetéhez és sok-sok tapasztalat és küzdelem eredménye.

Mao Ce-tung elvtárs már a Kínai Kommunista Párt VI. kongresszusán mondott beszédében kifejtette annak szükségességét, hogy a Japán elleni háborúra Kína valamennyi nemzetiségét egy frontba tömörítsék. „A mi japánellenes egységfrontunknak nemcsak a különböző pártokat, csoportokat és osztályokat kell egyesítenie, hanem országunk valamennyi nemzetiségét is. Az ellenség minden erővel azon van, hogy a nemzetiségeket szétszakítsa. Ezért általános programunk 13. pontja feladatul tűzi ki, hogy valamennyi nemzetiséget egyesítsük s együtt küzdjünk velük a japánok ellen. Figyelembe kell venni a következő fontos pontokat: 1. A mongolokat, muzulmánokat, tibetieket, miaokat, jiket és fanokat ugyanolyan jogok illetik meg, mint a hanokat. A japánok elleni közös küzdelemben meg kell kapniok a jogot, hogy egyrészt ügyeiket önállóan intézhessék, másrészt a hanokkal karöltve építhessék az egységes országot. 2. Ott, ahol a nemzetiségek együtt élnek a hanokkal, a helyi kormánynak a kisebbségek képviselőiből álló bizottságokat kell létesítenie, amelyek a

tartományi és megyei kormányzat szerves részei. Ezek a bizottságok a nemzetiségek sajátos ügyeivel és a népek közötti jóviszony megteremtésével fognak foglalkozni. Minden nemzetiségnek megfelelően képviselve kell lennie a tartományi és kerületi kormányzásban. 3. Tiszteletben kell tartani a nemzetiségek kultúráját, szokásait, vallását. Nem szabad őket kényszeríteni, hogy a han nyelvet és írást megtanulják, sőt segíteni kell őket, hogy saját kultúrájukat fejlesszék és anyanyelvükön tanulhassanak. 4. Ki kell küszöbölni az eddig uralkodó pan-hanizmust. A hanokat a nemzeti kisebbségekkel való kapcsolatukban ösztönözni kell, hogy a nemzetiségeket magukkal egyenlőknek tekintsék és szorosabb baráti viszonyt teremtsenek velük. A hanoknak szigorúan tilos a nemzetiségeket megsérteni, vagy bármi módon lenézést tanúsítani velük szemben. A fentvázolt elgondolást egyrészt a nemzetiségek együttes erőfeszítése fogja megvalósítani, másrészt a helyi kormányzatok önként átültetik a gyakorlatba ezeket az elveket és így a különböző nemzetiségek egymásközötti viszonyát meg tudjuk javítani, továbbá megteremtjük az idegen támadás elleni nemzeti egységet. Elmult már az az idő, amikor a nemzeti kisebbségekkel szemben elnyomó és félrevezető politikát lehetett alkalmazni.“

1945 áprilisában Mao elnök a koalíciós kormányról írt jólismert munkájában újra leszögezte nézetét a nemzeti kérdésről. Elítélte a Kuomintang reakciós politikáját és magatartását a nemzetiségekkel szemben. Rámutatott dr. Szun Jatszén helyes megállapítására a Kuomintang 1924. évi első országos kongresszusi kiáltványában, melyben kimondta, hogy Kínában minden nemzetiséget egyenlőnek kell tekinteni, önrendelkezési jogot kell adni nekik és a különböző nemzetiségek önkéntes hozzájárulásával meg kell alapítani a szabad és egységes Kínai Köztársaságot.

A Kínai Kommunista Párt ezt a helyes politikai irányelvet nemcsak elméletileg dolgozta ki, hanem a gyakorlatba is átültette. 1939-ben Jenanban társaságot alapítottak a nemzeti kérdés tanulmányozására. 1940 augusztus 13-án a Kínai Kommunista Párt Központi Bizottságának északi irodája életbe léptette a „Senszi, Csahar, Hopei határvidéki tartományok köz-

igazgatási politikájának új rendszerét“. E rendelet 20. pontja kimondja, hogy „ezen határszéli tartományokban a különböző nemzetiségek kölcsönösen tartásák tiszteletben egymás életét, hagyományait, vallását és szokásait, s teljes egyenlőség alapján egyesüljenek a közös ellenséggel szemben. A demokratikus választásoknál különös tekintettel kell lenni a muzulmánokra, mandzsukra, mongolokra és tibetiekre. Akik nyomorban vannak és nincs megélhetésük, azokat segíyezni kell.“ A következő év január 1-én a Senszi—Kanszu—Ningszia határvidéki népi tanácsok különböző tisztségeinek megválasztására felülvizsgált választási szabályzatot fogadtak el. A nemzetiségek képviselőtét a szabályzat 13. szakasza világosan meghatározza. Ugyanez év május 4-én hozták nyilvánosságra a Senszi—Hopei—Honan határvidék új megszervezését rendező javaslatot, amelynek 15. szakasza hangsúlyozta az összes nemzetiségek egyenlőségét. A Japán elleni háború idején a helyes politika megszilárdulásának volt köszönhető, hogy a nemzetiségek nagy tömegekben csatlakoztak a Kínai Kommunista Párt által vezetett partizáncsoportokhoz. Tetteikkel fejezték ki, hogy támogatják a nemzetiségek közötti egységet.

Vizsgáljuk meg, hogy ez a nemzetiségi politika hogyan alakítja a nemzetiségek életét.

Belső-Mongólia népe hatalmas léptekben fejlődött saját önkormányzata vezetésével, melyet 1947 május 1-én alakítottak meg. A kormány vezette a népet az alkotómunkában. Megszervezte a nép saját fegyveres erejét és közös han-mongol részvétellel szervezték meg közigazgatásuk valamennyi ágazatát. Megvalósították a földreformot, ennek következtében az egész mezőgazdasági területen felszámolták a feudális előjogokat és a nagybirtokrendszert. Nagyszámú földnélküli és törpebirtokos paraszt földet, házat, állatot és gazdasági felszerelést kapott. A két Liga* (Kingan és Nam-Muron) és kilenc Zászló hiányos statisztikája szerint több mint 2 967 000 mu földet osz-

* A Liga a Mandzsu-dinasztia uralkodása óta a mongól területek hagyományos politikai felosztása. Bizonyos számú Zászlóbol áll, ezeknek száma területenként változik.

tottak szét a földreform folyamán. A parasztokat igen eredményesen szervezték meg a többtermelésre. A termés 1949-ben majdnem egyharmaddal nagyobb volt, mint 1948-ban, pedig komoly csapások hátráltatták a gabona érését. Ahol még nomád népek éltek, a kormány a következő jelszót hangoztatta: „Bőség a népesség és az állatállomány számára!” Azóta az állatállomány állandóan növekszik. Az iparban a kormány tevékenyen hozzájárult a lőszergyártás, elektromos erőfejlesztés, faipar, nyersvastermelés és konzervipar újjászervezéséhez illetve fejlesztéséhez. Minden államosított üzemben megnövekedett a termelékenység, legtöbbjük teljesen korszerű üzemmé fejlődött. Az állami kereskedelmi vállalatok és szövetkezetek rohamosan fejlődnek, némelyik már vezető szerepet játszik a helyi gazdasági életben. Az elmúlt két évben az előbb említett két Liga és a Hulunburr Liga területén a kínai és mongolnyelvű ujságok példányszáma elérte a kétmilliót.

Mongol nyelven 200 000-nél több példányban jelent meg könyv és folyóirat. Belső-Mongóliának 1904 elemi és hat középiskolája van 106 900 tanulóval. A tanulók száma kétszerese annak, mint amennyi 1944-ben, a japán uralom idején volt.

Északnyugat-Kína felszabadulásával a han, muzulmán, uigur, tibeti és mongol nép felszabadult a reakciós Kuomintang és az aljas Ma hadurak elnyomása alól, akik húsz évig uralkodtak Ningszia és Kanszu tartományokban. Amikor a Népi Felszabadító Hadsereg három oszlopban közeledett a Ma testvérek birodalma felé, a reakciósök rémhíreket terjesztettek, hogy a lakosság nemzeti érzéseit a közeledő felszabadítók ellen használják ki. A muzulmánoknak például azt mondták, hogy a felszabadítók kiirtják a muzulmánokat és eltörlik vallásukat. A Kuomintang kiadta a jelszót: „Védjétek vagyontokat úgy, hogy elpusztítjátok! Védjétek életeteket azzal, hogy kockára teszitek!” A sokszor becsapott nép már nem hitt elnyomóinak. Túlnyomórésze tárt karokkal fogadta a felszabadítókat. A katonák példás magatartása azonnal eloszlatta az emberek bízalmatlanságát.

Valaha egész Kínában Szinluang tartományban volt a nemzeti kérdés a legbonyolultabb. Most, alig néhány hónappal a felszabadulás után, valamennyi nemzeti kisebbséget magába-

foglaló koalíciós kormánya van. A nemzetiségi csoportok bebizonyították, hogy együtt tudnak működni a közjólét érdekében, ha helyes nemzeti politika fűzi össze őket.

1949 végéig Délnyugat-Kína teljes egészében felszabadult. A kisebbségek itt is örömmel üdvözölték a Felszabadító Néphadsereget. Északnyugaton a különböző nemzetiségek a történelem folyamán először adták tanújelét annak, hogy a Kommunista Párt vezetésével baráttan tudnak együttműködni.

Ma már csak a tibetiek és Taivanban a kaosanok élnek még a Kuomintang elnyomása alatt. De már rövid idő kérdése, hogy őket is felszabadítsák és csatlakozhatnak Kína többi nemzetiségéhez, egyesülhessenek a népi kormány vezetése alatt és mint egyenlő felek haladhassanak előre az új haza felépítése útján.

Az 1917. évi Nagy Októberi Forradalom óta a soknemzetiségű Szovjetunió egyetlen nagy családdá vált Lenin és Sztálin vezetésével. Mao Ce-tung a Kínai Népköztársaságot ugyanezen cél felé vezeti.

(People's China, 1950 április.)

RESZKESSENEK AZ IMPERIALISTÁK!

A közelmúltban olyan eseménynek voltunk tanúi, amely megrázta az egész világot és úgy érte az imperialistákat, mint derült égből a villámcsapás.

Ez az esemény: a Kínai Népköztársaság és a Szovjetunió között létrejött barátsági, együttműködési és kölcsönös segítségnyújtási szerződés aláírása, olyan esemény, amely új korszakot nyit e két nemzet baráti kapcsolatainak történetében.

Az Októberi Forradalom előtt hosszú időn át a régi Oroszországban és a régi Kínában egyaránt rabszolgasorsban élt a nép, kegyetlen, feudális földesurak uralma alatt, kiknek érdeke az volt, hogy egyenetlenséget szítsanak és a nacionalista gyűlölet magvát hintsék el népeik között. A századforduló idején a cári Oroszország megindította hosszú ideig tartó agresszív vállalkozását Kínában. E komor napokban mindkét ország reakciós uralkodó osztályai az orosz és a kínai népet a felbujtás és nyugtalanság forratagába kavarták, bár a két nép között semmiféle érdekellentét nem volt. Így e népeket megfosztották attól a lehetőségtől, hogy kifejezésre juttassák és fejlesszék baráti kapcsolataikat egymás között. A haladó gondolat előharcosai azonban felismerték e bonyolult helyzet valószínűségeit. A boxerlázadás idején Lenin megállapította: „Nem az európai népeket gyűlölik a kínaiak — velük nem volt összeütközésük — hanem az európai kapitalistákat és a kapitalistáknak engedelmeskedő európai kormányokat.”

Lenin a kínai és az orosz nép közötti kapcsolatokat

vázolva a továbbiakban kijelentette, hogy a kínai nép soha, semmiképpen sem nyomta el az orosz népet, maga a kínai nép is ugyanazon okok miatt sínylődik, mint az orosz nép — az ázsiai kormány miatt, amely kisarcolja az adókat az éhező parasztokból és katonai erővel nyom el minden szabadságtörekvést — valamint a tőke elnyomása miatt, amely behatolt Kínába is.

Lenin megbélyegezte a cári kormány támadó politikáját és megállapította: „A cári kormány politikája Kínában bűnös politika.“

Lenin felszólította a munkásokat, hogy „minden erejükkel szálljanak szembe azokkal, akik nemzetiségi gyűlöletet szítanak és elterelik a dolgozó nép figyelmét valódi ellenségeiről“.

Az 1911-es forradalom határtalan rokonszenvet és csodálatot ébresztett az orosz népben a kínai nép iránt. 1912 januárjában a Bolsevik Párt II. Kongresszusa külön határozatot fogadott el a kínai forradalomra vonatkozóan. Ez a határozat a többi között leszögezte, hogy „a forradalmi harc Kínában lehetővé teszi majd Azsia felszabadulását, s ezzel egyben megsemmisíti az európai burzsoázia uralmát“. Megállapította továbbá, hogy „az orosz proletariátus őszinte lelkesedéssel és teljes szimpátiával figyeli a forradalmi kínai nép sikereit és megbélyegzi az orosz liberálisok magatartását, akik a cárizmus agresszív politikáját támogatják“.

Ebben az időben Lenin „valóban hatalmas népnek“ nevezte a kínai népet. Ezeket mondta: „Ez a nagy nép nemcsak arra képes, hogy évszázados rabságát sirassa, nemcsak álmodozik a szabadságról és egyenlőségről, hanem *harcol* is Kína évszázados elnyomói ellen.“

Mint már fentebb említettük, akkoriban a reakciós uralkodó osztály főgondja a határokon belül az volt, hogy a népet elnyomja, a határokon kívül pedig azzal volt elfoglalva, hogy beavatkozzék a szomszédos államok ügyeibe és elárulja azokat. Szüntelenül egyenetlenségre bujtogatott, nacionalista gyűlöletre izgatott, s ily módon megakadályozta a kínai és az orosz nép közötti barátság szabad kifejlődését. Csak az öntudatra ébredő orosz proletariátus volt képes arra, hogy felismerje a kínai barátaival való kapcsolat igazi jelentőségét és

mély és harcoss barátságot tanúsított a kínai nép iránt. Röviden összefoglalva, ezek a két nemzet közötti kapcsolatokat alapvetően jellemző vonások az Októberi Forradalom előtti komor napokban.

Az Októberi Forradalom alapján megváltoztatta ezt a kapcsolatot. 1917 után, amikor az orosz dolgozó nép saját országának urává vált, nyomban módot talált arra, hogy szabadon és teljes mértékben kifejezésre juttassa azokat a baráti érzelmeket, melyeket már oly régóta táplált a kínai nép iránt, s módot talált arra is, hogy kormánya révén erkölcsi és anyagi támogatásban részesítse a kínai népet. A szovjet kormány röviddel megalakulása után önként feladott minden imperialista előjogot, melyet a cári Oroszország szerzett Kínában. 1919 júliusában a szovjet kormány nyilatkozatot adott ki Kínával kapcsolatban, melyben megállapítja: „Mi azon vagyunk, hogy megszabadítsuk a népeket az idegen töke katonai hatalmának igájától, amely megfojtja Kelet népeinek életét, elsősorban a kínai népet. Mi nemcsak a mi munkásosztályunknak nyújtunk segítséget, hanem a kínai népnek is.”

1924-ben a Szovjetunió hosszú erőfeszítések után végérvényesen megkötötte a kínai-szovjet egyezményt az északkínai katonai kormányzattal, s ez az egyezmény eltörölte a cári Oroszország által Kínában szerzett összes előjogokat. A Szovjetunió kiterjesztette a kínai felszabadító mozgalom számára nyújtott ideológiai, erkölcsi és anyagi támogatást is, s ezzel elősegítette a mozgalom kibontakozását az 1925—27-es dinamikus Nagy Forradalommá. Később Csang Kai-sek elárulta ezt a forradalmat. Bár Csang Kai-sek hátat fordított a szovjet segítségnek — s ezzel egyben előkészítette Japán arcátlan támadásának útját — a szovjet nép továbbra is felajánlotta barátságát Kínának. A Szovjetunió röviddel a mukdeni incidens után figyelmeztette Japánt, hogy „teljes mértékben rokonszenvez Kínával, erkölcsileg, szellemileg és érzelmileg egyaránt s minden igyekezetével azon lesz, hogy legnagyobb mértékben támogassa Kínát“. Egy hónappal a japánok széleskörű kínai inváziója után, 1937 júliusában a Szovjetunió megemlékezési szerződést kötött Kínával. Ezt a szerződést nagyszámú reptilógép, nehéz tüzérség, légierőszemélyzet, katonai

szakértők és hatalmas hitelek követték. De Csang Kai-sek e segítség ellenére is csak „langyos“ ellenállást tanúsított az ellenséggel szemben. Csang Kai-sek később ismét lemondott a Szovjetunió barátságáról és példátlanul vad kommunista-ellenes hajszába kezdett. Ez azután mérhetetlen nehézségeket okozott a japánellenes háború folytatásában.

Mindezek ellenére a Szovjetunió továbbra is ugyanolyan baráti magatartást tanúsított a kínai nép iránt. 1945 augusztusában, három hónappal azután, hogy a Vörös Hadsereg megsemmisítette a német fasisztákat, a Szovjetunió csapatokat küldött Mandzsuriába és egymillió főnyi japán sereget semmisített meg, a Kvantung-hadsereg fő erejét. Ez arra kényszerítette a japán imperialistákat, hogy nyomban feltétel nélkül megadják magukat. Augusztus 14-én pedig aláírták a kínai-szovjet barátsági és együttműködési szerződést, amely kimondotta, hogy a két nagyhatalom közös akciót indít a japán agresszió újrafeltámadásának megakadályozására. De Csang Kai-sek, aki inkább az Egyesült Államok karjai közé vetette magát, ezúttal ismét hátat fordított a Szovjetunió barátságának és országos méretű polgárháborút indított a kommunisták és a nép ellen.

Ahhoz, hogy megértsük a kínai nép iránt tanúsított meleg szovjet barátság igazi alapjait, elegendő, ha arra a klasszikus nyilatkozatra hivatkozunk, melyet a nagy Sztálin tett 1925-ben: „A kínai forradalmi mozgalom erői óriásiak. Még nem mutatkoztak meg amúgy igazában. Még megmutatkoznak a jövőben. A Nyugat és a Kelet kormányzói, akik nem látják ezeket az erőket és nem számolnak velük kellőképpen, majd kárát látják.

... Az igazság és az igazságosság teljesen a kínai forradalom oldalán van. Ezért együttérzünk és együtt fogunk érezni a kínai forradalommal abban a harcában, amelyet a kínai népnek az imperialisták igája alól való felszabadításáért és Kínának *egy* államban való egyesítéséért folytat.“*

Az Októberi Forradalom felnyitotta a kínai nép szemét, kezébe adta a kulcsot a marxizmus-leninizmus tanainak el-

* Sztálin. Kínáról. Szikra 1950. 46. old.

sajátításához és támogatta a Kínai Kommunista Pártnak, a kínai nép e leghűbb vezetőjének megszervezését. S a Szovjetunió által nyújtott támogatás, valamint a Kommunista Párt vezetésének eredményeképpen a kínai dolgozó nép mérhetetlen rajongással fordult a szocialista Szovjetunió felé. Minden kínai munkás és paraszt, valamint haladó értelmiségi tulajdonképpen már az Októberi Forradalom első periódusában szeretettel fordult a Szovjetunió felé. De azután a polgárháború következett, melynek folyamán az imperialisták és Csang Kai-sek banditái tömegével gyilkolták le elvtársainkat, akik állhatatosan szembefordultak a reakciósok szovjetellenes összeesküvésével. A néptömegek a mi forradalmi bázisainkon, valamint a Kuomintang által ellenőrzött városok forradalmi munkásai és értelmiségi forró szívvel mondtak köszönetet a Szovjetuniónak azért a rokonszenvért és erkölcsi támogatásért, melyet ezekben a nagyon nehéz napokban nyújtott. A nép, amely csak saját szemében, fülében és értelmében bízott, a japánellenes háború során hasonlóképpen felismerte azt az önzetlen segítséget, mely a Szovjetunióból érkezett számára.

A kínai nép azonban csak a Kommunista Párt által irányított ellenállási központokban tudta a Szovjetunió és Sztálin iránt érzett szeretetét és háláját tökéletesen kifejezésre juttatni. S ez a kínai nép részéről megnyilvánuló meleg szeretet világosan megmutatkozott Sztálin 60-ik születésnapján. Mao Ce-tung elnök valóban tökéletesen tolmácsolta a kínai nép érzelmeit, amikor az ünnepi nagygyűlésen Sztálint köszöntötte és ezeket mondotta:

„Sztálin diadalmas munkájának gyümölcsei lehetővé tették számára, hogy repülőgépekkel, fegyverekkel, repülőkkal és katonai tanácsadókkal, valamint kölcsönökkal segítsen ki bennünket a különböző hadszíntereken. Vajjon a világnak melyik más országa segített nekünk ilyen módon? Vajjon melyik más ország, melyik más osztály, melyik más párt, melyik más személy segített nekünk így? Ki más, mint a Szovjetunió, a Bolsevik Párt és Sztálin?“

Mao Ce-tung elnök ezután hozzáfűzte: „A kínai nép sohasem felejtí el a Szovjetunió mind e baráti tetteit!“

A reakciós Kuomintang-kormány ellenőrzése alatt álló területeken a kínai nép ezeket az érzéseket nem tudta kifejezésre juttatni. Ezenfelül pedig az imperialisták és Csang Kai-sek reakciós klikkje mindenféle alaptalan és szégyenteljes híresztelést agyalt ki a Szovjetunió rágalmazására, abban a reményben, hogy sikerül majd a kínai népből a Szovjetunió iránti rokonszenvet kiirtani. Ez különösen 1946 után alakult így, amikor Csang Kai-sek és bandája széleskörű ellenforradalmi polgárháborút kezdeményezett. Az amerikai imperialisták e lakájai, ezek az árulók, ezek a mészárosok bedobták a köztudatba az ú. n. „keletkínai vasút kérdését“, a „Port Arthur és Dairen-kérdést“, a „Külső-Mongólia kérdést“, a „Szinkiang-kérdést“ stb., hogy meg-rágalmazzák és befeketítsék a Szovjetuniót és egyenetlenséget szítsanak a kínai és a szovjet nép között. De amint ezt egy régi kínai szállóige is megállapítja: „Saját bűneid miatt fogsz elpusztulni!“ A kalapács magasra lendült a nép kezében és a Kínai Kommunista Párt által vezetett népi felszabadító hadsereg megsemmisítette ezeket az árulókat és mészárosokat és Csang Kai-sek velejéig bűnös kormányzatát.

A kínai nép győzelme ilymódon lehetővé tette a Kínai Népköztársaság megalakítását. És akárcsak a Szovjetunióban, Kínában is a nép lett az úr saját országában. A kínai-szovjet barátság és együttműködés útjából eltávolítottak minden akadályt. Az új Köztársaság megalapítását követő napon a Szovjetunió bejelentette elhatározását, hogy felveszi a tényleges diplomáciai kapcsolatokat Kínával. A Szovjetunió kulturális küldöttséget is útnak indított Kínába, valamint szovjet szakértőket, akik önzetlen odaadással támogattak bennünket gazdasági és kulturális újjáépítési munkálatainkban. A Kínai-Szovjet Baráti Társaság négy hónappal megalakulása után már 2 millió tagot számlált. Az új Kína népe mindenütt lelkesen üdvözölte a szovjet filmeket, fényképeket, színműveket és tudományos műveket. Mindez bizonyítja, milyen gyorsan fejlődtek és izmosodtak a kínai-szovjet kapcsolatok, most, az új feltételek között. Bizonyítja, hogy a két nép — mindkettő úr a saját országában — tiszt-

teli, támogatja és szereti egymást. S mutatja azt is, hogy ez a két nagy nemzet most már minden tartózkodás és gyanakvás nélkül kifejezésre juttatja, fejleszti és megszilárdítja ezt a mély testvéri barátságot. Most pedig a barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási egyezmény, valamint a közelmúltban megkötött egyéb megállapodások is megpecsételték ezt a mély barátságot és szolidaritást. Új korszak nyílt meg a Kína és a Szovjetunió közötti baráti kapcsolatok történetében.

Ebben az új korszakban a kínai-szovjet baráti kapcsolatok ragyogóvá, dicsőségesse és legyőzhetetlenné válnak.

Ez annak tulajdonítható, hogy a két hatalmas nemzet saját felszabadulásáért, a demokráciáért és a békéért hosszú, hősies és kemény küzdelmet vívott a Kommunista Párt, a nagy Sztálin és a nagy Mao Ce-tung vezetésével. A jog és igazság a mi oldalunkon van. A barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási egyezmény, valamint a többi megállapodás Kína és a Szovjetunió között „a legnagyobb hozzájárulás a béke és demokrácia ügyének megerősítéséhez az egész világon“, mondotta Andrej Visinszkij.

A kínai-szovjet barátság alapja az a tény, hogy mindkét nép úr a saját országában. Következésképpen őszinte és természetes a barátság a két nép között, olyan barátság, amely teljes mértékben kifejezésre juthat, tovább fejlődhet, mert a két nép igaz érdekein alapszik, nem pedig egyik vagy másik ország maroknyi kisebbségének érdekein. Csak az ilyen barátság valósíthatja meg a két ország népének és a világ többi népének sugárzó reményeit.

Mindez pedig annak tulajdonítható, hogy a hatalmas kínai-szovjet barátság önmagában is leküzdhetetlen erőt képvisel a világon. Kína és a Szovjetunió, melyek földrajzilag is össze vannak kapcsolva, a világ két legnagyobb országa, s birtokukban vannak a világ leggazdagabb természeti erőforrásai. A két országnak együttesen csaknem 700 millió főnyi bátor, értelmes és dolgos lakosa van — s ez a szám az emberiség egyharmada. A szovjet nép, amely hosszú időn át nevelődött és acélozódott a marxizmus-leninizmus tanításain, ma a világ leghaladottabb népe. A kínai

és a szovjet népnek egyaránt, érett bolsevik kommunista pártja van és olyan nagy vezetői, mint Sztálin és Mao C Tung. A két népet a legyőzhetetlen Szovjet Hadsereg és a Felszabadító Néphadsereg védelmezi, s mindkettő tökéletesen tudatában van diadalmas küldetésének. S most ez a két nagy nemzet baráti szövetségre lépett. Az egyezmény, melyet most írtak alá, leszögezi:

„A két szerződő fél kötelezi magát, hogy együttesen megtesz minden lehető lépést, hogy Japán, vagy bármely olyan állam részéről, amely közvetlenül vagy közvetve támadó cselekményben egyesül Japánnal — megakadályozza az agresszió megismétlődését és a béke megbontását. Abban az esetben, ha a szerződő felek valamelyikét Japán vagy Japánnal szövetséges állam részéről támadás éri és ilyen módon hadiállapotba kerül, akkor a másik szerződő fél haladéktalanul katonai és egyéb segítséget nyújt neki minden rendelkezésére álló eszközzel.“

Milyen csodálatos szolidaritás! Milyen nemes baráti kapcsolat! Milyen hatalmas erő!

Reszkessenek hát az imperialisták és lakájaik ettől a legyőzhetetlen baráti szövetségtől! Nemrég még az amerikai imperialisták különleges kísérleteket tettek arra, hogy aláássák a Kína és a Szovjetunió közötti barátságot. Most pedig, az egész világ népeinek szemeláttára, nyilvánvaló, súlyos vereséget szenvedtek. De a kínai nép, a szovjet nép és a világ többi népei hatalmas győzelmet arattak a tartós világbékéért folyó küzdelemben is. A békeszerető és demokratikus tábor a kínai-szovjet barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási egyezmény megkötésével még jobban megerősödött. A béke és demokrácia harcosai újabb védelmezőket és új erőt nyertek szerte a világon.

TARTALOM

<i>Mao Ce-tung</i> : Harc Kína pénzügyi és gazdasági helyzetének alapvető fordulataért.. .. .	5
<i>Cen Bo-da</i> : Sztálin és a kínai forradalom	13
A Kínai Kommunista Párt általános programja	34
<i>Liu Sao-ci</i> : A Pártról	38
<i>Csou En-laj</i> : A Kínai Népköztársaság külpolitikája	124
<i>Csen Jün</i> : A gazdasági helyzet, az ipar, a kereskedelem és az adózás újjászervezésének kérdései	129
<i>Jang Pei-sin</i> : Hogyan küzdötte le Kína az inflációt	143
<i>Csang Vei-csen</i> : A munkások helyreállítják Mandzsuria iparát	151
<i>Liu Sao-ci</i> : A kínai agrárreform	157
<i>C. N. Vu</i> : Kína növeli gabonatermését	183
<i>Li Li-szan</i> : A kínai munkásosztály győzelme és feladatai	191
<i>Jen Bi-si</i> : A kínai ifjúsági mozgalom	211
<i>Feng Ven-pin</i> : Az Új Demokratikus Ifjúsági Szövetség első éve	221
<i>Csou En-laj</i> : Az irodalom és művészet egyes problémáiról	226
<i>Emi Liao</i> : Az Írók és Művészek I. Összkinai Konferenciája	235
<i>Szung Sing-ling</i> : A kínai nép a békéért	240
<i>Liu Sao-ci</i> : Májusi beszéd	244
<i>Ju Huai</i> : A nemzeti burzsoázia szerepe a kínai forradalomban	262
<i>Ven Tu-csien</i> : Kína nemzetiség politikája	271
<i>Csien Csun-jui</i> : Reszkessenek az imperialisták	278

Szerkesztő: Makai György

3081. Franklin-nyomda Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.

Felelős: Janka Gyula.

Ára: füzve 10.— Ft
kötve 16.— Ft

